MEVSİMLİK
KATİL
STEVE THAYER
İNKILÂP
KİTABEVİ

STEVE

Thayer

Mevsimlik Katil

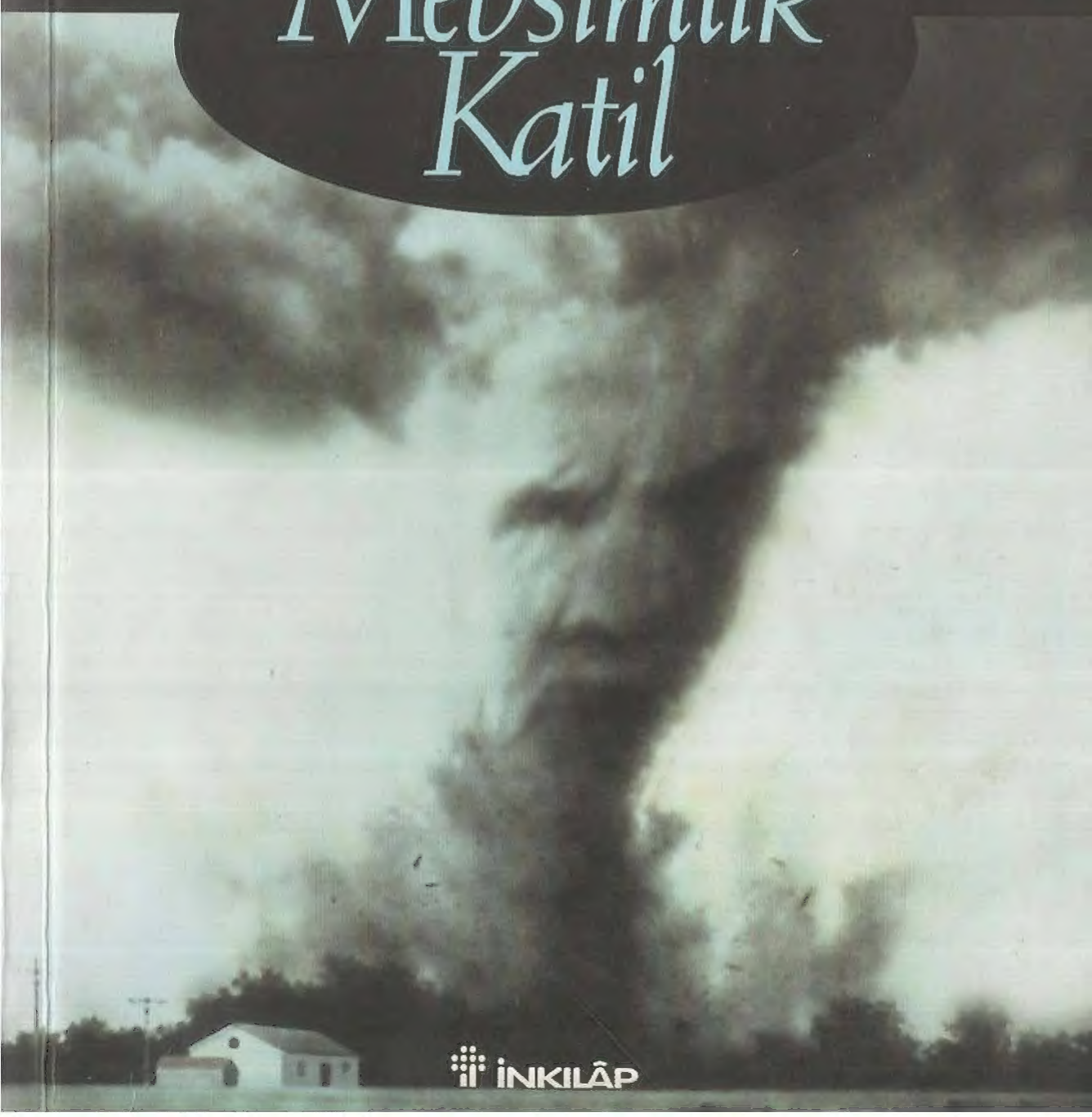

İNKILÂP

STEVE
Thayer

Mevsimlik Katil

BEST SELLER

İNKILÂP

MEVSİMLİK KATİL

STEVE THAYER

İNKILÂP KİTABEVİ

STEVE THAYER

MEVSİMLİK KATİL

© 1995, Steven Leonard Thayer
Akcalı Telif hakkı
Ajansı aracılığı ile

© Türkiye'de yayın hakkı:
1997, İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.
Ankara Cad. 95
Sirkeci-İstanbul 34410
Tel. 514 06 10 - 11

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve
Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

Dizgi:
Form Ajans

Düzelti:
Faruk Kırkan

Kapak Resmi:
Cem Günübek

ISBN975-10-1168-X
97-34-Y-0051·0386

97 98 99 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ANKA OFSET
Matbaacılar ve Ambalajcılar San. Sitesi
No: 38 Yüzyıl Mahallesi
Bağcılar-İSTANBUL

STEVE THAYER

MEVSİMLİK KATİL

"Weather Man"

Dilimize çeviren:
ENVER GÜNSEL

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SAN. ve TİC. A.Ş.
Ankara Caddesi No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL

Giriş

HAVA sıcaklığının 36.6 derece ve nem oranının yüzde 70 dolaylarında olduğu boğucu havada büyük soğukkanlılık isteyen bir işti yapılan. Barometre basıncı 29.71 inç'te sabit duruyordu. Körfezden çok hafif, adeta güç fark edilen bir esinti gelmekteydi. Havada, küçük parçalardan oluşan pamuk yığınları şeklinde görülen kümülüs bulutlarının hiçbir etkisi olmuyor, güneş ortalığı yakıp kavuruyordu.

Yüzünde maske olan canavar, karanlık gölgelerden parlak gün ışığına çıktı ve katlı otoparkın en üst katında güneş altında durup çevresine bakındı. Teras katın zemini, güneşten öylesine kızmıştı ki, yayılan sıcak hava nefes alıp vermeyi bile zorlaştırıyordu. Yaratık, hırıltılı bir sesle ve güçlükle soluyordu. Takvime göre, yaz mevsiminin başlamasına daha bir hafta vardı, fakat hava, cehennem gibi sıcaktı. Adam, güneşin parlaklığını engellemek için bir elini gözlerinin üzerine götürüp siper yaptı. Üstü açık olan otopark terasına, güneşin kavurucu sıcağı nedeniyle sadece bir araba park edilmişti ve o da bir köşede duruyordu.

Sky High katlı otoparkı, kentin en yüksek gökdeleninden biraz kısaydı. Gökdelenin tepesinden gökyüzüne doğru uzanan televizyon antenleri hemen dikkati çekmekteydi. Bu dev antenlerin gölgeleri, beton zeminde birbirlerine karışıyor ve kafese benzer şekiller oluştu-

ruyorlardı. Maskeli canavar birkaç adım attı ve antenlerin gölgesine sığındı.

Terasın köşesine park edilmiş olan araba, pırıl pırıl parlayan kırmızı renkli bir Honda'ydı. Otomobilin sahibi olan genç kadın arabasını her gün aynı yere bırakırdı, çünkü burası biraz ilerdeki gökdelenin gölgesinde kalıyor ve uzun süre güneş görmediğinden diğer yerlere göre oldukça serin oluyordu. Arabanın hemen yanında, yeşile boyanmış büyük bir transformatör vardı. Üzerine yapıştırılmış sarı renkli uyarı yazılarında dikkat edilmesi, ölüm tehlikesi olduğu belirtiliyordu. Hırıldayarak nefes alan yaratık, transformatörün arkasına geçti. Gerideki yüksek beton duvar, maskeli adamı gözlerden gizliyordu. Bir yılan sessizliğiyle, yere çömeldi ve beklemeye başladı.

Maskenin altı çok sıcaktı ve kauçuk burnun üzerine de bir kara sinek konmuş, vızıldayıp duruyordu. Maskeli adam, bir eliyle sineği kovdu ve başını çevirip batı tarafına, gökyüzüne baktı. Kentin üstünü sis-duman karışımı bir örtü kaplamıştı. Isı gittikçe artıyordu ve nem oranının da yükselmesiyle nefes almak daha da zorlaşıyordu. Günün en sıcak saatiydi. Bu sıcaklık ve nem oranı bir saat kadar aynı seviyede kalır, daha sonra yavaş yavaş düşmeye ve hava biraz da olsa serinlemeye başlardı.

Kırmızı Honda'nın sahibi olan genç kadın, nedense, herkesten önce işini bırakmış ve park yerine gelmişti. Zayıf, narin görünüşlü biriydi ve bir iş kadınına yakışır şekilde, sade fakat şık giyinmişti. Elinde bir evrak çantası taşıyordu. Kısa kahverengi saçları, düzgün yüz hatlarıyla, hiç de çirkin sayılmazdı. Saldırgan, onun hakkında sadece bu kadarını biliyordu. Ama, kadının bir alışkanlığı vardı; arabanın önce sağ ön kapısını açar,

elindeki çantayı, bir çocukmuş gibi, itinayla ön koltuğa yerleştirir, sonra kapıyı kapayıp diğer yana geçer ve kapıyı açıp binerdi. Maskeli adamın dikkatini ilk çeken şey de onun bu alışkanlığı olmuştu.

Asansörün kapıları tam zamanında açıldı ve genç kadının ayak sesleri sıcak zeminde yankılandı. Adamın, hırıltısıyla beraber mide bulantısı ve baş ağrısı da artmıştı. Bu ağrılardan bir türlü kurtulamıyordu zaten. Artık, zamanın geldiğini düşündü ve birden ayağa fırladı.

Genç kadın her zaman yaptığı gibi, yine arabanın sağına geçip ön kapıyı açtı, elindeki çantayı koltuğa itinayla yerleştirdi ve sonra kapayıp diğer bir yana geçmek için yürüdü.

Saldırı o kadar ani olmuştu ki, genç kadın ne olduğunu bile anlayamamış ve havaya kalkan ayaklarını sallarken, büyük transformatör kulübesinin arkasında kaybolmuştu. Hiç sesini çıkaramamıştı. Korkunç canavarın güçlü kolları arasında hiçbir şey yapamamış, transformatörle duvar arasında sıkışıp kalmıştı. O anda, çocukluğunda oynadığı bez bebekler kadar çaresizdi.

Ancak, yaşamak için çırpınan genç kadının bir tekme darbesi, gelecek yıllarda eyalet sınırları içinde bir şok dalgası oluşturacak, bir nefret atmosferi yaratacak, milyonlarca dolara malolan polis çalışmalarına neden olacak ve bir zamanlar değiştirilemez sanılan bazı yasaları değiştirecekti.

Hayır, genç kadın saldırganı tekmelememişti. Başını saldırganın kolları arasından kurtarmak için çabalayıp, tekme savururken, can havliyle duvara öyle bir tekme attı ki, saldırgan ne olduğunu anlayamadı ve geri geri giderek transformatörün içine yuvarlandı. Etrafa elektrik kıvılcımları saçıldı ve saldırgan, elektrik ceryanının etkisiyle elini transformatörün duvarına vururken, genç

kadının boynunu bıraktı. İşte kadın, ancak o zaman bütün gücüyle bir çığlık atabildi.

Fakat yapabileceği yalnızca bu kadardı ve çığlığın hemen ardından, genç kadının narin boyun kemiklerinin çıtırtısı duyuldu. Yüzü, önce kıpkırmızı kesildi, sonra mosmor oldu. Son nefesi dudakları arasından çıkarken, keskin bir parfüm kokusu çevreye yayıldı. Birkaç saniye sonra da öldü.

Cani, dizleri üzerine çökmüş ve ellerini dua eder gibi cansız vücudun üzerine uzatmıştı şimdi. Aşağıdan, caddeden, kentin gürültüsü yükseliyordu. Bir otobüsün korna sesi yayılırken yakınlardaki bir kilisenin çanı, saat başını vurdu. İlerdeki gökdelenin büroları sanki dünyadan tecrit edilmiş gibi sessizdi. Olanları, yalnızca dünyadan kilometrelerce yukarıda, yörüngesinde dönüp duran bir meteoroloji uydusu saptamıştı.

Maskeli cani başını kaldırdı ve televizyon antenlerinden yukarılara, puslu gökyüzüne baktı. Yüzüne vuran hafif esintiyi hissetti. Barometre basıncı, yavaş yavaş düşmeye başlamıştı. Katil, hava durumundan anladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bir süre, gökyüzünde yavaşça yer değiştiren bulutları seyretti ve havayı kokladı. Önünde daha epey zaman vardı ve bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu anlamıştı.

Birinci Kitap

Kasırga

DIXON Graham Bell, hafif rüzgârı hissedince Nicollet Wall'da bir kez daha durup Sekizinci Sokağın ilerisine doğru baktı. Arabalar, batıya doğru ilerliyorlardı. Gökyüzü, simsiyah bulutlarla kaplıydı ve hava elektrik doluydu. Nem oranı, nefes almayı güçleştiriyordu. Birkaç saniye sonra yüzüne düşen bir yağmur damlasını hissetti ve elini kaldırıp yanağını sildi.

Göller Bölgesi'ndeki eyaletlerde kötü hava koşulları, genellikle güneşin toprağı iyice ısıttığı ve atmosfer dengesinin bozulduğu akşamın saat beşine doğru başlardı. Dixon Bell saatine baktı; 4.55'ti ve yayın saatine beş dakika kalmıştı. Acele ederse TV'ye yetişebilirdi.

Crystal Court Plaza'ya daldı ve asansörün düğmesine basıp beklerken, duvardaki aynanın üzerinde parmaklarıyla sabırsız bir şekilde tempo tutmaya başladı. İşlerinden çıkan insanlar Dayton alış veriş merkezine, her akşam uğradıkları barlara, evlerine ya da gidecekleri yerlere bir an önce varmak için acele adımlarla yürüyorlardı. Bazıları da, kapanmak üzere olan bankalara doğru koşuyorlardı. Yayın saatine dört dakika kalmıştı. Dixon Bell, iyice sabırsızlandı ve asansörün düğmesine tekrar bastı. Sonra başını çevirip, tamamen kararmış olan havaya baktı.

Crystal Court, Minneapolis kenti merkezinin en yüksek ve en görkemli gökdeleni olan IDS Kulesi'nin

zemin katı altında, her tarafı cam olan çok gösterişli bir alış veriş merkeziydi. Merkezin kristal aynaları, yıl boyunca güneşin ışınlarını çevreye yayar, fakat insanları kötü havalardan da korurlardı. Ancak bugün güneş yoktu ve hava gittikçe bozuyor, merkezin çekiciliğini de ortadan kaldırıyordu. Bu gökdelenin en üst katında bir haber odasının bulunması harika bir şeydi. Aslında birbirlerine çok yakın olduklarından, İkiz Kentler olarak adlandırılan Minneapolis ve St Paul'ü bu kadar yüksekten seyretmek çok zevkliydi, fakat bazı insanlar bu kadar yükseğe çıkmaktan çekiniyor, sinirleniyorlardı. Bunlara göre, insanın altında elli yedi kat olduğunu bilmesi pek hoş değildi.

Siyah bulutlar, büyük mavi kuleye doğru hızla sürükleniyorlardı. Dixon Bell, döndü ve öfke içinde asansörün kapısına ayağıyla vurdu. Çıkan gürültü, çevredeki insanların dikkatini çekmiş ve bazıları şaşkınlıkla ona bakmışlardı. Her akşam Kanal 7'de izledikleri o sevimli ve candan konuşan adam bu olabilir miydi? Sonunda asansörün kapıları açıldı ve hava durumu sunucusu kendisini içeriye attı.

Dixon Bell, boyu bir seksenden fazla, güçlü kuvvetli bir adamdı, fakat kırk yaşını geride bıraktığından, vücudunun bazı bölgeleri yağlanmaya başlamıştı. Çok bira içiyor ve gittikçe şişmanlıyordu. Evet, televizyon ekranı insanı olduğundan şişman gösterirdi ama, bu onun için geçerli değildi. Dalgalı siyah saçları ve kalın kaşlarıyla kadınlar onu çok beğenirlerdi. Yüzü, yanağındaki yara izi olmasa biraz komik bile görünecekti, ancak, ekranda güzel görüntü verdiğinin bilincindeydi. Özellikle hava durumu hakkında konuşurken izleyiciler ondan çok hoşlanıyorlardı. Aslında, iyi bir meteoroloji uzmanı sayılır ve mükemmel hava durumu tahminleri yapardı.

Asansör yukarıya doğru çıkarken sabırsızlıkla saatine baktı. Yayına üç dakika kalmıştı.

* * *

Dixon Bell, Crystal Court Plaza'da asansöre binerken, Komiser Les Angelbeck de hemen yandaki bina olan Sky High'in terasındaki otoparkta asansörden çıkıyordu. Polis köpekleri merdiven başında çevreyi koklayıp duruyorlardı. Bölge, üzerinde "Polis Hattı - Geçilmez" yazılı sarı şeritlerle çevrilmişti. Komiser, eğilip şeritin altından geçti ve elini cebindeki, sigara paketine attı. Marlboro zamanı gelmişti. Minnesota'da kapalı yerlerde sigara içilmesi yasaktı ve ancak böyle açık yerlerde içebiliyordu. Komiser, havanın bozduğunu gördüğünden, yağmurluğunu giymişti.

Yerdeki kabloların üzerinden atladı ve duvardan eğilip, ilerdeki televizyon yayın araçlarına baktı. Bir TV muhabiri, kamera önünde durmuş, mikrofonunu test ediyor ve canlı yayına hazırlanıyordu. Biraz ötede bir başka muhabir de aynı şeyi yapmaktaydı. Eski polis, bu TV muhabirlerini tanıyordu, fakat isimlerini hatırlayamamıştı.

Les Angelbeck yaşlanıyordu. Emeklilik zamanı gelip geçmiş, fakat görevde kalmak istediğini söylemişti. Alabama futbol takımının koçunun emekli olduktan altı hafta sonra öldüğünü biliyordu. İnsanı çalışmak değil, boş kalmak öldürüyordu ve o da bunun bilincindeydi. Ayrıca, saçları hâlâ kahverengiydi ve kafası da çalışıyordu. Ama, şu sigaranın neden olduğu öksürükten bir türlü kurtulamamıştı. Arkadaşları ona Marlboro'cu derlerdi. Zaman geçtikçe nefes alması da gittikçe zorlaşıyordu. Sigaranın, günün birinde kendini şu boğularak

öldürülen genç kadın gibi soluksuz bırakıp öldüreceğinin farkındaydı, ama bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyor, sigarayı bırakamıyordu.

Minnesota'daki polislerin riskleri çok az, maaşları ise oldukça dolgundu. Komiser, 2'nci Dünya Savaşı'ndan bu yana, silahını kimseye doğrultmamıştı. Genç meslekdaşlarına da her zaman bunu söyler ve çok zorda kalmadıkça silahlarına davranmamalarını tavsiye ederdi. Kırk yıldan fazladır bu meslekteydi. Önceleri, Minneapolis'te sokak devriyesi olarak görev yapmış daha sonra nehrin karşı kıyısında, St. Paul'de, Ramsey bölgesi Şerif Bürosu'nda dedektif olarak çalışmış ve birkaç yıl da sakin bir banliyöde polis şefliği yapmıştı. Şimdiki görevi ise, kısaca BCA olarak anılan Minnesota Eyalet Suç Bürosu'ndaydı. Kentteki polis araştırmalarını yürütüyorlar ve cinayet, insan kaçırma, uyuşturucu olayları ve benzeri konularda çevredeki küçük kasabaların polis ve şerif bürolarına yardımcı oluyorlardı. Angelbeck, haftada iki gece de North Hennepin Koleji'nde polis uygulamalarıyla ilgili dersler veriyordu. Pozisyonu, tecrübesi ve çevresi nedeniyle eyaletteki her olaydan haberi oluyor ve müdahalesi isteniyordu.

Genç kadının cesedinin bulunduğu yer tebeşirle çizilmişti. Transformatör kulübesi ve Honda arabanın üzerinde parmak izi çalışmaları devam ediyordu. Bir dedektif, yere eğilmiş, çevrede araştırma yapmaktaydı. Bir diğeri de aynı çalışmayı arabanın içinde sürdürüyordu.

Araştırma ekibinin başında olan dedektif Karl Schoenberger, her zamanki soğuk tavrıyla, "Merhaba Komiserim" dedi, "Nerden haber aldınız?"

"Civarda bir yerdeydim de duydum işte."

"Evet, şey, adam işini iyi biliyormuş doğrusu, kız-

cağızın boynunu kırıp işini çabucak bitirivermiş. Cinsel tecavüz yok."

Angelbeck başını salladı. "Havanın sıcaklığı insanları çıldırtıyor. Isı yükseldikçe suç oranının artması bir gerçek."

O sırada TV muhabirlerinden birinin, "İki dakika," diye bağıran sesi duyuldu.

Schoenberger sesin geldiği tarafa döndü ve, "Bu televizyoncular beyaz kadın kurbanları çok seviyorlar" diye homurdandı. "Herif, cinayet için burdan iyi bir yer bulamazdı doğrusu. Kanal 7'nin yayın arabaları hep buraya park ederler. Birkaç tanesi de benimle röportaj yaptılar. Eve telefon edip televizyonda beni izlemelerini çocuklarıma söyleyecektim ama, adamlar beni sadece birkaç saniye gösterecekleri için vazgeçtim. Herifler ekranda yalnızca kendilerini gösterip gevezelik etmeye bayılıyorlar."

Los Angelbeck başını kaldırdı ve IDS binasının tepesindeki anten ormanına baktı. Fırtına bulutları iyice yaklaşmışlardı. Derin bir nefes aldı ve, "Bazı şehirlerde bu tür haberlere artık kimse aldırmıyor," diye konuştu. "Bu araba rampasında gözetleme kameraları var mı acaba?"

"Bilmiyorum, fakat bu teras otoparkına koymamışlar. Galiba hava durumlarıyla ilgili bir şey."

Angelbeck çevredeki gökdelenlerin pencerelerine baktı, "Şu binalardan cinayeti gören olmamış mı hiç?" diye sordu.

"Bir kadın, yüzünde maske olan bir adamın dün buradan çıktığını görmüş."

"Maske mi? Ne maskesi, nasıl bir şeymiş bu?"

"Mavi ya da siyahmış, kadın pek emin değil. "Dedektif, sokağın karşısındaki bir binayı işaret edip, "Kur-

banın çalıştığı büro şuradaymış" diye devam etti, "Herhalde arabasını oradan rahatça görebiliyordu. Olayı gören başkaları da olabilir, öğreneceğiz bakalım."

Angelbeck, cinayetin işlendiği yere baktı, "Pek sanmıyorum," diyerek başını iki yana salladı. "Orası her yerden kolayca görülemeyecek bir nokta. Caniler böyle yerleri bulmakta ustadırlar, bilirsin. Özellikle de kadınlara tecavüz edenler hep böyle kuytu yerleri seçerler."

"Ama bu olayda bir cinsel saldırı sözkonusu değil."

"Bence, kadınlara karşı yapılan tüm saldırılar cinsel tecavüzdür. Başka neler buldunuz?"

"Transformatörde belirgin bazı izler var. Bunlar arasında parmak izi varsa bulacağız tabii."

Angelbeck, batıya doğru simsiyah gökyüzüne baktı. Sonra transformatör üzerine toz sürüp parmak izi arayan polise dönüp, "Yağmur yağarsa her şey silinir," diye mırıldandı. Güneş tamamen kaybolmuştu ve batı tarafındaki banliyöler üzerinde bulunan bulutlar, büyük bir hızla bulundukları yere doğru yaklaşıyorlardı. "İşinizi çabuk bitirmeye bakın. Büyük bir fırtına geliyor." Bunları söylediği anda, eline bir yağmur damlası düştü ve yakınlarda bir yerlerde şimşek çaktı.

Tecrübeli Komiser, cinayetin işlendiği yerdeki tebeşir çizgilerine bakarak düşünmeye başladı. Adam, kurbanına tecavüz etmemişti ve olayda hırsızlık da yoktu. Üstelik silah bile kullanmamış, kurbanını elleriyle öldürmüştü. Ne tür bir katildi bu? Sigarasından son bir nefes çekti ve izmariti kenara fırlattı. Yağmur hızlanmaya başlamıştı. TV muhabirleri, yağmur altında konuşup duruyorlardı.

Muhabirler, caninin erkek olduğunu sanki kesin olarak biliyorlarmış gibi anlatıyorlardı olanları. Angelbeck öksürdü ve kendi kendine, "Umarım bu kez katil

bir kadındır da konuşmasını öğrenirler bunlar" diye söylendi.

* * *

Asansör, yayın saatine üç dakika kala ve televizyon stüdyosundan beş kat aşağıda durdu. Hava durumu spikeri iyice öfkelenmişti. Ama asansörün kapıları açıldığında, öfkesi birden şoka dönüştü. Dixon Bell'in karşısında şimdi, bir korku romanından fırlamış gibi duran maskeli bir adam vardı ve maskenin ardından ona bakıyordu. Dixon Bell, nedensiz bir korkuya kapılmış, ne yapacağını bir an için şaşırmıştı. Simsiyah gözlerini ona dikmiş bakan maskeli adam, sanki cehennemden kaçmıştı. Ama, Dixon Bell, kendini çabuk toparladı, bu maskeli adamdan korkması için hiçbir neden olmadığını biliyordu.

Adam, Dixon Bell'den daha kısa boyluydu ama bir atlet gibi geniş omuzları vardı. Soluk bir blucin, beyaz bir tişört ve pahalı bir spor ceket giymiş, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Kimseye kötülük edecek biri gibi görünmüyordu. Mavi rengi seviyor olmalıydı ki, yüzündeki maske de maviydi. Maske, yumuşak, pamuklu kumaştan yapılmış ve adamın yüzünü tamamen kapamıştı, ancak tam ortasında, adamın nefes alıp konuşmasını sağlayan deri bir üçgen parça vardı.

Rick Beanblossom asansöre bindi ve, "Merhaba Meteo Uzmanı (meteoroloji ya da hava durumu uzmanı) dedi, "Berbat bir hava geliyor sanırım."

Dixon Bell, başını salladı ve, "Evet, zamanında yetişebilirsem halkı uyarabilirim herhalde" diye konuştu. Korkusu aniden kaybolmuştu.

Rick, hafif bir kahkaha attı, "İnsanları sadece havay-

la ilgili uyarmak yetmeyecek artık" dedi. "Onlara, kendilerini katillere karşı korumalarını da söylemeliyiz, değil mi?"

Bu fırtınalı ve sıcak Haziran günü, hava durumu sunucusu ile haberler elemanı, asansörün içinde birlikte TV stüdyosuna doğru çıkmaya başladılar. İkisi de Güneydoğu Asya gazisiydiler. Biri, yüzü parçalanmış bir Deniz Piyadesi, diğeri de yüzünde hafif bir yara izi bulunan bir Hava Kuvvetleri emekli subayıydı. Yüzü parçalanmış deniz piyadesine bir kahramanlık madalyası vermişlerdi, havacının ise madalyası yoktu.

Yoğun yağmur bulutları, koca gökdeleni artık iyice kaplamışlar, karartmışlardı. Güneybatı penceresinden hafif bir güneş ışığı görülüyordu. Kule dışında çalışan asansörün mavi camlı tavanına yağmur damlaları çarpmaya başlamıştı bile. Ama stüdyoda yayın zamanı gelmişti ve kimsenin havaya aldırış ettiği yoktu. Özellikle de saat beş programının yapımcısının huysuzluğu, yine her zamanki gibi üzerindeydi. Dixon Bell, hazırlık için sağa sola koşanların arasından geçip doğruca Chris Mack'ın masasına gitti. "Hey Chris, bu akşamki canlı yayınları nasıl ayarladın?"

Chris Mach, başını bilgisayardan kaldırıp ona baktı ve sonra gözlerini duvardaki saate çevirdi. Yayın saatine çok az kalmıştı. "Canlı yayında otopark cinayetiyle ilgili birkaç sahneyle, helikopterden çekilen trafik karmaşası var, neden soruyorsun?"

"Çok iyi, haberlerden önce bana bir dakika vermeniz gerekiyor. Bunu hemen Bucky'ye söylemeliyim."

"Ne söyleyeceksin be deli adam, elimizde bir cinayet haberi var!"

Dixon Bell, kolunu salladı ve program masasına giderken, "Korkunç bir hava geliyor," diye bağırdı.

Yarım saatlik haber programlarını hazırlayan yapımcıların başları, bu tür muhabir ve sunucularla her zaman dertteydi. Adamlar, haber programını hazırlamak için dokuz saat durmadan çalışır ve halka ne verecekleri kararlaştırıp her şeyi yoluna korlar, ancak, bu hava durumu sunucusu gibi birileri son anda gelir her şeyi karıştırıverirdi. Chris Mack, elinde program senaryosunu sallayarak Dixon Bell'in arkasından koşarken, "Sana bir dakika değil, zırnık veremem!" diye bağırıyordu. "Sen, spor sunucularını da geçtin. Elimizde bir cinayet olayı var diyorum sana!"

"Evet, ama korkunç bir kasırga geliyor, bunu halka bildirmeliyim."

Program sırası saptama editörü Gayle Banks da bu tür olaylara müthiş bozulur ve sinir olurdu. Dixon Bell"in, "Hey Gayle, dinle..." diye başlayarak söyledikleri, editörün kanını beynine sıçratmaya yetmişti. Zaten arkadaşları ona Cadı Gayle derlerdi. "Kötü hava mı? Fırtına mı geliyor, hani nerede?"

"Beş dakika sonra tam tepemizde olacak."

Gayle başını geriye doğru çevirip dışarıya baktı, "Hani, fırtına nerede?" diye sordu. Yapımcı iyice kızmıştı. O da başını çevirip dışarıya baktı ve, "Baksana, güneş hâlâ parlıyor," diye bağırdı. "Cinayet haberinden sonra sana bir dakika veririz, tamam mı?" Bu olay çok önemli ve muhabir de haberinin yayınlanmasını sabırsızlıkla bekliyor."

Hava durumu sunucusu, "Tüm ciddi fırtınaların üçte biri aniden gelir bu yüzden halkı uyarmamız gerekiyor" diyerek ellerini salladı.

"Sen delisin Dixon. Fırtına uyarısı yapma görevi sadece Ulusal Hava Durumu Servisi'ne verilmiştir, bunu unutma sakın."

Dixon, "Ben bu soytarıları bekleyemem," diye homurdandı ve Gayle'e dönüp, "Hemen telsize geç ve Bucky'ye, Minnesota Nehri'nin güneyine uçmasını söyle" diye ekledi. "Burnunu güneybatıya çevirsin."

"Haydi, bırak şimdi bunları, adam görevini yapıyor."

"Bana inanmalısınız, bunu onun can güvenliği için istiyorum."

Chris Mack, "Sen bu işe karışma, onlar sadece trafik çekimi yapmıyorlar, bu çok daha önemli," diye konuştu. "Trafik sorunlarını dile getirmeye çalışıyoruz. Harika bir program olacak ve konuşmaları da Andrea hazırladı."

Stüdyo iki kattan oluşuyordu. Daha geniş olan alt katta fırtına tartışmaları yapılırken, küçük olan üst katta, kontrol odası ve haber yayınının yapıldığı oda bulunuyordu. Üst katın parlak ışıkları bir anda yandı ve yöneticinin, "Bir dakika," diye bağıran sesi duyuldu.

Dixon Bell sesi duyunca, "Bana haberlerden önce otuz saniye verin," diye bağırıp merdivenlere fırladı. Hava Merkezi 7, üst katta bulunuyordu.

Yapımcı arkasından, "Sana bir saniye bile veremem!" diye haykırıp çırpınıyordu. Sonra, Gayle'e döndü ve "Bu adam çılgının biri" dedi.

Kadın, başını salladı. "Ama şimdiye kadar yanıldığını görmedim onun."

"Peki ama, uyarı da ne demek oluyor? Şu bizim değerli haber müdürümüz nerelerde, onunla konuşmak istiyorum?"

Gayle, sakinleşmiş görünüyordu. Hafifçe gülümsedi, "Astımı tuttu yine," diye cevap verdi, "Belki de yaklaşan fırtınadandır, ne dersin?"

Yöneticinin, "Otuz saniye" diye bağırdığını duydular.

Chris Mack, suratını astı ve başını iki yana salladı. "Pekâlâ, o halde şöyle yapalım; cinayet haberini verip, hemen ardından hava durumuna geçebiliriz, değil mi? Ancak uyarı filân yapmaya kalkmasın sakın, yoksa başı iyice derde girebilir bu çılgının."

Haber programı başlamak üzereydi. Chris Mack görevini yapmak ve gerekli talimatları vermek üzere oradan ayrılırken, Gayle de mikrofona uzanmış haber merkezindekilere "Fırtınadan zarar gören bölgeleri hemen saptayın ve haber toplamaya hazırlanın," diye emir veriyordu.

Haber merkezindeki biri şaşkın bir tonla, "Hangi fırtına?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

Gayle birden geriye döndü ve fotoğrafçı Dave Cadieux'ye, sakin olmaya çalışarak, "Hemen bir kamera alıp terasa fırla," diye bağırdı, "Doğru dürüst resimler almadan da sakın aşağıya ineyim deme, tamam mı?" Sonra tekrar mikrofonun düğmesine bastı ve, "Pekalâ, beni dinleyin," diye devam etti. "Elimize büyük bir fırsat geçti, fakat çok dikkatli olmalıyız. Yayın arabası üç, yayını otoparkla açacak ve cesedi gösterip gerekenleri söyleyeceğiz. Beth'in işi biter bitmez, Bucky devreye girecek. Arada onbeş saniyelik bir süremiz kalıyor ki, bunu Dixon'a ayırıp hava durumunu vereceğiz. Sonra hemen, şu büyük çirkin bulutları getireceğiz ekrana. Bucky, senin hazır beklemeni istiyorum. Aldığın tüm resimleri bize geçeceksin, tamam mı? Havayı izle."

"Tamamdır, anlaşıldı."

Gayle, mikrofonu kapattı ve kendisini şaşkınlıkla dinleyen elemanlara baktı. Herkesin kendisini izlediğini

görünce, bir kahkaha attı, "Aman Tanrım!" diye bağırdı, "Bu çılgın işe bayılıyorum."

Yağmur bir kesiliyor sonra tekrar başlıyordu. Bucky diye adlandırdıkları pilot Bob Buckridge, dudaklarının arasındaki sigarayı açık pencereden aşağıya fırlattı ve sislerin arasından, 394 No.lu eyaletlerarası yola baktı. Milyarlarca dolara malolan bu geniş otoyol, sabah ve akşam saatlerinde sanki daracık bir keçi yoluymuş gibi sıkışıyordu.

Buckridge, havadayken çeşitli emirler almaya ve uçuş rotasını durmadan değiştirmeye alışmıştı. Ne de olsa televizyon işiydi bu. Son dakikada nehrin güneyinden uçmasını söylediklerinde hiç şaşırmamış, fakat biraz endişelenmişti. Dixon Bell'in, Ulusal Meteoroloji'den önce tahmin yapıp onları atlattığı ilk kez olmuyordu. "Bu herif bazen beni korkutuyor," diye söylendi.

Helikopterde onunla beraber olan Kitt, "Hava sunucusu Bell'i sevmiyor musun?" diye sordu.

"Yok canım, hergeleyi severim, ama biliyorsun, ne de olsa Güneyli..."

Böyle sıcak ve nemli günlerde helikopterin içi bir cehenneme döndüğünden, kapılar açık uçuyorlardı. Yağmur damlaları içeriye girmeye başlamıştı. Fakat başlarında başlıkları olduğundan, gökgürültülerini pek duymuyorlardı. Buckridge, rahatsız olmuş gibiydi. Birden elini uzatıp ATIS'in (Hava Terminal Bilgi Servisi) düğmesini çevirdi ve son haberleri dinlemeye başladı. Hava kötülemişti, fakat izleme devam ediyordu ve henüz bir uyarı yoktu. Görüş mesafesi üç yönde iyiydi ve St Paul'de, Mississippi Nehri kenarındaki küçük havaalanında bulunan üsleri de doğudaydı. Gelecek olan kötü hava koşullarından kolayca sıyrılıp dönebileceğine

inanıyordu. Ayrıca gövdesinde, büyük kırmızı, beyaz ve mavi harflerle SKYHAWK 7 yazan beş kişilik Jet Ranger III, uçuş güvenliği en yüksek düzeyde olan helikopterlerden biriydi ve tecrübeli pilot, havada yerde olduğundan daha güvende hissediyordu kendini.

"Bell, Saygon düştüğünde orada olduğunu söylüyordu."

"Evet, ben de duydum bunu. Hava Kuvvetleri istihbaratındaymış galiba."

Bucky'nin yakın arkadaşı olan Kitt Karson, pilotun sol tarafındaki koltukta oturuyordu. Amerikan birliklerinde görev yapan tüm Güney Vietnamlı askerlere Kit Karson derlerdi. Kitt, Vietnam'da, Bucky'nin pilotu olduğu Heuy helikopterinde silahçı olarak görev yapmıştı. Onunla Qui Nhon'dan Pleiku'ya, Mekong Deltası'ndan Da Nang'ın kuzeyine varıncaya kadar her yere uçmuştu. Buckridge çok iyi bir pilot, kendisi de iyi bir makineli tüfek atıcısıydı ve ikisi mükemmel bir ikili oluşturmuşlardı. Pek çok kez, emir geldiğinde, düşman ateşi altında yere inmişler, Amerikan yaralılarını, ateşten kurtulan askerleri ya da cesetleri toplamışlardı. Helikopterleri birçok defa isabet almış, fakat düşmeden kurtulmuşlar ve görevlerini sonuna kadar başarıyla yapmışlardı.

"Beanblossom Dixon Bell'i pek sevmiyor, değil mi?"

"Beanblossom kimi seviyor ki?"

"Öyle deme, beni sever o."

"Vietnam yaşamıyla ilgili hikâyelerini anlatmayı kes de o zaman görürüz sevip sevmediğini. Sen onun için bir haber kaynağısın. Eski ülkendeki arkadaşlarınla ilişkini kessen, hemen sana karşı cephe alır."

Saygon düştüğünde, Kitt ormanda bir ölüm kalım savaşı vermiş ve sonunda bir Tayland mülteci kampına

varmayı başarmıştı. Vietkong'dan kurtulmuştu ama komşu ülke insanları onları pek istemiyorlardı. Kitt, uzun süre düşünmüş ve sonunda, beş yıl kadar önce Amerika'ya dönmüş olan arkadaşı Bucky'ye bir mektup yazıp ondan yardım istemişti. Buckridge hemen Tayland'a gelmiş ve arkadaşını kurtarmak için bürokrasiyle uzun süre mücadele etmişti. Hattâ televizyon haberlerini bile kullanıp, bürokrat ve politikacıları sindirebilmiş ve sonunda kazanmıştı. Hemen silahçısını alıp Minnesota'ya getirmiş ve eline Sony'nin en son model kamerasını verip iş bulmuştu. Şimdi, yalnızca televizyon kamerasıyla ateş ediyorlardı ve arada sırada kurtardıkları da yolda kalmış, arabaları arıza ya da kaza yapmış sürücülerdi.

Buckridge, Skyhawk 7'nin rotasını çevirdi. İki yüz elli metre yükseklikte güney banliyöleri olan Edina, Eden Prairie ve Bloomington üzerinde uçmaya başladı. Altlarında uzanan yemyeşil korular, parklar ve birbiriyle bağlantıları olan göller harika bir manzara oluşturuyordu. Minnesota Nehri'ni geçti ve sonra bir kavis çizip fırtınanın gelmekte olduğu güneydoğuya döndü. Uzun zamandan beri böyle bir hava görmemişti. Mikrodalga antenini canlı yayın için ayarlarken, müthiş bir sağanağa girdiler. Buckridge başını salladı ve Kitt'e dönüp, "Çocukluğumda şu aşağıda gördüğün her yer ormanlıktı. Yemyeşil alanları şu inşaatçılar mahvettiler" diye konuştu, "Bu adamlar napalm bombasından bile beterler."

"Ama sen de orada yaşıyorsun değil mi?"

Buckridge onu duymamış gibi, hiçbir şey söylemedi. Sonra başını çevirdi ve "Haydi, hazırlan bakalım," dedi.

Kitt, kaskını ve mikrofonunu çıkarıp, kablolarını kontrol etti ve sonra önündeki monitörü ayarladı. Ka-

merasını omuzlayıp açık kapıdan dışarıya doğru çevirdi ve objektifini, ileride gördüğü en korkunç buluta yöneltti.

Gökyüzünde garip şeyler oluyordu; garip büyüklükte ve simsiyah bulutlar şimdi dönerek birbirlerine saldırıyor gibiydiler. Bu arada yağmurla birlikte dolu tanelerinin helikopterin camlarına vurduğunu duydular.

Gösteri başlamıştı. Bob Buckridge, hafif bir müzikle beraber, arada bir verilen haberleri kulaklıktan duyuyordu. Sıcaktan bunalmış ve şakır şakır terlemişti. Bir sigara daha yaktı ve başını çevirip Andrea Labore'un monitörde görünen melek yüzüne baktı. "Haydi, işimizi bitirip bir an önce defolup gidelim buradan" diye söylendi.

* * *

Meteoroloji uzmanı Dixon Bell, öfkeli bir hareketle küçük akü kutusunu beline, mikrofonunu ceketinin yakasına ve kulaklığı da kulağına taktı. Sonra kravatını düzeltti ve başını çevirip yapımcı Chris Mack'ın oturduğu kontrol odasına çatık kaşlarla baktı. Ağır adımlarla ilerledi ve Andrea Labore'un yakınında bulunan hava durumu platformuna gitti. Bu güzel kadına bakmaktan kendini bir türlü alamıyordu. Andrea Labore şimdiye kadar gördüğü en çekici kadındı. Güzel spiker, küçük mikrofonu bluzunun yakasına takarken, harika göğüslerini biraz açmış ve Dixon'un yüreğini yine ağzına getirmişti. Yakasını kapatırken saçlarını düzeltip, kendisine bakan Dixon'a hafifçe gülümsedi. Birkaç saniye sonra yayın başladı.

Televizyonun ilk zamanlarında, platformda oturan bir spiker hemen tüm haberleri okurken, teknolojinin

ilerlemesiyle birlikte üç hatta dört kişi aynı konuda konuşabiliyordu.

Müzik kesilip kırmızı ışık yandığında, Ron Shea kameraya bakıp haber başlıklarını okumaya başladı. "FBI, bugün, suçlar konulu araştırmasının sonuçlarını açıklamıştı. Yapılan açıklamaya göre, suç oranı ve saldırıya uğrayan Amerikan vatandaşları sayısı, geçen yıl bir önceki yıla kıyasla yüzde üçlük bir artış göstermektedir."

Hemen burada Andrea Labore araya girdi. "İstatistiklere göre, İkiz Kentler, hâlâ Amerika Birleşik Devletleri'nin can güvenliği en fazla olan yerleşim bölgelerinden biri olmasına karşın, suç oranlarında ve özellikle cinayet olaylarında bölgemizde artış gözlenmiştir."

Onun susmasıyla birlikte, Ron Shea canlı yayına girmeden önce tekrar konuştu. "Bu haber ve uyarımızı ne yazık ki otuz iki yaşındaki Minneapolis'li bir kadın duyamadı. Kadının cesedi, bu haberi verdiğimiz stüdyomuza çok yakın bir noktada, bir otoparkta bulundu. Polis, kurbanın, dün işten çıktıktan sonra boğularak öldürüldüğünü belirtti. Yeni arkadaşlarımızdan Beth Knutson şu anda olay yerinde. Evet Beth?"

Dixon Bell, monitörde görünen kötü havaya dikkat etmişti. Üç dakikası vardı ve hemen hava durumu merkezine döndü. Clancy Communications şirketi televizyon istasyonunu alıp büro değişikliklerine başladığında, hava durumu bölümü güneybatıya bakan bir pencere istemiş, fakat promosyon bölümü, hava merkezinin setten görülmesini istediğinden başarılı olamamıştı. Sonuçta, meteoroloji haberleri bölümü, penceresi kuzeydoğuya bakan bir noktaya, haber odasının ters tarafına yerleşmişti ki, buradan, gelecek fırtınaları görmek olanaksızdı. Buna rağmen, Dixon Bell, bilgisayarlarını, radar ekranlarını ve dijital hava istasyonunu öylesine yerleş-

tirmişti ki, diğer spikerler konuşurken, o çalışmasını sürdürebiliyordu.

Meteoroloji uzmanı, dijital hava durumu istasyonunu kontrol edince, ısının düşmekte olduğunu gördü. Barometre basıncı 29.55 inç'ti ve düşüyordu. Sürekli yön değiştiren rüzgârın hızı arada sırada saatte kırk mile çıkıyordu.

Dixon Bell'in canı sıkılıyordu. TV istasyonları milyonlarca dolar harcayıp modern meteoroloji cihazları almalarına rağmen, Ulusal Meteoroloji Servisi ile işbirliği yapmak, bilgi alış verişinde bulunmak olanaksızdı. Dişlerini gıcırdatıp başını iki yana salladı ve telefonu alıp bir düğmeye bastı. "Droppler'e bakın. Bilgisayarlar da bir şeyler veriyor zaten. Aletlerinizin de bunları gösterdiğine eminim. Ama siz, gelenleri doğru okumuyorsunuz."

Hattın diğer ucundan aksi bir sesin, "Bana yine maval okuma Bell" dediği duyuldu. "Ben de seninle aynı şeyleri izliyorum burada, radarda rüzgârın yön değiştirdiğine ilişkin hiçbir işaret yok. Bulutlarda da önemli bir değişiklik haberi almıyoruz. Ayrıca hiçbir yerden, hasar yapıcı güçte bir rüzgâr olduğuna dair haber ulaşmadı. Bu konuda bir telefon mesajı gelirse araştıracağız tabii."

"Ben telefon ediyorum ya işte."

"Ciddi bir fırtına görüyor musun sen?"

"Evet! Kafamın içinde müthiş bir kasırga var!"

"Demek kafanın içinde ha" Çok güzel, Bell. Bak, sana bir şey söyleyeyim her Tanrı'nın günü ekrana çıkıp, bizim hava durumu tahminlerimizin aksine şeyler söylemenden bıktık artık. Eğer bizden habersiz bir fırtına uyarısı yapmaya kalkarsan..."

Dixon Bell o anda bir şeyler duydu, ya da duyduğunu sandı. Monitörlerden, güçlükle duyulabilen bir

elektronik mırıltı gelmişti. Çok düşük frekanslıydı ve net duyulmuyordu. Telefonu kapattı ve başını çevirip stüdyoya baktı. Kimsede bir anormallik görülmüyordu.

Tekrar başını çevirdi ve barometreye baktı. Barometre büyük bir hızla düşüyordu; önce 29.51 olmuş sonra 29.48'e ve ardından da hemen 29.45'e inmişti. Isıda da iki derecelik bir düşüş vardı. Gözlerini radar ekranına çevirdi; hâlâ bir şey görülmüyordu.

Birden uzanıp monitörün fişini çekti ve Kanal 13'ü kapattı, Kanal 2'yi açtı. Burada yanıp sönen bir flaş vardı, yakınlarda şimşekler çakıyordu. Fakat birden ekran parladı, bembeyaz oldu ve öylece kaldı. Dixon Bell hemen yerinden fırladı.

Haberler devam ediyordu ve ekranda, öldürülen kadının iş arkadaşlarından biri onun ne kadar iyi bir insan olduğunu anlatıyordu. "Melek gibi biriydi, herkesin iyiliğini isterdi. Böyle bir insanın hunharca öldürülmesi korkunç bir şey."

Dixon Bell, kamera operatörlerinin arkasından hızla geçti, merdiveni koşar adım indi ve güneybatıya bakan pencereye gitti. Gökyüzü şimdi simsiyahtı ve koca bir bulut kuzeye doğru uzanmaktaydı. Bu, klasik bir kasırga ya da hortum oluşumunun göstergesiydi. Bir an için, cinayetin işlendiği noktaya baktı ve terasta kadının öldürüldüğü yeri gördü, fakat ortalık birden kararmış ve göz gözü görmez olmuştu.

Muhabir Beth Knutson, konuşmasını kesti ve yayını tekrar Ron Shea'ya bıraktı. Shea, muhabir arkadaşına teşekkür ederek yayını Andrea'ya aktarmıştı. Andrea da, suç oranları konusunda birkaç satır okudu ve tekrar Ron Shea'ya döndü. Shea, "Bu cinayetle ilgili haberlerimize biraz sonra döneceğiz," diye sürdürdü konuşmasını, "Fakat, şimdi kötü hava koşullarının yaklaştığına

ilişkin bir haberimiz olacak. Bunun için Hava Merkezi 7'ye dönüyor ve sözü meteoroloji uzmanı arkadaşımız Dixon Bell'e bırakıyoruz. Evet Dixon, seni dinliyoruz."

Dixon, kameraya döndü, "Ron, fırtına mevsimindeyiz" diye söze başladı, "Şu anda bir kasırganın eşiğinde olduğumuzu rahatça söyleyebilirim sizlere ve gökyüzü berbat bir durumda. Vatandaşlara, en kısa zamanda bir yerlere sığınmalarını tavsiye ederim..."

"Bir dakika Dixon, sözünü kestiğim için özür dilerim, ama biraz kafam karıştı. Bir kasırga uyarısı mı var yani? Böyle bir şey mi görüldü?"

"Hayır, Ron. Aslında, bir saatten beri kötü hava koşullarını izlemekteyiz. Kansas City Kasırga Tahmin Merkezi böyle bir olasılıktan sözetti ama, bu bizi şu anda pek ilgilendirmez tabii. Fakat, biraz önce Nicollet Walk taraflarını inceledim ve onsekiz bin metre yükseklikte fırtına bulutları olduğunu gördüm. Rüzgârın hızı da korkunç bir artış gösteriyor."

"Ulusal Meteoroloji Servisi'nin havaalanındaki ofisi bir kasırga uyarısı yapmadı, değil mi?"

"Hayır, henüz yapmadı. Fakat ben görevimi yapmış olmak için oradaki arkadaşa telefon ettim ve haberdar ettim. Sanırım biraz sonra uyarıyı yaparlar."

"Yani sen şimdi bir kasırga mı bekliyorsun? Bu tahminin sağlam mı?"

İki haber sunucusu arasındaki bu konuşma, birkaç milyon TV izleyicisinin önünde sürüyordu. Dixon, kameranın önünde hafifçe döndü, "Ben tahmin yapmam, ya da kehanette bulunmam," diye cevap verdi, "Yalnızca havayı okurum. Bu havada bir kasırga, hatta bir hortum olasılığı yüksek. Hortumlar, önlerine gelen her şeyi silip süpürürler ve bu gibi durumlarda karar vermek için saniyelerin bile önemi çok büyüktür. İnsanlar, hiç

vakit geçirmeden sağlam yerlere sığınmalı, evlerinde olanlar bile bodrumlarına inmelidirler. Bodrum katı, ya da sığınak gibi yerleri olmayanlar, duvarları sağlam banyo, tuvalet gibi yerlere sığınabilirler. Şu anda bizi izleyen okullara sesleniyorum; yöneticiler, öğretmen ve öğrencilerinizi hemen uyarın ve onların en alt katta bulunan duvarları sağlam yerlere sığınmalarını sağlayın. Duvar ve tavanları sağlam olmayan spor salonu, oyun salonu gibi yerlerden uzak durun, daha çok alt katlardaki koridorlarda kalın. Pencerelere sakın yaklaşmayın ve en zayıf bir sığınağın bile, açıkta bulunmaktan çok daha iyi olduğunu asla aklınızdan çıkarmayın. Bu kasırganın nerede patlayacağını şu anda kestirmemiz olanaksız. Radar ekranımızın gösterdiği işaretlere bakarsak..."

Dixon, üzerlerinden geçmekte olan kasırganın gelişimi konusunda televizyon izleyicilerine açıklamalarda bulunurken, Chris Mack yanına yaklaştı ve kulağına eğilip, "Hemen kes ve sözü Andrea'ya bırak" diye fısıldadı, "Sana on saniye veriyorum, tamam mı?"

Meteoroloji uzmanı, insanları uyardığına emin olduktan sonra, birkaç söz daha söyledi ve âşık olduğu kadına döndü, "Andrea?"

Andrea ona teşekkür etti ve "Dixon, öyle sanıyorum ki, bize bu konuda en gerçek haberi, şu anda havada olan Sky Hawk'ın pilotu Bob Buckridge verecektir," diye konuştu. "Bucky, şu anda neredesin ve gördüklerini bize söyler misin lütfen."

Bucky içinden 'Sanki nerede olduğumu bilmiyorlar salaklar,' diye söylendi ve sonra lövye üzerindeki mikrofon düğmesine bastı. "Evet, Andrea. Şu anda Bloomington üzerindeyiz ve önümüzde, kent merkezine doğru ilerleyen çok kötü görünüşlü kara bulutlar var. Dixon'un söyledikleri tamamen doğru. Monitörlerden

de göreceğiniz gibi, korkunç bir fırtına yaklaşıyor..." Tam bu sırada helikopter, bir sağanak ve dolu saldırısına uğramıştı; kokpitin ön camına dolu parçaları büyük bir gürültüyle çarpıyordu. Birden çakan bir şimşeğin kırık çizgilerini korkuyla gördüler. Televizyonlarının başındaki insanlar da hiç kuşkusuz bu görüntüleri izliyor ve kamera objektifini bozan yağmur damlalarını görüyorlardı.

Yapımcı, bu kez de Andrea'nın kulağına eğildi, "Tamam, Andrea, yayını tekrar sen al, şu anda, onda da önemli bir şey görünmüyor."

Andrea, "Anladım Bucky" diye konuştu, "Ama senin yerinde olsam oralarda fazla dolaşmam. Durum pek de iç açıcı görünmüyor değil mi?"

Buckridge, 'Ben bu helikopterde, senin orada olduğundan daha güvencedeyim' diye düşündü ve tekrar mikrofon düğmesine bastı. "Evet Andrea, haklısın, burada durum iç açıcı değil ve biz de zaten artık eve dönmeyi düşünüyorduk." Bu, onun parola cümlesiydi, yani işinin bittiğini ve artık yayının kendisinden alınması gerektiğini belirtiyordu. Bu, her gün, akşam saat beş haberlerinde aynıydı. Ondan, bölgedeki trafik konusunda raporlar alıp izleyicilere aktarırlar, sonra da işleri bitince yayını keserlerdi. Skyhawk 7, televizyon istasyonunun, bölgedeki hava gözetleme ve rapor sistemiydi ve onun sayesinde, hemen her şeyi anında izleyicilere aktarmak olasıydı. Ancak bugünün hava koşulları, senaryonun sonunda büyük bir değişiklik öngörmüştü.

Kasırga, etkisini önce güneybatı banliyösü olan Eden Prairie üzerinde gösterdi. Yemyeşil tepeler ve inşası henüz tamamlanmamış yapıların üzerinden geçerken, başlangıçta fazla hasar yapmadı. Sonra güçlenerek,

nüfus yoğunluğu daha fazla olan Edina isimli banliyöye saldırdı.

Kasırganın birdenbire patlaması, yollarda olan insanları ani yakalamış ve şoke etmişti. Edina Ulusal Meteoroloji Servisi uyarısını yapmadan daha önce kasırganın saldırısına uğramıştı. Hortum, önce şık bir alış veriş bölgesi olan ünlü Erance Caddesi'nde yere indi ve Edina sinemasını geçip, sinema binasının önündeki uzun EDINA reklâm panosunu ikiye bölüp yere savurdu; her taraf elektrik kıvılcımı içinde kalmış, insanlar, çığlıklar atarak sağa sola kaçışmaya başlamışlardı. Binanın içindeki büyük elektrikli saat, 5.08'de durdu. Çevredeki mağazaların vitrinlerinin bazıları basınçtan, bazıları da çevreye fırlayan parçalardan paramparça olmuştu. Son Paris modasına göre giydirilmiş olan cansız mankenler, kaldırımlara fırlayıp parçalandılar. Caddenin bir kenarındaki çiçekçi dükkânı darmadağın oldu. Alış veriş için gelenler, üzerlerine yağan çiçeklerle kaçışmaya çalışırken, bölgede dolaşan polisler ilk hasar raporlarını merkeze bildirmeye başlamışlardı.

Polislerden birkaçı, arabalarındaki telsizlere güçlükle ulaşıp, "On beş saniyede ortalık cehenneme döndü," diye bağırıyorlardı. "İnanılacak gibi değil... Böyle bir şey hayatımda görmedim... Hiçbir uyarı yapılmadı. İnsanlar perişan... Sirenler, ancak hortumdan on dakika sonra çalmaya ve uyarı yapmaya başladılar... Korkunç bir şey bu!"

Bob Buckridge, sözü Andrea'ya bırakır bırakmaz hortumu görmüştü. Kasırga, güneybatıdan büyük bir hızla kuzeydoğuya doğru geliyordu. Hortumun önce simsiyah olan rengi, havaya kaldırdığı enkaz parçalarıyla şimdi kahverengine dönüşmüştü. Helikopter pilotu, kaskı ve kulaklıkları nedeniyle etraftaki korkunç gürül-

tüyü pek duymuyordu, fakat Kitt Karson, çevrelerinde sanki F-16 savaş uçakları kalkıştaymış gibi bir gürültü ve uğultunun farkındaydı. Onlar da habersiz yakalanmışlardı ve üsse dönüşleri tehlikeye girmişti. Buckridge, tecrübesine güvenerek ani bir karar verdi ve hortumun arkasına geçebilmek için saatin aksi yönünde bir dönüşe geçti.

Hortum, suyun üzerinde sekerek giden bir taş gibi, ara sıra yerden yükselip tekrar alçalarak ve önüne çıkan her şeyi emici borusu içine alıp savurarak Edina'dan kuzeydoğuya, Güney Minneapolis üzerinden, yatlar ve denize giren insanlarla dolu göllere doğru yol alıyordu. Hortumun geçtiği yerlerde evler, sanki dev bir balyozla ezilmiş gibi paramparça olup çevreye dağılıyor, parçaların bir bölümü de hortumun içine emilip gökyüzüne savruluyordu.

Çevreye saçılan enkaz parçaları ve toz, bazen hortumun görülmesini engelliyordu. Ancak hortuma arada bir o kadar yaklaşıyorlardı ki, Buckridge, yere kadar uzanan ve dönerek korkunç bir hızla ilerleyen hortumu rahatça görebiliyordu. Kitt, kamerasının objektifini, hortumun yere değen ağzına doğru çevirmiş, elinden geldiğince bunu görüntülemeye çalışıyordu. Vietnam'da her türlü tahrip silahlarını görmüş, büyük bir savaş tecrübesi edinmesine karşın, böylesine bir manzarayı hayatında hiç görmediğini düşünüyordu. Biraz daha yaklaşınca, kulaklarını sağır edecek bir gürültüyle birbirlerinin yüzlerine baktılar. İkisi de sapsarı kesilmişti.

Kanal 7'nin kontrol odasında bulunan Chris Mack, helikopterden gelen canlı görüntülere inanamıyordu. Birkaç saniye, şoke olmuş gibi gelen görüntüleri izledikten sonra, hemen mikrofona sarıldı ve, "Andrea," diye

bağırdı. "Hemen Bucky'ye bağlan. Çabuk ol!" Sonra gözlerini Dixon'un göründüğü monitöre çevirdi ve, "Kendini düşünüyor ve helikopteri hortumla birlikte uçurmaya çalışıyor" diye mırıldandı.

Bob Buckridge, sallanarak uçarken, kendini düşünmüyor ve televizyon izleyicilerine uyarı yapmayı sürdürüyordu. "Korkunç bir kasırga yere indi ve büyük hasar yapıyor. Görüntüsü bile insanı korkudan öldürecek büyük bir hortum, önüne geleni süpürüp havaya uçuruyor. Kasırga, saatte yaklaşık kırk millik bir süratle, Eden Prairie'den Harriet Gölü ve kent merkezine doğru yaklaşmakta. Bu bölgede olanlar hemen bir yerlere sığınsınlar. Tekrar ediyorum, hortum yaklaşıyor."

Ron Shea araya girdi ve "Bu yayını izleyenlerin hemen bodrum katlarına inmelerini tavsiye ediyoruz" diye konuştu. "Hey Bucky, beni duyup duymadığını bilmiyorum ama, bana kalırsa hemen oradan uzaklaşsan iyi olacak."

Andrea da onu izledi ve, "Evet, Bucky" dedi. "Hemen kaç oradan, korkunç bir şey bu."

Fakat Bucky inatçıydı. "Hey, kapatın çenenizi!" diye bağırdı, "Beni meşgul edip işimi engelliyorsunuz!"

Kanal 7'nin bu yayını, birkaç dakika içinde çevredeki diğer televizyon istasyonları tarafından alınmış ve onlar da aynı doğrultuda yayına başlamışlardı. Radyo istasyonları da televizyonlardan aldıkları haberleri dinleyicilerine aktarıyorlardı. Buckridge durmadan gördüklerini anlatıyor, Kitt de merkeze görüntü yolluyordu. Bu arada Harriet Gölü Yat Kulübü'ne bağlı yüz kadar yat ve tekne alabora olup batmış ve bir kısmının da direkleri paramparça olmuştu. Yaz akşamları konserlerin verildiği park altüsttü. Hortum ölüm dansını sürdürerek, Minnesota'nın ünlü isimlerinin de gömüldüğü Lakewo-

od Mezarlığı'nı geçti ve kent merkezine yaklaştı. Elektrik hatları kopuyor, evlerin damları uçuyor, taş üstünde taş kalmıyordu adeta. Koca ağaçların gövdeleri park etmiş otoların üzerlerine büyük bir hızla yıkılıyor, arabaları eziyordu. Bazı sürücüler, yolda üzerlerine yağan enkaz parçaları ve ağaç dallarıyla yıkılan direkler altında kalmaktan kıl payı kaçıp kurtulabildiler, fakat bazıları, ne yazık ki, arabalarında ya ezilip öldüler ya da yaralandılar.

Hortum, büyük malikânelerin bulunduğu Isles Gölü'nün doğu kıyısını mahvedip geçti ve kent merkezine yakın olan Loring Park'a yöneldi. Bazıları, kasırga ya da hortumların kent merkezlerindeki gökdelenlere bir şey yapamayacağını iddia ediyordu, ancak olanlar, bu tür hava koşullarının dayanıklı binalardan bile korkmadığını açıkça gösteriyordu.

Bob Buckridge, helikopterin sürat saatine baktı; hızları kırk altı knot idi (saatte kırk altı mil). Dönerek ilerleyen ve ortalığı kasıp kavuran hortum, bazen aşağısını görmelerini de engelliyordu. Pilot, altimetresine baktı; iki yüz elli metreye tırmanmışlardı. Sonra Kitt'in aldığı görüntülerin merkeze gidip gitmediğini kontrol etmek için gözlerini monitöre çevirdi. Hortumla oyun oynarken, helikoptere çarpan parçaların çıkardığı sesleri güçlükle duyuyordu. Hortumun havaya uçurduğu enkaz parçalarının, açık kapı önünde emniyet kemerine bağlı olarak oturan ve sürekli görüntü alan Kitt'in bir yerine isabet edip onu yaralamasından korkuyordu. Fakat yine de konuşmasını sürdürdü. "Kent merkezindeki binalarda bulunanlar hemen alt katlara inip bir yerlere sığınmalıdırlar. Buna, Sky High televizyon istasyonunda bulunanlar da dahildir. Tekrar ediyorum, hortum, size doğru büyük bir hızla yaklaşıyor."

Bu uyarıya karşın televizyon istasyonunda halka haber ve görüntü veren cesur televizyoncular yerlerinden bile kımıldamamış, görevlerini sürdürüyorlardı.

Gale'in terasa gönderdiği fotoğrafçı Dave Cadieux, bir kolunu çelik bir direğe sarmış, yirmi bin dolarlık makinesini sehpası üzerine koymuş ve dört bin dolarlık objektifini hortuma çevirmişti. Skyhawk 7 helikopteri, hortumun arkasında göründüğünde, ayakta güçlükle durabiliyordu. Bu adamlar, eğer bu hortumdan sağ kurtulabilirlerse şirket için büyük bir reklâm yapmış olacaklardı.

Hortum, Sky High gökdeleninin terasına ulaştığında kırmızı Honda arabayı yerinden kaldırıp yandaki yeşil transformatör kulübesine fırlattı. Korkunç bir patlamayla birlikte, araba rampasının altındaki televizyon ekipmanı parçalandı. Cinayetin işlendiği yer artık darmadumandı ve olayla ilgili tüm ipuçları ortadan yok olmuştu. Aynı anda, televizyon istasyonunun güneybatı penceresi büyük bir gürültüyle patladı ve kırılan cam parçaları basınçla dışarıya doğru uçuştu.

Kasırga burada da büyük hasara neden olduktan sonra, yoluna devam etti ve Mississippi Nehri'ni atlayıp St Paul'e saldırdı. Hortumun ilk tahrip ettiği yer, bir hamburgerci oldu. Bir benzin istasyonunun benzin pompası yerinden kopup, araba yıkama yerine doğru büyük bir gürültüyle savruldu. Hortum, kentin kuzeydoğu mahallelerini yerle bir etmiş, ağaçları, evleri ve insanları yerden alıp havalara fırlatmıştı. Bazı insanlar, gafil avlanmış ve kaldırımlardan savrulup iki yüz metre kadar sürüklenmişlerdi. Hortum, daha sonra 36 No.lu şehirlerarası otoyolu geçti ve Minnesota'nın en büyük alış veriş merkezlerinden birinin üzerine doğru ilerledi.

Skyhawk 7 helikopteri, hortumla beraber uçuşunu sürdürüyordu.

Pilot Bucky, uyarı görevini hiç bırakmamıştı. "Şu anda Dayton binasının damını uçurdu!" diye bağırdı. "Helikoptere çarpan büyük parçalar var! Artık dönüyorum! Duyuyor musunuz? Artık dönüyorum!" Ön cama çarpan parçalar, helikopteri sarsıp sallamaya başlamıştı. Titreşim gittikçe artıyordu. Bucky, bir an düşündü, sonra dönmekten yine vazgeçti ve ani bir dönüşle tekrar hortuma yaklaştı.

Aşağılarda bir yerde kadının biri, bir polise dert yanıyordu. "Alış veriş merkezine giderken, arabanın radyosunda, bir helikopter pilotunun hortum uyarısını duydum... Hemen dönüp eve kaçmam iyi olacaktı ama yoluma devam ettim. Dayton'a girer girmez insanların kaçıştıklarını gördüm ve bir adamın, 'Geriye çekilin! Pencerelerden uzaklaşın!' diye bağırdığını duydum. Sonra birden ışıklar kararda ve dışarıya baktığımda otoparktaki arabaların havalarda uçuştuklarını gördüm. Hemen bir duvarın arasına gizlendim... Kısa bir süre sonra bu korkunç hortum her şeyi yıkıp parçalayarak üzerimizden geçti... Bir kadının yardım çığlıklarını duydum... Ancak onu bulamadım... Çok korkmuştum."

Bob Buckridge, kuzeydoğuda görünen ufukla, hortumu aynı hizaya getirdi ve yönünü iyice saptayıp çok iyi bildiği bu bölgelerdeki halkı uyarmasını sürdürdü. "Roseville, Vadnais Heights, White Bear Gölü, Mantomedi, Stillwater, Wisconsin St Croix bölgesinde yaşayanlar hemen sığınacak yerlere gitmelisiniz. Hortum, büyük bir hızla sizin bulunduğunuz yere geliyor."

Kasırga, St Paul'ün Roseville banliyösünü de yerle bir ettikten sonra yoluna devam etti. Kilise çanları bile çalmıyordu artık. Hortum yaklaşık on dakikadan beri

yıkıp parçalıyordu. Bu arada Dixon Bell'in erken uyarısı ve Bucky'nin havadan görüntüledikleri, felâketi tüm bölgeye duyurmuş ve ayrıca, diğer televizyon ve radyo istasyonlarının da bu çalışmaya katılmaları ile bölge halkının yaklaşık yarısı sığınacak bir yer bulup saklanmışlardı. Büyük bir bölümü de sığınabilecekleri bir yerin peşindeydiler.

White Bear (Beyaz Ayı) Bölgesi'nde hiçbir ev kalmamış gibiydi. Felâketten sonra yaşlı bir adam, "Evimizin üzerine bir jet uçağı oturdu sanki. Birkaç saniye sonra ev tamamen yıkıldı" diyordu.

Skyhawk 7 helikopteri, İkiz Kentler'in doğusuna doğru kasırgayı izliyordu. Yüzlerce ağaç, köklerinden sökülmüş, yerlerde yatıyordu. Hortum, bir süre sonra St Croix Nehri'ni geçti ve Wisconsin eyaletine yöneldi. Bu bölgenin ortalarında da büyük yıkıma neden olduktan sonra yarım saat kadar önce çıktığı bulutun içinde kayboldu.

Bob Buckridge, Eden Prairie'de bir buluttan çıkıp hortum haline gelen felâketin gökyüzüne doğru çekilip uzaklaştığını görmüştü. Bulut, göz kamaştıran, hafif mavimsi ve olağandışı bir ışıkla birden parlamış ve hortum bir anda kayboluvermişti. Bucky, yayınını kesti ve merkeze bıraktı. Normal havalarda hiç sarsılmadan, titremeden uçan helikopteri, şimdi binicisini sırtından atmak isteyen bir at gibi hırçınlaşmıştı. Lövyeyi kavrayan parmakları bembeyazdı ve bazı yerleri kanıyordu. Önce uçuş aletlerini gözden geçirdi ve sonra, ekranında Andrea'nın yakın plan görüntüsü olan monitöre baktı. İçinden, 'Ne harika bir kadın,' diye geçirdi ve hafifçe başını salladı. Üsleri batıda, iki nehrin ve kötü havanın hâlâ hüküm sürdüğü dağın arkasında kalmıştı. Simsiyah gökyüzünün bazı yerlerinde hafif kırmızılıklar görülü-

yordu ve yağmur hızlanmıştı. Düşen dolu parçaları, helikopteri, yerden açılmış uçaksavar ateşi gibi dövüyorlardı. Sağda solda çakan şimşekleri, aldırmadan seyrediyorlardı. Altlarında, ormanlarla kaplı dağları, gölleri ve dereleriyle, St Croix Vadisi uzanmaktaydı şimdi.

Kuvvetli kuzey rüzgârı, yağmuru kokpitin içine savuruyordu. Kitt, yaşadıkları olaylardan hiç etkilenmemiş gibi, gayet sakin, kamerasına yeni boş kaset takmakla meşguldü. Saçı sırılsıklam olmuştu ve yüzü kıpkırmızıydı. Alnındaki bir kesikten kan sızıyordu. Başını çevirip pilot dostuna baktı ve gülümsedi; onunla her yere gidebileceğini anlatmak istiyordu.

Buckridge, helikoptere bir şeyler olduğunu sanıyordu, çünkü sarsıntılar bir türlü kesilmiyordu. İçinden bir ses, başaracaklarını söylüyordu. Çılgın gururu, helikopteri başka bir alana indirmesini engelliyordu. Ama bir süre düşündükten sonra oldukça uzakta olan ana üsse gitmemeye ve birkaç dakikalık mesafede olan küçük bir alana inmeye karar verdi. Gaz kolunu sonuna kadar çekti ve üç yüz elli metreye tırmandı.

* * *

Ron Shea, kendilerini izleyen izleyicilerine atlatmış oldukları korkunç felâket hakkında bazı bilgiler vermeye, onları aydınlatmaya devam ediyordu. "Evet, sayın izleyiciler, bu korkunç olay ne yazık ki, Minnesota'daki rahat yaşamımızı bozdu. Muhabirlerimiz şu anda felâket bölgelerine dağılmış bulunuyorlar. Sizleri en kısa zamanda diğer bölgelerdeki olaylardan haberdar edeceğiz." Andrea Labore adeta şoke olmuştu ve konuşmak istemiyordu. Shea onun durumunu görünce sözü Dixon Bell'e bıraktı.

Meteoroloji uzmanı, "Hortum kayboldu, fakat fırtına henüz dinmiş değil, çok dikkatli olmalısınız" diye konuştu. "Şimdi sizlere, radar ekranımızı gösteriyoruz. Gördüğünüz gibi, kasırganın çekirdeği merkezden geçiyor. Bu çekirdek içinde hâlâ güçlü rüzgârlar ve havada uçuşan enkaz parçaları var. Her şeyin bittiğine ilişkin bir uyarı almadık henüz. Lütfen evinizin camlarından uzak kalın."

Ron Shea, "Dixon, izin verirsen şimdi Bob Buckridge'le konuşmak istiyoruz," diyerek onun sözünü kesti. "Çünkü hâlâ fırtınanın içinde uçuyor ve belki bize yeni bir şeyler söyleyebilir. Evet Bucky?" Karşıdan ses gelmeyince Shea, bir kez daha denedi. "Bucky, bizi duyuyor musun?" Yine kısa bir sessizlik oldu.

Herkesi bir korku sarmıştı, ama hatta birden bir cızırtı ve arkasından Bucky'nin endişeli sesi duyuldu. Aynı anda helikopterden gelen görüntüler de ekranda belirmişti. "Burası Skyhawk 7. Başımız dertte. St Croix'yi geçtik. Elmo'ya doğru uçuyoruz. Ancak helikopterimiz kontroldan çıkmış durumda, onu istediğim gibi yönetemiyorum."

Chris Mack, tehlikeyi hemen sezmiş ve ayağa fırlamıştı. Mikrofonu deli gibi kaptı ve bağırmaya başladı. "Bucky, hemen indir onu! Acele edin, alana varmayı bekleme, hemen in!"

Ancak karşıdan hiçbir ses gelmedi. Olayı izleyenlerin hepsi de donup kalmışlar, şok olmuşlardı. Yerlerinden kımıldayamıyor, ağızlarından tek bir söz çıkmıyordu. Her taraf sessizdi. Fırtına bile dinmiş gibiydi. Ekranda yağmur damlaları vardı ve görüntüler sallanıp duruyordu. Birden yine Bob Buckridge'in sesi duyuldu. Sakindi. "Burası Skyhawk 7. Galiba eve dönemeyeceğiz, bizi beklemeyin."

Bu birkaç sözcükten sonra helikopter düşmeye başladı.

Skyhawk 7, milyonlarca televizyon izleyicisinin gözleri önünde düşüp parçalanmıştı. İki cesur havacı, kendilerini çok seven arkadaşlarının korkulu bakışları ve çığlıkları arasında, helikopterle birlikte, ağaçların üstüne çakılıp parçalanmışlardı. Katıldıkları vahşi savaşların şimdiye kadar yapamadığını Minnesota havası yapmış, onları alt etmeyi başarmıştı.

Bir televizyonun haber stüdyosunda çalışanlar her zaman şaşırtıcı haberlere alışık olduklarından, kolayca şoke olup sessizliğe gömülmezler. Fakat Kanal 7'de kısa da sürse derin bir sessizlik olmuştu. Ron Shea'nın, kameranın tepesineki kırmızı ışığa bakarak mırıldandığı kelimeleri kimse anlayamamıştı.

Andrea Labore, yüzünü radar ekranına çevirmiş olan meteoroloji sunucusuna baktı. Fosforlu parlak yeşil ışık, adamın gür saçları arasından süzülüp çevreye yayılıyordu. Konsoldaki kırmızı sarı, parlak ışıkta, omuzları daha da geniş görünmekteydi. Dixon Bell'in çevresinde kırmızı harfler ve rakamlar yanıp sönüyor, fakat adam yerinden kımıldamıyordu. Dixon Bell, olduğu yerde donup kalmıştı... büyülenmiş ve sanki bu dünya ile ilişkisi kesilmiş gibi bir görüntüsü vardı. O anda, başka yerlerde olduğu kesindi.

* * *

Meteorolojide kullanılan rüzgâr ölçme aletlerinin hemen tümü, böyle bir kasırga ve hortum olayından sonra bozulur ve bunların yeniden gözden geçirilip ayarlanmaları gerekir. Hortumdan sonra yapılan değerlendirmelerde, kasırga sırasında, bazı anlarda rüzgâr hı-

zının saatte 180 km'ye kadar çıktığı saptanmıştı. Hassas barometrelerde düşüş 26.97 inç'e kadar olmuştu. Uydular, radarlar, bilgisayarlar ve televizyon çağında bir kasırga yetmiş dokuz kişinin ölümüne, bin kişiden fazla insanın da yaralanmasına neden olmuştu. Maddi hasarın bir milyar dolardan fazla olduğu söyleniyordu. Yüz yıllık ağaçlar, şimdi yerlerde yatıyor, çevreyi temizleyen görevlilerin motorlu testerelerle gelip bunları kaldırmalarını bekliyorlardı.

Kasırganın iki gerçek kahramanının, helikopterin düşüşü sırasında boyunları kırılmıştı. Vücutları alüminyum gövdenin bölümleri arasında parçalanmış olarak cansız yatıyordu. Cesetler, ılık yağmur sularıyla ıslanmıştı. Ormanın yola yakın bölümlerinden gelen siren sesleri yardım için değil, matem için çalıyordu.

Hasar saptamaları sırasında en büyük zararı anlaşıldığına göre, hortumun ilk birkaç dakikası sırasında, kasırganın yolu üzerindeki güneybatı bölgelerinde yaşayan ve televizyon seyretmeyen insanlar görmüştü. Hortum, kuzeydoğuya doğru ilerlerken, önüne çıkan her şeyi yerle bir etmiş, silip süpürmüştü. Evleri, arabaları havalara savrulup parçalanan insanlar, yine de sağ kaldıklarına şükrediyorlardı.

Yerle bir olan yerleri görmek için arabalarına atlayıp çevre bölgelerden akın eden binlerce insan, trafiği daha da içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu. Polis, sık sık, yağmacılara karşı halkı uyarıyordu. Kasırgazedeler, kendi aralarında dertleşiyorlardı.

"Hey, Barry bir şeyler kurtarabildin mi?"

"Ne yazık ki hayır... ayrıca, eve bizden önce bazıları girmiş ve kamera ile benzeri kıymetli şeyleri alıp kaçmışlar."

"Ne diyorsun? Yağmacılar mı yani?"

"Evet... namussuz mu yok ülkede... Felakete uğradığımız yetmiyormuş gibi bir de soyuluyoruz... İnsanlar nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorlar, bunu anlamakta güçlük çekiyorum doğrusu. Bu bölgede oturanların dürüst, namuslu olduklarını sanırdım, oysa yanıldığımı şimdi anlıyorum."

"Bu kasırga konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bana öyle geliyor ki, Tanrı, bu kasırgayı bizi uyarmak ya da cezalandırmak için gönderdi."

Kasırga ya da hortumların, önlerine çıkan her şeyi yıkıp parçalayarak, ağaçları köklerinden sökerek, evlerin damlarını, otomobilleri çevreye savurarak geçtiği yerlerde, sanki korkudan çılgına dönmüş bir kadının çığlığına benzeyen korkunç bir ses ya da dev bir ıslık sesi duyulur. İşte felakete uğrayan insanlar bu korkunç ıslıkla canhıraş çığlığı asla unutmazlar.

Ama tüm bu felâketlere karşın, olayların olumlu bazı sonuçları da daha sonra ortaya çıkabilir. İşte bu kez de öyle oldu ve Kanal 7'de bir efsane doğdu.

Deniz Piyadesi

DENİZ Piyadeleri, ölü ve yaralılarını asla arkalarında bırakmazlar. Ya da öyle söylenir.

Komutanların, hava desteği isteğini gerekli yerlere ulaştırdıklarını biliyordu, fakat uçakların gelmesi daha zaman alırdı. Elindeki M-16 silahını yere bıraktı, uçaksavarcıların giydiği özel ceketi terden lekelenmiş ön kısmından tutup sırtından sıyırdı ve arkadaşlarına, John Wayne'in filmlerde yaptığı gibi, "Beni koruyun!" diye bağırarak ileriye atıldı. Üstüne yağan mermilerin arasında, bir futbol oyuncusu gibi, tüm gücünü bacaklarına vermiş, yaşamı için koşuyordu. Arkadaşının kanlar içinde yattığı yere varınca, onu hemen sırtına aldı ve yine aynı zigzaglarla, mermileri hiçe sayarak, kendi siperlerine doğru koşmaya başladı. Fakat her an sırtına bir merminin saplanmasını da bekliyordu. İşini başarmış, yaralı arkadaşını kurtarıp, siperin kuru ve kırmızı toprağı üzerine uzatmıştı. Başını çevirip gökyüzüne baktı; havada mermiler ve şarapnel parçaları ölüm melekleri gibi uçuşuyordu. Ama, ağaçların başladığı hattın hemen önünde iki yaralı daha vardı ve onların da kurtarılmaları gerekiyordu. Biraz daha zamanları vardı.

Vietnam'da hava çok nemli ve sıcak olduğundan, genelde hiç kimse koşmaktan hoşlanmazdı. Ağzına birkaç tuz tableti attı ve başındaki kirli bandı çıkarıp, göz-

lerine kaçan ter damlalarını sildi. Açılan yaylım destek ateşi öylesine yoğundu ki, düşmanın ateşi duyulmuyordu bile. Ama yakınlarında sık sık patlayan mermi ve roketlerin ortalığı cehenneme çevirdiğini rahatça görebiliyorlardı. Kahraman deniz piyade eri yine koşusuna başladı ve ikinci arkadaşına da ulaştı. Bu asker de henüz yaşıyordu ve genç başçavuş doğru bir iş yaptığına emindi. İkinci yaralıyı da kurtarıp sipere getirdi ve üçüncüyü kurtarmaya hazırlandı.

Vietnam'ın yağışsız mevsimiydi ve yerdeki toprak kurumuş, taş gibi olmuştu. Hava, kalkan tozdan sanki sis basmış gibiydi. Ağzındaki tuzlu tükrüğü attı. Sıcaklık onu bunaltıyordu, başındaki bandı bir kez daha çıkardı ve kıpkırmızı olmuş yüzündeki terleri tekrar sildi.

Vietnam savaşı çıkalı yedi yıl olmuştu ve Kongre, yeni bir kanun çıkararak, öğrencilerin tecil işlemlerini kaldırmıştı. Öğrenciler, kura ile askere alınmaya başlanmış ve Başkan Nixon televizyonlarda, gençlerin moral-lerini yükseltecek konuşmalar yapmıştı. Asker olacakların kaderlerini, kuraları çeken Seçim Kurulu saptıyordu. O, Mayıs'ın 10'unda doğmuştu. Ortadoğu'da büyümüş bir genç olarak, kahramanı, Minnesota Vikings takımının 10 numarasıydı. Stillwater Lisesi'nde öğrenciyken, kırmızı formasında, büyük, beyaz bir 10 rakamı taşıyordu. Tenis ayakkabılarına bile 10 numara işletmişti. Ancak on sekiz yaşına bastığında şansı değişti. Washington'daki suratsız bir bürokrat, elini atmış ve 10 Mayıs tarihini çekmişti. Böylece, o da, futbol hayallerini bir yana bırakmış ve Vietnam'a gitmişti.

Deniz Piyadesi, elindeki bandı fırlatıp attı. Yere bıraktığı yaralı arkadaşları hiç kımıldamıyorlardı. Birden Hava Kuvvetleri'nin bir Phantom savaş uçağı gökyüzünde görünmüş ve hedefine doğru korkunç bir hızla

dalışa geçmişti. Uçağın makineli tüfekleri ve bombalarıyla hedefleri silip süpüreceğinden emindi. Böyle durumlarda, yirmi iki yaşındaki bir askerin aklından bir sürü şey geçer. Fakat o, uçaktan da cesaret almış ve ileride, otların arasında yatan ölü arkadaşını nasıl alıp getireceğini düşünmeye başlamıştı.

Yerinden fırladı ve bir çırpıda cesedin yanına vardı. Arkadaşının boynu parçalanmış, künyesi yanına düşmüştü. Yaranın üstü böceklerle dolmuştu bile. Ölmüş olan arkadaşı, Deniz Piyadesi onbaşılarından Robert J. Sax'tı. O da yirmi iki yaşında bir Arkansas'lıydı. Texarkana'dan gelmişti. Sax, okulda sevdiği kız arkadaşıyla evlenmişti. Bir çocukları vardı ve karısı yine hamileydi. Arkadaşının cesedini sırtladı ve siperlere doğru koşmaya başladı. Mermiler dört bir yandan yağmur gibi yağıyordu. Kendisini hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemişti. Savaşa girdiğinden beri ilk kez olarak bu işi başaramayacağını düşündü. Korkmaya başlamıştı. Gözünün ucuyla, dalıştaki Phantom'a baktı ve kulakları sağır eden motor gürültüsünü duydu. Sırtındaki cesetle sipere kadar koşmasının olanaksız olduğunu anlamıştı. Ani bir kararla Sax'ın cesedini yere bıraktı ve canını kurtarmak için tüm gücüyle koşmaya başladı.

Siperden bağıran arkadaşlarının, "Yere yat! Yere yat! Siper al!" diye haykırışlarını duyabiliyordu.

Yine takımdaki 10 numaralı oyuncu olmuştu ve bacaklarının tüm gücüyle hedefine doğru koşuyordu. Ama, kulaklarındaki uğultu, seyircilerin bağırışlarına benzemiyordu ve midesine kramp girmişti. Terden sırılsıklam olmuş, ağzı kurumuştu. Bir cehennemde koşuyordu. Koşarken, mermilerin, bomba şarapnellerinin kendisine isabet etmemesi için dua ediyordu. Ama burası Vietnam'dı ve ne olacağı hiç belli olmazdı.

Phantom pilotu, lövyesindeki bir düğmeye bastı ve düştüğü her yeri cehenneme çeviren napalm bombalarını bıraktı. Alevler aniden yükselmiş ve siperlere doğru uzamaya başlamıştı.

Deniz Piyadesi, tam kavrulacağını düşünüyordu ki, olanlar oldu. Kafasına isabet eden pelte gibi bir şey, aynı anda yüzüne doğru yayılmış ve birden alev almıştı. Bunu yapan, kendi uçaklarıydı. Yanan bir meşale halinde kendisini siperlerin içine attı ve altındaki otları da tutuşturdu. Yattığı yerde sağa sola dönüp duruyor, üzerindeki alevleri söndürmeye çalışıyordu. Arkadaşları onu kurtarmak için alevleri söndürmeye çalışırken, korkunç bir çığlık attı ve ağzına dolan kanları onların üzerine tükürdü.

Olaydan az bir zaman sonra ailesine giden mektupta, durumunun ciddi olduğu ve ölebileceği bildiriliyordu. Ancak Deniz Piyadesi, yaşam savaşını kazanmış ve ölmemişti.

Onu, Khe Sanh'daki kurtarma istasyonundan önce Japonya'daki Yokota Hava Kuvvetleri Üssü'ne, oradan da Kanto Plains'deki 109. Kara Kuvvetleri Hastanesi Yanık Merkezi'ne götürdüler. Başı davul gibi şişmişti ve Deniz Piyadesi, sargıların arasında ancak başucundaki asılı serum şişesini görebiliyor, damlaları sayabiliyordu. Burun deliklerini özel tıkaçlarla kapamışlar, nefes alması için, ağzından boğazına doğru bir tüp uzatmışlardı. Başının ve yüzünün yanmış derileri yavaş yavaş sıyrılıyor, çıkmayanlar da doktor ve asistanları tarafında adeta soyulup alınıyorlardı. Yüzünün bazı bölümleri öylesine yanmıştı ki, bu bölgelerdeki kasların çapraz lifleri bile görünüyordu.

Vücut ısısını sabit tutmak için onu özel bir battaniyeye sarmışlardı. Bazen battaniyeyi sıcak suya sokuyor-

lar ve canını yakan, garip bir tedavi uyguluyorlardı. Kulaklarından biri tamamen yanmış ve yok olmuştu. Sesi de çıkmıyordu, yalnız kaldığında, sessizce ağlıyordu. Birkaç gün sonra, artık işe yaramaz hale gelen diğer kulağını da çekip aldılar.

Yatağının yanına gelen doktor ve hemşirelerin boğuk seslerini duyabiliyordu. Bir gün yanma gelen sağlık görevlisi bir çavuş, ona, canının çok yandığını bildiğini ve bunun nedeninin de ölmüş olan derinin bakteri topladığını söyledi.

Bir başka gün ise, bir kadın, onun yanmış ellerini hafifçe tutarak, tatlı şeyler söyledi. "Enfeksiyondan kurtuluşa doğru gidiyorsun, böylece iyileşmen de hızlanacaktır." Bu konuşmalar, tedaviler günlerce hatta haftalarca sürdü. Bilemiyordu ama, aylar da olabilirdi.

Bir sabah uyandığında, ağzında bir besleme tüpü olduğunu farketti. Boğulacak ve kusacak gibi olduğunda, bir kadın, kendini nasıl hissettiğini sordu ve ondan gayret göstermesini istedi. Sonra nemli bir bezle şiş dudaklarını sildi. Pencereden güneş ışınları giriyordu ve o, elleri ayakları yana açılmış ve bağlı olarak, çelik bir kafesin altında yatıyordu. Başını kımıldatamıyordu. Bir gözü hâlâ şiş ve kapalıydı ve ancak tek gözü ile görebiliyordu. Yanındaki kadın uzun boylu ve gençti. Kadın, onun ağzındaki tüpü birkaç dakika için çekti ve kendini toparladığını gördükten sonra, tekrar ağzına sokup, sıvı gıdalarla beslemeye başladı.

İlk haftalar sık sık kendini kaybediyor ve ayıldığında neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Daha sonra, uzun süreli uykulara dalmaya başladı. Bazı geceler, diğer yaralıların bağırışlarını duyuyor ve onları adeta kıskanıyordu, çünkü, kendisi istese bile bağıramıyordu, hiç sesi çıkmıyordu. Başındaki ve vücudundaki yarala-

rın acısı dayanılacak gibi değildi. Mermi ve şarapnelle yaralanmış olanlar süratle iyileşirken, yanık yarası olanların tedavileri, bazı komplikasyonlar nedeniyle çok uzun sürüyor ve zavallılar cehennem azabı çekiyorlardı.

Başındaki sargıları çıkarmışlardı artık. Hemşireler, belirli zamanlarda geliyor ve yanık yaralarının üzerine küçük, tahta bıçaklarla beyaz bir merhem sürüyorlardı. Yakıcı bir merhem olduğundan, askerler bu ilaca napalm kremi adını vermişlerdi. Doktoru bir gün ona, acılarını azaltmak için isterse morfin verebileceklerini söyledi. Fakat, bu uyuşturucuya alıştığı takdirde, yaşamının sonuna kadar bir morfinman olarak kalması olasılığı yüksekti. Ona düşünmesi için bir gün süre verdiler.

Deniz Piyadesi, saatlerce düşündü ve ertesi gün morfin istemediğini bildirdi.

Her gün yanına gelen hemşire bir gün ona, isminin Angela olduğunu söyledi. Ancak Deniz Piyadesi, Teksas aksanıyla konuşan bu kadına Angel (Melek) demeyi yeğliyordu. Üzerindeki ordu hemşiresi üniforması, güzel vücudunun tüm hatlarını açığa vuruyordu. Kızın parlak, kahverengi gözleri vardı. Siyah teni ona daha da çekici bir hava veriyordu. Aylar süren tedavi süresince bu hemşire ona dünyanın en güzel kadını gibi gelmeye başladı. O, Deniz Piyadesi için Corpus Christi'li melekti.

Beyaz merhemle kaplı yüzü ve çıkmayan sesiyle, karşısındakilerle tek anlaşma yöntemi kollarıydı, fakat onlarda da güç kalmamıştı. Havaya kaldırdığı sağ kolu evet, sol koluysa hayır anlamına geliyordu. Böyle olmasına rağmen Melek, onun hemen her söylemek istediğini anlıyor gibiydi. Zaten yüzü tanınmayacak kadar yanmış bir askerin güzel bir hemşireden isteyebilecekleri sınırlıydı.

Yanmış olanları tedavi etmek, onlarla uğraşmak büyük bir sabır ve uzmanlık isteyen bir iştir. Çünkü, bu zavallıların görünümü çok korkunçtur ve birçoğu da bir süre sonra ölür. Angel (Melek) kısa zaman sonra, yanık askerin ne tür müzikten hoşlandığını anlamıştı ve ona her gün sevdiği şarkıları çalmaya başlamıştı. Arada bir ona kitap da okuyor ve sıvı gıdalarla beslenmesine yardımcı oluyordu.

Tedavinin ikinci ayında, Deniz Piyadesi'nin şişleri inmiş, diğer gözü de açılmıştı. Başını hâlâ kımıldatamıyordu, ama çevresini görebilmesi için prizmalı gözlük vermişlerdi. Koğuşun sonunda yatıyordu ve sol tarafında bir pencere vardı. Sağında ise beyaz bir perde asılıydı. Angel kitap okuyabilmesi için, yüzünün ön tarafına bir kitap ya da dergiyi açıp onun önündeki rafa koyuyor, sonra da kendi kendine okuması için bırakıyordu. Başlangıçta yaralarının acıları nedeniyle okumaktan hiç zevk almamıştı, fakat zamanla alışmış ve bir süre sonra da kitapsız yapamayacağını anlamıştı. Angel'in babası, East Juarez Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı dersi veriyordu. Bu nedenle, genç kadın kitapların önemini iyice kavramıştı. Yanık asker önce öğrencilerin hiç hoşlanmadıkları kitapları okumaktan sıkılıyordu, fakat sonraları alıştı ve yeni şeyler öğrenmeye başladı. Hastanede bulunduğu on dört aylık süre içinde Mark Twain'in, Joseph Conrad'ın ve Jack London'un tüm kitaplarını okudu. Özellikle, Minnesota'nın ünlü yazarı F. Scott Fitzgerald'ın kısa öykülerine bayılıyordu. Daha sonra Shakespeare okumaya başladı.

Tedavinin üçüncü ayında, yüzündeki yanıkları cesetlerden alınan derilerle kapladılar. Fakat üç gün sonra, bu yöntem tutmadı ve deriler yüz adelelerine yapış-

madıklarından alındılar. Yeniden havuz tedavisi başladı.

Sesi yavaş yavaş geri geliyordu, fakat onu yeniden kullanabilmesi için çalışması gerekiyordu. Önce tek kelimeler daha sonra kısa cümlelerle konuşmaya çalıştı. İngilizce dersi veren bir Japon terapist kadın ona yardımcı olmaya başladı. Konuşabilmesi yıllar alacaktı ve konuşsa bile, söyledikleri ağzından hırıltı olarak çıkacaktı.

Sesiyle birlikte kişiliği de geri gelmişti. Ancak bu, değişik bir kişilikti. Angel, aylar süren tedavi sırasında, onun espri yeteneğini yakalamaya ve bunu kendisine kazandırmaya çalıştı. Bir süre sonra Deniz Piyadesi, yüzünün, onunkinden daha siyah olduğunu söyleyecek kadar espri yeteneğini kazanmıştı. Genç kadına bir mumya görmek isteyip istemediğini soruyor ve sonra, kollarını kaldırıp mumya taklidi yapıyor, onu güldürüyordu.

Bir süre sonra, kendi karnının üstünden deri alıp yanıklara yamadılar. Hatta, sırtından aldıklarıyla da kapladılar ve ona, eskisinden çok daha iyi göründüğünü söylediler. Eklemlerinin kireçlenmesi ve zayıflamalarını önlemek için durmadan çalışma yapıyor, hareket ettiriyordu. Yüzüne kaplanan derilerin kasılıp kalmaması için, yüz hatlarına da egzersiz yaptırmak zorundaydı.

Tedavinin altıncı ayında başını oynatmaya, sağa sola döndürmeye başladı. Gözlükleri almışlar, bağlarını çözmüşlerdi. Enfeksiyondan kurtulmuştu ve kendini artık çok daha iyi hissediyordu. Bir gün Angel geldi ve emir aldığını söyledi. Bunun anlamını her asker bilirdi. Bu, veda anlamına geliyordu. Genç hemşire Almanya'ya atanmıştı. Hastasının somurtması onu üzmüştü. Kaşlarını çattı ve, "Böyle yapma," dedi "Bizler askeriz, emirlere uymak zorundayız biliyorsun." Ayrılırken, me-

rak etmemesini ve yola çıkarken gelip ona veda edeceğini söyledi.

Yanık merkezinde hiç ayna yoktu. Fakat Deniz Piyadesi, yaraları kapanmakta olan ellerine bakıp, suratında hiç kıl olmadığını, şekilsiz, korkunç yüzü olduğunu anlamıştı. Ama yine de umutluydu.

Hemşiresinin gideceği gün, onu akşama kadar bekledi, ancak kadın gelmemişti. Geceyarısı gelen koğuş çavuşu, ışıkları söndürdü ve Deniz Piyadesi, başını hafifçe kaldırıp yastığına dayadı ve pencereden gökyüzüne bakıp düşünmeye başladı. Kanto Plains'deki fabrikaların ışıkları yıldızları gölgeliyordu. Oysa, onun yaşadığı kentten Kuzey Yıldızı ne güzel görünürdü. İleride, hastaneye yaralı getiren helikopterlerin inip kalktıkları görülüyordu. İçini büyük bir umutsuzluk, derin bir keder kaplamıştı. Bir köşeden, oksijen soluyan bir yaralının hırıltıları duyuluyordu; bu, ölümün sesiydi. Oksijen maskesi bağlanan yanıklar hep ölürlerdi, bunu öğrenmişti.

"Bu kentte geceler biraz daha kederlidir."

Bunu söyleyen hemşiresinin sesini duyunca, birden başını çevirdi ve sonra da acıyla homurdandı. Ağzından çıkan tükürükler çenesinden akmaya başlamıştı.

Angel, "Dikkatli olmalısın," diyerek yatağının kenarına oturdu ve onun ağzını sildi. "Daha tam anlamıyla iyileşmiş sayılmazsın."

Karanlıkta, gerçek bir melek gibi görünüyordu. Elini yanında getirdiği piknik sepetine atıp bir şamdan çıkardı ve yatağın yanındaki komodinin üzerine koyup mumu yaktı. Sonra güldü ve, "Bundan fazlasını yapamadım," dedi.

Asker, onu ilk kez sivil elbiseyle görüyordu. Angel üstüne üzerinde boylu boyunca beyaz bir çiçek işlemesi

olan parlak mavi bir Japon kimonosu giymişti. Yaralı asker, içinde bir kıskançlık duygusunun kabardığını hissetti ve, "Şey..." diye mırıldandı, "Bu gece bir randevun mu vardı?"

"Hayır, evdeydim. Yol hazırlıklarımı tamamladım."

"Yani... şey, yani gitmen kesinleşti, öyle mi?"

"Evde senin için de hazırlandım, sersem." Sustu ve içini çekti. "Siz Deniz Piyadeleri korkunçsunuz doğrusu."

Genç yaralı asker birden heyecanlanmıştı. Karşısındaki kadını sanki birkaç saat önce görmemiş gibi, "Du... dudaklarım... iyice iyileşti..." diye kekeledi. "Gözlerim... gözlerimin çevresi de düzeliyor. Şey, burnumun üstündeki derinin de yumuşadığını hissediyorum. Ama, çok kaşınıyor."

"Her şeyin normale dönmesi için daha zaman lâzım. Operatör sana, bazı deri aşılarının iyi tutmadığını söyledi, değil mi? Kendini birtakım kötü şeylere hazırlamalısın. Üzerinde sürekli operasyon yapamazlar."

Birkaç hafta sonra mektuplar kesildiğinde, asker, hemşirenin ne demek istediğini anlayacaktı. Burnundaki deri kaşınıyordu, çünkü aşılanan deri tutmamıştı ve ölüyordu. Ama, o gece hemşireyi dinlemek istememişti.

Angel, ayakkabılarını çıkardı ve yatağın üzerine oturdu. Sonra piknik sepetinden harika yiyecekler çıkarmaya başladı. Karides, midye, pilav ve yumuşacık, kızarmış ördek eti getirmişti. Her şeyi hazırladıktan sonra eline bir çatal aldı ve yiyeceklerin en yumuşak kısımlarını ayırarak ona yedirmeye başladı. Bu ziyafet, asker için bir dönüm noktasıydı, artık sıvı gıdalara esir olmaktan kurtulmuştu.

Hemşire, bu güzel yiyeceklerin yanında, bir şişe de çok güzel şarap getirmişti. Deniz Piyadesi, şaraptan pek

anlamazdı ama, bu harika bir şeydi ve hemşirenin izin verdiği kadarını büyük bir zevkle içti. O gecenin etkisi uzun yıllar sürecek ve Deniz Piyadesi, savaştan yıllar sonra, iyi kitaplar, klasik müzik, şiir ve resim gibi sanat eserleriyle birlikte, kaliteli şaraptan da zevk alan biri olacaktı. Uzun yıllar şarap hakkında kitaplar buldu ve okudu. Ama o gece içtiği şarabın tadını bir daha hiçbir zaman bulamadı.

Angel onu doyurduktan sonra her şeyi topladı, yatak örtüsünü ve yastığı düzeltti ve hastasının ağzını sildi. Yaralı asker, onun gideceğini anlamış, derin bir üzüntü duyuyordu. Ama, Angel hemen gitmedi ve onun yanına uzanıp, başını yastığına koydu. Bir saat kadar birbirlerine fısıldayarak çeşitli konularda konuştular. Asker ona, Minnesota'yı, memleketindeki ormanları, gölleri ve değişen mevsimleri anlatıyordu. Angel de ona, Texas'ın sıcağından ve Corpus Christi'nin plajlarıyla fırtınalarından söz etti. Konu bir süre sonra gençlik maceralarına gelince asker ona, genç bir erkeğin günahlarını anlattı.

Lise öğrencisiyken, bir kızla seks yapmak için uzun zaman direnmiş ve bekâretini korumak istemişti. İlk sevişmesi, mezuniyet gecesinde, babasının yeni Chrysler arabasının arka koltuğunda gerçekleşmişti. Daha sonra, o yaz Soo Line Köprüsü altındaki vadinin çimleri üzerinde sık sık sevişmişlerdi. Kıza aşık değildi ama, seks hoşuna gidiyordu. Daha sonra askere gittiğinde, Seattle'dan ayrılmadan önce birkaç bar kızıyla da sevişmişti. Da Nang'da iki kez, para ödeyerek genç fahişelerle yatmıştı. Ama fahişelerle seks yapmak pek de hoşuna gitmemiş ve kendinden utanmıştı. Böyle bir şeyi bir daha asla yapmamaya karar vermişti.

Kendini iyice kaptırıp tüm bunları anlattıktan sonra

birden sustu. Angel, hiç sesini çıkarmadan onu dinlemiş ve arada sırada hafifçe başını sallamıştı. Genç kadının soluğunu yanık yüzünde hissediyor, hafif şarap kokusunun, teninin kokusuyla karışması, genç adamın içini gıcıklıyordu. Angel birden doğruldu, yatağın kenarına oturdu. Sonra gitmeye hazırlanır gibi ayağa kalktı.

Kimono, kordon iliklere geçirilmiş düğmelerle yandan kapalıydı. Angel ağır hareketlerle düğmeleri açtı ve kimonosu yere düştü. Sutyen takmamıştı ve göğüsleri, askerin düşündüğünden daha iriydi. Daha sonra, külotunu çıkardı ve örtüyü kaldırarak, siyah vücudunu yatağın üzerine atıp, Deniz Piyadesi'nin yanına uzandı.

Asker, ellerinin iyileştiğine seviniyordu. Parmakları, onun bacaklarının, sırtının ve göğüslerinin güzelliklerini duyacak kadar hassastı artık. Angel'a bu kadar dokunmak, onun teniyle temas etmek bile yetecekti ona. Fakat hiç beklemediği bir şey olmuş, Angel dudaklarını, onun henüz tamamen iyileşmemiş dudaklarına, büyük bir istekle yapıştırmıştı. Asker, arzuyla yanıp tutuşuyordu. Fakat birbirlerini derin soluklar arasında öperken, genç adam canının yandığını hissetti. Angel de bunu farketmiş ve onu daha yumuşak öpmeye başlamıştı. Arzu dolu öpüşmeleri sona erince, Angel, başını onun omzuna yasladı ve uyuyormuş gibi yaptı. Deniz Piyadesi, bu kadarcık bir gayretin yorgunluğunu hissediyordu ve yanındaki genç kadının uyuduğunu görünce, hemen gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Gecenin ilerlemiş bir saatinde uyandığında, Angel'i hâlâ yanında yatıyor görünce şaşırdı. Acaba rüya mı görüyordu? Fakat, hayır. Angel de uyanmış ve elini onu bacakları arasına atmıştı. Asker, bu kez dayanamadı ve üzerine çıkan genç kadının altında inleyerek zevkin doruğuna ulaştı. Angel de onunla birlikte kendinden geç-

miş ve fırtınadan sonraki sessizlikle kendisini tekrar yatağa bırakmıştı. İkinci kez uykuya daldılar.

Angel, güneş doğmadan kalktı ve giyindi. Şimdi ikisi de ağlıyorlardı.

Asker, içini çekti ve adeta hıçkırarak, "Bu... bundan sonra... beni kim durduracak?" diye sordu.

Angel, "Bunu kendin yapacaksın canım," diye cevap verdi. "Artık çok daha güçlü olmak zorundasın. Kendine acıma gibi bir duyguya kapıldığında, 'Kes şunu, kendine acıma' diyecek ve böylece kendini dizginleyeceksin."

Angel bunları söyledikten sonra narin parmaklarını onun yanık dudakları üzerinde gezdirdi ve kulağına eğilip, "Kendini sen iyileştireceksin, bunu sakın unutma," diye fısıldadı.

Angel'in gidişinin hemen ertesi günü Deniz Piyadesi ona ilk mektubunu yazdı. Ona, hayatındaki yerinin hiçbir zaman kaybolmayacağını yazmış, fakat aşk sözcüğünden mümkün olduğunca kaçınmıştı. Artık hergün yazıyor, çeşitli adelelerinin iyileşip reflekslerine kavuştuğunu anlatıyordu. Bir mektubunda, kendisine madalya vereceklerini ve buna çok sevindiğini anlattı. Angel da askerdi ve madalyanın bir asker için ne anlama geldiğini çok iyi bilirdi. Çok kitap okumasının etkisini mektup yazarken anlıyor ve gittikçe daha güzel şeyler yazıyordu.

Angel da komik ve tatlı şeylerden söz ediyor, fakat Deniz Piyadesi onun mektuplarındaki uyarıları anlamayacak kadar aşıktı. Onun ne demek istediğini, yıllar boyu, yanık izleriyle yaşamasını öğrenirken anlayacaktı.

Zavallı Deniz Piyadesi, bir süre sonra artık dayanamadı ve ona aşık olduğunu yazdı. Tüm tedavileri tamamlanıp iyice iyileştikten sonra Corpus Christi'ye ge-

leceğini bildiriyordu. Angel'i alıp kuzeye, kendi memleketine götürecek ve orada evlenip, göle bakan evlerinde hayatlarının sonuna kadar mutlu yaşayacaklardı. Angel'a, kuzeyi çok seveceğini, göllere, ormanlara bayılacağını söylüyordu. Günün birinde yüzünün iyileşeceğini ve eski normal haline döneceğini sanıyordu.

Angel, bu mektubundan sonra cevap vermedi ve Deniz Piyadesi, bir daha da ondan haber alamadı. Genç adam işte ancak o zaman gerçeklerle yüz yüze geldi ve bundan sonraki yıllarını, yüzü olmayan bir insan olarak geçirmek zorunda kalacağının bilincine varabildi.

Ama, yıllar sonra bile, Corpus Christi'li meleği düşündüğünde, yüreğinde garip bir sızı duyuyor, ona bir türlü kızıp öfkelenemiyordu. Ne zaman üniformalı bir hemşire görse, Angel'i düşünmekten kendini alamıyordu. Fitzgerald'ın, 'Buzdan Saray'ını ikinci kez okuyup bitirdiği gece kızı rüyasında gördü. Onun yumuşacık vücudunu, yaralı vücudu üzerine uzatıp kendisiyle sevişmesini yaşamının sonuna kadar unutamayacaktı.

Umarsızlığa düştüğü zamanlarda Angel'in söylediklerini anımsıyor ve kendi kendine, "Yeter, güçlü olmalısın" diyordu.

Bir kadınla yeniden sevişmesi ancak yirmi yıl sonra gerçekleşecekti.

* * *

"İyi günler. Benim adım Stephanie, yeni elemanlardanım."

"Merhaba, Stephanie. Ben de Rick Beanblossom. Benden korkma sakın, ben Vietnam savaşında yaralanan bir gaziyim ve yüzüm yandığı için takıyorum bu maskeyi. Zamanla, diğer arkadaşlar gibi sen de alışır-

sın. Aslında, bir süre sonra haber stüdyosundaki en yakışıklı adamın ben olduğumu anlayacaksın. Neyse, bu bir şakaydı. Sen nerelisin bakalım?"

"Des Moines."

"Amerika'da mı bu yer?"

"Tabii, Iowa'nın başkentidir."

"Oh, evet ya. Şimdi hatırladım."

"Bugün seninle çalışabileceğimi söylediler."

"Tamam, memnun olurum. Sana elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağım, merak etme. Ama, söyleyeceklerimin çoğu, kişisel fikirlerimdir ve bunları uygulamak zorunda değilsin."

"Pekalâ, teşekkür ederim."

"Tamam, söyle bakalım, Thomas Edison'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, ampul ve fonografı icat eden adam."

"Pekalâ, Alexander Graham Bell kimdir?"

"O da telefonu icat etti."

"Bu da tamam, Marconi?"

"İlk radyonun mucidi."

Rick, bir an düşündü ve sonra, "Pekalâ, şimdi de Vladimir Zworykin'in kim olduğunu söyle bakalım bana?" diye sordu.

"Kim?"

"Vladimir Zworykin. Bir Rus mültecisi. 1929'da televizyonu icat etti. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Yani, televizyonun icadının önemli bir şey olmadığını ve bunu icat edeni kimsenin tanımadığını mı ima ediyorsun?"

"Nasıl istiyorsan öyle anla. Ben bir haber yazarıyım, Stephanie. Araştırmalar yapar ve muhabirlerle haber sunucuları için hikâyeler yazarım."

"Bunu biliyorum. Ayrıca, çok iyi olduğunu da söylediler."

"Evet, ben burada kalitenin sembolü gibiyim. Televizyon izleyicileri, haberleri ve araştırmaları benim kalemimden dinlerler. Muhabirler benimle çalışmaktan hoşlanırlar, çünkü onlara iyi şeyler verir ve ekranda iyi görünmelerini sağlarım."

Clancy Communications şirketi Kanal 7'yi satın aldığında bu televizyon kanalı çok kötü durumdaydı ve izleyicileri ekrana çekmeyi başaramıyordu. Şirket, bu işe biraz para yatırmayı düşündü ve piyasada ün yapmış bazı elemanlarla birlikte, Star Tribune'un Pulitzer Ödülü kazanmış muhabiri Rick Beanblossom'ı da, ona serbest çalışma ortamı vaadederek transfer etti. Ron Shea'yı Richmond istasyonundan alıp getirdiler ve yanına da eski Texas güzellik kraliçelerinden, biraz yaşlı olmakla beraber, güzelliğini hâlâ koruyan ve Texas aksanını bırakmış olan Charleen Barington'u verdiler. Muhabir olarak genç, atılgan ve iyi eğitim görmüş güzelleri kadroya almışlardı. Erkek muhabirler bile yakışıklı gençlerdi. Daha sonra da, Memphis istasyonlarında hafta sonu meteoroloji haberleri verip hava tahminleri yapan Meteoroloji Uzmanı'nı Kanal 7'ye transfer ettiler. Dixon Bell'in de gelmesinden sonra Kanal 7 Haberleri'nin ismi Hava Durumu Merkezi 7, Sky High Spor Haberleri ve kırmızı, beyaz ve mavi Skyhawk helikopteriyle, Sky High Haberleri olarak değiştirildi. İşler düzelmişti.

Stephanie, "Hikâyelerin bu kadar iyi ise, onlardan daha fazla yararlanmaları gerekmez mi?" diye sordu.

Rick, maskeli başını salladı ve, "Haklısın," dedi, "Şimdi, güzellik kraliçelerimiz ve büyüleyici meteoroloji uzmanımız izleyicileri ekrana çivilediğine göre, daha

güç haberler peşinde koşmalıyız. Bunu yapabilecek elemanlarımız da var. Peki ama, senin bu geçici çalışman ne kadar sürecek?"

"Bilemiyorum. Şirket bizim gibilere ne kadar zaman veriyor?"

"Bak şekerim, bizim gönüllü eleman olarak isimlendirdiğimiz sizlere, başkaları esir işçi derler. Haber stüdyoları insanlara fazla para vermez. Seni burada para almadan çalışmayı göze aldığın sürece çalıştırırlar. Önce kendine bir program yap, hedeflerini belirle ve bunları uygulamaya çalış."

"Ben haber spikeri olmak istiyorum."

"Tamam, ama önce haber toplamayı öğrenmelisin. Spikerlik daha sonra gelebilir. Geçmişin ne kadar sağlam olursa, haber stüdyosu için o kadar değerli bir eleman haline gelirsin."

"Peki ama, baş sunucular ne yaparlar?"

"Fazla bir şey yapmazlar. Şurada, ileride duran adamı görüyor musun? O, baş sunucu Ron Shea'dır ve reytingi yükseltmek için Virgina'dan getirdiler. Adam, istediklerini de yaptı, fakat Minnesota hakkında bildikleri sadece işe gelip gitmek ve bir de havaalanının yolunu bilmektir. Fena bir adam sayılmaz ama, bedava seyahat olmadan bir haberin peşinden de koşmaz. Promosyon çalışması yapar ve haberleri okur. Yardımcısı olan eski güzellik kraliçesi doğum izninde. Zaten burada olduğu zaman da fazla bir şey yapmaz."

"Habercilik mesleği iyi midir?"

"Hayır, ama başlamak için iyi bir iştir. Bu işi meslek edinmeye kalkma sakın, hedefin daha büyük olmalı."

"Peki, sen neden hâlâ bu iştesin?"

"Para için tabii. Ben diğerlerinden şanslıyım. Burada haber stüdyosu içinde yüze yakın insan çalışır, an-

cak, benim de içlerinde bulunduğum dört ya da beş kişi iyi para alır. Herkes, televizyonlarda çalışanların çok para aldıklarını sanır, ama yanlıştır bu. Bu nedenle, bu tür işlerde hep gençler çalışırlar. Örneğin, bizim haber müdürü otuz yaşındadır. Yönetici, yapımcının yaşı yirmi sekizdir. Akıllı olanlar, burada işleri iyi öğrenir ve sonra da daha yüksek ücretlerle iş bulabilirler. Ben şimdi buradan ayrılıp beş yıl sonra geri dönsem, şu anda çalışanlardan yalnızca on kişinin hâlâ burada olduğunu göreceğime eminim. Diğerleri gitmiş olacaktır."

Bunları konuşurken, Dixon Bell'in diğerlerinden ayrı olan büyük masasının önünde duruyorlardı. Diğer masalarda sadece birer küçük masa bilgisayarı bulunurken, Rick Beanblossom'ın köşedeki masasında büyük bir bilgisayarla birlikte, bir de laser printer göze çarpıyordu. Meteoroloji uzmanının on iki düğmeli telefon santralı, küçük bir haberleşme merkezine benziyordu. Elektronik Rolodex'in hafızasında, en azından bin tane telefon numarası kayıtlıydı. Cihazın yanında, içinde ağrı kesici hapların bulunduğu bir ilaç şişesi ve açılmış bir Pepsi kutusu duruyordu. Masanın üzerindeki kristal vazoda çeşitli çiçekler görülmekteydi. Üst rafta, dört ayrı kanalı gösteren büyük bir monitör vardı.

Stephanie, bir üniversite mezunundan çok, henüz lisede okuyan genç bir kıza benziyordu. Kısa boyluydu ama şirindi. Ekranda güzel ve çekici görüneceğine kuşku yoktu.

Rick Beanblossom, "Araştırmalarımın yüzde doksanını telefonla yaparım, bu santralın nasıl çalıştığını iyi öğrenmelisin" diye konuştu. "Sesleri dostane ve ısrarlı olanlar, kaba konuşanlardan daha fazla bilgi verirler. Şu gördüğün bilgisayarın araştırma yeteneği büyük ve çok değerlidir. Haber stüdyosunda çalışmayı kafana koy-

duysan, bilgisayarla nasıl çalışacağını iyi öğrenmelisin. Bu bize, AP yerel, AP ulusal, UPI ve PR olmak üzere dört hat sağlar."

"AP nedir?"

"Temel eğitim dalın neydi senin?"

"Konuşarak Haberleşme."

Rick parmaklarıyla tuşları göstererek, "Anlıyorum" diye devam etti.

"AP, Associated Press'tir. Bu, United Press International (UPI) ve bu da PR, yani Halkla İlişkiler..." O sırada, ekranlarda görülen çeşitli haberlere baktı ve devam etti. "Bu ekranlarda, günün yirmi dört saati çeşitli haberleri izleyebilirsin. Birinin, her on beş dakikada bir bilgisayarları kontrol etmesi gerekir. İnce bir düdük sinyali, yepyeni ve acele bir haberin geldiğini belirtir. Bunun hemen tahsis masasına verilmesi gerekir."

"Gelen haberler olduğu gibi mi kullanılır?"

"Hayır, onları hazırlarken bazen kısaltırız. Uzun cümleler kullanmaktan sakınacaksın. Kelimeleri mümkün olduğunca kısaltman gerekir. Örneğin, gazoline sadece gaz, otomobile oto diyeceksin. Daima kısa cümleler kullan."

"Şu anda burada gördüklerimiz hep yeni haberler mi?"

"Evet. Haber işinde çalışmak istiyorsan, çalmasını öğreneceksin."

"Kimden çalacağım?"

"En iyi kaynaklar gazetelerdir. Sonra da haber dergileri. Diğer TV istasyonlarını da izlemelisin. Araştırma yapmak zevkli bir iştir. İyi bir araştırma için, kamu kayıtlarından işe başlayabilirsin. Bazı insanlar, haklarında neler bildiğimizi öğrenseler, kalp krizi geçirebilirler."

"Anlıyorum. Heyecanlı bir işe benziyor bu."

"Öyledir. Bu bilgisayarlarla, halk kütüphanelerinin arşivlerine girebildiğin gibi, ülkedeki büyük gazete ve dergilerin arşivlerine de girebilirsin. Star Tribune'da çalışırken, bunlar sayesinde masamdan hiç kalkmadan pek çok şey yazabilirdim. Sadece bir telefon ve bir bilgisayar yeterlidir. Fakat burası bir televizyon ve ayrıca güzel görüntülere ihtiyacımız vardır. Şimdi beni izle."

Rick Blossom, genç kızın önüne geçti ve onu Clancy Communications şirketinin çok iyi donatmış olduğu haber toplama merkezine, heyecanlı bir çalışmanın tam ortasına götürdü. Yerde, kalın ve gümüş renkli bir halı vardı. Duvarda, dünyanın çeşitli bölgelerinin saatlerini gösteren büyük duvar saatleri asılıydı. Her yana yeni bilgisayarlar yerleştirilmişti ve heyecanlı gençler, bunların başında harıl harıl çalışıyorlardı.

Merkezde çok gürültü vardı ve Rick, genç kızın kulağına eğilip, "Tahsis masasının önündeki şu masalar şov yapımcılarına aittir," diye bağırdı. "Direktörler, onların yanındaki şu istasyonda çalışırlar. Muhabirler ve canlı yayın yapımcıları duvarın önündeki şu yerlerde hazırlanırlar. Yönetim büroları da arkada, cenaze evine benzer yerdedir."

"Şuradaki Andrea Labore mu?"

"Biz ona Sıkıcı Andrea deriz. Çünkü, haber okuduktan sonra konuşmayı arkadaşına bırakırken o kadar ağırdan alır, o kadar yavaş konuşur ki, insanı çatlatır, canını sıkar."

O sırada iri yarı, güçlü kuvvetli olduğu belli olan, başında saç kalmamış yaşlıca bir adam yanlarına yaklaştı. Sempatik, kırmızı bir yüzü vardı ve elinde, içi kâğıtlarla dolu bir dosya taşıyordu. "Merhaba Rick, yeni bir arkadaş mı?"

"Merhaba Andy, evet, bu Stephanie. Des Moines

denen bir yerden geliyor. Stephanie, bu Andy Mack."

"Hey, ben bu yerin ismini duymuştum. Hoş geldin kızım."

"Teşekkürler, Andy. Tanıştığımıza memnun oldum."

Rick, "Andy, bizim yerel televizyonun Arthur Godfrey'idir," deyince, genç kız bir şey anlamamış gibi onun maskeli yüzüne baktı.

"Arthur Godfrey de kim?"

"Kusura bakma, Andy. Bu hanım kızımız henüz acemi, yakında öğrenir."

Yaşlı adam, güçlükle nefes almaya çalışarak elindeki kâğıtları karıştırdı ve, "Şey, Rick, bunlar yeni geldi," diye konuştu, "İşte, sana göstermek istediğim buydu; Racine, Wisconsin'den geldi. Oranın polisi, çocuk kaçırma olayında bir adamı tutuklamış. Adam iri yarıymış ve ayrıca da silahlıymış."

Rick, raporu bir çırpıda okudu ve, "Teşekkürler, Andy" dedikten sonra yürüdü. Genç kız da onu izliyordu.

"Sempatik bir adam."

"Evet, öyledir... ama birkaç kadeh içinceye kadar tabii."

"Burada ne iş yapıyor?"

"Her şey ve hiçbir şey. Bir zamanlar hava durumu sunucusuymuş. Neyse, şu raporda polisin, adamın elindeki silahı incelediği bildiriliyor. Silahın Wakefield olayında kullanılıp kullanılmadığını araştırıyorlarmış."

"Sen hâlâ Wakefield olayını kovalıyor musun?"

"Tabii, bulununcaya kadar bırakmayacağım. Iowa'da bu konuyla ilgili neler okuduğunu bilmiyorum ama, bu eyalette büyük olay bu." Onu hafifçe omzundan tutup duvara doğru götürdü. "Bu printer haber ağı-

na bağlıdır. Haber ağından bizim band kayıt merkezine her gün iki tane doksanar dakikalık band geçilir. Bunlar, dünyanın her yanından gelen ve bazılarında resimler de olan çeşitli haberlerdir."

Genç kız, hafifçe başını salladı ve, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Birkaç adım daha yürüdükten sonra yüksekçe bir platform üzerinde duran uzun bir masanın önüne geldiler: Masanın üzerinde, büyük bir bisküvi kutusu duruyordu. Rick, bir bisküvi alıp Stephanie'ye uzatırken, "Al, bir bisküvi ye," dedi ve bir tane de kendi ağzına attı.

"Günaydın Gayle. Akşamdan kalma önemli bir şeyler var mı?"

Gayle, telefon ahizesini kulağına dayamış, ağzında bir bisküvi geveleyip duruyordu. "Bir silah ve bir de bıçaklama olayı."

"Elimizde band var mı?"

"Kullanabileceğimiz gibi bir şey yok. Bıçaklanan adam da ölmemiş zaten. Senin anlayacağın, heyecan verici bir şey yok."

Rick tekrar Stephanie'ye döndü. "Burası tahsis masası ve bu hanım da tahsis editörü Gayle. Bu işte üstüne yoktur. Buraya gelirken onu da beraberimde getirdim. Biz ona Cadı deriz. Gayle, bu hanım kız yeni elemanımız, ona iki dakika ayırıp etrafı gösterebilir misin acaba?"

Gayle, telefon ahizesini yerine bırakıp ayağa kalktı. Yirmi yedi yaşında, uzun boylu bir kadındı. Güzel sayılmazdı ama, çok zeki olduğu hemen belli oluyordu. Şık ve modaya uygun gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltti ve, "Merhaba, Stephanie," dedi, "Hikâyeler burada başlar. Şu arkamda gördüğün şey dispeç kulübesi-

dir. Geçici çalışma süren dolduktan sonra orada çalışmak isteyebilirsin, ama, sağlam bir miden yoksa tavsiye etmem. Bölgenin tüm trajedileri her gün kulaklarına gelecektir. Bunun psikolojik hasarı hiç de yabana atılmaz ve ayrıca bir kafeteryada çalışarak daha çok para kazanabilirsin. Bu telefonlar gün boyu, durmadan çalar. Kendi muhabirlerimizin dışında, önemli şeyler söyleyeceklerini sanan fakat verdikleri haberler beş para etmeyen insanlar da durmadan ararlar. Şikâyetçi izleyicilerden başka bir de her gün telefon etmeyi adet edinmiş manyaklar vardır. Bunlara hiç aldırmamak zorundasın."

O sırada telefon çaldı ve Gayle, ahizeyi alıp dinledikten sonra, başını sallayıp, "Onları hemen arayacağız, teşekkürler," dedi ve kapattı. "Buraya her gün çuval dolusu mektup gelir. Bu da senin işinin bir parçasıdır. Orta Batı'daki her organizasyon ve büyük şirket, onlarla röportaj yapıp hikâyelerini yayınlamamızı isterler. Senin gibi geçici elemanlar bu mektupları açar ve tarihlerine göre sıralar. Bu mektuplar daha sonra, işte şurada gördüğün klasörün içinde toplanır." Sustu ve kalınlığı beş santim kadar olan sarı bir klasörü ona gösterdi. "İşte, bugünkü dosyamız bu. Şu arkamda gördüğün tahsis tahtasıdır. Burada, herkesin neler yapacağı, hangi haber ya da haberlerin peşinde koşacağı yazılıdır. Kırmızıyla yazılanlar önemli haberlerdir ve canlı yayın için geçerlidir..." Telefon çalınca Gayle tekrar ahizeyi alıp kulağına götürdü ve dinlemeye başladı.

Rick Beanblossom, arkadaşının kaldığı yerden devam edip, tahsisleri işaret etti ve, "Görev tahsisi tablosuna yukarıdan başlarsak," diye konuştu, "İşte, en başta Beth var. Bu arkadaşımız, kasırgada evleri yıkılanları kandırıp havadan para kazanmayı planlayan bazı inşaatçılarla ilgili bir hikâye peşinde... Hey, görüyorum ki,

Andrea kasırgadan kurtulmuş bazı köpekleri bulmuş... Meteoroloji Genel Müdürlüğü beceriksizliğini örtmek için yeni bir basın toplantısı düzenlemiş... İşte, bir tane daha reklâm panosu işi..."

"Reklâm panosu işi ne demek?"

"Çılgının biri, şehrin her yerinde dolaşıp büyük reklâm panolarını püskürtme boyayla rezil ediyor."

"Neden yapıyor bunu acaba?"

"Aklınca, Minnesota'nın çirkinleştirilmesini önlemek istiyor. Geçen hafta da bizim Kanal 7 panolarından birini boyamıştı bu serseri."

"Peki, bu gün sen ne yapıyorsun."

"Diğer birkaç işin yanında, şu otopark cinayetiyle ilgili bir şeyler yazmam gerekiyor. Elimizdeki bandlardan bir şeyler çıkarabilirim belki."

"Cinayet olaylarıyla uğraşmak hoşuna gidiyor mu?"

"Haberciliğe ilk başladığımda, bu eyalette cinayet haberleri büyük yankı yapıyordu. Ama artık herkes alıştı gibi geliyor bana."

"Neden öyle oldu? Değişen nedir?"

"Uyuşturucu ve köşe başlarında satılan silahlar her şeyi değiştiriyor. Bir zamanlar hapishanelerimiz boş olduğu için diğer eyaletlere hapishane koğuşları ya da hücreleri kiraladığımız konusunda bir hikâye yazmıştım. O zamanlar bizim polisimiz çok sert değil ama daha zekiydi galiba. Şimdi ise her gün bir sürü suç işleniyor ve ben ağzına kadar dolu olan, suçlulara güçlükle yer bulunan hapishaneler konusunda yazıyorum."

"Bu cinayet neden bu kadar büyük yankı yaptı?"

"Kurban beyaz bir kadındı. Her gün işine gidip gelen orta direk bir kadıncağız. Kentin tam ortasında, arabasını park ettiği otoparka giderken, pisipisine öldürülüyor. Polis, katilin kurbanını tanımadığını ve kurbanın

da katillle daha önce karşılaşmamış olduğunu sanıyor. Genelde insanların çoğu kendilerini tanıyanlar tarafından öldürülürler. Bu işte bir bit yeniği var gibi geliyor bana."

"Burada çalışanlar da senin gibi mi düşünüyorlar?"

"Bunu şu anda bilemem. Bak Stephanie, eğer televizyon haberleri hakkında eleştiri duymak istersen, burada çalışan insanları dinlemelisin. Bu merkezde herkes, her gün yeni bir şeyler bulmak için çırpınır durur. Haydi, gel, şimdi de sana yazılanların düzeltildiği yeri göstereyim."

* * *

Andrea Kay Labore, uzun, dar, kemikli, çıkık elmacık kemikleri olan, güneş yanığı yumuşak tenli yüzüyle Minnesota'nın en güzel yüzüne sahip kadın olarak anılıyordu. Ama, onu asıl güzel yapan, ekranda gören erkeklerin bile bayıldıkları, pek çoğunun aşık olduğu, kahverengi gözleriydi. Kahverengi gür ve parlak saçları dağınık da dursa, toplansa da hemen dikkatleri çekecek kadar alımlıydı.

Rick Beanblossom, kendisine verilen yeni elemana bir şeyler öğretmeye, ona stüdyonun nasıl çalıştığını göstermeye çalışırken, Andrea Labore da, aynı şeyi, geçici bir süre için kendisine getirilen başka bir yeni elemanla birlikte yapmaya çalışıyordu.

"İyi günler efendim, benim adım Jeff... Şey, burada yeni elemanım ve sizinle çıkabileceğimi, şey... özür dilerim, başlangıçta sizinle çalışabileceğimi söylediler bana..." Uzun boylu, çocuk yüzlü genç adam, Andrea'nın güzelliği karşısında adeta şoke olmuş gibiydi ve güçlükle konuşabiliyordu. Muhabir olabilmesi için en azından

on yıl daha çalışması gerekecekti herhalde. Güzel kadının karşısında oldukça sinirli görünüyordu.

Andrea, ağzına iki hap attı ve Pepsi kutusundan bir yudum kola içti. Sonra gülerek genç adamın yüzüne baktı. "Oh, merhaba. Ben Andrea." Ayağa kalkıp, elini delikanlıya uzattı ve elini sıktı. "Bir süre sonra bir programım var ve ayrıca Charleen'in yerine de konuşmam gerekiyor. Arkadaşımızın bir bebeği oldu da..."

"Evet, şey... yani, ben sizi hep izliyorum... TV'de tabii."

"Teşekkür ederim, Jeff. İşe başlamadan önce sana biraz çevreyi gösterebilirim sanıyorum."

Andrea Labore da, Clancy Communications şirketinin Kanal 7'ye getirdiği ünlülerden ve güzellerden biriydi. Zayıf, manken vücuduyla dikkatleri hemen çekiyordu. Modacıların hayran olduğu bir vücudu vardı ve zaten Andrea da modadan hoşlanırdı. Güzel ve modaya uygun giyinmesini sever, iki haftada bir alış verişe çıkıp yeni giysiler alarak, kazancının çoğunu bu uğurda harcamaktan zevk alırdı. Ekranda iyi görüntü vermesi için güzel giyinmesi gerekiyordu ve bunu da zaten fazlasıyla yapıyordu.

Andrea, Minnesota'nın, buz hokeyinin bir çılgınlık olduğu Iron Range bölgesinde doğmuş ve büyümüştü. O bölgenin insanları hâlâ New York City'ye kaçıp ismini Bob Dylan olarak değiştiren Zimmerman isimli garip oğlandan bahsederlerdi. O bölgelerde yaşam koşulları hiç de iyi sayılmazdı. Amerikan otomobil ve çelik endüstrilerinin kritik bir devreye girmesiyle birlikte, Kuzey Minnesota'nın ekonomisi de çökmeye başlamıştı. Demir madenleri kapanmaya, demir işçileri işsiz kalmaya başladılar.

Andrea Labore, bölgede uzun süren kış mevsimleri

nedeniyle, kendisini kapalı yüzme havuzlarına atıp yüzmeye başlamıştı. Dışarıda yağan karı seyrederek kapalı havuzların ılık sularında yüzmek çok hoşuna gidiyordu ve bu spor, onun vücudunu da geliştirmiş, güzelleştirmişti. Liseyi bitirince, Minneapolis'deki Minnesota Üniversitesi'nin akademik/atletik bursunu kazandı ve bölgenin pek çok genci gibi o da bir daha Iron Range'e dönmedi.

Hayatını nasıl kazanacağı konusunda henüz bir karar vermediği için, uzun süre düşündükten sonra gazetecilik öğrenimi görmeye karar verdi. "Bence, serbest sanat eğitimi görürsen bir haber stüdyosunda daha kolay iş bulabilirsin" deyince onu dinledi. Daha sonra, siyasal bilimler ve İngiliz edebiyatı dallarında master yaptı ve öğretim üyeliği sertifikası aldı.

Fakat Andrea, mezun olduktan sonra habercilik, eğitim ya da siyasal bilimler dallarının hiç birine gitmedi. Iron Range'in kahverengi gözlü güzeli üniversite diplomasını aldığında, Minneapolis polis teşkilâtı kentin polis kuvvetlerini geliştirmek ve modernize etmek için işin başına yeni bir polis şefi getirmişti. Yeni polis şefi, polis kuvvetlerine alınacak elemanlar konusunda değişik bir sistem getirdi ve kadınlarla, azınlıklara büyük öncelik tanıdı. Andrea, hiç düşünmeden polis gücüne katıldı ve sınavda sınıfının birincisi oldu. Kısa bir süre sonra da mavi üniforması, polis rozeti ve silahıyla bir polis arabasının içinde Minnesota'nın suç oranı yüksek Kuzey Minneapolis bölgesinde devriye gezmeye başladı.

Minnesota havasının soğumaya başladığı ve ağaçların yapraklarını döktükleri bir sonbahar gecesinde Andrea Labore bir adam öldürdü. Polis olarak göreve başlamasının üzerinden iki yıla yakın bir süre geçmişti. Tel-

sizde bir soygun haberi alıp olay yerine gittiklerinde, Andrea silahını çıkarıp arabadan indi ve soyguncuya teslim olmasını söyledi. Fakat adam onu dinlemeyip silahını ona doğrultunca, Andrea da hiç beklememiş ve tetiği çekip soyguncuyu boylu boyunca kaldırımdaki yaprakların üzerine uzatmıştı. Ambulans çağırıp onu hemen hastaneye kaldırmışlar, fakat soyguncu, acil servise getirildiğinde ölmüştü.

İçişleri Bölümü yaptığı soruşturma sonucunda Andrea'nın haklı olduğunu, kendisini korumak için ateş ettiğini belirtti ve polis şefi de ona bir madalya taktı. Yerel medya, cesur ve güzel kadın polisi göklere çıkarıyordu. Ancak bu olay genç kadını çok etkilemişti ve Andrea dört ay sonra istifa edip polislik görevini bıraktı. Maaşlarından biriktirdiği para işte o zaman işine yaradı ve hiç vakit geçirmeden, Kuzeybatı Üniversitesi'nin ünlü Medill Gazetecilik Okulu'na kaydoldu.

Andrea Labore, bir süre sonra Yukarı Ortabatı pazarına girmeye hazırlanan Clancy şirketinin tam aradığı insan olmuş, onların dikkatini çekmişti. Televizyoncuların istediği hemen her şey vardı bu güzel kadında.

Andrea, yanındaki genç ve huzursuz görünen yeni elemanı haber programlarının yapıldığı sete götürdü. Televizyonu ziyaret eden herkes, önce bu yeri görmek isterdi. Ancak o anda parlak ışıkların hiç biri yanmadığından, haber seti loştu ve hiç de çekici bir yer gibi görünmüyordu. "İşte, haber sunuculuğu yaptığım sırada şurada otururum."

"Evet, buradan daha değişik görünüyor bu set."

"İleride gördüğün yer kontrol odası, meteoroloji merkezimiz de şu bilgisayarların gerisindeki yer."

Tam o sırada, meteoroloji uzmanı Dixon Bell de onların yakınında bir şeyler yapıyordu. Elinde birtakım kâğıtlarla bilgisayarlardan birinin önünde durup birkaç tuşa bastı, sonra onlara hiç bakmadan tekrar döndü ve yine bilgisayarların arkasında kayboldu.

Jeff onun kim olduğunu anlamıştı ama, yine de "Bu, o muydu?" diye sordu.

"Evet, oydu. Seni onunla tanıştırırdım ama, kasırgadan beri biraz gergin ve sessiz duruyor. Helikopter kazasında ölen pilot ve kameraman onun çok yakın arkadaşlarıydı."

Jeff, başını salladı ve sonra tekrar stüdyoya döndü. "Demek, şurada oturup kameraya bakıyor ve metinleri okuyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Her kameranın önünde bir TelePrompTer cihazı vardır. Okunacak metin, şerit halinde, dönerek hareket eden bir kemer üzerinden geçerek, kamera objektifinin hemen önündeki cam bir plakaya yansıtılır ve biz de onu kameraya bakarken gözlerimizi hiç çevirmeden rahatça okuyabiliriz. Bu cihaz öylesine ayarlanmıştır ki, ekrana bakıp haber dinleyen TV izleyicileri onu göremezler tabii. Her hatta en çok dört kelime vardır ve bunun amacı da göz hareketlerini azaltmaktır. Döşemedeki şu pedalı görüyor musun? Onu ayağınla iterek, yazıların geçiş hızını ayarlayabilirsin."

"Diğer sunucularla birlikte haber okumak güç bir iş mi?"

"İlk başladığında oldukça güç gibi geliyor insana. Ama bir süre sonra alışılıyor ve zamanla öğrenilen bazı oyunlar var. Bana, konuşmamı biraz daha hızlandırma-

mı söylediler ve bu nedenle, şu anda bir danışmanla çalışıyorum. Ancak araştırmalarım çok iyidir."

"Yani kendi haberlerinizin araştırmalarını da kendiniz mi yapıyorsunuz? Bu, hiç de kolay olmamalı, öyle değil mi?"

"Yok canım, bu araştırma o anlamda değil. Bu, sunucuların izleyiciler tarafından sevilip sevilmediklerini anlamak için yapılan araştırmadır. Bu konu çok önemli, çünkü, Minneapolis ve St Paul büyük bir televizyon pazarı oluşturuyorlar. Bizim yayınlarımız, Minnesota'nın yarısından çoğuna ve ayrıca Batı Wisconsin'e ulaşıyor. Hatta Kuzey ve Güney Dakota ile Iowa eyaletlerinde bile bizi kablolu yayın ya da uydu antenleriyle izleyenler var. Dört şovumuz ve güncel konularımız var. Şu anda bir öğle şovumuz yayında, akşam da saat beş yayınımız başlar, en önemli şov ise saat ondadır."

Jeff, "Burada çalışmak heyecan verici bir şey olmalı," dedi.

"Evet, çok güzel ve tatmin edici bir çalışma. Reytinglerimiz sürekli bir yükseliş içinde. Kısa bir süre sonra bölgede bir numara olabiliriz."

"Bunu ben de çok isterim doğrusu."

"Pekalâ, Jeff, daha sonra sana başka şeyler de öğretmeye çalışırım."

"Çok teşekkür ederim Bayan Labore, mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek isterim sizden. Şu sunucu koltuğuna bir dakika oturabilir miyim acaba? Sizce bir mahzuru var mı?"

Andrea Labore, kendisini ekranda izleyenleri büyüleyen o harika gülümsemesiyle onun yüzüne baktı.

Genç adam, şef sunucu Ron Shea'nın sandalyesine oturdu ve çevresine bakındı. Yanındaki boş sandalye, Shea'nın yardımcısı Charleen Barington'a aitti. Stüdyoya ziyaretçi olarak gelen hemen herkes bir kez bu sunucu sandalyelerine oturup kendilerini bir sunucu gibi hissetmekten zevk alırlardı. Ama bu koltuklara gerçekte oturup milyonlara haber sunmak, sanıldığı gibi hiç de kolay bir iş değildi. Andrea, koltukta oturan delikanlıya bakarken günün birinde şef sunucu koltuğuna kendisinin oturacağını düşünüyordu.

Kaçırma Olayı

TEMMUZ ayı ile birlikte kavurucu sıcaklar da gelmişti ve gündüz ısı gölgede 35 dereceden aşağıya düşmüyordu. Rick Beanblossom, Pioneer Parkı'ndaki yüksek kayaların üzerinde durmuş, doğup büyüdüğü Stillwater kasabasına bakıyordu. Gözlerinin önünde harika bir manzara uzanıyordu. Vadinin üzerindeki asma köprü, demirden bir kolyeyi andırıyordu.

Ancak Rick Beanblossom, ülkedeki uygarlık gelişmelerinin, bir süre sonra bir felâket, bir tahrip mekanizması haline dönüştüğünü biliyordu. Stillwater ikiye ayrılmış bir kasabaydı. Bir zamanlar, ormancıları çekildikten sonra, sakin bir yer haline gelen kasaba, yıllar sonra St Paul ve Minneapolis gibi büyük kentlerin gürültüsü ve pis havasından kaçan insanlarla dolmaya başlamıştı. Yeni gelişmelerle, kasaba artık eski sakin yerleşim bölgesi olmaktan çıkmıştı.

İnsanların büyük çoğunluğu, doğup büyüdükleri yerlerden ayrıldıktan sonra oralara bir daha dönmüyorlardı ve Rick de bunu biliyordu. Artık orada yaşamıyordu. Stillwater'da pek çok hayalet vardı ve kendisi de yanık izlerinin bir türlü kaybolmadığı korkunç yüzünü bir maske altına saklayarak çocukluğunda koşuşturduğu sokaklarda dolaşan bu hayaletlerden biriydi. Bir zamanlar, bu kadar kalabalık olmayan kasabada hemen herke-

sin tanıdığı yakışıklı bir gençti ve kasabalıların çoğu onu severlerdi. Askerden ilk izine geldiğinde bir kahraman gibi karşılanmış ve alkışlanmıştı. Ancak çekilen bir talihsiz kura sonucu Vietnam'a gitmesini ve bu hale gelmesini bir türlü içine sindiremiyor, kabul edemiyordu. O Vietnam'da savaşırken, çocukluk arkadaşları ile okuldaki sevgilileri burada kalmışlar ve dertsiz, tatlı bir yaşam sürmüşlerdi. Okulun güzel kızlarından büyük çoğunluğu evlenmiş ve çocuk sahibi olmuşlardı. Oysa, onun böyle bir şansı artık hiç olmayacaktı.

Ama yıllar sonra, evlenen o kızların soyadları da değişmişti ve belki onları görse bile tanımayacaktı. Kuşkusuz, onlar da bu durumuyla onu hiç tanıyamazlardı. Bir yıl kadar önce bu şirin kasabada korkunç bir olay olmuş, Harlan Wakefield kaçırılmıştı.

On iki yaşındaki Harlan Wakefield ve ikizkardeşi Keenan, üstün zekâları ile küçük yaşta tüm kasaba halkının gözbebeği olmuşlar, daha o yaşlarda lise bitirme sınavlarına girip, üniversiteye gitmeye hazırlanmışlardı. Henüz delikanlılık çağına girmemiş bu üstün zekâlı ikizler, yerel televizyonun ekranına da çıkmışlar ve kendilerine çeşitli sorular soran sunucunun sorularını hiç tereddüt etmeden yanıtlamışlardı. Arada sırada bisikletlerine atlar ve kasabanın dışındaki kırlarda dolaşırlardı. Zaten, okumak ve öğrenmek dışında yaptıkları tek şey buydu ve kendilerini ancak o zaman çocuk gibi hissedebiliyorlardı. Kışın karlı günlerinde bile bu eğlencelerinden vazgeçmezlerdi. Ancak bu arada yaptıkları bir iş de vardı ve sabahları, yine bisikletlerine atlarlar ve yakın mahallelere gazete dağıtırlardı. Bir ilkbahar sabahı, Keenan Wakefield gazete dağıtımından yalnız başına döndü ve annesiyle babasına korkunç bir hikâye anlattı.

Üstü başı perişandı ve elleriyle yüzünde çizikler vardı. Şoke olmuş gibi görünüyordu.

Anlattığına göre, kasabanın son evine de gazete bıraktıktan sonra dönerlerken, ormandan, elinde tabanca olan bir adam karşılarına çıkmış ve Harlan'ı kolundan tutup bisikletinden inmesini söylemişti. Adamın yüzünde bir kayak maskesi vardı. Keenan'a hiçbir şey yapmamış ve hemen oradan uzaklaşmasını söylemişti. Keenan, panik içinde bisikletine atlayıp pedallara basmış ve birkaç metre gittikten sonra, durup geriye, kardeşine bakmak istemişti. Ancak adam tabancasını havaya doğru ateşlemiş ve ona gitmesini işaret etmişti. Keenan, tek başına bir şey yapamayacağını anlayınca, yardım getirmek için tüm gücüyle pedallara basıp oradan uzaklaşmıştı. Elinden başka bir şey gelmeyeceğini biliyordu.

Şerif ve adamları Harlan'ın bisikletini yolun kenarında buldular. Yerde, kısa bir süre önce ateşlendiği belli olan boş bir mermi kovanı duruyordu. Yol üzerindeki çiftliklerden birinin sahibi, arabasındaki tabancasının çalındığını söylemişti. Birkaç saat içinde haber her tarafa yayıldı, işe FBI el koydu. Helikopterlerle büyük bir arama çalışması başlatıldı. Polis bültenleri tüm çevreye gönderildi ve bu bültenlerde yüzünde kayak maskesi olan iri yarı bir adamdan söz ediliyordu. Aramaların sonuç vermemesi üzerine, birkaç gün sonra St Croix Vadisi'ndeki ormanların taranması için Ulusal Muhafızlar Birliği'nden takviye istendi. Eyalet tarihinin en büyük insan avıydı bu.

Eyaletteki tüm gazeteler haberi manşetten verdiler ve olayla ilgili gelişmeleri her gün yazdılar. Stillwater'daki yerel televizyon istasyonu her gün beş, altı ve on haberlerinde gelişmeleri halka bildiriyordu. Harlan'ın annesiyle babası da çocukları gibi zeki insanlardı

ve medya kurbanı olmak istemiyorlardı. Ancak çocuklarının medya yardımıyla bulunacağına da inanmaktaydılar. Bu nedenle, kapılarına gelen muhabirlere, istedikleri tüm bilgileri veriyorlar, olayı gündemde tutmak için sorulan tüm soruları, ne kadar özel olursa olsun, yanıtlıyorlardı.

Rick Beanblossom aynı kasabanın çocuğu olduğundan aileyi tanıyordu ve onlarla ilk görüşmesi telefonla oldu. Daha sonra Rick'in aracılığıyla, Kanal 7'nin muhabirleri de birkaç kez gidip kaçırılan çocuğun ailesiyle görüştüler. Bir gün Wakefield'ler televizyon stüdyosuna geldiler ve Rick onlara Vietnamlı bir gazi olduğunu ve yanık yüzünü saklamak için maske taktığını söyleyip korkmamalarını belirtti. Zaten maskeli olduğu için polis tarafından birkaç kez sorguya da çekilmişti. Wakefield'ler onu anlıyorlardı ve Rick Beanblossom daha sonra onların evlerine de gitti.

Rick Beanblossom, çocukların anne ve babasıyla görüşmüş, fakat Harlan'ın ikiz kardeşi Keenan Wakefield'i görememişti. Çünkü, kaçırma olayının ertesi günü, Keenan da ortadan kaybolmuştu. Anne ve babası sabahleyin oğullarının odasına gittiklerinde yatağı boş bulmuşlardı. Ailenin kâbusu devam ediyordu. Artık kardeşiyle birlikte Keenan da aranıyordu. Ancak Keenan kaybolusunun birkaç saat sonra ormanın içinde bir derenin kenarında yerde sürünürken bulundu. Zavallı çocuk şoktaydı. Kanal 7'nin kameramanı Dave Cadieux, çocuğu bulan araştırma timindeydi ve Keenan'ın durumunu kamerasıyla hemen filme almıştı. Çocuk, ilk gördüklerinde ağlıyor ve kardeşinin ismini bağırıp onu arıyordu. Daha sonra televizyon ekranında bu sahneyi izleyenler, şoke oldular ve pek çok izleyici gözyaşlarını tutamamış-

tı. Bu olaydan sonra ailesi, Keenan'ı polisten bile saklar oldular.

FBI ve yerel polis dahil, Harlan'ı arayanların sayısı yüzün üzerine çıkmıştı. Olaydan sonra geçen aylar içinde polise ve Wakefield'lere, Harlan'ın görüldüğüne ilişkin bir sürü sahte ihbar geldi. Ancak küçük dâhi bulunamadı ve böylece olayla ilgili sanılan kuşkulu hiç kimse de yakalanmadı.

Wakefield ailesi, kaçırılan oğullarının ismini medya gündeminde tutmak ve olayın gazetelerde her gün görülmesini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bunun için, birkaç kez televizyona çıkıp konuşmalar yaptılar. Halk, Harlan'ın bulunmasına yardımcı olmak için, onların açtığı bir hesaba para yatırmaya başlamıştı. Ancak, birkaç ay sonra, tüm çalışmalar sonuçsuz kalınca, olay medyanın gündeminden düşmeye başladı ve ortaya yeni olayların çıkmasıyla birlikte, Harlan'ın kaçırılması unutulmaya başlandı.Yapılacak bir şey kalmadığını herkes anlamıştı.

Rick Beanblossom da artık başka olaylarla ilgileniyordu, ama Wakefield dosyasını kapatmamıştı. Aileyi arada bir ziyaret ediyor ve onların olayın medya gündeminden düşmesi konusundaki şikâyetlerini dinliyordu. O gün de evlerine gitmiş ve Racine, Wisconsin'de yakalanan bir kuşkulunun suçsuz olduğunun anlaşıldığını söylemişti. Rick, onlara işin peşini bırakmayacağını söyledi ve üzüntülerini tekrar bildirip ayrıldı.

Rick, orada durmuş bunları düşünürken, Pioneer Park'ın kapısında duran bir polis arabasından çıkan bir polis, kuşkulu gözlerle bu maskeli adama bakmaya başladı. Sonra arabaya girip telsizde bir şeyler konuştu ve arabanın motorunu durdurdu.

Rick Beanblossom, başını iki yana salladı ve derin

bir iç çekti. Sıcaktan nefret ediyordu. Napalm bombası, başındaki ter bezlerini yok ettiği için başı ve yüzü terlemiyordu ama, gömleği terden sırtına yapışmıştı. Zaten, kolları da yanık olduğundan, kısa kollu gömlek giyemiyordu.

Polisin, güneş gözlüklerini çıkarıp bir eli tabancasının kılıfında kendisine doğru yürümeye başladığını görünce, yavaşça elini uzatıp cüzdanını çıkardı. Yılların tecrübesiyle ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Hastaneden çıkarken ona, hokey kalecilerinin kullandıkları maskelere benzeyen plastik bir maske vermişler ve o da, birkaç ay süreyle bunu kullanmıştı. Bu maske onun yüzünü gizlemekten çok, enfeksiyondan korumak içindi ve bu nedenle ilk zamanlar pek sokağa çıkmaz, yalnızca belirli zamanlarda St. Paul'deki Ramsey Yanık Merkezi'ne giderdi. Kış aylarında daha rahattı; kitap okur, televizyon izler ve uyuyarak vakit geçirirdi. Ancak, bir yıl hastanede yatıp, bir yılını da evde kapalı geçirdikten sonra, bir şeyler yapması ve çıkıp insanların içine karışması gerektiğini anlamıştı. Böylece, plastik maskeyi bir yana attı ve onun yerine çok daha rahat ve insanları daha az korkutan mavi pamuklu kumaştan yapılmış maskeyi kafasına geçirdi. Artık çocukların okudukları türden bir çizgi roman kahramanına benzemişti. Televizyondan da bıkmıştı ve çoğu zaman gazete, dergi ve kitap okuyarak vakit geçiriyordu. Her şeyden sıkılmıştı ve dışarıya çıkıp dolaşmayı çok istiyordu. Ama yalnız başına dışarıya çıkmayı düşündüğü ilk gün gerçekleri anladı.

Hastaneye yakın bulunan bir parka gitmişti. Stillwater'da saat ondu ve bulunduğu yerden St Paul kenti çok güzel görünüyordu. Tepelerden birinde, büyük yeşil kubbesi gökyüzüne doğru yükselen görkemli St Paul

katedrali görünmekteydi. Diğer tepedeyse, beyaz mermerden inşa edilmiş güzel bir bina olan Eyalet Hükûmet Binası yükseliyordu. Güneş, gökyüzünde parlıyordu ve ceketsiz sokağa çıkılacak bir ilkbahar günüydü. Mississippi Nehri, erimiş kar sularıyla kabarmış, gürül gürül akıyordu. Hafif esen rüzgâr öylesine serinleticiydi ki, Rick, Vietnam'ın cehennem sıcağını aklına bile getirmiyordu. O anda, diğer insanlardan ne kadar farklı olduğunu hiç düşünmüyor, elleri ceplerinde, bir duvarın önünde durmuş çevreyi seyrediyordu. O da herkes gibi baharın etkisindeydi.

İki kişiydiler ve arkasından yaklaşmışlardı. Rick, onların "Sakın kımıldama!" diye bağırdıklarını duyunca, birden irkildi ve ne yapacağını şaşırdı. İri yarı olan polis, elini tabancasının üzerinde tutarken, diğeri Rick'in ellerini tutup havaya kaldırarak, "Ayaklarını ayır ve duvara dayan!" diye bağırdı. Rick bir şeyler söylemek istedi, fakat konuşamadı. Bu cesur savaş kahramanı, o anda bir oyuncak bebek gibi çaresizdi. Polislerin soruları yanıtsız kalmıştı ve Rick, yüzündeki kumaş maskeye yapıştı. Birkaç dakika önce bomboş olan çevre, şimdi meraklılarla dolmuştu ve parkta dolaşan herkes, neler olduğunu merak etmiş, onlara bakıyordu. Bir kadının köpeği zıplayıp duruyor ve Rick'e doğru havlıyordu. Polisler, ellerine kelepçe geçirdiği gibi onu alıp arabaya götürdüler.

Karakolda Rick'in maskesini çekip çıkaran polisler, gördükleri karşısında şoke olmuşlardı. Rick, oturduğu yerde, hemen başını eğdi ve dizlerinin arasına saklamaya çalıştı. Kim olduğu anlaşılıp serbest bırakılıncaya kadar, nezarethanede üç saat beklemek zorunda kalmıştı. Araştırmanın sonunda, sigaradan durmadan öksüren yaşlı bir dedektif yanına geldi ve ondan özür dileyip

serbest olduğunu söyledi. Bu olayın üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti ve şimdi aynı şey tekrarlanıyordu. O bir yıl süresince, evden çıkmaya korkmuş ve okuyup, uyuyarak vakit geçirmeye çalışmıştı.

Polis yanına geldi ve "Hey, burada ne yapıyorsun, dostum?" diye sordu.

Rick, kimliğini çıkarıp ona uzatırken, "İsmim Rick Beanblossom, memur bey" diye cevap verdi. "Ben Vietnam savaşına katılıp yanmış bir gaziyim." Kimliklerdeki resimler maskeliydi ve maskeli resmi kabul ettirebilmek için de çok uğraşmıştı. Kartlarında, mâlûl gazi olduğu yazılıydı. "Kanal 7 haber merkezinde çalışıyorum. İşte, bu da basın kartım. Aynı zamanda Ramsey Yanık Merkezi'nde gönüllü çalışırım. İşte, bu da hastane kimliğim." Konuşması düzgün ve heyecansızdı.

"Sanırım, bu daha önce de başına geldi, öyle mi?"

"Evet, birkaç kez oldu."

"O halde bunu neden yaptığımı biliyorsun. Merkeze birisi telefon etmiş ve arkadaşları uyarmış."

"Anlıyorum, doğaldır."

"Büyük ağabeyim, Beanblossom isminde biriyle futbol oynardı, aynı takımdaydılar. Küçük bir çocukken onları seyrederdim. O, sen misin?"

"Ağabeyinin ismi neydi?"

"İsmi John Curran'dı?"

"Bir araba kazasında öldü. On yıl kadar oluyor."

"Çok üzüldüm, onu hatırlıyorum tabii. İyi bir çocuktu."

"Evet, öyleydi. Hâlâ ilgileniyor musun futbolla?"

"Eh, maç sonuçlarına şöyle bir bakarım arada sırada. Artık Minneapolis'de yaşıyorum. Buralara pek fazla gelemiyorum."

Genç polis memuru ona kimlik kartlarını geri verdi.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Rick, ama bilirsin, görev işte. Bak ne diyeceğim, bir saat sonra nöbetim bitiyor, Cat Ballou'da sana bir bira ısmarlayabilir miyim? Ne dersin?"

"Çok teşekkür ederim, ama geriye dönmem gerekiyor. Zaten gitmek üzereydim, belki başka bir zaman yaparız bunu."

"Tabii, ne zaman istersen. Burası küçük bir yer biliyorsun, beni ne zaman istersen bulabilirsin." Bunu söyledikten sonra, güneş gözlüğünü taktı ve gökyüzüne bakıp, "Hava yine çok sıcak" dedi. "Bu gece uyumak yine zor olacak."

Rick, maskeli başını iki yana salladı. "Hayır, bu gece yağmur yağacak. Sen Kanal 7'yi dinlemiyor musun? Sağanak yağmur bekleniyormuş. Bunu, bizim meteoroloji uzmanı söyledi."

Yağmur

YAĞMUR, Sky High Haber Bülteni'nin saat on buçukta bitmesiyle birlikte başladı. Andrea Labore, haberleri bitirdikten sonra sözü Dixon'a bırakmış ve o da izleyicilere hava durumu konusunda bilgi vermişti.

Meteoroloji uzmanı, maçı izleyecek olanların kapalı tribüne gitmelerini söylemiş ve sağanak yağmur geldiği konusunda halkı uyarmıştı. Hava durumu, beş komşu eyalette de aşağı yukarı aynıydı. Güneyden gelen sıcak hava, fırtına bulutları oluşturuyordu ve bu bulutları dağıtacak kuzeyden gelmesi gereken soğuk cephe de ortada yoktu. Dixon, "Evet, sayın dinleyiciler," diye devam etti, "Meteoroloji Genel Müdürlüğü, bu kez geç de olsa bir uyarı yaptı ve İkiz Kentler'i de içine alacak fırtınalı bir havanın geleceğini bildirdi. Şiddetli ve hasara yol açabilecek rüzgârlar bekliyoruz ve yağmur, önceki tahminimden daha fazla da olabilir."

Meteoroloji uzmanı o akşam hava durumunu sunarken, nedense biraz cesaretini kaybetmiş gibiydi, ancak, ekranda onu izleyenler bunun farkına varamadılar. Hatta, sinirli bile denebilirdi onun için. Çünkü, hava durumunu sunmak için kameranın karşısına geçmeye hazırlanırken, telefonu çalmış ve sadece iş ve yakın arkadaşlarıyla aile dostlarının bildiği numaraya yabancı birinin telefon edebileceğini düşünmeden açmıştı.

Karşısında kadınımsı bir ses vardı ve, "Seni yakacağım, uzman bey," diyordu. Çatlak bir sesti ve güney aksanıyla konuşuyordu. Erkek sesini taklit etmeye çalışan bir kadın da olabilirdi. Bir kez daha "Seni yakacağım, hava uzmanı," dedi ve hemen kapattı.

Dixon Bell, bu sesi daha önce da kasırganın olduğu gün duyduğunu hatırladı. Yoksa kasırgadan bir gün önce miydi? İyi hatırlayamıyordu. Bu adam ondan ne istiyordu acaba? Kendi kendine, "Ben kimseye bir kötülük yapmadım ki," diye mırıldandı ve başını iki yana salladı.

Dixon Graham Bell, Vicksburg Mississippi'de, demiryolunun ilerisindeki tüfek evleri denen birinde doğmuş ve büyümüştü. Bu evlerde odalar birbiri arkasına inşa edilmişti ve ön kapıdan ateşlenen bir tüfeğin mermisi, odadan odaya geçerek arka kapıdan çıkabiliyordu. Evlere bunun için herkes tüfek evleri derdi. Vicksburg, Mississippi Deltası'nın güney ucunda olup, Yazoo Nehri'nin Mississippi'ye karıştığı bölgede bulunan on üç tepe üzerine kurulmuştu. Kızılderililer, Mississippi Nehri'ne de, 'Suların Babası' derlerdi. Yazoo Nehri'nde 'Ölüm Nehri' ismini takmışlardı. İşte, geleceğin meteoroloji uzmanı çocukluğunu, iki nehrin kavuştuğu bu tepelerle kaplı bölgede oluşan kasırga bulutlarına bakarak hortumların oluşumlarını tahmin ederek geçirmiş, daha o yıllarda tecrübe sahibi olmaya başlamıştı.

Yaşamının ikinci büyük kasırga olayı olan Eden Prairie kasırgasından sonra bazı çevrelerde, Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nün görevini iyi yapamadığı konusunda eleştiriler duyulmaya başlanmıştı. Yetkililer, kasırga bölgesindeki sirenlerden en azından dört tanesinin çalışmadığını söylüyorlardı ve halka bu nedenle uyarı yapılamamıştı. Fakat sirenlerin neden çalışmadığı konu-

su henüz açıklanmamış, arızanın nedeni bulunamamıştı. Dixon Bell, izleyicilerine, Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nün bir teknoloji müzesi olduğunu ve Minnesota da dahil olmak üzere pek çok eyalette kasırga uyarılarının ancak hortumların gözle görülmesinden sonra yapıldığını anlattı ve kuruluşu halka şikâyet etti.

Eden Prairie hortumunu ilk gören iki kişi ölmüştü. Böylece, meteoroloji uzmanını dinleyenler iki kısma ayrılmıştı; bir kısmı söylediklerini doğru bulup onu kutluyor, diğer kısmıysa, bazı insanların ölümlerinden onu sorumlu tutuyorlardı. Olayın geleceğini bildiği halde, halkı uyarmamıştı.

Helikopter pilotu Bob Buckridge ve kameramanı Kitt Karson, eski Vietnam gazileri olarak, askeri törenle Fort Snelling Şehitliği'ne gömüldüler. Mezarlıktan ayrılırlarken, Rick Beanblossom Dixon Bell'in yanına yaklaştı ve maskeli yüzünü ona çevirip, "Onları hemen geri çağırıp kurtarabilirdin" diye homurdandı.

Dixon, ellerini iki yana açtı "Başka ne yapabilirdim ki?" diye konuştu. "Ona, hortumdan uzaklaşmasını, başka yöne uçmasını söyledim."

"Ama başlangıçta onu hortumun tam ortasına ittin. Kasırganın geleceğini bildiğin halde, onu o yöne araştırmaya ve gözetlemeye gönderdin."

"Saçmalama Rick, ona talimat verdiğim zaman kasırga bölgesinin dışındaydı. Daha sonra hortuma yaklaşma kararını kendisi verdi."

"Gayet tabii, onun cesur bir pilot ve eski bir asker olduğunu ve hortumu görür görmez üzerine gideceğini biliyordun."

Dixon Bell, öfkelenmişti. Elini hafifçe salladı ve, "Çekil başımdan Rick, canım zaten sıkılıyor, bir de sen gelme üzerime" diye söylendi.

Rick Beanblossom onun öfkeyle uzaklaştığını görünce, "Neden Mississippi'ye geri dönmüyorsun sen?" diye bağırdı. "Ya da Tennessee'ye gidebilirsin. Nereden geldiysen oraya git işte!"

Dixon Bell dönüp ona dersini vermek isterdi, ama kendisini tuttu ve adımlarını sıklaştırıp oradan uzaklaşmaya çalıştı. Andrea Labore da başka bir sorundu. Erkeğin rüyalarını süsleyen bir kadın, gün geliyor, aynı adamın yaşamını cehenneme çevirebiliyordu. Dixon Bell, Andrea gibi, ya da ona benzer kahverengi gözlü, güzel bir kadınla yaşamının sonuna kadar birlikte olmayı düşlerdi hep. Ama bu hayalinin kolay kolay gerçekleşmeyeceğinin de bilincindeydi.

Andrea'yla çalışmak hiç de kolay değildi. Dixon Bell, kasırgadan birkaç hafta önce ona birlikte bir akşam yemeği teklif etmiş, fakat kibarca reddedilmişti. Gerçi Andrea onu kırmamış ve çok önemli işleri olduğunu ileri sürmüştü ama, sonuçta onunla çıkmak istemediğini belirtmişti. Lisa'yı unutması yıllar sürmüştü ve böyle bir maceraya bir daha asla girişmeyeceğine yemin etmişti ancak, Andrea'nın birkaç kez kendisine bakması fikrini değiştirmiş, yeminini unutturmuştu. Oysa sonuç yine hüsrandı işte.

Hava durumunu sunmak üzere kamera karşısına geçince, "Kentlerimiz büyüyüp geliştikçe toprak ve kırsal alanlarımızı azalıp her taraf asfaltla kaplandıkça yağmur suları gidecek yer bulamıyor cadde ve sokaklarımıza doluyor" diye konuştu. "Yani, yağmur sularını emecek toprak alanlarımız gittikçe azalıyor. Evet sayın izleyiciler, şimdi sözü Ron Shea'ya bırakıyorum. Sizlere iyi akşamlar dilerim."

Kameralar, ekrana gülerek bakan Ron Shea'ya çevrildi ve Şef Sunucu, tatlı bir müziğin eşliğinde, "İkiz

Kentler Bölgesi'nin bir numaralı haber televizyon programı sayın dinleyicilerine iyi geceler diler" diyerek o gecenin programını kapattı.

* * *

Yayının bitişinden sonra Andrea Labore, o gece, bölgedeki reytinglerinin artışı şerefine açılan şampanyadan payına düşeni alıp birkaç yudum içip ağzına bir nane şekeri attı. Haber müdürü, program bitişinden sonra onu görmek istediğini söylemişti ama, Jack Napoleon hâlâ telefonda birisiyle gevezelik edip duruyordu.

Masasının üstü kendisine gelen mektuplarla doluydu. Bunlardan birini açtı ve eyalet meclisi üyelerinden biri tarafından yazılmış olduğunu gördü. Meclis üyesi, ona hayran olduğunu bildiriyor ve kente geldiği zaman birlikte yemek yemek istediğini yazıyordu. Bir meclis üyesi, iyi bir haber kaynağı olabilirdi tabii. Ama, Andrea yüzünü buruşturdu ve mektubu birkaç parçaya ayırıp çöp sepetine attı. Televizyonun da kendi kuralları vardı ve bu kuralların 101. maddesinde, 'Sizinle buluşmak isteyenlere yanıt vermeyin ve özellikle polis ve politikacıların davetlerini kabul etmeyin,' derdi.

Başını çevirip haber müdürünün camlı ofisine baktı, ancak, ofisin perdeleri çekilmişti ve içerisi görünmüyordu. Andrea'nın karnı çok acıkmıştı ve midesinin kazınmaya başladığını hissediyordu. Bu adam, bu saatte ne istiyordu ondan acaba? Televizyon haber müdürlerinin, hırslı ve güzel kadın sunucularının kontrollarını nasıl ellerinde tuttuklarını iyi biliyordu.

Andrea Labore, şimdiye kadar hep önemsiz olaylar peşinde koşmuş, hafif haberler hazırlamıştı, ama artık daha ciddî konularla uğraşmak istiyordu. Geldiğinden

beri, hayvanat bahçesine ne zaman yeni bir hayvan getirilse onu çağırırlar ve halka duyurmasını isterlerdi. Kuşlar hastanesindeki yaralı kartallar, Minneapolis gökdelenleri tepelerinde yaşayan yırtıcı kuşlar konusunda hikâyeler hazırlaması istenmişti ondan hep. Bu gibi konuların, başlangıçta, iyi bir eğitim çalışması olduğunu söylüyorlardı. Bir gün hayvan mezarlığı konusunda bir hikâye bile hazırlayıp ekranda anlatmıştı. Artık bıkmıştı bu tür çocuk oyunlarından ve gerçek haberler peşinde koşmaya başlayacağı günleri sabırsızlıkla bekliyordu.

Haber merkezinde çalışanlar yavaş yavaş kendilerine ait olan monitör ve lambaları kapatıp ayrılıyorlardı. İlerdeki hava durumu merkezindeki radar ekranları, kentin üzerine çökmeye başlayan bulutların ekolarını yansıtıyorlardı. Loşlaşan ortamda, ekranların rengârenk noktalardan meydana gelen parıltıları garip bir manzara oluşturmaktaydı. Andrea, hava durumu merkezinde çeşitli cihazlar ve monitörler arasında dolaşıp bir şeyler yapan iri yarı adamın gölgesini rahatça görebiliyordu. Birkaç dakika sonra haber merkezi müdürü Jack Napoleon camlı bürosundan çıktı, yakınındaki monitörleri ve ışıkları kapattı. Sonra Andrea'nın bulunduğu tarafa hiç bakmadan tekrar bürosuna girdi. Kapı aralık kalmıştı ve tavan lambasının da kapanmasıyla birlikte içerde şimdi yalnızca bir televizyon ekranının parlak ışığı görülüyordu.

Haber tahsis masasında kalacak olan nöbetçi dispeçeri, gelen gece haberlerini dinlemek üzere kulübesine girmişti. Andrea onun kulübe içinden telsizle fotoğrafçılara talimat verdiğini duydu. Fotoğrafçılardan, yağan yağmurla meydana gelen su basma olaylarını izlemelerini görüntülemelerini istiyordu. Daha sonra, kulübenin

ışıkları da söndü ve içeride sadece bir okuma lambası kaldı.

Andrea masanın üzerindeki karton kutudan bir kâğıt peçete çekip avuçlarının terini sildi ve ağzındaki nane şekerini aynı kâğıda çıkarıp attı. Bilgisayarını kapatıp, çantasını omzuna attı ve son bir kez çevresine bakındı. Herkes gitmişti. İçini çekti, haber müdürünün bürosuna gidip içeriye girdi ve kapıyı açık bıraktı.

"Kapıyı kapa, Andrea."

Andrea, kapıyı avuç içiyle itti ve kapadı. Gökdelenin üs katından, birbirine çok yakın olan iki kentin yağmur altında olduğu görülebiliyordu. Çakan şimşekler ve uzaklardan duyulan gökgürültüleri, her şeyi anlatıyordu. Haber müdürü, evindeymiş gibi divana uzanmış, ellerini başının arkasına kenetleyip ayaklarını sehpaya uzatmış karşısındaki televizyonu izliyordu. Yakışıklı bir adamdı ve kıllı kollarını açık bırakmak için gömleğinin kollarını sıvamıştı. Jack Napoleon, otuz yaşındaydı ve oldukça uzun boylu olduğu görünüyordu.

Andrea onun ne izlediğini görememişti ama kulağına gelen mırıltılar ve inlemeler, bunun videodan izlenen bir aşk filmi olduğunu belli ediyordu.

Jack Napoleon'un uzandığı divanın arkasındaki duvarda İsa'nın gökyüzüne çıkışını temsil eden büyük bir yağlıboya tablo asılıydı. Diğer duvarın köşesinde de yine İsa'nın çarmıha gerilmiş küçük bir heykeli vardı. Masanın üstünde bir köşede karısı ve iki çocuğunun resminin yanında, beyaz bir İncil duruyordu. Adam sanki bir haber merkezi müdürü değil de bir rahipti. Zaten herkes, Jack Napoleon'un iyi bir Hıristiyan olduğunu söylerdi.

Clancy Communications şirketinin buraya getirdiği ilk haber müdürü olmamasına karşın, en garibi olduğu

söylenebilirdi. Kanal 7'ye geldiği ilk gün herkesi bir araya toplamış ve ilk iş olarak dinsel inançlarından bahsetmişti. Sky High Haber Merkezi'nin bundan böyle Hıristiyan ve aile değerlerini ön planda tutmasını, topluma daha fazla değer vermesini istiyordu. Söylediğine göre, daha iyi Hıristiyan olabilirlerse, televizyonları da daha fazla izleyici toplayabilirdi. Vaaza benzeyen bu konuşma sırasında, şakacı elemanlardan biri elini kaldırmış ve söz alıp, "Burada çalışan Musevi arkadaşlarımız herhalde iyi birer Hıristiyan olmak zorunda değiller, değil mi? Onların, yalnızca iyi birer muhabir olmaları yetecektir sanıyorum," demiş ve herkesi güldürmüştü.

"Dünkü çalışman oldukça iyiydi, Andrea."

"Teşekkür ederim, ama sunuculuk görevimin sürmesini isterdim doğrusu."

"Merak etme o da olacak. Çalışmaların iyi gidiyor. Yaptığın araştırmalar oldukça başarılı, kutlarım seni."

"Ben yine de sunuculuk diyorum."

"Charleen yakında geri dönecek. Çocuk doğurmuş bir sunucunun tekrar ekrana çıkması, reytingleri her zaman yükseltir. Gelecek hafta onun dönüşünün promosyonunu yapacağız. Kendinin ve bebeğinin çok güzel görüntüleri de var elimizde, iyi bir şeyler çıkacaktır ortaya, bundan eminim."

Andrea'nın duymak istediği şeyler bunlar değildi kuşkusuz. Bu adamın haber müdürü olarak bulunduğu bir yerde, evli bir kadın olarak çok daha iyi bir yere gelebileceğine inanmaya başlamıştı. Bir süre konuşmadılar. Jack Napoleon gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Andrea, başını pencereye çevirdi ve yağmura baktı. Camda, yağmurun bıraktığı damlaların izleri birbirlerine karışıp akmaya başlıyordu.

Ekrandan gelen mırıltı ve inlemeler gittikçe artıyor-

du. Andrea dayanamadı ve adamın yanına gidip ekrana baktı. "Aman Tanrım! Ne izliyorsun böyle?"

Jack Napoleon hiç rahatsız olmamış gibiydi. Sakin bir şekilde "Porno film," dedi.

Ekranda tüm çıplaklığıyla müthiş bir sevişme sahnesi vardı ve şimdi, Andrea da ondan gözünü ayıramıyordu. "Peki, ama neden?"

"Çünkü büyük bir bozulmanın ilk günlerini yaşadığımıza inanıyorum. İsa'ya olan inanç kaybolmak üzere."

Andrea onun ne demek istediğini anlamamıştı, ama kendini tutamadı ve bir kahkaha attı.

Jack Napoleon ciddiyetini hiç bozmamıştı, "İnsanlar böyle sahnelerden tiksiniyorlar" diye devam etti. "Porno film endüstrisi milyonlarca dolarlık bir iş alanı haline geldi. Ben de bunun etkisini anlamak istedim işte. Bunun arkasında kimler var? Bu paralar nereden sağlanıyor? Belki de bu konuda bir araştırma yapmamız ve bu tür filmleri, haberlerden sonra halka göstermemiz gerekebilir. Böyle bir iş almak ister misin?"

Daha önce polislik yapmış olan muhabir hiç tereddüt etmedi ve, "Hayır, böyle bir işi hiçbir zaman istemem," diye cevap verdi.

Jack Napoleon omuzlarını silkti, "Sen bilirsin" dedi. "Belki de bu işi Beanblossom'a veririm."

"Onun da isteyeceğini sanmam. Belki, o da bu tür şeyleri izliyordur."

Napoleon'un nefesleri bir ara birden hızlandı, seyrettiği sahneden iyice heyecanlanmış gibiydi. Ancak kendini çabuk toparladı ve, "Bu berbat hava astımıma hiç iyi gelmiyor" diyerek gözlerini sildi. "Onu pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Kimi, Rick'i mi? Yok canım, asıl benden hoşlanmayan odur. Beni, cansız bir oyuncak bebek sanıyor."

Andrea, kendini hissiz bebeklere benzeten insanlardan hiç hoşlanmazdı. Poliste çalışırken de genç erkek arkadaşları ona, "Güzel bebek," derlerdi ve buna çok kızardı. Ama şimdi, ekranda güzel yüzünü gören herkes ona "Bebek" diyordu ve bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu.

Birden çakan bir şimşekle irkildi. Aşağıdaki sokakların ışıkları, yağmurun altında kaybolmak üzereydi. Genç kadın korkmuştu.

Napoleon pencereden dışarıya baktı, "Dixon Bell yirmi dört saattir bu fırtınayı izliyor" dedi. "Saat altıda diğer istasyonlar hâlâ tahminler yapıyorlardı. Mükemmel bir meteoroloji uzmanı doğrusu. Ben Chicago'luyum, hava durumunun önemini çok iyi bilirim."

"Evet, Dixon çok iyi bir hava uzmanı."

"Duyduğuma göre seni yemeğe davet etmiş."

Andrea şaşırmıştı, ama çabuk toparlandı. "Önemli bir konu değil bu."

Haber müdürü, gözlerini tekrar ekrandaki aşk sahnesine çevirdi ve Andrea da dönüp aynı şeyi seyretmeye başladı. "Şirket kayıtlarına baktım ve bu televizyonun şimdiye kadar hiçbir zaman bir numara olamadığını gördüm. Ama şimdi bir numarayız. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun, Andrea?"

"Tabii, kasırga yüzünden."

"Hayır Andrea, yanılıyorsun. Bunun nedeni, aile değerlerini ön planda tutmamız, pozitif işlerle uğraşmamız ve insanlara çok iyi haberler vermemiz. Diğer istasyonlar gibi sudan haberler verseydik, izleyici sayımız gittikçe azalırdı. Ama diğer televizyonlar bazı yarışma-

lar yapıyor ve insanlara ödül dağıtıyorlar. Bunu biz de yapmalıyız."

Andrea, ekrandaki adamın geriye çekilip kadının göğüsleri üzerine boşalmasını heyecanla izlerken, "Bu saçmalık ama," diye söylendi. Sonra ekrana arkasını döndü ve, "Jack, şunu kapatır mısın?" diye homurdandı. "Ben de seni dindar bir adam sanırdım. Bana söyleyeceğin başka saçmalıklar da var mı acaba?"

Haber müdürü içini çekti ve onun sorusunu duymamış gibi, "Sen eski bir polissin" diye konuştu. "Per Ellefson konusunda tüm bildiklerini söyler misin bana?"

Ekrandaki sevişme sahnesi sona ermiş ve meydana çıkan giyinmiş iki kişi birkaç saçma lâf etmişlerdi. Andrea, gözlerini yine ekrana çevirmişti "Vali olmak için adaylığını koymuş başarılı bir işadamıdır Ellefson," diye anlatmaya başladı. "Cumhuriyetçilerden aday olmak istiyor ama, galiba bunu başaramayacak. Bildiğin gibi parti dinci sağcıların denetiminde." Bu sözüyle Napoleon'un hafifçe irkildiğini gördü ve bu da hoşuna gitti. "Ben her şeyden evvel insanların, iyi bir Hıristiyan olmadan önce dürüst olmalarını isterim." Napoleon'un yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ellefson iyi ve yumuşak bir adam. Kürtaja karşı olmakla beraber dincilerin istediği idam cezasına da karşı. Uzun boylu, yakışıklı biri ve televizyon ekranlarında da çok iyi görünüyor. Norveç kökenli, evli ve sanırım iki de kızı var. Yapılan son kamuoyu yoklamalarında Demokratları geride bıraktı. Onun seçim kampanyasını izlemek isterdim doğrusu. Şimdiye kadar yaptığım işler çocuk oyuncağı gibi geliyor bana. Böylece ciddi bir işim olurdu."

Napoleon hiç sesini çıkarmamıştı ve dudağını ısırıyordu. Nefes alıp vermesi yine hızlanmıştı; bunun nedeni, astımı da olabilirdi, öfkelenmiş olması da. Bir süre

sonra gözlerini kaldırıp karşısında duran güzel kadına baktı ve toparlandı.

Andrea da şimdi onun gibi ekrana bakıyordu. Acaba fazla ileri mi gitmişti? Sahneye çıkmış olan iki kişi, soyunmuşlar ve şöminenin önünde yerde çıplak yatan diğer çifte katılmışlardı. Andrea Labore, hayatında şimdiye kadar böyle açık sevişme sahnesi görmemişti. Kafası karmakarışıktı ve iyice öfkelenmişti. Dışarıda yağan şiddetli yağmur bile onun dikkatini dağıtmaya yetmiyordu. Bu sevişme sahnesini seyretmek zorunda mıydı? Napoleon, sanki bunu bilerek yapıyor ve ona cinsel tacizde bulunuyordu.

Şöminenin önünde, yerlerde sevişen iki çift, şimdi garip inlemelerle birbirlerine sarılmışlardı. Andrea, birden çakan şimşekle irkildi ve korkuyla açılmış güzel gözlerini pencereye çevirdi. Tabloda, gökyüzüne doğru yükselen İsa, sanki omzunun üzerinden onu seyrediyordu. Genç ve güzel kadın gözlerini yere indirdi. İçinde, haber merkezinde duran birinin onları izlediği gibi garip bir his vardı.

Kendini toparladı ve kapıya doğru yürüyüp, elini kapı tokmağına uzattı. Ancak Jack Napoleon, hemen doğrulmuş ve onu durdurmuştu.

"Evet, sanırım Per Ellefson'u izlemek senin için iyi bir iş olacak. Önümüzdeki hafta politika sahnesine adım atabilirsin. Ama çeneni tutmasını da öğrenmelisin Andrea. Boşboğaz insanlardan hiç hoşlanmam, bunu bilmelisin."

Andrea başını salladı ve hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Haber müdürü, porno filmini yalnız başına rahatça seyredebilirdi.

Haber merkezi karanlıktı ve arada sırada çakan şimşeklerle aydınlanıyordu. Haber tahsis masasından polis

konuşmaları duyulmaktaydı. Andrea'nın polis içgüdüsü, ona yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylüyordu. Hava merkezindeki Dixon hâlâ çalışıyor gibiydi. Eve gitmek üzere çıkmadan önce hava durumunu kontrol etmesi hiç de fena olmayacaktı.

Ancak Dixon'un hava merkezine gittiğinde, orasını bomboş buldu, etrafta kimse görünmüyordu. Radar ekranlarında görünen bulutlarla ilgili işaretleri ona açıklayıp, hava durumu konusunda bilgi verecek hiç kimse yoktu. Işıkları yanmakta olan bilgisayarlardan arada birbazı tıkırtılar yükseliyordu. Gece nöbetçisinin gelmesine daha yirmi dakika vardı. Bir printerin çalışmaya başlaması, Andrea'yı korkuttu. Dixon Bell'in, böyle fırtınalı bir havada istasyonunu bırakması ona garip gelmişti. Tuvalete gitmiş olmalıydı. Ya da terasa çıkıp, havayı bir de dışarıdan kontrol etmek istemiş olabilirdi. Bu adamın ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Andrea, kuşkularını bir yana bıraktı ve orada yapılacak başka bir işi kalmadığını görünce, Sky High için ayrılmış olan park yerine doğru gitti. Arabasının kapalı parkta olması çok iyi olmuştu, ıslanmayacaktı.

* * *

"Üç-on Able. Metrodome Belediye Otoparkı. Terasta. Rapor alındı mı? Ambulans çağrıldı."

Vakit geceyarısını geçmişti. Yağmur şiddetini iyice artırmış, şimşek ve gökgürültüleri her yanı sarmış, sıklaşmıştı. Komiser Donnell Redmond, arabasının camını içeri temiz hava girsin ve Başkomiser Les Angelbeck'in sigara dumanı dışarıya çıksın diye açmıştı. IDS Kulesi'nin dibinde durdular; Twins-White Sox maçı bitmiş seyirciler stadı boşaltmaya başlamışlardı. Korkunç bir

insan ve araba trafiği vardı. Arabalar, su basmış caddelerde ağır ağır ilerlemeye çalışıyorlardı. Minneapolis'in ışıkları, fırtına ve yağmurdan görünmez olmuştu. Bir süre sonra trafik yeniden hareketlendi. Ağır ağır giderlerken, birbirleriyle konuşuyor ve polis telsizini de dinliyorlardı.

"Araba dört, hemen Lyndale yirmi bir on yedi numaraya gidin. Ev içinde bir saldırı olayı bildirildi. Karı koca kavgası, adam karısını bir şeyle fena dövüyormuş."

Komiser sileceklere baktı ve, "Komiser olunca dokuzdan beşe kadar çalışacağımı sanıyordum" diyerek sırıttı.

Angelbeck, yağmurluğunun üzerine düşen sigara külünü silkeledi, "Kusura bakma Donny," deyip güldü. "Bizim adamın bu gece buralara geleceğinden emindim."

Etraf bir bataklığa dönmüştü. Uzun boylu, gösterişli bir adam olan Redmond, arabanın içine giren bir sivrisineği yakalayıp öldürdü. "Aradığımız adam sadece bir kumarbaz ama, bu kadar uğraşmaya değer mi yani?"

"Kumar dediğin şey, bir zamanlar eğlence olsun diye oynanırdı. Ama, şimdi öyle mi? İki milyar dolarlık bir endüstri haline geldi. Minnesota'da, Atlantic City'den daha fazla kumarhane var. At ve köpek yarışlarında binlerce dolar dönüyor. Yasal olmayan piyango çekilişleri de cabası. Mississippi'de bile tekne kumarı oynanıyor. Adam başına düşen kumar parası araştırmalarında ülkenin birincisi olmuşuz. Bunu önlemenin bir yolu olmalı, politikacılar boşuna uğraşıyorlar."

"Evet, horoz döğüşlerini unuttun ama."

Yaşlı başkomiser güldü. "Haklısın, belki daha bilmediğimiz ne kumar türleri vardır, öyle değil mi?" Yağ-

mur damlaları arabanın üstünü büyük bir gürültüyle dövüyorlardı. "Hey, sen yağmurluk almadın mı?"

Komiser cevap vermeden, telsizden yeni bir anons yükseldi. "Tüm devriyeler. Su baskını nedeniyle kapanan sokakları rapor edin. Belediyeye haber verilecek. Tüm devriyeler, kapalı trafiği rapor edin."

Asfaltta bir nehir gibi akan suların arasından yavaş yavaş ilerliyorlardı. Lüks Solid Gold gazinosunun önünden geçerlerken, elinde yırtılmış bir şemsiye tutan üniformalı kapıcının kaldırımda duran bir limuzinin kapısını açtığını görüp başlarını salladılar.

Komiser, ancak o zaman cevap verdi. "Bir yağmurluğum var, merak etme."

"Ne zamandır buradasın sen?"

"Hemen hemen yirmi yıl oluyor." Donnell Redmond Minnesota'ya basketbol oynamak için Florida'dan gelmişti. Ama birkaç yıl oynayıp geri dönmeyi düşünen genç basketbolcu, burada çakılıp kalmıştı.

"Öyleyse neden almadın yağmurluğunu?"

Redmond başını iki yana salladı ve suratını buruşturup, "Hava durumunu dinliyoruz ya," dedi. "Adam, biraz yağmur olabilir dedi. Sağanaktan bahseden olmadı ki. Ben de onlara inandım işte."

"Hangi kanalı izliyorsun?"

"Kanal 5."

"İşte, gördün mü? Bak dostum, Kanal 7'yi izlemelisin. Oradaki hava durumu uzmanı bu işin ustası. Şimdiye kadar hiç yanıldığını görmedim onun."

"Kanal 7 ırkçı bir istasyon. İki yıldan beri hiçbir zenciyi işe almadılar. Orada çalışanların hepsi beyaz, saçları yapılmış beyaz züppeler, hatta şu senin meteo uzmanın da onlardan biri, o da bebek yüzlü koca bir

adam işte. Sen, gerçekten hep onları mı izliyorsun yoksa?"

"Şu anda bir numara oldular."

Redmond ön camdaki bir sivrisineği daha ezdi. "Onları izlemektense boğulmayı yeğlerim," diyerek suratını buruşturdu.

Angelbeck öksürdü ve boğazını temizleyip, "Ben artık yaşlandım Donny, bu tür havaları kaldıramıyorum" diye konuştu. "Onun için hava durumlarını iyi izlemem gerekiyor."

"Evet, haklısın. Hava durumunu iyi izleyip ona göre giyinirsen soğuk almazsın, ama günde iki paket sigarayı da ciğerlerine çekip böyle geberir gibi öksürüp durursun. Yağmurluğun seni bu öksürükten kurtaracak mı sanıyorsun yani?"

"Sen onu bırak da şu pırıl pırıl ilâna bak."

Redmond, başını uzatıp direksiyonun üzerinden baktı. Karşılarında, Marlboro sigarasının ünlü reklâm panosu duruyordu.

"Evet, işte senin kahramanın. Sen onu taklit etmekten vazgeçme sakın."

Stadyumun yanından geçip, çevre yoluna doğru ilerlediler. Siyah yağmurluklarını giymiş öfkeli trafik polisleri, caddelerde trafiği düzenlemeye çalışıyor, bağırıp çağırıyorlardı. Kentin bu bölgesi zaten her zaman kargaşa içindeydi ve şimdi, yağmurla gelen fırtına, işleri iyice içinden çıkılmaz hale getirmişti. Angelbeck başını uzatıp dikiz aynasına bakınca, hastanenin önünden henüz ayrılan bir ambulansın renkli ışıklarını gördü. Arabanın sireni, fırtına gürültüsünde güçlükle duyuluyordu.

Telsizden gelen ses, "Üç-on Able," diye konuştu.

"Üç-on devam edin."

"Metrodome. Terasa bir yetkili bekliyorum. Ambulansı iptal edin. Onbir-on Donnell Redmond hemen frene bastı ve, "Hay Allah!" diye söylendi. "Oradan biraz önce geçtik."

"Haydi, hemen dön, gidip bir bakalım."

Polis telsizinden duyulanlar, sade vatandaş için bir anlam taşımayabilirdi. Ama söylenenleri dinleyen polisler neler olduğunu hemen anlamışlardı. Kuşkusuz, televizyon haber muhabirleri de bu dili iyi bilirlerdi. Olay yerine bir yetkili istiyorlardı ve kurban öldüğü için de ambulans iptal ediliyordu. On bir-on, cinayet anlamına geliyordu.

Redmond hemen katlı otoparka girdi ve mümkün olan en yüksek hızla, döner rampayı tırmanmaya başladılar. Üst katlara çıkan rampa da sular içindeydi ve aşağıya doğru akan sular, arabanın lastikleriyle yanlara, duvarlara doğru sıçrıyordu. Terasa çıktıklarında, yağmur altında farların ışığında ilerlediler ve kendini üç-on Able olarak tanıtan polisin yanında durdular.

Les Angelbeck, sigarasını atmış ve yağmurluğunun önünü iliklemişti. Donnell Redmond arka koltuktan bir gazete aldı ve başının üzerine tutarak ilerledi. Bekleyen polis memuru el feneriyle onlara yeri gösteriyordu. Fırtınada birbirlerini duyabilmek için bağırmak zorundaydılar."

"Seni kim çağırdı buraya?"

"İsimsiz bir uyarı, efendim. Merkeze bildirmişler, fakat ihbarı yapanın kim olduğu bilinmiyor. Buraya gelip baktım, ancak ölmüştü. Başını tek parmağımla çevirebiliyorum, galiba boynu kırılmış."

Kurban sırt üstü yatıyordu ve gözleri tamamen kapalı değildi; simsiyah, yağmurlu gökyüzüne bakar gi-

biydi. Angelbeck, "Bu kız çok genç," diye bağırdı. "Üzerindeki bu üniforma nedir?"

Polis memuru, "Satıcı kızlardan biri olmalı, efendim" diye cevap verdi. "Bu gece maç vardı, biliyorsunuz. Arabasını terasa park edenlerden para alınmıyor galiba."

Komiser Redmond'un başı üzerinde tuttuğu gazete iyice ıslanmış ve parçalanmıştı. Redmond, gazeteyi küfrederek yere attı, "Allah kahretsin" diye söylendi, "Bu yağmura hiçbir şey dayanmıyor."

Birkaç dakika sonra başka bir polis arabasıyla bir dedektif geldi ve onların yanına koşup olayı öğrendi. Donnell Redmond bir ara Les Angelbeck'e doğru eğildi ve kulağına, "Bir aydan az bir zamanda aynı tip iki cinayet işlendi." dedi. "Buralarda böyle şeyler olmaması gerekir."

"Daha ne olduğunu anlayabilmiş değiliz, hemen kararını verme."

"Haydi baş komiserim" Bu namussuzlukları aynı hergelenin yaptığını sen de anladın, değil mi?"

"Bu bizim işimiz değil."

"Pekalâ, bu çılgın hergele Minneapolis'deki otopark teraslarından bıkıp St Paul ya da Bloomingston'a gelirse mi bizim işimiz olacak yani?"

Başkomiser başını salladı ve suratını buruşturup, "Giriş çıkış rampasındaki şu sönmüş ışıklara bir bak bakalım," dedi. "Acaba fırtınadan mı sönmüşler, anlayalım?" Sonra başını aşağıya doğru uzatıp, kapalı spor salonunun kubbesine baktı. "Allah kahretsin!" Kapalı salonda da olsa, böyle bir havada maç oynatmamalılar."

O sırada Kanal 7'nin bir canlı yayın aracı terasa çıktı ve hemen arkasından da Kanal 4'ün arabası göründü.

Polislerden biri hemen fırlamış ve onları durdurmak için koşmaya başlamıştı.

Polisler şimdi, ayak bileklerine kadar çıkan suyun içinde duruyorlardı. Birden, genç kızın cesedinin kabaran sularla beton zeminden yavaşça yükselip kaymaya başladığını görünce şaşırdılar. Sular iyice kabarmış ve cesedin başı, motor yağı karışmış yağmur sularının altında kaybolmuştu.

Yıldız

YAŞLI Jesse, çöpleri toplayan bir zenciydi ve maaşı çok az olmasına rağmen, başka bir şey bilmediğinden bu işi yapıyordu. Uzun koridorlar onun evi, çevresindeki çocuklar da ailesiydi.

Onu seven çocuklar, bazen kendi aralarında ihtiyar Jesse'in bir zamanlar bir adam öldürmüş olduğunu konuşurlardı. Cinayet nedenini, Jesse'in kendinden başka kimse bilmiyordu. Söylentilere göre yaşlı Jesse bir zenci kadın yüzünden kavga ettiği bir beyaz adamı öldürmüş ve yirmi beş yıl hapis yatmıştı.

Gecenin en sakin zamanıydı. Çocuklar ranzalarına yatmışlardı ve yaşlı Jesse sessizce süpürgesini kullanıp temizliğini yapabilirdi. B-Doğu kanadına doğru giderken, birden durdu; çocuklar, salondaki televizyonu kapatmayı unutmuşlardı. Kanal 7, geceyarısından sonra saat birde yerel haberleri tekrar ediyordu. İhtiyar Jesse durdu ve dinlemeye başladı, bu arada biraz da dinlenmiş olurdu. Ses düğmesini hafifçe açtı ve dinledi.

"Korkunç bir duygu bu... Sabah işimize geliyoruz fakat akşam evimize dönüp dönemeyeceğimizi bile bilmiyoruz. Blok çevresinde dönüp duruyor ve arabamı park edecek bir yer arıyorum..."

Temizlik işçisi yaşlı Jesse, başını iki yana salladı; çok üzülmüştü. Kızıl saçlı televizyon muhabiri, "Polis

yetkilileri medyaya sürekli bilgi veriyor ve iki cinayeti ayrı ayrı araştırıyorlar" diyordu. "İki cinayet arasında benzerlik olduğu söyleniyor. Minneapolis polis şefi, bu gece bizlere ve kameraman arkadaşlarımıza çok yardımcı oldu."

"Polis sözcüsü, 'Şu anda kesin bir şey söyleyemiyoruz' diye konuştu, 'İki cinayet arasında benzerlik olmadığını söylersek, halkımızı, seri cinayet işleyen bir katil olmadığı konusunda ikna edebiliriz tabii... Diğer yandan bu, iki katil olduğu anlamına gelir ki, bu da ayrı bir sorun... Şimdi, bu iki cinayetin aynı katil tarafından işlenip işlenmediğini anlamaya çalışıyoruz ve durum kısa zamanda aydınlanacaktır. 'Evet, sayın izleyiciler, durum şimdilik böyle. Gelişmelerle tekrar karşınızda olacağız, hoşça kalın, iyi geceler dileriz."

Yaşlı Jesse başını iki yana sallayıp televizyonu kapadı ve tekrar koridora çıktı. Bir süre sonra açık bir pencerenin önünde durdu ve süpürgesinin uzun sapını duvara dayadı. Cebinden kırmızı bir mendil çıkarıp alnındaki terleri sildi. Etraf o kadar sessizdi ki, ilerde akan nehrin şırıltılarını duyabiliyordu. Nehirden gelebilecek serin bir esintiyle sıcaktan kurtulmayı umut ederek başını pencere demir parmaklıklarına dayadı.

Gökyüzü pırıl pırıldı ve ay ışığı, tüm vadiyi aydınlatıyordu. Ayın biraz doğusunda yeni ortaya çıkmış bir yıldız, diğerlerinden daha çok parlıyordu. Bu yıldızda sanki çirkin bir parıltı vardı ve yaşlı Jesse'i rahatsız etmişti. Jesse'in, gökyüzü konusundaki bilgisi çok sınırlıydı. Küçük bir çocukken, Güney Carolina'da dedesi ona açık gecelerde yıldızları gösterir ve bir şeyler anlatırdı, ama hepsini unutmuştu. Demiryollarında çalışmak için bir delikanlı olarak geldiği Minnesota'da, Kuzey Yıldızı ve Küçük Ayı yıldızı kümesini öğrenmişti. Gök-

yüzünde onları bulmak kolaydı, ama bu yıldız tam doğudaydı. Bu yıldız, vadi üzerinde her gece biraz daha yükseliyor ve hava sıcaklığı da her geçen gün artıyordu. Yaşlı Jesse, uzun süre düşünmüş ve bu yıldıza, 'Elektrik Yıldız' adını takmıştı.

Yaşlı zenci cebinden eski saatini çıkarıp baktı ve başını salladı. Zaman hızla ilerliyordu ve daha temizlemesi gereken yerler vardı. Sabahleyin otobüse binip Edina'ya gitmeyi ve oradaki polis karakolunda çalışan kız torununu ziyaret etmeyi düşünüyordu. Hapishanenin ağaç atölyesinde çalışan birkaç mahkûm, ona ağaçtan bir cop yapmışlar ve üzerine de isim ve soyadının baş harflerini kazıyıp hediye etmişlerdi.

Jesse saatini cebine koydu ve süpürgesini aldı. Sonra süpürgenin uzun sapına dayandı ve başını tekrar pencereden uzatıp, gökyüzündeki o parlak yıldıza bir kez daha baktı. Evet, bu yıldızın parlaklığı onu nedense rahatsız ediyordu. Başını salladı ve süpürgesiyle tozları alıp yavaş yavaş yürümeye başladı. Zavallı yaşlı zenci, tekrar cinayet işlemek için çağrıldığını o anda kuşkusuz bilemezdi.

* * *

Rick Beanblossom o akşam evinin balkonundan baktığında parlak yıldızı görmüştü. Astronomi konusunda fazla bilgisi yoktu ama bu parlak şey bir gezegen olabilirdi. Yarın unutmazsa, bunu meteoroloji uzmanına sorabileceğini düşündü.

Kanal 7'nin haber hazırlayıcısı, terasındaki koltuklardan birine oturmuş, Calhoun Gölü'nün üzerinden doğuya doğru bakıyordu. Boğucu, nemli bir sıcak vardı. Aşıklar, doklarda birbirlerine sarılmış öpüşüyorlar sağ-

lıkları havaya uygun olanlar, sahilde yürüyüş yapıyorlardı. Durgun sulardan akseden şehir ışıkları insanı adeta sarhoş ediyordu.

Rick, kadehinin içinde kalmış ünlü California şarabından son yudumunu da aldı ve boş kadehi koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

Oturduğu dairenin bulunduğu bina kentin lüks bir semtinde ve oldukça pahalı bir yerdi. Rick Beanblossom'ın parası vardı ve böyle bir yaşama hak kazanmıştı. Clancy Communications şirketiyle dört yıllık bir anlaşma yapmıştı. Ayrıca, devletten de mâlul gazi maaşı olarak ayda sekiz yüz dolar almaktaydı.

Sıcak ve nemli hava bunaltıcıydı. Klima sistemi ise başını ağrıtıyordu. Elini maskesinin altına soktu ve yüzünde kepek gibi oluşan minik deri parçalarını temizledi. Çıplak omuzlarına, astarsız, beyaz ve ince bir ceket atmış, bacaklarına da rahat bir spor şortu geçirmişti. Hâlâ bir sporcu vücuduna sahipti ve bununla gurur duyuyordu. Çıplak ayaklarını başka bir sandalyenin üzerine uzatmış, rahatça ve yarı uzanmış bir biçimde, radyodan saat on haberlerini dinliyordu.

Spiker, "Bir spor olayı sırasında işlenen bu tür cinayetler, her zaman ve her yerde meydana gelebilir" diyordu. "İnsanlar artık tam anlamıyla güvencede olduklarını düşünemiyorlar. Televizyon ekranlarında gördüğümüz o zavallı cinayet kurbanları, aramızdan herhangi biri de olabilirdi..."

Rick Beanblossom o gün, olayla ilgili bir araştırma yapmıştı. Şehir Meclisi, medyayı, cinayet gecesi Metrodome otoparkında tüm güvenlik önlemlerinin alınmış olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Ortaya çıkan sorunların nedeni, hava durumu ve yağmurdu. Ancak Kanal 7'nin uyanık muhabiri, polisteki haber

kaynaklarından teras otoparka çıkan rampadaki tavan ışıklarının söndürülmüş olduğunu öğrenmişti. Maç sırasında seyircilere sosis satan genç kız, karanlıkta öldürülmüştü. Elektrik harcamalarında tasarruf sağlamak için belediye binalarındaki ışıkların yarısının belirli bir saatten sonra söndürülmesini isteyen politikacılar, şimdi de artırılmış güvenlik önlemleri konusunda nutuklar atmaya başlamışlardı. Cinayet olaylarına kadar bazı bölümleri tamamen karanlıkta kalan kamu otoparkları, şimdi ışıl ışıl parıldıyorlardı.

Rick, işlerinden çıkıp evlerine giderken öldürülen iki genç kadının isimlerinin de şimdiye kadar bu ya da benzer şekillerde hayatlarını kaybetmiş yüzden fazla insanın ismi gibi bir süre sonra unutulacağını biliyordu. Buna benzer çok olayla ilgilenmiş ve hikâye kaleme almıştı. Yaz sıcaklarının sona ermesiyle birlikte, açık otopark cinayetleri de gazete sayfaları ve televizyon ekranlarından kaybolacaktı. Ama kadınlar yine de tehlike içinde olacaklardı. Onların işi de bu tür olayları kovalamak, halkı bilgilendirmekti. Harlan Wakefield olayını hatırladı. İyi bir gazetecinin, bir cinayet olayını bile çözebileceğini göstermek için bu olayla uzun süre uğraşmış, ipuçlarının peşinden koşup durmuştu. Artık çocuğun öldüğüne ve cesedinin de asla bulunamayacağına inanmıştı. Eskiden çok sakin bir eyalet olan Minnesota, artık sık sık cinayet olaylarına sahne oluyordu.

Yıllar önce Time Dergisi, "Minnesota'daki İyi Yaşam" başlıklı bir makale yayınlamış ve bu eyalette, halkın büyük çoğunluğunun çok iyi eğitim görmüş olduğunu okuldan ayrılan öğrenci sayısının yok denecek kadar azlığını ve eyaletin suç oranının, Amerika Birleşik Devletleri'nde düşüklük açısından üçüncü sırada bulunduğunu yazmıştı. Minnesota'lı politikacılar, eyaletleri-

nin bu yönleriyle gurur duyduklarını söyleyip dururlardı.

Ancak bu makalenin yayınlanmasından sonra, eyalette her şey değişmeye, tersine gitmeye başlamıştı. Kalkıp radyoyu kapadı ve çalıştığı televizyon kanalını açtı. Andrea, banttan verilen haber programında, Per Ellefson'un seçim kampanyası konusunda bir şeyler anlatıyordu.

Rick, bazı kâğıtları okuması gerektiğini biliyordu ama, bu gece tembelliği üzerindeydi. Hatta üzerinde çalışması gereken bir de romanı vardı ama, bu sıcakta canı yazı yazmak da istemiyordu. Birden, evine onu ziyaret için gelen tek adam olan Kitt Karson'la yaptığı konuşmaları hatırladı.

Genç Vietnamlı kameraman bir gün ona, "Hayatımda gördüğüm en güzel Amerikalı kadın o" demişti.

"Televizyonda çalışmak için bu kadar güzel olmak gerekmez."

"Hayır Rick, yanılıyorsun. Bana öyle geliyor ki, sen de farkında olmadan onu seviyorsun."

Rick Beanblossom, artık yaşlandığını hissediyordu. Yanık yüzle yaşadığı yıllar, eski haliyle yaşadığı yılları çoktan geçmişti. Ama o, şimdi başka bir yüzün hayalini kuruyordu.

Andrea'nın, "Ben, Ellefson kampanyasını sizler için izleyen Sky High Haberler'den Andrea Labore. Sayın izleyiciler, hepinize iyi geceler" diyen sesini duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı ve çevresine bakındı.

Şarabı fazla kaçırmış ve anılara da biraz fazlaca dalmıştı. Artık yapması gerekeni yapmalıydı. Masanın üzerinde duran bronz kutuyu açıp içinden çıkardığı pamuk ve alkolle kolunun derisini temizledi. Bir kauçuk hortumla kolunun damarlarını sıkıca bağladı. Kutudan bir

kaşıkla biraz beyaz toz alıp, üzerine birkaç damla su damlattı ve sonra kaşığı yanmakta olan mum alevine tutarak içindeki karışımı eritti. Artık her şey hazırdı. Kutudan çıkardığı şırıngayı kaşıktaki eriyiğe daldırdı ve içine çekti.

Rick Beanblossom elindeki şırıngayı, gökyüzünde yükselen Elektrik Yıldız'a doğru sanki ona sunuyormuş gibi kaldırıp içindeki hava kabarcıklarını boşalttı. Şırınganın içindeki süt benzeri karışım parlıyordu. Calhoun Gölü'nün ışıltılı sularına baktı ve, "Montezuma'nın yollarında..." diye bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Ulusun gururuyuz,
Deniz Piyadesiyiz
Bizi kimse yenemez,
Kimse korkak diyemez.

Maskeli Deniz Piyadesi şarkısını bitirince, iğnenin ucunu kolundaki damara daldırdı ve içindeki eroini kanma karıştırdı.

Renkler

SICAKLAR azalmaya başlamıştı ve artık Eylül ayının yağışlı günlerini yaşayacaklardı. İlk tur seçimler de yaklaşmaktaydı. Andrea Labore'un seçim kampanyasını izlediği Per Ellefson, Cumhuriyetçi Parti'den aday gösterilmemişti. Cumhuriyetçiler, pek tanınmayan, fakat onların ideolojilerini benimsemiş olan bir politikacıyı aday göstermişlerdi. Yakışıklı Norveçli Ellefson buna hiç gücenmedi ve partinin, istediği kişiyi aday gösterebileceğini söyleyip kendisini destekleyen herkese teşekkür ettikten sonra siyasetten çekilip tekrar iş hayatına döneceğini bildirip ayrıldı.

Demokratlar, yine kamuoyunda pek tanınmayan vali muavinini aday göstermişlerdi. Bir Pulitzer Ödülü skandalıyla kirlenmiş olan Demokratlar her şeye rağmen, yapılan son kamuoyu yoklamalarında oldukça iyi gidiyorlardı. Minnesota'lı oy verenler, sağ kanat politikacıları pek tutmuyorlardı. İsmi Kuzey Yıldızı Eyaleti olan Minnesota, geleneksel liberal politikasını sürdüreceğe benziyordu. Ekim ayı yaklaşırken, Minnesota'da değişenler, sadece ağaçların yapraklarıydı.

* * *

Başkomiser Les Angelbeck, İkiz Kentleri arkasında

bırakmış, 94 numaralı şehirlerarası yoldan doğuya doğru gidiyordu. St. Paul'e kadar uzanan mısır ve buğday tarlalarını geçtikten sonra, St Croix vadisine doğru döndü. Başkomiser, şerit değiştirdi ve Wisconsin Köprüsü'ne doğru yol almaya başladı.

Hava tamamen açıktı ve güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Les Angelbeck arabanın camını açmış dışarıdan gelen çiçek ve meyve kokularını içine büyük bir sevinçle çekiyordu. Çevre ormanların ağaçları, çeşitli kırmızılıkta ve kahverengi yapraklarla donanmıştı, manzara bir harikaydı. Birisi ona New England'ın da çok güzel bir yer olduğunu söylemişti ama, hiçbir yerin, Tanrı vergisi olan St Croix Nehri'nin geçtiği bu topraklar kadar güzel olabileceğini düşünemiyordu. Nehrin suları, yatağındaki çamur nedeniyle kahverengine yakın bir renkte akıyordu, ancak böyle güneşli günlerde adeta altın rengini alırdı. Les Angelbeck, bu altın renkli sınırı geçip Wisconsin eyaletine girdi ve Hudson çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Wisconsin eyaletinin batı kısımları, Minneapolis St. Paul metropoliten bölgesinin bir kısmı olmaya başlamış ve bu nedenle de bölge yönetimi, Wisconsin istesin ya da istemesin bu bölgedeki küçük kasabalara yardım etmeye karar vermişti. Bu yerleşim bölgelerinin küçük olmalarına karşın sorunları oldukça büyüktü.

Minnesota'lı polis, Hudson'ın ana caddesinden ilerleyip bir süre sonra sağa, Coulee Yolu'na döndü ve Birkmose Parkı'na çıkan yokuşu tırmanmaya başladı. Nehrin manzarası harikulâdeydi. Parkın önüne bir sürü polis arabası dizilmişti. Onların yanına yanaştı ve arabadan inip sigarasını yaktıktan sonra kimliğini çıkarıp en yakınındaki polise gösterdi.

"Ben Başkomiser Angelbeck."

"Şef cesedin yanında başkomiserim. Şu yoldan koruya doğru giderseniz önünüze çıkacaktır. Dikkatli olun, yokuş epey diktir."

Park, çok eskiden bir Kızılderili mezarlığıydı ve ölen Kızılderililer buraya, kıymetli eşyaları ve silahlarıyla birlikte, üzerlerine toprak yığınları yapılan mezarlara gömülürlerdi. Ama beyazların bölgeye gelmeleriyle birlikte, mezarlıkların çoğu yağmalanmış, bozulmuş ve soyulmuştu. Daha sonra insancıl yönetimler, sağlam kalmış bu mezarlıklardan bazılarını, kızılderililere saygı nişanesi olarak park haline getirmişlerdi. Ama bazı insanların kutsal şeylere olan saygısızlıkları hâlâ devam ediyordu ve yaz günlerinde, mezarların üzerinde yakılan ateşlerde et pişiren pek çok insan görmek olasıydı. Başkomiser Angelbeck, tepeye tırmandıktan sonra mezarların yanından aşağıya doğru inmeye başladı. Ağaçların arasından geçerken, yüzüne doğru gelen dalları elleriyle itiyordu.

Başkomiserin ilk konuştuğu kişi, blucinli ve ekose bir gömlek giymiş, ayağında da botlar olan bir adamdı. Üzerinde silah ve polis rozeti de yoktu ve bir polis şefinden çok, emekli bir ormancıya benziyordu. Ama ak saçlı Talbert Haag, başkomiserin hoşlandığı tiplerdendi; sakin, işini bilir ve mütevazı bir polisti. Les Angelbeck'e baktı, "Çok kötü bir manzara, başkomiserim," diye konuştu. "Böyle şeylere alışkın olduğunuzu biliyorum, ama ben Hudson'da büyüdüm ve burada uzun zamandar cinayet görmedik."

"Bu kadını kim buldu?"

Polis şefi, eliyle ilerdeki ağaçları gösterdi. "Yürüyüş yapan birisi," diye cevap verdi. "3M'de çalışıyormuş. Bana öyle geliyor ki, katil cesedi saklamayı düşünmüş, fakat sonradan vazgeçmiş ve bırakıp gitmiş. Belki de bir

ses duydu ve korkup kaçtı. Ceketini ağaçlara takmış ve bırakmış, cebinde bir kimlik bulduk."

"Herhangi bir tanık var mı?"

"Park alanında yürüyüş yapan adamla konuştuk. Söylediğine göre, kadını sabahın erken saatlerinde bir adamla bu tarafa doğru yürürken görmüş. Çok erkenmiş ve hava henüz yeni ağarıyormuş."

Cinayet kurbanı kadın yüzüstü uzanmıştı ve kolları, adeta dua ediyormuş gibi öne doğru açılmıştı. Başı, garip bir biçimde bükülmüştü. Ayakları yaprakların arasında kaybolmuştu. Kadının uzun parlak saçları dağılmıştı ve simsiyah bir küme halinde duruyordu. Saçlarının uç kısımları, boynuna dolanmıştı. Les Angelbeck eğildi ve kadının yüzüne baktı.

Polis şefi Haag yutkundu ve, "Şuna bakın," diye homurdandı. "Hergele, onu öldürdüğü yetmiyormuş gibi, bir de saçlarını boynuna dolamış."

"Bu kadın Doğulu mu acaba?"

Haag başını iki yana salladı. "Bana kalırsa Kızılderili. Madison'da üniversite öğrencisiymiş."

Ağaçların arasından süzülen güneş ışığında, genç kadının yüzündeki kederli ifade görülüyordu. Les Angelbeck, bu yüzdeki ifadeye bakarken parmakları arasındaki sigaranın bittiğini gördü ve yere atıp iyice ezdi. O gece yağmur altında öldürülen o kıza da böyle uzun uzun bakmıştı. Sanki onların dirilip konuşmalarını bekler gibiydi.

Polis şefi, "St Paul'den bir uzman gönderiyorlar" diye devam etti. "Bizim buralarda adli tıp gibi şeyler pek yoktur. Cesedi bulanla konuşmak ister miydiniz acaba?"

Angelbeck onu duymamış gibi, "Medya'dan kimse

gelmedi mi henüz?" diye sordu ve tekrar çevresine bakındı.

"Bizim gazeteden bir genç gelip bir şeyler sordu. Şehir televizyonlarının ekipleri de yoldaymış galiba."

Bir süre konuşmadan durdular, sonra sessizce yaprakları çiğneyerek park alanına doğru yürümeye başladılar. Les Angelbeck içinde şimdiye kadar hiç duymadığı garip bir endişe hissediyordu. Tepelerinde sanki patlamak üzere olan bir kasırga varmış gibiydi.

Cesedi bulan adamın yanına gittiklerinde, polis şefi, "Mr. Shelander." dedi. "Bu bey, Minnesota polisinden Başkomiser Angelbeck. Bana anlattıklarınızı ona da anlatır mısınız?"

Tanık, saçları dökülmeye yüz tutmuş olan genç bir adamdı ve sıkı yürüyüşlerine rağmen pek de kilo kaybetmemişe benziyordu. "Şey, Başkomiserim, onları gördüğümde şu ilerdeki mezarların arasındaki yoldan yürüyorlardı. Bir şeyler konuşuyorlardı ama, onları duyamadım tabii. Bir ara durdum ve nehrin üzerine doğan güneşi seyrettim. Tekrar baktığımda, ormanın içinde kaybolduklarını gördüm. Buralarda çok çocuk dolaşır ve onlara alıştım, ama bu ikisi çocuk değillerdi, üstelik sabah da yeni oluyordu. Evim biraz ilerdedir ve merak ettiğim için kahvaltımı yaptıktan sonra tekrar geldim ve çevreyi kontrol etmek istedim."

Angelbeck, "Adamı biraz tarif edebilir misiniz bize."

"Şey, onlara oldukça uzaktım, ama gördüğüm kadarıyla iri yarı, siyah saçlı birine benziyordu."

"Bir kadın olamaz değil mi? Erkek olduğuna emin misiniz?"

Shelander, kaşlarını kaldırıp hayretle ona baktı. "Şey, yani erkek gibi giyinmiş bir kadın mı demek istiyorsunuz? Bilemem, onları sadece arkalarından gör-

düm. Ama bir kadının bu kadar iri olacağını sanmam. Yani, bu şahıs, oldukça iri yarı, güçlü kuvvetli birine benziyordu."

"Teşekkür ederim, Mr. Shelander."

Toplam görev ve tecrübe yılları yetmişe yaklaşan iki polis, arabalardan birine doğru yaklaştılar. St. Croix Nehri'nin kenarlarındaki iskelelere bağlanmış tekneler, hafif rüzgârda sallanıp duruyorlardı. Sonbahar manzarası harikaydı.

Polis şefi, "Ne güzel!" diye homurdandı. "Bölgemizde bir cinayet işleniyor ve katilin, iri yarı birisi olduğundan başka hiçbir şey bilmiyoruz. Erkek mi, kadın mı, o bile belli değil?"

"Üzülme canım, bu kadar bilmemiz de bir şey sayılır."

Les Angelbeck uzaklara doğru bakınca, Kanal 7 naklen yayın kamyonunun büyük bir hızla köprüyü geçip Wisconsin'e girdiğini gördü. Onların biraz arkasından da yine aynı hızla, Kanal 5'in naklen yayın arabası geliyordu.

Polis şefi Haag'a baktı. "Televizyoncuların ilk soracakları şey, bu cinayetin yaz aylarında Minneapolis'de bir otoparkta işlenen iki cinayetle ilişkisi olup olmayacağıdır," dedi. "Onlara bunun o cinayetlerle hiçbir ilişkisi olmadığını söyle. Bu kurban, büyük olasılıkla katilini tanıyordu. Bu cinayetler arasında ilişki kurmamaları gerekiyor, yoksa seri cinayetler işleyen bir katil konusu çıkar ortaya ve başımız iyice derde girer."

"Merak etme başkomiserim, böyle bir şeyi ben de istemem tabii. Yıllardan beri her şey yolunda gidiyor, turizm gelirlerimiz artıyordu. Şimdi böyle bir belâ her şeyi berbat edecek."

"Onlara kadının boğulduğunu söyle, ama saçından

söz etme. Söylediklerine çok dikkat etmelisin, bu televizyonculara hiç güvenilmez."

"Merak etme, söylediklerini yapacağım."

Les Angelbeck, televizyoncuların da gelmesiyle iyice kalabalıklaşacak olan yerden uzaklaştı ve katilin, kurbanıyla yürürken görüldüğü tarafa doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışınlarının altında kendisini çok iyi hissediyordu.

Başkomiser, en sondaki eski kızılderili mezarının yanına gelince birden durdu ve bir sigara daha yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekti ve öksürmeye başladı. Kendini tutamadı ve tam küfür etmeye hazırlanırken yeni bir öksürük dalgasına yakalandı.

Dixon Bell İkiz Kentler'e geldiğinde, televizyon stüdyoları hava durumları ile pek ilgilenmiyorlardı. Minnesota gibi insan yaşamının büyük ölçüde hava durumlarına bağlı olduğu bu yerde böyle bir şey olmaması, meteoroloji uzmanını şaşırtmıştı.

Yalnızca St Paul'deki bir TV istasyonunda, işten pek anlamayan kel bir adam, arada sırada hava durumuyla ilgili haberler vermekteydi. Sadece güneşin parladığından söz edip sıcaklığı söyler, ya da birkaç bulut ismi sayardı.

Bir başka istasyonda ise, ekrana güzel kızlar çıkar ve alçak ya da yüksek basınç merkezlerinden söz ederlerdi. İnsanlar, ekran başına hava durumunu dinlemek için değil, güzel göğüs ve bacaklarını açan bu kızları seyretmek için toplanırlardı.

Kanal 7'de ise, bu işi yıllardan beri, hava tahmininden pek anlamayan Andy Mack isminde bir adam yapıyordu. Amerika haritası önüne geçer ve hiç önemli olmayan bazı bölgelerin sıcaklıklarını söylerken hapşırmaya başlardı. Onun, Idaho'nun Grangeville, ya da Ar-

kansas'ın küçük bir kasabasındaki sıcaklıkları söylemesi herkesin canını sıkardı. Bir hafta sonra programında onun uluslararası alana çıkıp Bangkok'daki hava durumundan söz etmesi herkesi çılgına çevirmişti.

Clancy Communications Şirketi, bu yaşlı ve kafasız adamı değiştirmenin bir zorunluluk olmaya başladığını sonunda anlamış ve Memphis istasyonundaki hava tahmincisini alıp buraya getirmişlerdi.

Dixon Bell, Memphis televizyonunda çalışırken, bölgedeki fırtınalı hava durumlarından çok şey öğrenmişti. Haberler sona erdikten sonra izleyicilerin çoğunun bülten sonunda sunulan hava durumu hakkındaki haberleri hemen unuttuklarını biliyordu. Meteoroloji konusunda bilgisi olmayan izleyiciler için, 'yüksek basınç sistemi', ya da, 'barometre basıncı' gibi deyimlerin hiçbir anlam taşımadığının farkındaydı. Bölge izleyicileri, Kanada, ya da Colorado'nun Kayalık Dağları bölgelerinde havanın nasıl olduğuyla değil, kendi bölgelerindeki yağmurla ilgileniyorlardı. Ertesi gün yağmur yağıp yağmayacağını, işe giderken yağmurluk alıp almayacaklarını bilmek istiyorlardı. Onların istedikleri, kesin olmasa bile, iyi bir hava tahminiydi.

Dixon Bell Minnesota'ya gelince, bazı şeyleri değiştirmesi gerektiğini anlamıştı. Bu bölgede yaşayanlara, kendi hava durumları konusunda çok şey öğretebilirdi. Kendisi için ayrılmış zamanı boşa harcamadan, fazla gevezelik etmeden ve dinleyicileri sıkmadan hava tahminleri verecekti.

İstasyon yetkililerine, kendisini bir meteoroloji uzmanı olarak takdim etmelerini söyledi. Diğer TV istasyonlarında bu işi yapanların dörtte üçünün, hiçbir meteoroloji eğitimi görmemiş olduklarını biliyordu.

Ekrana çıktığında izleyicilerine, silahlı kuvvetlerde

bu iş için eğitim gördüğünü ve bilgilerinin savaşta da denendiğini söylemeye başladı. Şirket yetkililerini ikna ederek aldırdığı bilgisayarlar, yeni bir radar ve ayrıntılı haritalarla, televizyonun hava durumu bürosunu Kanal 7 Hava Merkezi haline getirdi. İzleyicileri ilgilendiren üç boyutlu bilgisayar grafikleriyle her hava elemanının ne olduğunu ve bunların aralarında ne gibi ilişkiler bulunduğunu öğretmeye başladı. İzleyicilere, radar ekranında görülen sinyallerin, farklı renklerin ne anlama geldiklerini açıkladı. Teknik terimleri bir yana bıraktı ve herkesin anlayacağı bir dille konuşmaya başladı. Gökyüzünde önemli bir işaret gördüğünde, IDS Kulesi'nin terasına çıkıyor ve gözlemlerini oradan yapmaya çalışıyordu. Bir süre sonra yapılan reyting araştırmaları, izleyicilerin ekranın karşısında güzel kızları görmek için değil, meteoroloji uzmanını izlemek için oturduklarını ortaya koydu.

Diğer yandan araştırmalar hoşa gitmeyecek bir durumu da ortaya çıkarmıştı. Alınan sonuçlara göre, büyük çoğunluğu genç kadınlardan oluşan az bir izleyici topluluğu, meteoroloji uzmanını ekranda görmek, onu izlemek istemiyorlardı.

Yeni meteoroloji uzmanını en çok sevenler çocuklardı. Dixon Bell, meraklı çocukların gönderdiği hava haritalarını, saat beş haberlerinde kendisine verilen süre içinde ekrana çıkarıyor ve onları sevindiriyordu. Minnesota'nın Doğal Kaynaklar Koleji'yle işbirliği yaptı ve 'Ormanın 7 Kanunu' isimli bir çocuk serisi üretti. Öğretmenler, Kanal 7'den bilgiler ve haritalar istiyorlardı. Bir süre sonra Dixon Bell, her akşam saat altı haberlerinden sonra grafikler ve video filmler kullanarak üç dakikalık bir ders vermeye ve doğa kanunlarını anlatmaya başladı. Bir akşam izleyicilerine, Minnesota ormanların-

daki ağaçların üçte ikisinin, yüzyılın başlarında kıyıma uğrayıp kesildiklerini ve şimdiki ormanların ikinci kuşak ağaçlarla dolu olduğunu anlattı. Ekran başındaki öğrenciler onu dikkatle dinliyor ve arada sırada notlar alıyorlardı. Alınan notlarla doldurulan soru kâğıtları, öğretmenler tarafından Kanal 7'ye gönderiliyor ve bunlar da çizimlerde kullanılıyordu. Bir süre sonra yapılan değerlendirmede yarışmayı kazanan sınıfa, değeri bin dolardan fazla olan bir Capricorn II elektronik hava durumu istasyonu armağan ediliyordu.

Orman serisi öylesine popüler olmuştu ki, Dixon Bell bundan cesaret alarak bir de 'Suyun 7 Kanunu' isimli bir seri yaptı. Bu programda izleyicilere, Minnesota'nın sulak arazilerinin yüzde altmışının çiftçilik ya da inşaat amacıyla doldurulup kurutulduğunu anlattı. Daha sonra üretilen, 'Atmosferin 7 Kanunu' isimli programda ise, birkaç gün süreyle, eyaletteki hava kirliliğinden ve bu kirliliğin bitki örtüsüyle hayvanlara olan etkisinden söz etti. Sonuncu programın ismi, 'Gece Semasının 7 Kanunu,' oldu. Dixon Bell bu programları çok seviyor ve sevincini göstermek için, yarışmalara katılan öğrencileri sınıflarında ziyaret ederek onlarla konuşuyordu. O zavallı kızılderili kızın öldürüldüğü sonbahar günü de bu ziyaretlerinden birini yapmak için çıkmıştı.

Kendisini ekranda her akşam izleyen öğrencilerle dolu sınıfta, ellerini çırptı ve, "Söyleyin bakalım bana," diye konuştu, "Barometre basıncı ne demektir?"

Havaya kalkan ellerden birinin sahibine işaret etti. Çocuk hiç düşünmeden, "Barometre basıncı, üzerimizdeki havanın dünyamıza yaptığı basınçtır, efendim," diye cevap verdi.

"Peki, bu basınç nasıl ölçülür?"

"Bir cıva sütunuyla."

"Pekalâ... Bu ölçümü neden cıvayla yaparız? Çabuk... başka birisi, sen."

Elini kaldırmış olan bir kız öğrenci hemen yanıt verdi. "Çünkü, cıva sıvıların en ağırıdır."

"Tamam, peki, ortalama barometre basıncı cıvayı nerede tutar?"

"Yaklaşık otuz inç'te."

Dixon Bell, "Şimdi hepinizden cevap istiyorum," dedi. "Söyleyin bakalım, barometre yukarıya çıktığında ne olur?"

Çocukların hepsi birden, "İyi hava" diye bağırdılar.

"Tamam, peki ya aşağıya inerse?"

Sınıfta, "Kötü hava," çığlıkları yükseldi. Çocuklar bu oyunu sevmişlerdi.

Meteo uzmanı güldü ve, "Hepiniz çok akıllısınız" dedi, "Şimdi birbirinizi bir güzel alkışlayın bakalım."

Sınıfta birden bir alkış tufanı koptu. Burası, St. Paul'deki Katedral İlk Öğretim Okulu'nun altıncı sınıfıydı. Parlak güneş ışıklarının girdiği açık pencereden, St. Paul Katedrali'nin yeşil kubbeleri görünüyordu. Öğrenciler, pırıl pırıl mavi önlükler giymişlerdi. Gülen yüzlerinden, ne kadar mutlu oldukları hemen belli oluyordu. Sınıfın duvarlarında, değişen mevsimleri gösteren çizimler asılıydı. Çizimlerin yanlarında, '7 Kanun' serilerinin posterleri ve çocukların kendi yaptıkları hava tahmin raporları görülüyordu. Çocuklar hem zeki ve hem de çalışkan öğrencilerdi.

Gülümseyerek çocuklara baktı. "Pekalâ" dedi. "Öğretmeniniz Rahibe Theresa benim için bir şeyler yazdığınızı söyledi. İlk önce kim okumak ister?" Sınıftaki tüm çocuklar ellerini aynı anda kaldırmışlardı. "Tamam,

şu ön sıradaki yakışıklı gençle başlayalım bakalım. Ayağa kalk ve ismini söyle bana önce."

Sarı saçlı çocuk, "İsmim Kerry Anderson, efendim" dedi. Zayıf ve utangaç bir çocuktu. Üzerindeki okul önlüğü bile kendisine bol geliyordu.

"Pekalâ Kerry, bize neler söyleyeceksin bakalım?"

Kerry oldukça sinirli görünüyordu. Titrek bir sesle, "Okuyorum efendim, işte benim yazdığım şu; Minnesota'da kötü havalar çoktur," diye başladı. "Bizim İkiz Kentler'imizdeki kötü havalar, dünyanın tüm diğer kentlerinden daha fazladır. Ama Sibirya ve Moğolistan'daki kentleri istisna sayabiliriz. Minnesota'da yazlar çok sıcak, kışlar ise çok soğuk geçer ve ısı sıfırın çok altına inebilir. Minnesota tarihinin en sıcak günü Moorhead'da 6 Temmuz 1936'da görülmüş ve ısı kırk iki dereceye çıkmıştır. Minnesota'nın en soğuk günüyse 16 Şubat 1903'de Leech Gölü'nde sıfırın altında yirmi derece olmuştur."

Dixon Bell başını sallayıp, "Bravo Kerry," dedi. "Ama o en soğuk günden söz ederken, rüzgâr soğuğundan da bahsetmemiz gerekir, değil mi? Rüzgâr soğuğu ne demek, biliyor musun?"

Küçük çocuk birden şaşırdı ve, "Şey..." diye kekeledi. "Rüzgârın, dondurucu soğuklukta olması, değil mi, efendim?"

"Eh, ona yakın bir şey. Bu deyim, rüzgârın, insan vücudunu soğutma gücünü gösterir. Rüzgârın soğutma faktörü, soğuk havanın insan vücuduna olan etkilerini Antarktika'da araştıran bilim adamları tarafından bulunmuştur. Yani varsayalım ki, ısı sıfırın altında yirmi derece ve rüzgârın hızı da saatte yirmi mil; o zaman, vücudumuz sıfırın altında altmış yedi derecelik bir soğuk hissedecektir. Yani, rüzgâr soğuğu faktörü bu olacaktır.

Minnesota kışlarında bu tür havalara rastlanabilir. Rüzgâr soğuğunun sıfırın altında elli derece olduğu durumlarda, insanın çıplak vücudu bir daikkada donar. Onun için soğuk havalarda çok sıkı giyinmemiz gerekir, bunu sakın unutmayın."

Birkaç el daha havaya kalktı. "Pekalâ, şu küçük hanımı dinleyelim."

"Benim ismim Marilyn Stokowski ve yazımın başlığı, 'Ulusal Meteoroloji Genel Müdürlüğü'. Başlıyorum, Samuel Morse, 1844'de telgrafı icat etti. Bu sistemle, bir kasabada oturanlar, yakınlarındaki kasabaya nasıl bir havanın geleceğini haber verebiliyorlardı. Amerika'da ilk resmi telgraflı hava raporu 1849'da gönderildi. Amerika'nın ilk meteoroloji servisi 1870'de ordu Muhabere Birlikleri'nin parçası olarak kuruldu. 1890'da ise Kongre, bir Hava Bürosu kurdu ve bunu Tarım Bakanlığı'na bağladı. Başkan Franklin Roosevelt, meteoroloji bürosunu 1940 yılında Ticaret Bakanlığı'na devretti. 1970 yılında bu servise Ulusal Meteoroloji Servisi ismi verildi. Servisin merkezi Maryland, Camp Springs'dedir ve tüm ülkede iki yüzden fazla hava istasyonu vardır. Bu istasyonlarda çalışan ve hava durumları konusunda bilgi toplayan insan sayısı da on iki bin kadardır."

Küçük kız okumasını sürdürürken, Dixon Bell pencereye gidip dışarıya baktı. O sabah nehir sularının buharlaştığını görmüştü. Bölgeye gelen yüksek basınç sistemi, güneşli ve sıcak bir hava getirmişti. Barometre basıncı 30.70'di ve yükselmeye devam ediyordu. Ağaçlardan düşen yaprakların havadaki sallantılarına göre, rüzgârın hızı saatte beş mil kadar olmalıydı. Dixon Bell, Ortabatı'nın canlı renklerine hayrandı. Katedralin çevresindeki gül ağaçlarının tomurcukları patlamış, uçuşmaya başlamışlardı. Sağa sola koşuşan sincaplar, yerlerden

meşe palamutları topluyorlardı. Katedralin büyük kubbesindeki haçın üzerinden geçen yabankazları sürüsü, güneye doğru yönelmişti. Soğuk hava, iki haftaya kalmaz gelebilirdi.

Birden o garip sesi hatırladı. Bu insan her kimse onu tekrar aramış ve bu kez, "Seni donduracağım. Meteoroloji Uzmanı," demişti.

Küçük kız, "Ulusal Meteoroloji Servisi, aynı zamanda Kansas City, Missouri'deki Fırtına Tahmin Merkezi'ni ve Miami, Florida'daki Kasırga Merkezi'ni de çalıştırır," diye devam etti. "Bu merkezler, yaklaşan kasırgalar olduğunda bizi uyarırlar." Birden sustu ve Dixon Bell'e bakarak, "Ama bu kez bizi uyarmadılar, Mr. Bell, Neden acaba?" diye sordu.

Dixon Bell, o sırada yine dışarıya bakıyordu ve çocuklar onun soruyu duymadığını sanmışlardı. Ancak Dixon Bell, sırtını kiliseye döndü ve, "Kasırgalar Tanrı'nın bileceği iştir" diye cevap verdi. "Bu sefer Ulusal Hava Servisi'nin kabahati yoktu."

Küçük kız ısrarla, "Ama siz kasırganın geleceğini tahmin ettiniz" dedi.

"Ben havayı tahmin etmem... Sadece okurum, yani havadaki işaretleri okurum ve ne olacağını anlarım, hepsi bu."

"Ama Meteoroloji Servisi de bu işaretleri okumaz mı?"

Dixon Bell, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Sözlerine çok dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Bir an tereddüt etti sonra, "Bizim Meteoroloji Servisi'nin bazı sorunları var," diye konuştu. "Yeni cihazlar ve sistemler almaları gerekiyor, fakat bunlar için çok para istiyor. O nedenle, bu alanda biraz geri kalmış durumdalar ve bütçeleri de kısıtlı. Orada çalışan uzmanlar, eski radar sistemleri ve

cihazlarla çalışmak zorundalar ve bunların bir kısmı da sık sık arızalanıyor. Bu nedenle, ülkemizin bir kısmı radar ve uydu kaplamasının dışında kalabiliyor. Geçen yıl ülkemizde on bin fırtına, beş bin sel olayı ve felâketi meydana geldi, bu işi daha ciddiye almamız gerekiyor. Avrupalılar hava tahminlerinde bizim ilerimizde sayılırlar. Onlara yetişmek zorundayız."

Çocuklar şaşkınlıkla onu dinliyorlardı, fakat söylediklerinden pek fazla bir şey anlamamış gibiydiler. Öğretmenleri Rahibe Theresa, havayı yumuşatmak için, "Nasıl meteoroloji uzmanı oldunuz?" diye sordu.

"Hava Kuvvetleri'nde bu işin eğitimini gördüm ve Massachusetts'deki Hanscom Üssü Jeofizik Laboratuvarı'nda çalıştım. Sonra Vietnam'a gönderildim. Orada savaş vardı ve hava durumunu bilmek çok önemliydi."

Erkek öğrencilerden biri, "Biz nasıl meteoroloji uzmanı olabiliriz?" diye sordu.

Dixon Bell güldü ve, "Çok çalışmalısınız ve çalışmaya hemen bugün başlamalısınız," diye cevap verdi. "Matematik ve bilim dersleri çok önemlidir, tabii İngilizce'yi de unutmamak gerekir. Her şeyden önce çok iyi okumasını ve konuşmasını öğrenmelisiniz, çünkü, haberleşme alanında çalışacaksınız demektir. Astronomi çalışın, yıldızları ve gezegenleri öğrenin. Lise ve üniversiteye gittiğinizde, cebir, geometri ve trigonometri gibi konuları öğreneceksiniz. Daha sonra ihtisasınızı, meteoroloji ya da fizik dallarında yapabilirsiniz. Madison'daki Wisconsin Üniversitesi'nde, ülkemizin en iyi meteoroloji kürsülerinden biri eğitim vermektedir. Dün orada ders verdim."

Marilyn, "Kızlar da meteoroloji uzmanı olabilir mi?" diye sordu.

"Gayet tabii olabilirler. Zaten bu meslekte kadınlara

çok ihtiyaç var. Televizyon ekranlarında hava durumlarını güzel kızların mı vermesi daha iyi olur, yoksa benim gibi koca, çirkin canavarların mı?" Bunu söylerken ellerini kaldırıp sesini kalınlaştırmış ve sonra da gülmüştü.

* * *

Rick Beanblossom monitörde, öğleden sonra yayınlanan bir filmi izliyordu. McLintock isimli filmin yıldızları John Wayne ve Maureen O'Hara'ydı ve yıllardan beri hayran olduğu Duke, üzerinde sadece iç çamaşırları olan öfkeli kızıl saçlı güzel kadını, kasabanın sokaklarında kovalıyordu; bu tatlı cadıya bir ders vermenin zamanı gelmişti. Muhabirlerin çoğu, kovaladıkları haberleri toplayıp geldiklerinden, haber merkezi oldukça kalabalıktı. Bilgisayarında henüz tamamlanmamış bir hikâye vardı ve ekranın yanında taze bir çiçek demeti duruyordu. Rick başını bir an ekrandan çevirdi ve duvarda sıra sıra duran saatlere baktı. Haber müdürüyle saat üçte bir görüşmesi vardı. Onunla, araştırıcı hikâyeler konusunda konuşacaklardı.

Andy Mack, koca kulaklı başını bölmenin üzerinden uzatıp ona baktı Onun, öğrencilik yıllarında bir güreş şampiyonu olduğunu öğrenmişti. Ayrıca, 1940'lı yılların başlarında Heisman Ödülü'nü kazanmış olan Bruce Smith'le aynı takımda futbol da oynamıştı. Savaştan sonra radyo istasyonunda çalışmaya başlamıştı. Bir gün aynı koridorun sonunda olan TV stüdyosuna gitmiş ve o işi yapacak biri olmadığı için hava durumunu sunmuştu. Şimdi uzun yıllar sonra oğlu Chris Mack, TV istasyonunda haber yapımcısıydı ve kızı Jill de koridorun sonundaki programlama bölümünde çalışıyordu. Ama

son zamanlarda Andy'nin işleri hiç de iyi gitmiyordu, bir yıl kadar önce kırk yıllık karısı ölmüş, sonra da işini Dixon Bell'e kaptırmıştı. Zavallı yaşlı adam bunca yıllık televizyon tecrübesine rağmen, artık kendini alkole vermiş, içine kapanmış ve sadece getir götür işleriyle uğraşmaya başlamıştı.

Andy, "Yeni gelen haberi gördün mü?" diye sordu. "Duluth yakınlarında bir uçak düşmüş ve yanmış."

Rick, başını kaldırıp ona baktı. "Büyük uçak mı, küçük mü?"

Andy, printerden aldığı kâğıda bakıp, "Küçük," diye cevap verdi. "Bir Cessna 172 imiş."

"Evet, tek motorlu, dört kişilik bir uçaktır. Ölü, yaralı?"

"O konuda bilgi yok burada."

Rick bir an düşündü sonra, "Gayle'e söyle, Duluth'daki istasyonumuzu arasın ve uçağın üzerindeki harfi N ile başlayan kayıt numarasının hâlâ okunup okunmadığını öğrensin. Bu numarayı öğrenirsek, uçağın kime ait olduğunu ve nereye uçtuğunu öğrenebiliriz."

Şimdi monitörde izlediği kovboy filmiyle daha fazla ilgileniyor gibiydi. O anda John Wayne, Maureen O'Hara'yı kovalarken, kasaba halkı da sokağın iki yanına dizilmiş onu alkışlayıp bağırıyorlardı. Maskeli haber yapımcısı, film sahnesini gülerek seyrederken telefonu çaldı.

Rick Beanblossom'ın iki telefon numarası vardı. Bunlardan biri, herkesin bilip aradığı numaraydı, diğerini ise yalnızca yakın dostları ve samimi iş arkadaşları bilirlerdi. Telefon cihazının üzerindeki kırmızı ışığın yandığını görünce, özel numarasının arandığını anlamıştı. O sırada, Maureen O'Hara yakalanmış ve çırpı-

nıp çığlıklar atmaya başlamıştı. Fakat Rick, monitörü kapattı ve ahizeyi alıp, "Ben Beanblossom," dedi.

Hattın diğer ucundan gelen ses, "Son zamanlarda benim için ne yaptın?" diye sordu.

Rick, "Burası benim hattım," dedikten sonra, "Bir dakika, bir kalem alayım," diyerek kalem kutusuna uzandı. "Evet, ne istiyorsun bakalım?"

"Hey, benim Pulitzer Ödülümü hâlâ vermedin."

"Özür dilerim, ama onu harcadım."

"Söyle bakalım, ödül ne kadardı?"

"İki bin dolar. Ayrıca bana, lise diploması gibi bir de kâğıt verdiler. Haa, bir de bedava öğle yemeği yedim, hepsi bu işte."

"Bu kadar gürültü koparmalarına karşın hiç de öyle büyük bir ödül sayılmaz, değil mi? Ne diyorsun, Rick?"

"Haklısın, gazetecilik ödülleri öylesine çoğaldı ki, artık eski anlamlarını kaybettiler. Sen de benim gibi akıllıysan yakında bir şeyler kazanabilirsin, merak etme."

"Hey, Rick, şu romanına devam ediyor musun?"

"Evet, yazmaya çalışıyorum, ama bütün gün stüdyoda haber hikâyeleri yazdıktan sonra eve gidip bir de daktilo başına oturmak hiç de kolay değil."

"Anlıyorum seni, Rick. Sana bir şeyler verebilirim ama, onu kullanman bazı koşullara bağlı, biliyorsun."

"Ne gibi koşulmuş bu?"

"Başka bir otopark cinayeti, ya da ona benzer bir olay işte."

"Beni köşeye kıstırmasını iyi biliyorsun değil mi? Pekalâ, kabul ediyorum, şimdi konuş bakalım, neymiş bana söyleyeceğin?"

"İki otopark cinayetiyle Hudson cinayeti bağlantılı."

Rick, "Bağlantılı mı?" diyerek elindeki kalemi masa-

ya bıraktı. Bu haber onu şaşırtmıştı. Sesini alçalttı ve, "Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Yani, her üçünün de katili aynı kişi mi?"

"Sadece bağlantılı diyorum sana."

"Benimle oyun oynamaktan vazgeç dostum. Minneapolis polisi, otopark cinayetlerinin ayrı olduğunu söylüyor."

"Sen beni dinle, Rick. Wisconsin'deki kız da diğerleri gibi boğulmuştu. Öldükten sonra saçları boynuna dolanmıştı."

"Peki, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"İşte bunun için bunu şimdi kullanamazsın. Ama benzer bir cinayet daha işlendiğinde aptallar bile bir bağlantı kurabileceklerdir."

"Pekalâ, söyle bakalım, aradığımız adamın tipi nasıl bir şey?"

"Erkek olduğu konusunda da kuşkular var."

Rick şaşkın bir tonla, "Olamaz" dedi, "Bir kadın mı yani?"

"Kurbanlara cinsel saldırıda bulunulmaması beni düşündürüyor, kesme, parçalama yok. Hiçbir işaret ve ipucu da bırakmıyor. Tüm bunlar, akıllı bir kadının yapabileceği şeyler."

"Peki, katil hakkında ne biliyoruz?"

"İlk otopark cinayetinde katilin maske takmış olması olasılığı fazla."

"Yani benim gibi mi?"

"Endişelenme, senin hakkında gerekli araştırmayı yaptık ve bunları senin yapmadığını biliyoruz."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Peki, kuşkulu var mı?"

Hattın karşı tarafında derin bir iç çekiş duyuldu.

"Şu anda ne yazık ki elimizde fazla bir şey yok. Ama o orospu çocuğunu yakalayacağım."

Telefon kapanınca Rick ahizeyi bıraktı ve televizyonun CNN düğmesine basıp düşünmeye başladı. Wakefield kaçırma olayında olduğu gibi, bir dosya açmalı ve üç cinayetle ilgili tüm bilgileri toplamalı, otopsi raporlarının kopyalarını almalıydı. Ramsey Bölgesi adli tıp doktoru Freddie'yi görmeliydi. Seri cinayetlerle ilgili kitapları bulup incelemesi, ilgili yazı ve makaleler hakkında bir bilgisayar araştırması yapması gerekecekti. Ekrana çıkarıp bu konularda konuşturabileceği birkaç uzman da bulmalıydı. Her şeyden önce, her üç cinayette de çekilen tüm filmleri bir araya toplamalıydı.

Başını çevirdi ve tüm polis kayıtları ve bilgilerinin toplandığı, koridorun sonundaki odaya baktı. Kendi kaynağı dışındaki polislerin çoğuna güvenmiyordu. Muhabirlerle görüşüp, onların da fikirlerini alması ve daha sonra da Jack Napoleon'a brifing vermesi gerekiyordu. Yazım odasının önünden geçerken içinden bir küfür savurdu. Bildiklerinin ve söylemek istediklerinin tümünü ekrana aksettiremediği için kızıyordu. Televizyonlar her zaman hikâyeleri kısaltırlardı, çünkü zamanları çok değerliydi. Oysa, gazetelerde anlatmak istediğini daha ayrıntılı olarak yazabilme olanağı her zaman rahatça bulunabiliyordu.

* * *

Rick Beanblossom saat üçte Jack Napoleon'un odasına gitti ve sonbahar güneşinin girdiği pencereden dışarıya bir an baktıktan sonra bir koltuğa oturup gözlerini, bulutlar arasında gökyüzüne doğru yükselen İsa Peygamber tablosuna çevirdi. Rick, dindar bir adam de-

ğildi, hatta dinsiz bile sayılabilirdi; o, yalnızca mevsimlere tapardı. Haber müdürünün masasının arkasındaki duvarda Chicago Üniversitesi'nin bir diploması görülüyordu. Napoleon, fen fakültesini bitirmiş ve masterini de fizik dalında yapmıştı. Bir televizyoncu için hiç de gerekli olmayan bir daldı bu.

Napoleon soğuk bir gülümsemeyle ona baktı ve, "Hey, Rick," diye konuştu. "Şimdiye kadar aramızda bir hır çıkmadı ve gayet iyi geçindik. Ben seni sevmem, sen de beni sevmezsin, ama yine de geçinip gidiyoruz değil mi? Ancak merak ettiğim bir şey var; seni bir porno araştırması için düşündüğümü nereden öğrendin?"

Rick, ellerini hafifçe yana açıp omuzlarını silkti. "Bunu öğrendiğimi nerden biliyorsun?"

Napoleon, onun bu oyununa gülmekten kendini alamadı. "Şu deri burnunla bu ofisten bilgi sızdırman ilk kez olmuyor, değil mi? Dikkatli olmalısın. Rick, Clancy şirketi sana açık kart verdi ve ben de bunu onayladım. Yazdığın tüm haberler ve hikâyeler yayınlanıyor, hatta bazen benim hiç hoşlanmadıklarım bile ekrana getiriliyor."

Televizyonda garip bir çalışma ortamı vardı. Yıllarca televizyon işi yapmış tecrübeli bazı insanlar, bir gün kendilerini genç bir üniversite mezununun karşısında işçi olarak buluverirlerdi. Rick Beanblossom, bu kadar yaş farkını kolayca kabullenemiyordu. Jack Napoleon, yaşamlarında savaş nedir bilmeyen, savaşın acılarını tatmamış genç kuşaktan bir züppeydi onun için. Bu, burunlarından kıl aldırmayan gençleri sevemiyordu bir türlü.

Özellikle televizyon haberciliğinde yıllarını harcamış insanlar bir kenara itiliyor, bu alanın öncüleri olan 2'nci Dünya Savaşı gazileri ve gençlik yıllarını bu işe vermiş

olan insanlar, sonuna kadar direnmeye çalışıyorlardı. Ama onların çocukları, televizyon stüdyolarında tecrübe sahibi olduktan sonra ayrılıyor ve daha önemli mevkilere gelebiliyorlardı. Bu gençler, pazarlama ve diğer alanlarda yüksek teknolojiyle eğitim gördüklerinden hemen yönetici koltuklarına kurulabiliyorlardı. Aslında, haber geleneğinden haberleri bile yoktu bu gençlerin.

Ama bu maskeli adam, çevresindekileri etkileyecek bir güce sahipti ve bu nedenle Jack Napoleon onunla tartışmayı bir kenara bıraktı ve ona araştırmalarla ilgili bazı sorular sordu. Rick Beanblossom, haber müdürüne, haber kaynağından almış olduğu bilgileri aktardı ve bu bilgileri henüz kullanamayacaklarının nedenini de söyledi.

Ama Jack Napoleon heyecanlı bir adamdı ve duyduklarının bu yılın, hatta son on yılın en ilginç hikâyesi olacağını söylüyordu. Rick'i dinledikten sonra, "Bu konuyla ilgili muhabirle ilişkini kesme" dedi. "Onunla birlikte çalışmanı istiyorum."

"Bu konuyla ilgilenen birkaç kişi var. Kiminle çalışacağım?"

"Benim düşündüğüm kişi Andrea Labore."

"Pekalâ, o zaman ben yokum bu işte." Rick Beanblossom sandalyesinden fırladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Otur yerine, Rick!"

Rick döndü ve, "O kadın köpek hikâyeleriyle uğraşıyor," dedi. Sonra döndü ve tekrar yerine oturdu.

Napoleon, "Ona basit görevleri veren bendim" diye devam etti. "Buraya geldiğinde acemiydi ve işi basit hikâyelerle öğrenmesi gerekiyordu. Artık seçim haberleriyle birlikte ona da daha ciddi görevler vereceğiz. Ellefson hakkındaki çalışmasını gördün, değil mi?"

"Bana sorarsan bu iş yürümez."

"Sen iyi bir araştırmacı gazetecisin. O kadın daha önce polismiş. Ben, ikinizin iyi bir ekip oluşturacağını düşünüyorum."

"Polis olup da ne yapmış yani? Bir adamı öldürmüş ve sonra da işi bırakmış. Onun bir dedektif olabileceğini sanmıyorum."

"Bak Rick, o kadın televizyon ekranlarının en güzel kadını. Eğer onun o güzelliğini bir de..."

Rick onun sözünü kesti. "Yani, güzel bir kadınla yüzü olmayan bir adam iyi bir ekip olur, öyle mi?"

"Bana lâf ebeliği yapmayı bırak şimdi. Onun güzelliğiyle senin tecrüben ve kalemin bir araya gelirse harika şeyler çıkarabiliriz ortaya."

"Senin amacın bu değil mi? Harika şeyler çıkarıp ödül almak, öyle mi?"

"Oh, haydi Rick, Star Tribun seni Pulitzer Ödülü'ne aday gösterdiğinde böyle konuşmuyordun ama, değil mi?"

Tam o sırada kapıya vuruldu ve Gayle büyük bir heyecanla içeriye daldı. "Hey biliyor musunuz ne oldu? Müthiş bir haber! Duluth'da düşüp yanan şu küçük uçakta kim varmış biliyor musunuz? Tahmin bile edemezsiniz. Uçak, Cumhuriyetçilerin vali adayını bir yere götürüyormuş. Neydi adı?"

Rick, "Adam ölmüş mü?" diye sordu.

"Evet, yanarak ölmüş."

Donmak

NOEL'den bir önceki gün pek ilgi çekici haberler yoktu ve Cadı Gayle, ekrana çıkaracak bazı haberler arıyordu. Önündeki dosyaya baktı. "Basın bültenlerinden haber çıkarmak hiç de kolay değil" diye homurdandı. "Tekrar gazeteleri kullanmamız gerekiyor. Bu gece kim görevli?"

Masasında oturan Chris Mack, "Andrea," diye seslendi.

Gayle, başını çevirip dispeç bölmesine baktı ve sonra oraya gidip, oturan yeni elemana, "Yangın haberlerini çok iyi dinle," dedi. "Örneğin, yangında Noel armağanları da yanmış olup, çocukları evin dışında ağlayan bir aile filan bulabilirsen iyi bir haber olabilir. Her yıl böyle bir hikâye çıkar ortaya, dikkat et."

O sırada masasındaki telefon çaldı ve Gayle birkaç adımda gidip ahizeyi kaptı. "Tahsis masası."

"Merhaba, benim adım Prenses Afton. On dört yaşındayım ve Afton'da yaşıyorum. Şey... Dixon Bell'i her akşam izlerim. Bir dakika... Şey, o kadınları, sizin TV şovunuzdaki şu adamın öldürdüğünü biliyorum..."

Gayle, şaşkınlığını belli etmedi ve sakin bir tonla, "Merak etme kızım, bu konuyla hemen ilgilenip bir muhabirimiz görevlendireceğiz" dedi. "Bizi aradığın için teşekkür ederim."

Maskeli yapımcı biraz ileride Noel için süslenmiş haber odasındaki masasında oturmuş, ekrandaki CNN haberlerini izliyordu. Kutsal topraklarda yine karmaşa vardı ve silahlar patlıyordu. Rick Beanblossom, uzanıp iki çikolata parçası aldı ve ağzına attıktan sonra parmaklarını yaladı. Ardından, kalınlığı şimdiden iki santimi geçmiş olan otopark cinayetleri dosyasını önüne çekti. Son günlerde başka cinayet işlenmemişti. Saatine baktı, 4.58 olmuştu ve yayına çok az zaman vardı.

Sunucu sandalyelerindeki ışıklar yanınca, Ron Shea ve Charleen Barington yerlerini aldılar ve mikrofonlarını yakalarına iliştirdiler. Oturdukları haber sunuş masası çiçeklerle süslenmişti.

Hava durumu bölümündeki ışıklar sönüktü ve Dixon Bell, stüdyo podyumunda durmuş, hava tahmin raporunu gözden geçirmekteydi. Ron Shea ve Charleen Barington'un üzerinde yanan ışıklar parlak ve yakıcıydı. Yaşı oldukça ilerlemiş olan eski güzellik kraliçesi, masanın altından bir ayna çekti ve saçlarını düzeltip, kendine çeki düzen verdi. Saat beşi vurdu ve açılış müziği başladı.

Ron Shea, hemen önündeki kâğıtları toparladı ve kameraya bakarak, kırmızı ışığın altındaki TelePrompTer'den geçen yazıları okumaya başladı. "İyi akşamlar Sayın İzleyiciler, bildiğiniz gibi Edina uzun yıllardan beri İkiz Kentler'in en güvenli varoşlarından sayılır. Fakat öğrendiğimize göre, Edina polisi bir seri cinsel taciz olaylarını araştırmaya başlamıştır. Bu olaylarda, tacize ya da saldırıya uğrayanlar, hep küçük evlerde ya da apartmanların birinci katlarında yalnız yaşayan kadınlardır. Şimdi Elena Martinez'e bağlanıyoruz. Elena sizlere daha ayrıntılı bilgi verecek."

Dixon Bell de Edina'da küçük bir kasaba evinde ya-

şıyordu ve Noel arifesinde seks ve cinsel taciz olaylarıyla ilgili haberler duymak istemiyordu. Ekrandaki cinsel saldırıya uğramış genç bir kadındı ve yüzü karartılmış bir vaziyette başına geleni hıçkırıklarla anlatırken, Dixon Bell oradan uzaklaşmayı yeğledi. Kadın, gecenin ilerlemiş bir saatinde bir gürültü duyarak uyanmış ve iri yarı bir adamın yatağının kenarında oturduğunu görmüştü.

Birkaç gün önce yağan kar, beyaz bir Noel geçireceklerinin müjdesini vermişti. Ama hava sıcaklığı bir iki gündür mevsim normallerinin üzerinde seyrediyordu. Dixon Bell, karları donduracak bir yağmur bekliyordu. Hava Merkezi 7'ye gitti ve termometre derecesini bir kez daha kontrol etti. Dondurucu bir yağmur yağarsa, yerlerdeki karlar tehlikeli bir buz tabakası haline gelebilirdi. Birden bilgisayarındaki mesaj ışığının yanıp sönmeye başladığını gördü ve düğmeye bastı. Bilgisayardan gelen mesaj, 'Seni donduracağım, Meteoroloji Uzmanı' diyordu.

Dixon Bell dişlerini gcırdatıp başını salladı, mesajı sildi ve monitöre baktı. Ekranda, cinsel tacize uğramış kadının hikâyesi sona ermiş ve sözü tekrar Ron Shea almıştı. "Evet, Sayın izleyiciler, yeni muhabirimiz Elena Martinez'in ekrana getirdiklerini gördünüz ve dinlediniz. Bu genç arkadaşımız, bir süredir Tucson, Arizona'daki kardeş istasyonumuzda çalışıyordu ve orada birkaç da ödül aldı. Şimdi, bizimle Sky High News'da çalışmaya başladı."

Dixon Bell, sunacağı hava durumuyla ilgili bilgileri yazdığı kağıdı eline aldı ve kravatını düzeltti. Haber programı başlayalı beş dakika olmuştu ve sıra ona gelmek üzereydi. O sırada Charleen', eğitimle ilgili bir konuşmaya başlamıştı. "Minnesota öğrencileri, Ameri-

ka'nın ünlü üniversitelerinin standartlarına uyuyorlar mı acaba? Önümüzdeki hafta sizlere, 'Demek üniversiteye gitmek istiyorsunuz' isimli bir program çerçevesinde, bu ve buna benzer sorular soracak ve bu konuyu işleyeceğiz. Bu programda her akşam, saat beş ve on haberlerinden sonra ülkemizin ünlü üniversitelerine giriş sınavlarından ve sorulan sorulardan söz edeceğiz."

Charleen birkaç saniye sustu ve, "Hey, Ron sana da bir sorum var" diye devam ederek güldü. "İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'yı yeniden inşa etmek için hazırlanan planın ismi neydi, söyle bakalım?" O sırada, ekranda birkaç yanıt seçeneği gösteriliyordu. Charleen bunları teker teker okumaya başladı. "Cevap A Cenevre Anlaşması, B Marshall Planı ve D Truman Doktrini. Bunlardan hangisi doğru sence?"

Cevap o kadar kolaydı ki, Dixon Bell, başını iki yana salladı ve gülümsedi. Yeniden ekrana gelen Ron Shea, monitördeki üç cevabı inceledi ve, "Aman Tanrım!" diyerek güldü. "Sanırım doğru cevap Truman Doktrini olacak."

Charleen de güldü ve başını sallayıp, "Haklısın, Ron" dedi. "Doğru cevap Başkan Truman tarafından teklif edilen Truman Doktrini'ydi."

Ron Shea, mutlu bir tavırla başını salladı. "Tabii. Truman çok zeki bir adamdı."

Dixon Bell kulaklarına inanamıyordu. Evet, Harry Truman zeki bir adamdı ama, ekran karşısındaki Ron Shea ve Charleen Barington da dünyanın en aptal insanlarından ikisiydiler. Kendini tutamadı ve bulunduğu loş köşelerden, "İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa'yı yeniden inşa etmek için hazırlanan planın adı Marshall Planı'ydı!" diye bağırdı. Üç numaralı kamera, lambalarını bile tam ısıtamadan, objektifini şimdi ona çevirmişti.

Dixon Bell "Bu plan, Truman yönetiminin Dış İşleri Bakanı olan General George Marshall tarafından teklif edildi," diye devam etti, "Bize güneyde, okullarda öğretilen buydu yani." Bunu söyledikten sonra sustu ve yine elindeki kâğıdı incelemeye başladı.

Skyhawk 7 helikopterinin düştüğü günden beri haber merkezinde böyle bir sessizlik olmamıştı. Haber odasında ise, telefonlar çalmaya başlamıştı bile. Fakat Ron Shea hiç bozulmamıştı. Sırıtarak yardımcısı Charleen'e baktı ve, "Vay canına!" dedi. "Galiba bizim yeniden okula başlamamız gerekiyor Charleen, ha ne dersin?"

Charleen Barington kendini zorlayarak gülümsedi ve gözlerini TelePrompTer'e çevirip okumaya başladı. "Şimdi sözü meteoroloji uzmanımız Dixon Bell'e bırakıyorum. Bizlere Noel'de havanın nasıl olacağını açıklayacak."

* * *

Andrea Labore yağan yağmur altında bir kısmı donmuş olan karların üzerinde arabayı sürdü ve park yerinde durdu. Arabadan inerken, içinden kötü havaya söyleniyordu. St. Paul'de, Summit Caddesi'ndeki büyük taş binanın bahçesindeki ağaçların çıplak dalları, karları donduran yağmurun altında sallanıyorlardı. Şiddetli rüzgâr, yağmur damlalarını genç kadının yüzüne kırbaç gibi vuruyordu. Hava hiç de Noel'e yakışmıyordu doğrusu.

Cumhuriyetçi adayın uçak kazasında ölmesinden sonra parti içinde büyük bir mücadele başlamıştı. Ellefson'u destekleyenler onun ön seçimlerde ikinci olduğunu öne sürüyor ve şimdi ilk sıraya çıktığını söylüyorlar-

dı. Ama partinin güçlü sağ kanadı, merkez yönetim kurulunun toplanıp yeni bir aday göstermesini istiyordu. Uzun tartışmalardan sonra Minnesota eyaletinin sağduyulu kadın dışişleri bakanı, parti politikasının dışına çıktı ve eyalet anayasasını öne sürüp, Ellefson'un adının oy pusulalarında ilk sıraya konmasını istedi. Sonuçta, yakışıklı Norveçli vali seçildi ve seçimden sonra yaptığı bir konuşmada herkese teşekkür ederek, "Bundan sonra bana Vali Lazarus diyebilirsiniz" dedi.

Per Ellefson, seçimlerden önce kampanyasını izleyen Andrea Labore'a verdiği sözü de tutmuştu. Genç kadın, valiyle ilk konuşan televizyoncu olmanın sevincini yaşıyordu. Per Ellefson, Andrea'yla yaptığı ilk söyleşiden sonra, Sky High Haberler'de en sevilen politikacı olmuştu.

Vali Per Ellefson evinin alt kat terasında, yünlü kalın bir gömlek giymiş, Andrea'ya el sallıyordu. Genç kadının merdivene yaklaştığını görünce basamakları indi ve çıkarken buzda kayıp düşmemesi için onun koluna girdi. Sonra "Hoşgeldin Andrea," dedi. "Dediği doğru çıktı, yağmur geleceğini söylemişti."

Andrea onun kolunda basamakları çıkarken "Kim söylemişti?" diye sordu.

"Sizin meteoroloji uzmanınız. Üç gün önce, bu gün yağmur yağacağını söyledi ve söylediği de çıktı işte."

"Bu akşamki haberlerimizi izlediniz mi?"

"Ne yazık ki, hayır." Ellefson genç kadının mantosunu aldı ve koridordan evin ön tarafına doğru yürüdüler.

"Bunun için geç kaldım, özür dilerim. Güney Minneapolis'de bir aile, evlerinin yanmasıyla her şeylerini kaybettiler. Çok üzücü bir olay. Noel ağaçlarını süsler-

ken ağacı tutuşturmuşlar ve Noel armağanları bile yanmış."

"Gerçekten üzücü bir olay."

"Neyse, onlar için özel bir hesapta para toplanmaya başlandı."

Vali, başını iki yana salladı, "Nedense her yıl Noel'de böyle şeyler olur," dedi. "Başka ne haberler vardı?"

Andrea, "Pek önemli bir şey yok," diye cevap verdi. Soğuk halde durdular ve Vali Per Ellefson, "Bu tür felâketleri önlemeliyiz." diye konuştu. "Ben, Minnesota'nın daha çok gelişeceğine inanıyorum, Andrea. Zaten şu anda bile Minnesotalıların yaşamları pek çok eyalet halkının yaşamlarından çok daha ileri düzeyde ve rahat. Topraklarını bizim kadar seven diğer iki eyalet olarak sana Texas ve Virginia'yı söyleyebilirim. Ama bu eyalet halkı, topraklarıyla gurur duyuyor ve onu çok seviyor. Ancak, son zamanlarda meydana gelen bazı kötü olaylar bunu değiştirir gibi oldu. Onun için, kötülüklerle mücadele etmeli ve eski Minnesota'yı geri getirmeliyiz."

"Sizinle aynı fikirdeyim, Vali Bey. Her gün haberlerin içinde olduğumdan söylediklerinizi çok iyi anlıyorum. İnsanlar artık doğup büyüdükleri eyaletin ve kentin değiştiğini, bozulduğunu söylüyorlar. Bilmiyorum ama, yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi." Andrea bunu söyledikten sonra gözlerini kaldırıp bu yakışıklı adamın yüzüne baktı. İlk karşılaştığından beri Per Ellefson'un etkisi altında hissediyordu kendini. Onu ilk kez olarak Minnehaha Park'ındaki Emekli Askerler Derneği'nde yaptığı bir konuşma sırasında görmüştü. Per Ellefson, konuşması, davranışları ve görünümüyle genç kadına Viking savaşçılarını hatırlatmıştı.

Zeki ve kendine güvenen kadınların erkekleri baştan çıkarmak için kullandıkları yollar değişik oluyordu. Fakat bu tür kadınlar, güçlü erkeklerle beraberliklerinin, kendilerini de güçlü yapacağına inanırlardı. Andrea da seksi yalnızca bir zevk aracı olarak kullanmaktan kaçınmış, ondan yararlanmanın yollarını aramıştı. Genç erkek arkadaşları onu genellikle hayal kırıklığına uğratmışlardı. Anrea daha çok entelektüel, zeki üniversite hocalarına, ya da adalete inanıp güvenen ve politikaya ilgi duyan polis şefleri gibi erkeklere ilgi duymuştu. İşte, karizması olan bu vali de onun hayran olduğu erkek tiplerinden biriydi. Onunla olan dostluğundan yararlanmasını bilmeli, bunun zevkini çıkarmalıydı.

Ellefson, "Buraya ancak iki hafta sonra taşınabileceğiz," diye konuştu. "Vali sağolsun, bizim bir an önce, hattâ görev devrindeki yemin töreninden önce taşınabilmemiz için burasını erken boşalttı, çok düşünceli ve nazik bir insan. Neyse, karım ve çocuklar gelip de burasını bir hayvanat bahçesine döndürmeden önce, belki valinin evini görmek istersin diye düşünmüştüm. Sana evi gösterebilirim."

Bina çok büyüktü ve alt kattaki koca salon, Noel'de çokça kullanılan bitki dalları ve çiçeklerle süslenmişti. Alt kat tamamen, 1920'li yılları canlandıracak şekilde döşenmişti. Salonun bir köşesindeki büyük piyano ve tavandan sarkan görkemli avize, ortamın soğukluğunu ortadan kaldırıyor, çok sıcak ve samimi bir hava getiriyordu. Görüntüye, Fransız emprezyonizmi hakimdi ve yerlerde Şark halıları döşeliydi. Duvarlardan birine yaslanmış duran sarkaçlı büyük dolaplı saat, insanlara eskiyi anımsatıyor, uzun yıllar öncesine götürüyordu.

Koca saat çeyreği çaldı ve Per Ellefson saatin önüne gidip, güçlü kollarını yana doğru açtı. "Evet, hanıme-

fendi," diyerek güldü. "Bu gördüğünüz binada otuz altı oda var, iki aşçı, bir kâhya, bir hizmetçi, bir yönetici yardımcısı ve bir de sekreter çalışıyor. Odalardan başka iki kütüphane, üç büro, bir solaryum, bir sauna, şarap mahzeni, on sekiz kişilik bir yemek salonu ve sayısını bilmediğim kadar da tuvalet ve banyo varmış."

Andrea şaşkın şaşkın çevresine bakınıp duruyordu. Per Ellefson'un susarak kendisine baktığını görünce gülümsedi ve, "F. Scott Fitzgerald'ın hikâyelerinde adı geçen görkemli malikânelerden hiçbir farkı yok," dedi.

Yeni vali güldü. "Evet, haklısın, Fitzgerald'ı ben de okurum, çok hoşuma gidiyor hikâyeleri." Sustu ve genç kadına eliyle işaret edip ev turuna devam etti. "Ailenin yatak odaları ikinci katta. Söylediklerine göre, burası her ay ortalama bin misafir ağırlarmış." Kapıları açık, uzun bir balkonu gösterdi. "Ailenin yaşadığı bölümle bir odadan diğerine geçmek için şuraya çıkmak gerekiyor. Yani, bu hole çıkmadan, banyodan odana dönemiyorsun, burası da açık bir balkon gibi. Düşünebiliyor musun, banyodan çıkıp havlumu belime sarmış odama gidiyorum ve o sırada, aşağıdan geçen bir grup beni o halde görüyor, korkunç bir şey."

Andrea gülmemek için elini ağzına götürdü. "Evet, haklısınız," dedikten sonra kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Per Ellefson başını salladı ve gülerek onun yüzüne baktı. "Dışardan bakıldığında görkemli bir malikâne, ama içersine epey onarım gerekecek gibi. Bazı halılar otuz yıllıkmış. İkinci ve üçüncü katta hemen her şey eski. Gel de sana göstereyim."

Andrea'nın elini tuttu ve merdivene doğru götürdü. Genç ve güzel kadın onun mavi gözlerine baktı, "Bu evde kimbilir ne olaylar yaşanmıştır?" diye mırıldandı.

"Söylentilere göre, burada yaşamış olan ilk vali Karl Rolvaag, köpeği öldüğünde bodruma gömdürmüş. Mezarın bulunduğu noktada, beton üzerinde bir köpeğin ayağının izi var. Rüzgârlı gecelerde köpeğin ulumalarını duyabilirsin."

Andrea gülümseyerek ona baktı. "Sanırım şaka yapıyorsunuz?"

Vali güldü ve başını salladı. "Hayır, gayet ciddiyim. Evde çalışanlar ona Rolvaag Köpeği diyorlar."

Vali haklıydı, ikinci katta, alt kattaki ihtişam ve güzellik pek yoktu. Odalar eski eşyalarla doluydu ve duvarlarda yer yer çatlaklar görülüyordu. Ellefson, "Seni neşelendirmek için biraz şarap vereyim." diyerek ona bir kadeh beyaz şarap ikram etti. Şaraplarını henüz bitirmişlerdi ki, Vali ona bu kez bir kadeh kırmızı şarap uzattı ve aynı anda yanağına da bir öpücük kondurdu.

Evi dolaşmaya devam ettiler. Üçüncü katta, bir zamanlar balo salonu olarak kullanılan koca salon, şimdi tamamen boştu. Duvarların badanası dökülmüştü ve büyük bir onarım gerekiyordu. Salondaki eski mobilyaların üzerleri, siyah plastik örtülerle kaplanmıştı.

Köşedeki yatak odası, adeta bomboştu ve bir keşiş odasını andırıyordu. İki pencere arasında bir ordu battaniyesiyle örtülmüş bir yatak vardı ve tavandan su sızmaktaydı. Yerde, plastik bir kovanın yanında bir bahçe sulama hortumunun parçası duruyordu. Pencerelerden birinin hemen dibinde bir ip merdiven görülüyordu. Ellefson kapıyı kaparken, "İtfaiye müdürlüğüne göre, bu katı kullanmamız yasak, çünkü yangın merdiveni yok," dedi. "Galiba eski valinin genç oğlu yaşıyormuş burada. Ben de burasını, kendim için gizli bir sığınak olarak kullanmayı düşünüyorum."

Andrea pencereye doğru gitti ve dışarıya baktı.

Yağmur damlaları pencere camlarını dövüyordu. Genç kadın, valinin aşağıda kendisine verdiği kırmızı gülü burnuna tutup çevirdi ve bir an gözlerini kapadı. Odada, tavandan sızıp kovanın içine damlayan su sesinden başka ses yoktu.

Dışarıda insanın ilgisini çeken bir görüntü vardı. Minnesota'nın en büyük caddesi bu korkunç yağmur altında bile pırıldayan sokak lambalarıyla insana eski devirleri hatırlatıyordu. O sırada caddeden atlı bir kızak geçse, Andrea hiç şaşırmayacaktı. Bahçenin ön tarafındaki çam ağaçları ışıklar altında parlıyorlardı. İleride, çam ağaçlarının arasından başka bir malikâne görünüyordu. Noel, tüm ihtişamıyla Summit Caddesi'ne gelmişti.

Andrea hipnotize olmuş gibi, gözlerini bu muhteşem görüntüden ayıramıyordu. Vali, yavaşça yaklaştı ve onun tam arkasında durup güçlü kollarını genç kadının beline doladı. Sonra çenesini Andrea'nın omzuna dayadı ve vücudunu ona iyice yaklaştırdı. Nefesi tatlı ve sıcaktı. Traş losyonu, kuzeyin çam kokularını anımsatıyordu. "Minnesota'nın kışlarına hayranım," diye mırıldandı. "İnsana tüm dertlerini unutturuyor."

Andrea kendinden geçmek üzereydi. Birden döndü ve dudaklarını, hayran olduğu erkeğin dudaklarına yapıştırdı. "Mutlu Noeller, Vali Bey".

"Sana da Mutlu Noeller, Andrea."

Andrea, artık onun karısını ve çocuklarını düşünmüyordu. Tüm gazetecilik prensiplerini, üstündekilerle birlikte çıkarıp bir kenara attı. Politikacılar ve polislerle ilgili kendi koyduğu kurallar geçersizdi artık.

Vali, yatağa uzandıklarında, onun çoraplarını çıkardı ve güzel bacaklarını bir süre hayranlıkla seyretti. Sonra sutyenini çıkardı ve göğüslerinin uçlarını arzuyla

öptü. Genç kadın inlemeye başlamıştı. Ellefson, başını kaldırdı ve milyonlarca erkeğin hayran olduğu bu güzel yüzü öpücüklere boğdu. Andrea şimdi valinin altında kıvranıp duruyordu.

Genç kadın, polis kuvvetlerinde çalıştığı sırada çıktığı bir dedektifi düşündü. Onunla yatağa gitmeden önce haftalarca düşünmüş, tereddüt etmişti. Çılgın dedektif, ilk sevişmelerinde onun üstüne abanmış, kollarını yukarıya kaldırıp onu hapsetmiş ve sonra da Andrea'nın yüzüne boşalmıştı. Bu, Andrea'nın çılgın bir polisle, ilk çılgın ve öfkeli sevişmesiydi.

Ellefson, yumuşak elleriyle onun güzel yüzünü okşuyordu. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın," diye fısıldadı. "Seni ilk gördüğüm anda, bir gün benim olacağını anlamıştım." Sustu ve kalkıp soyunmaya başladı. Andrea pencereye döndü ve ağaçların üzerine yağan yağmura baktı. Onun soyunduktan sonra hemen sevişmeye başlayacağını sanıyordu.

Fakat Ellefson onun yüzünü okşadı ve, "Bana bak," diye mırıldandı.

Andrea, gözlerini açıp onun yüzüne baktı. Ellefson dizleri üzerinde duruyordu. Genç kadın onun ne istediğini anlamıştı. Adam okşanmak istiyordu. Andrea, bir süre sonra onu üzerine çekti ve Ellefson hırıltılar çıkararak ona sahip oldu. Genç kadın güzel ve suçluluk duygusuyla yüklü yüzünü onun kıllı göğsüne gömdü. Acaba bu adama gerçekten aşık mı oluyordu? Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemez bir haldeydi. Ama son günlerde aklını karıştıran erkeğin sadece vali olmadığını da biliyordu.

* * *

Beraber çalışmaya başladıkları ilk günlerde Andrea, Rick Beanblossom'a karşı hiç de dostane davranmıyordu ama, Rick de ona karşı nazik değildi. Andrea, onun davranışlarından hiç hoşlanmıyordu. Bu adamın maskesinin altındaki yanık yüzü genç kadını korkutuyor ve tiksindiriyordu. Ama bir süre sonra Rick'in davranışlarında, mevsimle birlikte bir değişme görülmeye başladı ve kışın soğuğuyla beraber aralarında bir yakınlık doğdu. Andrea, onun her hafta , U.S. News and World Report (ABD Haberleri ve Dünya Raporu) ve Time dergilerini, ilk sayfadan sonuncuya kadar okuduğunu öğrenmişti. Rick, her sabah New York Times, Minneapolis Star Tribune ve St Paul Pioneer Press gazetelerini de okuyordu. Andrea, onun gazeteleri karıştırıp ilginç haberleri bilgisayarına yüklemesini hayranlıkla izler olmuştu.

Çalışmaları sırasında Rick, arada sırada ondan özür dileyip telefonuna koşuyor ve aldığı haberleri not edip tekrar Andrea'nın yanına dönüyordu. Medya çevrelerinde, maskeli adamın çok iyi bir gazeteci olduğunu herkes söylüyordu. Pulitzer Ödülü kazanmış olan organize suçlarla ilgili araştırması ve Minnesota'daki milyarlık kumar işleri konusunda yazdıkları, hiç kuşkusuz eyaletin önde gelen polis yetkililerinin yardımlarıyla gerçekleşmişti. Giden vali, imajının kirlenmesine neden olan yazıları yazan bu adama kimin bilgi sızdırdığını öğrenmek için bir araştırma başlatmış, ancak Rick Beanblossom'ın haber kaynakları ortaya çıkarılamamıştı.

Andrea da polisle ilişki kurup kendine haber sızdıracak dostlar edinmek istemişti. Fakat polis onu teşkilatına ihanet etmiş biri olarak görmekteydi. Genç kadın, haber toplayabilmek için Time ve Newsweek gibi dergileri daha sık okumaya başladı ve sonunda bundan bü-

yük zevk alır oldu. Bu dergilerdeki makaleler, onu hem tatmin ediyor, hem de çok işine yarıyordu.

Maskeli adamın yapamadığı, ya da yapmak istemediği bazı şeyleri daha iyi yapabiliyor, örneğin, cinayete kurban gitmiş kişilerin dostları ya da aileleriyle rahatça konuşabiliyordu. Bu güzel kadınla konuşmayı hemen herkes istiyor ve ona samimiyetle yaklaşıyordu. Andrea, öldürülen kadınların katilinin aynı adam olduğuna inanıyordu.

Debra Ann Miller, bir sağlık sigortası şirketinde çalışan bekâr bir kadındı ve uzmanlık alanı, çalışan kadınlarla, bunların bakım ve sağlık sorunlarıydı. Bu zavallı kadın, güpegündüz, işinden çıkıp arabasına binmek üzere park yerine giderken boğularak öldürülmüştü.

Lorelei Hayne'i herkes Sis diye çağırırdı ve on yedi yaşındaki bu genç kız, Harding Lisesi'nin son sınıfına geçmemişti. Okul masraflarını karşılayabilmek için maçlarda seyircilere sosisli sandviç satardı. O da maçtan sonra eve dönmek üzere babasının arabasına giderken, sağanak yağmur altında, aynı şekilde ve yine aynı yerde öldürülmüştü.

Caroline Fawn, kızılderili olup, Chippewa kabilesine mensuptu. Wisconsin Üniversitesi'nde müzik ve tiyatro eğitimi görüyordu. Nişanlı ve ilkbaharda evlenecek olan bu zavallı genç kız da, bir nehrin yamacındaki ormanlık arazide güneş doğarken öldürülmüştü.

Andrea, Rick Beanblossom'ın, kişilerden çok olaylar ve doğayla ilgilendiğini anlamıştı. Sonbaharda bir gün bir röportajdan stüdyoya birlikte dönerlerken Rick Andrea'ya, arabayı bir parkın önünde durdurmasını söylemiş ve sonra aşağıya inip uzun süre ağaçları seyretmişti. Bir başka gün, aynı şeyi, Harriet Gölü yakınlarındaki bir gül bahçesinde yapmışlardı. Bir başka seferindeyse,

maskeli adam yine arabayı durdurmuş ve birkaç dakika süreyle orada duran 1963 model kırmızı beyaz bir Corvette arabayı seyretmişti.

Rick, kadınlarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Aralarındaki soğukluk ve düşmanlık ortadan kalkmıştı. Ama Rick, Andrea'ya karşı olan hislerini gizlemesini iyi biliyordu. Ona karşı hiç ilgi duymuyor gibiydi ancak Andrea, onun, bazen, kendisine daha çok yaklaşmak istediğini ve bazı durumlarda kıskandığını da anlıyordu. Rick'in söylediği bazı şeyler de genç kadını günlerce düşündürüyordu. Örneğin, Andrea'nın masterinden söz ettiği bir gün, söyledikleri genç kadını şaşırtmıştı.

"Eğitim süresi olarak beş yıl çok uzun bir zaman Andrea. Herhalde pek zeki bir kadın değilsin sen."

Andrea ona, yeni valiyle yaptığı röportajdan söz etmek istediğinde de, maskeli adam omuzlarını silkmiş, kendisini ilgilendirmediğini söylemişti. Tüm söylediği buydu ve bir de, "Sana çıkmayı teklif etti mi?" diye sormuştu.

O zaman Andrea dayanamamış ve, "Saçmalama," diye bağırmıştı. "Adam evli ve iki de kızı var."

Bu olay, Andrea'nın Ellefson'la sevişmesinden önceydi.

* * *

Andrea mutluydu ama, kafası da karmakarışıktı. Başını çevirip yanında yatan adama baktı. Vali uyur gibiydi. Noel arifesiydi ve herhalde biraz sonra gitmesi gerekecekti. Başını kaldırıp pencereye baktı. Ağaç dalları arasından yağan yağmur, Dixon Bell'in söylediği gibi, donmuş damlalar haline dönüşmeye başlamıştı. Şimdi, birden bir uluma sesi duydu; bu, cama vuran rüzgârın

sesi olabileceği gibi, Rolvaag Köpeği'nin sesi de olabilirdi. Hafifçe titredi ve yanında yatan yakışıklı adamın kollarına sığındı.

Andrea'nın o gece uyumak üzereyken düşündüğü yüz, valinin yakışıklı yüzü değil, maskesinin altında ne olduğunu bilmediği adamın yüzüydü.

* * *

Rick Beanblossom restoranda bir köşe masasına oturmuş, Nicollet Walk'daki dondurucu fırtınayı seyrediyordu. Burada, gazeteciler ve televizyoncular bir araya gelir ve sanki aynı işi yapıyorlarmış gibi tartışırlardı. Ne gariptir ki, medya mensuplarının geldiği Daily News isimli bu restoranda televizyon yoktu. Rick bu yüzden burasını severdi, üstelik herkes onu tanıyor ve kimse rahatsız etmiyordu.

Noel tatiline başlamak için evlerine gidecek olanlar da fırtınanın dinmesini beklemek için restoranın barına doluşmuşlardı ve içerisi çok kalabalıktı. Yağmurla karışık yağan kar, sokakları ve kaldırımları kaplamıştı. Trafik tıkanmış, araçlar ağır ağır ilerlemeye çalışıyorlardı. Kaldırımda yürüyenlerden, arada sırada kayıp düşenler oluyordu. Rick, maskesinin altında gülümseyerek bunları seyrederken, birden restoranın kapısı açıldı ve fotoğrafçı Dave Cadieux ile televizyonun emektarı Andy Mack içeriye dalıp, bir süre etrafa bakındıktan sonra Rick Beanblossom'ın masasına doğru yürüdüler.

Rick onlara, "Berbat hava, değil mi?" diye sordu.

Cadieux, saçlarındaki karları temizledi ve, "Buzlu yağmur bu," diye cevap verdi. "Tam bizim uzmanın dediği gibi işte." Paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına attı ve oturdu. Cadieux gibiler, kendilerine, 'Fo-

to-gazeteci,' denmesini isterlerdi, çünkü, bu yeni kuşak fotoğrafçılar yanlarında bir muhabir olmadan da haber kovalayabiliyor ve aynı zamanda resim çekebiliyorlardı. Dave Cadieux iyi bir televizyon muhabiri ve fotoğrafçısıydı. Wakefield'lerin oğullarını, ormanın içinde kardeşini ararken bulan polis ekibinde de o vardı ve mükemmel resimler çekmişti.

Andy Mack paltosunun üzerindeki karları silkeledi ve sonra çıkarıp koluna aldı. "Böyle bir havada sokaklarda dolaşanlara akıllı gözüyle bakmamak gerekir aslında. Bak ne diyeceğim size, bizim şu meteoroloji uzmanı var ya, büyük adam doğrusu, ne dese çıkıyor. İşte, onun buzlu yağmuru da başladı ve ortalığı birbirine katan bir fırtına var."

Rick başını salladı. "Evet, çok iyi bir hava uzmanı o."

Andy Mack, paltosunu sandalyenin arkasına astı ve derin bir nefes alıp oturdu. Bir an düşündü ve sonra, "Biliyor musunuz?" diye konuştu. "Gerçekten de havayı kokluyor, okuyor ve ne olacağını biliyor o adam. Ben burada büyüdüm ve havasını çok iyi bilirim, ancak bu adam geldi ve beni işimden de etti, ama ona hiç kızamıyorum, bu işi gerektiği gibi yapıyor."

Rick, omuzlarını silkti, "O kadar da abartma canım" dedi. "Bu da şarkı söylemek, ya da futbol oynamak gibi doğuştan gelen bir yetenek işte."

"Evet, haklısın, doğuştan gelen bir yetenek."

Gelen garsona içkilerini söylediler. Rick, kırmızı şaraba devam ediyordu. Yaşlı Andy Mack, başındaki birkaç tel saçı itinayla taradı ve çevresine bakındı. İçkiler gelince kadehini aldı ve havaya kaldırdı.

Rick, "Neye içiyorsunuz?" diye sordu.

Andy, "Erkeklerin erkek olduğu ve kadınların haber

merkezlerinde çalışmadığı eski günlere," deyince hepsi güldüler ve içkilerinden birer yudum aldılar.

Andy Mack kadehini masaya bırakırken, başını iki yana salladı, "Günümüz kadınlarını bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Edina'daki şu cinsel saldırı olaylarına bakın. Sözde, uyanmışlar ve o iri yarı adamı yataklarının kenarında otururken görmüşler; adam sanki içeriye rüzgârla girmiş gibi. Biliyorsunuz, geçen yıl da buna benzer bir sürü hikâye peşinde koştuk ve sonunda, o kadınların, her şeyi uydurdukları ortaya çıkmadı mı?"

Rick, üç parmağını kalırdı, "Evet, bu olaylardan üçünde, kadınların yalan söylediği anlaşıldı" dedi.

"Düşünebiliyor musunuz? Bizi üç kez kandırdılar ve bizler de büyük olay yakaladık diye onların peşlerinden koşup durduk."

Rick, başını çevirip tekrar dışarıya baktı. Yağış hızlanmış, trafik daha da yavaşlamıştı. Yanıp sönen ışıklarıyla arabaların arasına sıkışıp kalmış bir ambulans, sirenini çalarak kendine yol açmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra ikinci tur içkilerini söylediler ve gece ilerledikçe içkilerle birlikte sohbet de devam etti. Hava durumunda hiçbir düzelme yoktu. Cadieux, peltekleşmeye başlayan dilini dudakları üzerinde gezdirdi ve yaşlı adamın yüzüne bakıp, "Seni en çok rahatsız eden hikâye neydi, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Andy Mack bir süre düşündü. Sonra başını hafifçe salladı ve, "Evet, o olayı hiç unutmadım," diye anlatmaya başladı. "Uzun yıllar önce, yani, kürtajın yasallaşmasından çok önce, bir gün, çoktan emekli olmuş fotoğrafçımız Catfish Bob'la birlikte bir olayın peşine giderken, kaldırımda bir cenin gördük; gelişme aşamasındaydı ve kollarıyla ayakları belli oluyordu. Sanki bir arabadan oraya fırlatılıvermişti. Hemen bir ambulans

çağırıp o zavallıyı oradan kaldırttık. Ertesi gün, kadını bir arabanın arka koltuğunda ölü buldular. Büyük olasılıkla, o arabanın arka koltuğunda hamile kalmış, aynı koltukta çocuğunu düşürmüş ve sonra da ölmüştü. Bir kürtaj olayı duyduğumda, hep o zavallı yavrucak gelir aklıma.

Dave Cadieux, çenesini sildi ve, "Üç yıl önceki şu olayı hatırlıyor musunuz?" diye konuştu. "Lise öğrencisi bir kız, kimseye haber vermeden bebeği doğurmuş ve sonra da boğup bir çöp kutusuna atmıştı. O civarda arabamla dolaşırken, polis frekansından öğrendim olayı ve polisten önce gittim oraya."

Andy Mack gözlerini açıp ona baktı. "Vay canına! Peki, onu çekebildin mi bari?"

"Sorun çekip çekmemek değil, ona bakmak zorundaydım."

Rick Beanblossom, birkaç kadeh içkiyle çeneleri iyice açılan bu iki haber avcısını hafifçe gülümseyerek büyük bir zevkle dinliyordu. Dave Cadieux, masanın üzerine eğildi ve kollarına yaslandı. Sözcükleri iyice birbirine karışmaya başlamıştı. "Size bunu anlattım mı, arkadaşlar? Geçen yıl, St. Anthony Şelâlesi'nde içi insan dolu bir turist teknesi devrildi ve insanlar, delicesine akan suların içinde çırpınarak kendilerini kurtarmak için gelen teknelere bağırmaya başladılar. Kurtarma helikopterleri de güç durumda olanları sudan çıkarmak için uğraşıyorlardı. Ben, Franklin Caddesi Köprüsü üzerinde şahane bir yer bulmuş, durmadan resim çekiyordum. Birden, bir dedektifin bana doğru geldiğini gördüm, hergele mutlaka beni oradan uzaklaştırmak istiyordu. Kendimi kötü olay için hazırladım, ama adam yanıma yaklaştı ve sırıtarak yüzüme bakıp, "William Shatner'in 911 Kurtarma programını izler misiniz?" diye sordu.

Ona, "Tabii, neden?" dedim. Pis pis sırıttı ve, "O programın yapımcısı telefonda, seninle işbirliği yapabiliriz," dedi.

Rick Beanblossom ve Andy Mack öylesine gülüyorlardı ki, ağızlarından çıkan tükürükler masaya saçıldı.

Cadieux devam etti. "İnsanlar orada canlarıyla uğraşıyorlardı ve bu namussuz polis, bana iş teklif ediyordu. Düşünebiliyor musunuz?"

Hepsi birden kahkahalarla gülüyorlardı. Bir süre sonra sakinleştiler. Ve Rick sesini alçaltıp, "Dinleyin beni arkadaşlar," dedi. "Elimde çok iyi bir hikâye var ve ne yapacağımı bilemiyorum."

"Nasıl yani?"

"Şu anda açıklayamam, ama müthiş bir olay. Şimdilik konuşmayacağıma dair haber kaynağıma söz verdim. Ama bu işin bombası patlar patlamaz harekete geçebiliriz ve o zaman, bu işin editörlüğünü senin yapmanı istiyorum, Dave. Bende bazı yazılar zaten hazır, sen de onlarla bir şeyler yapabilirsin. Bu olayda tüm gazeteleri atlatabiliriz."

"Bu haber ne kadar büyük yani?"

"Şu geçtiğimiz kasırga olayından büyük."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Andy Mack çok heyecanlanmıştı. "Ben de yardım etmek istiyorum."

Rick, elini yaşlı adamın omzuna koydu ve, "Bu işte sen de varsın zaten Andy," dedi. "Haber patladığında, elimde çok çabuk yapılması gereken şeylerin bir listesi olacak ve bunu size vereceğim, böylece nasıl çalışacağınızı ve neler yapmanız gerektiğini anlayacaksınız."

Yaşlı adam, alkolün etkisini gösteren bir sırıtışla onun maskeli yüzüne baktı. "Bu iş, şu otopark cinayetleriyle ilgili değil mi?" diye sordu.

Rick Beanblossom, kafayı iyice bulmuş olan adamlarla daha fazla konuşamayacağını anlamıştı. Zaten çok bile söylemişti onlara. Pencere camları buzlanmaya başlamıştı ve dışarısı şimdi güçlükle görülüyordu. Birden, dışarıdan birinin camdaki damlaları silip içeriye baktığını gördüler. Dixon Bell'in yüzü, camda bir an görünmüş ve hemen kaybolmuştu. Rick, sandalyesinin arkasına yaslandı ve beklemeye başladı.

Dixon Bell, paltosunun yakasını indirerek restorana girdi ve kapının iç tarafında durup, gözlerini loş salonda dolaştırdı. Sonra bara gidip oturdu ve barmenden bir bira istedi. Rick Beanblossom, şimdi sürekli ona bakıyordu. Restorandakilerin çoğu onu görmüş ve bu ünlü meteoroloji uzmanına bakıyordu. Dixon Bell, gözleri loş salona alışınca, onları gördü ve bira bardağını alıp masalarına doğru yürüdü. "Hey, çocuklar ne haber?"

Andy Mack ayağa kalkıp ona doğru bir sandalye uzattı. "Otur, Dixon."

Dixon Bell gülümseyerek başını iki yana salladı. "Çok teşekkür ederim ama fazla kalmayacağım. Eve gitmeden önce bir bira içeyim dedim."

Cadieux onun yüzüne baktı ve sırıtarak espri yaptı. "Harika hava, değil mi sayın meteoroloji uzmanı?"

Andy Mack tekrar yerine otururken, "Bravo doğrusu," dedi. "Havayı aynen söyledin yani."

Dixon Bell oturmamıştı ve dışı buz tutan pencereden dışarısını görmeye çalışıyordu. Bir süre sonra başını hafifçe sallayıp dudaklarını büzdü ve, "Dikkatli olun," dedi. "Isı sürekli düşmeye başladı. Sabahleyin her taraf buz tutmuş olacak."

Andy Mack kadehini kaldırdı ve, "Amerika'nın en iyi hava uzmanının şerefine," diyerek güldü. Diğerleri de bardaklarını kaldırmış ve içmişlerdi. Dixon Bell gülümsedi, "Beni şımartmayın çocuklar," diyerek birasından bir yudum aldı. Sonra sanki birini arıyormuş gibi çevreyi araştırdı.

Rick Beanblossom, şarabından bir yudum daha aldı, "Boşuna bakınma Dixon" dedi. "O kadın buralara pek gelmez."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Yani, onu burada hiç görmedim demek oluyor."
"Bunu söylemen gerekmiyordu."
"Bunu kasıtlı söylemedim, inan bana."
"Hayır, kasıtlı söyledin."

Rick Beanblossom, maskesinin altından gözlerini Dixon'a dikti ve meteoroloji uzmanı, hiçbir şey demeden onların yanından ayrıldı. Bara gidip bira bardağını bıraktı ve sonra hiç arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Andy Mack'in neşesi kaybolmuştu. Yaşlı adam başını iki yana salladı ve, "Neden onun üzerine gidiyorsun, Rick?" diye sordu. "İkiniz de çok iyi insanlarsınız ve birbirinizi neden çekemediğinizi bir türlü anlayamıyorum. Ondan hoşlanmaması gereken biri varsa, o da benim."

"Onunla ortak hiçbir şeyim yok benim."
"Yanılıyorsun, pek çok ortak noktanız var sizin."
Dave Cadieux esnedi ve peltek bir sesle, "Size hiç yüz vermeyen bir kadın için tartışmanızı anlamıyorum ben de," dedi, "Onun gibi orospuları hiç düşünmeyin bile."

Rick sinirlenmişti. "Bu adam sarhoş oldu," diye homurdandı.

Andy başını iki yana salladı. "Hayır, biraz keyifli o kadar."

"Sen de sarhoşsun, ihtiyar."

Andy Mack birden ayağa kalktı ve paltosuna yapıştı. Kırılmış gibiydi. Bir süre sallanarak ayakta durdu. Sonra, "Mutlu Noeller," diye homurdandı ve kapıya doğru yürüdü.

Buz

NOEL sabahı İkiz Kentler'de, her yan bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Hava hâlâ karanlıktı ve Komiser Donnell Redmond, sokakların berbat bir halde olduğunu biliyordu. Böyle olacağını bir gece önce Kanal 7'yi dinleyerek öğrenmişti. Bu kanalın meteoroloji uzmanı olan ve herkes tarafından çok sevilen şu iri yarı adamın neler dediğini merak etmiş ve Kanal 7'yi açmıştı. Hava durumu sunucusu, habercilerle biraz şakalaşmış ve sonra da, "Güneydeki düzlüklerden gelen sıcak hava akımı, İkiz Kentler yakınındaki bir yüksek basınç sisteminin üzerine çıkıyor," demişti. "Sabahleyin berbat bir hava olacak. Zorunlu olmayanın yola çıkmamasını tavsiye ederim ve çıkanlar da çok dikkatli olsunlar."

Ancak Donnell Redmond bir polisti ve çıkmak zorundaydı. Evi, Minneapolis'de bir tepe üzerinde, bürosu ise St. Paul'deydi. Kapıdan çıkıp merdivene ayak atarken, birden kaydı ve sırtüstü düştü. Basamaklardan aşağı yuvalanmış ve kaldırımın üzerine yayılıp kalmıştı. Ayağa kalkmak isterken, tekrar kaydı ve bu kez yüz üstü, yokuştan aşağıya kayarak inmeye başladı. Başını korumak için kollarını ileriye doğru uzatmıştı. Evinden arabasına olan yolu, bu kadar kısa zamanda hiç aşmamıştı. Yokuşun dibinde sersemlemiş bir durumda bir süre kaldı. Ayağa kalkmak istedi, fakat yeniden kaydı.

Yine sırt üstü uzanmıştı. Gökyüzündeki yıldızlara baktı ve kendi kendine, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Bu tepeden başka yer bulamadın mı yaşayacak yer sanki?"

Florida gibi sıcak iklimli bir eyalette büyümüş olan uzun boylu komiser, kendini toparladı ve bu kez büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Önünde duran Chevrolet Impala polis arabasına baktı. Arabayı şimdiye kadar hiç böyle parlak görmemişti. Sürücü kapısına gitti ve açmaya çalışınca kilidin donmuş olduğunu anladı. Birden öfkelendi ve arabanın kapısına bir tekme attı. Tekmenin etkisiyle buzlar kırılmış ve ikinci denemesinde kapı açılmıştı. Arka koltuktaki buz temizleme aletini aldı ve ön camdaki buzları temizlemek için yirmi dakika kadar uğraştı. Soğuktan donmak üzereydi nerdeyse ve daha fazla dayanamayacağını anlayınca, arka camı temizlemekten vazgeçip arabaya girdi.

Kontağı birkaç kez açıp kapadıktan sonra motorun çalışmaya başladığını gördü ve sevindi. Isıtıcıyı sonuna kadar açmıştı. Yol durumlarını dinleyip, kazalar nedeniyle kapanan yollardan kaçınmak için radyosunu açtı ve haberleri dinlemeye başladı. Kentin sokakları buz pistlerine dönmüştü. Yol kavşaklarından çoğu kaza yapıp kalan arabalarla kapanmıştı. Bir sokakta, elektrik işçileri kopan hatları onarmakla meşguldüler. Komiserin arabası, hemen hemen kontrolsüz olarak, bazen yan yan kayarak çevre yoluna doğru düşük hızla gitmeye çalışıyordu. Çevre yoluna kadar çıkabilirse kurtulacağını biliyordu, çünkü o yollara kum dökülürdü.

I-94 yolunun doğu ve batısında araba farları çoğalmaya başlamıştı. Komiser Redmond nehir üzerindeki köprüden geçip St. Paul'e girdi. Yollardaki kum, tuz ve kar, arabanın ön camını iyice kirletmişti. Sileceklerin su-

yu birkaç dakika önce bitmişti ve önünü, sileceklerin açabildiği birkaç santimlik bir aralıktan görebiliyordu ancak. Ama bürosuna da iyice yaklaşmıştı, artık rahatlayabilirdi.

Birden telsizden gelen sesi duydu. "Araba on dokuz, lastiklerde zincir var mı?"

"Evet, var."

"Pekalâ, bir telefon kulübesinden garip bir ihbar aldık. Telefon eden kişi, Como Gölü civarında seyrederken buzun üzerinde insana benzeyen bir şeyler görmüş... yardıma ihtiyaç olabilir. Ama karanlıkta gördüğünden de pek emin değilmiş... ağaç dalları ya da gölge de olabileceğini bildirdi. Gidip bir bakabilir misiniz?"

"Oraya pek yakın sayılmayız ama, gidip bir bakalım."

Donnell Redmond çağrıyı duyduğunda, kumla kaplı çevre yolunda düşük hızla Como Parkı'na giden Lexington çıkışına doğru gidiyordu. Önce, buzla kaplı yollarda başına iş açmaktan korktu ve dikiz aynasına baktı. Arka camdan, arkasından gelen mavi ışıklı kumlama kamyonunu görebilmişti. Biraz ileride Lexington Parkway levhasını farketti ve kararını birden değiştirip çıkışa yöneldi. Bir yandan da polisliği seçtiği için kendine küfredip duruyordu.

Como Parkı, güzelliği ve içindeki hayvanat bahçesiyle sadece St. Paul'un değil, İkiz Kentler'in de en büyük ve en popüler parkıydı. Parkın büyük demir kapıları, sarmaşık ve çiçeklerle süslüydü, ancak kış aylarında, kuşkusuz çiçekler ölüyor, sarmaşıklar kırılıp dökülüyorlardı.

Komiser, süratini iyice düşürüp kapıdan geçti ve arabayı göle doğru sürmeye başladı. Frenleri denedi, fakat ayağını hemen geri çekti, frenlerden hiç hayır gel-

meyecekti. Araba, şimdi yanlamasına göl kıyısına doğru ağır ağır gidiyordu. Bir süre sonra, göle daha fazla yaklaşmamak için direksiyonu çevirdi, fakat araba birden kaymış ve bir daire çizdikten sonra yol kenarındaki kar yığınına saplanıp kalmıştı. Dudaklarını ısırdı ve içinden küfürler yağdırıp ellerini havaya kaldırdı. Kendi kendine, "Sakin ol bakalım delikanlı," diye mırıldandı. Bulunduğu taraftan çıkamayacağını anlayınca, sağ kapıyı tekmeleyip açtı ve güçlükle dışarıya süzüldü.

Park tamamen buzlarla kaplı, karanlık ve sessizdi. Güneş neredeyse doğmak üzereydi. Önündeki yüksek kar tepeleri gölü görmesini engelliyordu. Tepenin birine tırmanmak istedi, ayağı kaydı ve yuvarlandı. Güçlükle kalktı, üstünü temizledi ve sonra daha büyük bir dikkatle küçük bir buz tepesine tırmanmaya başladı. Pavyonun önündeki bayrağı unutmuşlardı ve buzların arasından, kırmızı beyaz ve mavi renkleri seçilebiliyordu. Yaz aylarında insanlarla dolan göl kıyısındaki yol, şimdi bir hayalet kenti andırıyordu.

Redmond, dikkatle gölün orta kısımlarına doğru baktı. Evet, gölün ortalarında, ihbarı yapan adamın söylediği gibi, garip gölgeler vardı. Yavaş yavaş ağaran havada, oldukça garip bir görüntüydü bu.

Gölün kenarındaki üçgen bir tahta levhada, "Tehlike-İnce Buz" yazısı vardı. Kenardaki ağaçlardan birinin büyük bir dalına, kurtarmada kullanılan sarı, şişme botlardan biri bağlanmıştı. Redmond, buz tepesinden yavaşça kayarak indi ve eldivenli ellerini birbirine vurarak gölün üzerindeki buz tabakasına bastı. İyice üşümeye başlamıştı. Ağır ağır, kayıp düşmemeye dikkat ederek ilerlemeye başladı.

Gölgelere doğru yaklaştıkça şimdi daha iyi görebiliyordu. Sanki biri dizlerinin üzerine çökmüş, dua eder

gibiydi. Belki de buzda delik açmış balık tutmaya çalışan bir çılgındı. Çünkü, sabahın bu saatinde buzla kaplı bir gölün üzerinde böyle bir şeye kalkışmak, pek de akıllı işi sayılmazdı. Üstelik Noel sabahı böyle bir yere gelip buzda balık tutmak için insanın kesinlikle deli olması gerekirdi. Redmond biraz daha yaklaştı ve dengesini bulduktan sonra, "Yardım ister misiniz?" diye seslendi.

Görüntü, adeta bir balon gibi şişmiş ve büyümüş gibiydi. Adamın yüzü karanlıktaydı ve görünmüyordu, saçları ise buzla kaplıydı. Redmond birden yerde yatan bir kişi daha gördü ve heyecanlanıp, "Hey, dur bakalım, ben polisim," diye bağırırken, dengesini kaybetti ve düştü.

Hayalete benzeyen adam doğruldu ve süratle oradan uzaklaşmaya başladı. Diğeri, hiç kımıldamamıştı ve buzların üzerinde hareketsiz yatıyordu. Redmond, ayağa fırladı ve "Polis, olduğun yerde kal!" diye var gücüyle bağırdı.

Ancak iri yarı gölge hiç kaymadan yoluna devam etti ve kısa bir süre sonra gölden çıkıp, pavyonun kenarından parka girdi. Redmond, kaymaktan korkup ağır ağır yürüyerek dışarıya çıktığında, adam, tepenin yarısına varmıştı bile. Redmond, "Bu hergele neden benim gibi kayıp yuvarlanmıyor sanki?" diye hayretle homurdanmaktan kendini alamadı.

Komiser, şimdi ağaç dallarına tutunarak tepeye çıkmaya çalışıyor ve kayıp düşmemek için hızlı yürüyemiyordu. Biraz ileride suları donmuş küçük bir şelale ve önünde de bir asma köprü vardı. Redmond tepeye çıktığında nefes nefeseydi, elleri oraya buraya tutunmaktan kesilmiş kanıyordu ve çok yorulmuştu. Kaçan hergele, aşağıdaki ormana dalmıştı galiba, çünkü ortalarda

görünmüyordu. Bir an düşündü, yapacağı bir şey olmadığını görünce, kısa namlulu tabancasını çekip bağırdı. "Dur, yoksa ateş ederim!" Bir an bekledi ve havaya bir el ateş etti. Silah sesi, parkın sessizliğinde bir top gibi patlamıştı. Ama hiçbir hareket yoktu.

Donnell Redmond, çevresine bakındı ve birkaç adım ileride, karın içine gömülmüş beton bir piknik masası gördü ve gidip onun üzerine çıktı. Sağ tarafta, üzerinde kar yığınlarının kümelendiği golf sahası, ön taraftaysa iç kısımları görünmeyen karanlık orman vardı.

Güneş yavaş yavaş doğuyordu ama, hafif ışığın oluşturduğu gölgeler, çevreye daha güç görünür bir hal veriyor, saklanacak yerleri artırıyordu. Adamı bulamayacağını anlayınca, bir şeyler homurdandı ve silahını kılıfına soktu. Geriye dönüp tekrar göle doğru yürüdü. Donmuş şelalenin üst kısmına gelmişti ki, birden birinin, "Hey, olduğun yerde kal! Yoksa ölürsün!" diye bağırdığını duydu. Bunu ancak bir polis söyleyebilirdi. Başını kaldırınca, şelâle köprüsünün yan tarafında duran bir St. Paul polisinin tabancasını kendisine doğrultmuş olduğunu gördü.

"Sakın ateş etme! Ben Komiser Redmond'um!" dedi. Eline cebine atıp polis rozetini çıkarmak istedi, fakat ayağı yine kaydı ve şelâlenin yanındaki yokuştan aşağı yuvarlanmaya başladı. Bir süre kaydıktan sonra, yokuşun dibindeki bir kar yığınına takılıp kalmıştı. Tepedeyken, polisin, sabah karanlığında kendisini tanıyamayacağını düşündüğü için polis rozetini göstermek istemişti. Polis, tabancasını indirirken, "Sen misin Donny?" diye seslendi ve ona yaklaştı.

Redmond öfkeyle ayağa kalkmaya çalışarak, "Tabii benim, hâlâ tanıyamadın mı salak herif!" diye söylendi.

Polis, silahını kılıfına sokarken, "Özür dilerim," de-

di. "Bu sabah karanlığında insan tanımak kolay mı? Şey, bir silah sesi duyduk da."

"Ben ateş ettim, birini kovalıyordum."

"Onu görebildin mi bari?"

"Ne yazık ki uzaktan görebildim, doğrusu nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Sadece iri yarı biriydi ve sanki bir kardan adam gibi hareket ediyordu. Nereye kaybolduğunu anlamış değilim."

"Tam da adam kovalayacak havayı bulmuşsun. Ne yapmış peki?"

"Henüz ben de bilmiyorum. Ama gölün üzerinde bir şeyler var galiba."

Güneş, yavaş yavaş, sıcak ve parlak yüzünü göstermeye başlamıştı. Gök yüzü masmaviydi ve insanı uyuşturan bir ayaz vardı. Como Gölü, bir buzlar diyarı haline gelmişti. Ağaçların dallarından sarkan sivri uçlu buz sarkıtları görülüyordu. Göl çevresindeki sokaklar bomboştu ve pırıl pırıl parlıyordu.

Ağır adımlarla ve dengelerini bulmaya çalışarak araba parkına doğur yürüdüler. Redmond düşmemek için büyük gayret sarfediyordu. Oto parktaki polis otosunun yanında bir polis daha vardı ve elindeki kese kâğıdından çıkardığı bir çöreği yemeye çalışıyordu. "Hey, merhaba, yanındaki de kim böyle?"

"Yabancı değil, bizim Komiser Redmond."

"Gerçekten mi?" Polis memuru, ağzındakileri çiğneyip yanlarına yaklaştı ve, "Bir çörek ister misin Komiserim?" diye sordu.

Donnell Redmond çok yorgundu ve vücudunun bazı yerleriyle elleri acıyordu. "Ver bakalım bir tane, biz de midemizi bastıralım," diyerek elini polisin uzattığı kese kâğıdına daldırdı ve hâlâ sıcak olan çöreklerden bir tane alıp yemeye başladı.

Ona çörek ikram eden polis memuru, "Ne sabah ama!" diye söylendi. "Bir silah sesi duyduk, kime ateş ettin komiserim?"

Redmond, ağzındaki çörek parçasını yutmaya çalışırken, göle doğru birkaç adım attı, "Kardanadama ateş ettim," diye homurdandı. Diğerleri de düşmemek için ağır adımlarla onun arkasından gidiyorlardı.

Komiser, elini gözlerine siper ederek baktı. Doğan güneşin parlak ışıkları her tarafı portakal rengine boyamıştı. Yerde yatmakta olan şeyin bir insan vücudu olduğunu, ancak birkaç adım kala anladılar ve cesedin yanına çömelip incelediler. Polislerden biri, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bu zavallı kadın kimbilir kaç saat önce ölmüş? Ne zamandır burada yatıyor dersiniz?"

"Katil onu dün gece yağmurda öldürmüş olmalı."

Sarışın kız, buzların içinde adetâ canlı gibi duruyordu ama, boynu garip bir biçimde kıvrılmış ve omuza yakın bir yerde yarılmış gibiydi Ceset sanki bir şişe içinde duruyordu. Buz tutmuş sarı saçları yeni doğan güneşin ışıkları altında pırıl pırıldı. Kızcağız, buzdan sanki bir tabut içindeydi.

"Pezevenk, kızcağızın boynunu koparacakmış nerdeyse!"

"Evet, yaz aylarında Minneapolis'te işlenen şu otopark cinayetlerine benziyor. Aynı hergele olabilir mi acaba?"

"Başımız dertte, beyler."

Komiser bunu söyledikten sonra doğruldu ve uzun süre bir şey söylemeden cesede baktı. Sonra parkın kapısına doğru çevirdi gözlerini. O anda, park kapısına doğru giden bir televizyon yayın aracının, güneşte parlayan ön camını görmüştü. Bu, Kanal 7'nin canlı yayın kamyonlarından biriydi ve hiç kuşkusuz polis telsizini

dinleyip bir şeyler olduğunu öğrenmiş ve gelmişti. Ama Redmond, onun kendilerine doğru değil de kapıya doğru gittiğini görünce şaşırdı. Belki de olanları uzaktan filme almışlar ve buz tutan gölde riske girmek istememişlerdi.

Başını hafifçe salladı ve iki polise dönüp, "Bu olayı şimdilik telsizden saklayalım," dedi. "Şu tarafta, biraz ileride bir telefon kulübesi görmüştüm. Hemen merkeze haber verin, bizim Marlborocu'yu bulsunlar. Bu artık bizim işimiz, onu hemen uyandırıp bilgi versinler."

Kurban

ASANSÖRÜN kapısı açıldığında, tekerlekli bir sedyeye uzatılmış cesedi görünce birden irkildi. Adamın penisi bir salyangoz gibi büzülmüştü. Vücudu, kolları ve bacakları bembeyaz olmasına karşın yüzü, suratlarını boyayan futbol taraftarlarının yüzleri gibi mor bir renk almıştı. Sedyenin ucundaki adam onu görünce sedyeyi biraz yana çekti ve, "Sen Beanblossom değil misin?" diye sordu.

Maskeli adam asansöre binip duvarın dibine çekilirken, "Evet," diye cevap verdi, "Freddie'yi görmeye geldim. Dostum, bu kim böyle?"

"Zavallı kendini asmış. Ölmek için aptalca bir yöntem, değil mi? Biraz uyuşturucu kullanarak temiz temiz halledebilirdi bu işi."

"Evet, haklısın galiba."

Asansör tekrar durup kapı açıldığında, Ramsey Morgu'nun zemin katına gelmişlerdi. Hava çok soğuktu ve Rick, içi kürklü, deri havacı montunu giymişti. Eldivenlerini elinde taşıyordu.

Koridorda biraz yürüdükten sonra Freddie'yi küçük bir büroda buldu ve, "Merhaba Freddie,' dedi. "Göster bakalım şu kurbanı."

"Göreceğin, çırılçıplak bir kadın işte, dostum." Dr. Freda Wilhelm, bir patologdu ve adli tıp doktoru olarak

görev yapıyordu. Bir seksene yakın boyu ve yüz kilo civarındaki ağırlığıyla iri bir kadındı. Saçları, sık sık perma yapıldığından kıvır kıvırdı. Üzerine, askeri hemşire üniforması giymişti. Sağ omzundaki apoletin altından geçirilmiş sarı, burmalı kordon göğsüne doğru sarkıyordu. Kadın, bu elbiseyi kendisi dizayn ettiğini söylüyor ve üzerinden asla çıkarmıyordu.

Gösterişli üniforması ve erkeklere taş çıkartan sert davranışları nedeniyle medyanın ilgi odağı haline gelmişti Freddie. Hakkında pek de hoş olmayan şeyler yazan gazetecilerden nefret ederdi. Ama, Rick Beanblossom onun hakkında övücü yazı yazan ilk gazeteci olmuştu. Freddie'nin çok iyi bir eğitim gördüğünü ve ülkenin birkaç kadın adli tıp doktorundan biri olup başarılı çalışmalar yaptığını yazan Rick, kadının gözüne girmeyi başarmıştı. Ramsey Morgu ve Adli Tıp Kurumu, sadece St. Paul ve varoşlarına değil, bölgedeki otuz kadar kasaba ve köye de hizmet veriyordu. Freddie işe ilk başladığında, yılda yaklaşık üç yüz otopsi yaptığını söylemişti. Şimdi, silahlı olayların, uyuşturucu ve AIDS kurbanlarının da artması ile yıllık otopsi sayısı beş yüze kadar çıkıyordu.

Kadın, Rick Beanblossom'ın kendisini bir haber kaynağı olarak kullanmak için böyle bir methiye yazdığını anlamasına karşın, bu maskeli gazeteciden hoşlanıyordu.

Dr. Freda Wilhelm, gülerek Rick'e baktı, "Herhalde uzun zamandan beri bir çıplak kadın vücudu görmemişsindir, değil mi güzelim?" diye sordu.

"Onunla işin bitti mi?"

"Eh, hemen hemen. Onun erimesi için üç gün beklemek zorunda kaldım. Savcılık birkaç ayrıntı daha iste-

di. Diğer yandan, kızcağızın ailesi de onu bir an önce buradan çıkartıp gömmek istiyor tabii ve haklılar da."

Buz gibi taş koridordan, buzdolaplarına doğru yürümeye başladılar. Rick, hafifçe titredi ve, "Ne biçim yer burası," dedi. "İnsanı donduruyor."

"Ben böylesini seviyorum, soğuk ve sakin olmalı."

"Yok canım! Ben de senin yaz aylarından hoşlandığını sanırdım."

"Delirdin mi sen? Sıcak hava benim gibi iri bir kadına ne yapar biliyor musun? Sıcakta zor nefes alıyor ve hırlamaya başlıyorum. Söylesene, şu güzel Andrea Labore sunuculuk işini alabilecek mi acaba? Charleen kırkına geldi ve yaşlandı, değil mi? Hafta sonu haberlerini sunan şu adam kimdi, söyler misin bana? O adam spor haberleri vermez miydi daha önce? Berbat bir haber sunucusu o, bunu görmüyorlar mı?"

"Benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok, Freddie. Televizyon işi böyle işte, kimin ne yaptığı bazen hiç belli olmaz."

"Ama saçmalık bu."

Polisler katil ve suçluları yakalamak için ellerinden gelen gayreti gösterip çabalarlarken, bölgedeki televizyon istasyonları da birbirleriyle rekabet içinde, izleyici sayılarını ve reytinglerini artırmak için büyük bir mücadele içindeydiler. Como Gölü cinayeti, birçok istasyonun reytingini büyük ölçüde artırmıştı. Medya, bu olaya, otopark cinayetlerinden ve Wakefield kaçırma olayından daha da büyük bir önem vermiş görünüyordu.

Pek çok gazetenin manşetleri, "İKİZ KENTLERDE SERİ CİNAYETLER! Polis, cinayetler arasında ilişki olduğunu kabul ediyor" şeklindeydi.

Como Gölü ve seri cinayetlerle ilgili en ilginç haber-

leri yakalayan televizyon istasyonu, o günün izleyici rekorlarını kırabiliyordu. Olay bu kadar basitti.

Freddie'nin açtığı büyük buzdolabının kapısı, arkalarından otomatik olarak kapanmıştı. Koca buz dolabının içinde ısı, sıfır dereceye yakın olmalıydı. Duvarların diplerinde, tekerlekli sedyelere uzatılmış ve üzerleri beyaz örtülerle örtülmüş bir düzine kadar ceset görülüyordu. İçeride, insanın midesini bulandıran bir ilaç kokusu vardı. Rick, duvarda birkaç böcek görünce, "Bunlar bu kadar soğukta nasıl yaşıyorlar?" diye sordu. "Burasını hiç ilaçlamaz mısınız siz?"

"Böcek ilacı bir işe yaramıyor, dostum. O böcekler buraya cesetlerle birlikte geliyor, ama çoğu soğuktan ölür zaten, merak etme. Cesetlerin başlarını onlardan korumak için plastik torbalarla örtüyoruz. Kafaların üzerinde birçok giriş noktası vardır ve insan başının içi de oldukça sıcaktır, onun için bu namussuz böcekler cesetlerin başlarına dadanırlar."

Rick, onu dinliyor ve başını sallıyordu. Bu kadın, ölümün kitabını yazmıştı sanki. Yıllarca tıp fakültesinde dirsek çürüterek çeşitli hastalıklarla uğraşıp doktor olduktan sonra, adli tıp kurumuna geçmiş ve cesetlerle iç içe bir yaşama başlamıştı. Maaşı, birçok doktorunkinden düşük olmasına karşın işini sevdiğini söylerdi.

Freddie, duvar dibindeki tekerlekli masalardan birini ortaya çekti ve duvarda asılı duran levhalardan birini aldı. "İşte, istediğin kadın bu," dedikten sonra elindeki raporu okumaya başladı. "Olay numarası 91-1868... cinayet... Tamara Livingston... kadın... yaş yirmi üç... bekâr ve St. Paul'de oturur... son kez yirmi dört Aralık'ta teyzesinin Lexington'daki evinden çıkarken görülmüş ve yirmi beş Aralık'ta da Como Gölü'nde donmuş ve ölü olarak bulunmuş." Başını kaldırıp Rick'e baktı,

"Kapıyı tut, güzelim." diye devam etti. "Onu E odasına götüreceğiz."

Otopsi odasına girdiklerinde Freddie, cesedin üzerindeki örtüyü çekip aldı. Rick, cesedi ayaklarından tuttu ve ikisi birlikte onu kaldırıp mermer masaya yatırdılar. Oda bembeyazdı, antiseptik ve formaldehit kokuyordu. Tavanda parlak ışıklar yanıyordu. Kenarda cam bölmeler ve alüminyum lavabolar görülüyordu. Mermer masaların üzerinde, içlerinde insan parçaları olan kavanozlar vardı. Freddie, cesedin başındaki örtüyü çekti ve, "Cinayeti çözmek istiyorsan çalışmaya başlamalısın" dedi.

Rick uzunca bir süre cesede baktı. Kızın saçları ölümden sonra iyice matlaşmıştı. Göğsünde, göbeğinden başlayıp omuzlarına doğru uzanan Y harfi şeklinde bir kesik görülüyordu.

"Bana biraz ondan söz etsene, Freddie."

Doktor güldü ve, "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. "Çirkin sayılmaz ama, bir güzellik yarışmasında derece alacak kadar güzel de değil kuşkusuz. Böyle biriyle sevişmek ister miydin, Rick?"

"Saçmalamayı bırak, Freddie. Sen diğer kurbanları da gördün ve üzerlerinde çalıştın. En azından polis kadar bir şeyler bilmen gerekir. Haydi, konuş ve bana bir şeyler söyle."

"Senin de diğer gazetecilerden pek farkın yok, biliyor musun? Sizler hep ister ve hiçbir şey vermezsiniz. Sana bunca yıldır yardım edip bilgi veriyorum, senin de bana bir şeyler vermen gerekmiyor mu?"

"Sana ne verebilirim ki?"

"En azından yüzünü gösterebilirsin."

"Saçmalama. FBI kurbanları inceledi mi?"

"Ne olacak yani? Şimdiye kadar hiç yanmış, parça-

lanmış surat görmedim mi ben? Merak ediyorum işte, şu maskeni iki saniye çeksen yeter bana. Haydi güzelim, şu yüzünü göster. Ondan sonra istediğini söylerim."

"Bu cinayetler arasındaki fiziksel benzerlik nedir?"

Freddie omuzlarını silkti ve, "Haber peşinde koşan gazetecileri incitmenin tek yolu, onlara hiçbir şey söylememek galiba," diye homurdandı.

O sırada, Rick'in asansörde gördüğü görevli, üzerinde, kendini asarak intihar etmiş adam bulunan tekerlekli sedyeyi iterek içeriye girdi ve onu kaldırıp başka bir masanın üzerine uzattı. Freddie, dönüp ona bakmamıştı bile. Rick, "CNN televizyonu burada bir büro kuracakmış," dedi. "Cinayetlerle ilgili bir seri çekim yapacaklarmış duyduğuma göre."

Freddie suratını astı. "Bu haberi gazetelerden öğrenebilirdim."

Rick Beanblossom masanın çevresinde dolaştı ve cesedi inceledi. Yıllarca Vietnam'da, Japonya'daki hastanede ve polis haberlerinin peşinde koşarken pek çok ceset görmüştü ama, ölüm ona hâlâ soğuk geliyordu. Tamara Livingston'un cesedi kaskatıydı. Boynundaki yaradan kasları görünüyordu. Bir süre sonra Freddie'nin yanına gitti ve ellerini kalçalarına dayayıp, "Biliyor musun?" diye konuştu, "Bizim haber müdürü Jack Napoleon, kendi ofisine dinleme cihazı koydurdu. Odasında bir de gizli kamera var ve kadınlara kur yaparken kendi filmini çekiyor."

Freddie gözlerini açıp ona baktı. "Olamaz! Gerçek mi bu? Bu filmlerden var mı elinde?"

"Olabilir."

"Ben de sana bir şey söyleyeyim. FBI bu olayla pek ilgilenmiyor. Biliyorsun, Wakefield olayına tüm güçle-

riyle sarıldılar ama, hiçbir şey yapamadılar. Şimdi çekiniyorlar."

"Herhangi bir fiziksel ipucu var mı?"

"Oh, sen de çok şey istiyorsun ama. Buraya gelip birkaç dakika kalıyor ve her şeyi öğrenmeye çalışıyorsun. Pekalâ, yalnızca ilk olayda parmak izi var, o kadar işte. Katili, bu tek parmak iziyle bir tek cinayet için suçlamak bile kolay olmayacak tabii. Şimdiyse, elimizde başka cinayetler de var ve ortada hiçbir şey yok. Adam, kurbanlarını tek hamlede boğup bırakıveriyor. Bu tür boyun kırmayı, deniz piyadeleri, polisler, güreşçiler ve savunma sanatını öğrenenler hep bilirler, değil mi?"

"Peki, kurbanlarda hiçbir karşı koyma belirtisi, kan izi filân yok mu yani?"

"Hiçbir şey yok. Söylediklerine göre, adam hava durumuna göre, naylon ceket ya da yağmurluk giyiyormuş. Ellerinde, tırnak diplerinde de bir iz bulabileceklerini sanmıyorum. Saç kılı bile bulunamıyor."

"Katil, güçlü kuvvetli bir kadın da olabilir mi acaba sence?"

Freddie bir kahkaha attı. "Yani benim gibi mi demek istiyorsun?"

Rick de güldü ve, "Tabii, neden olmasın?" dedi, "Sen canavar gibi bir kadınsın. Seninle dalaşmak istemem doğrusu."

Freddie birden ciddileşti ve başını iki yana salladı. "Hayır, bu güçlü bir erkek işi. Seri cinayet işleyenler, genellikle beyaz erkekler oluyor ve yine genellikle beyaz kadınlara saldırıyorlar. Bu adam çok güçlü, kurbanlarının başlarını koluyla sıkıştırıp ayaklarını yerden kesebiliyor. Sonra da şuradaki zavallıda gördüğün gibi, boyunlarını kürdan gibi kırıveriyor. Hudson cinayetinde, ayrıca kadının saçını boynuna dolamıştı."

Rick dalgın bir tavırla, "Evet," diye mırıldandı. "Cinsel saldırı ve yaralama yok. Temiz iş."

"O adam cinayetleri cinsel nedenlerle değil, nefret ya da kıskançlık gibi nedenlerle işliyor bana sorarsan. Kafasında bir şeyler olmalı. Aslında, bana öyle geliyor ki, bu serseri yakalanmaktan da korkmuyor ve belki de yakalanıp mahkemeye çıkarılmayı ve medyada büyük heyecan yaratmayı düşünüyor, ya da bekliyor. Daha sonra da mahkûm edildiğinde, masum olduğunu, tüm bunları istemeyerek yaptığını söyleyecek ve insanları deli olduğuna inandırmaya çalışacaktır."

"Onun nasıl bir adam olduğunu düşünüyorsun? Yani, bana biraz olsun tarif edebilir misin acaba?"

"Bana göre boyu bir seksenin, ağırlığı da yüz kilonun üzerinde olmalı. Hudson ciayetindeki tarife bakarsak, tam benimkiler gibi siyah ve kıvırcık saçları varmış."

"Bunların ayrıntılarını gazetelerden bulabilirim. Sen devam et."

Freddie bir an düşündü ve sonra, "Medyayı tanıyan bir adam bu bence ve sizlerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor," diye devam etti. "Bunu, heyecan ve zevk için de yapıyor olabilir. Bilirsin, bazı politikacılar, televizyona demeç verdikten sonra kendilerini ekranda seyretmek için hemen evlerine koşarlar. Ona neden 'Mevsim Katili' adını taktınız, anlamadım? Ben ona, 'Kuzey Yıldızı Katili' ismini verdim. Televizyona daha iyi gider."

"Ona böyle dememizin nedeni her mevsimde bir kadın öldürmesi. Ben aslında, 'Tüm Mevsimlerin Katili' izmini vermek istedim ama, üç kelime çok uzun ve TelePrompter'de zor olur."

"Ama ilk iki cinayetini geçen yaz işledi."

Rick bir an düşündü ve sonra, "Tamam ama, yanılıyorsun," dedi. "Evet, her iki cinayet de haziran ayında işlendi, ancak birincisi yirmi bir hazirandan önce, diğeriyse bu tarihten sonra. Yani, burada ilkbahar ve yaz olarak iki mevsim var. Adam, mevsimlere göre öldürüyor ve üçüncü cinayetini de sonbaharda işledi. Bu sonuncusu da onun kış cinayeti işte. Onu yakalayamazlarsa, ilkbaharda bir cinayet daha işleyecektir, bundan eminim. Her cinayet, belli bir hava durumundan önce ya da belirli bir havada işleniyor. Dixon Bell, bunu kontrol etti. Kızılderili kızın St. Croix Nehri'nde öldürüldüğü gün hava tamamen açık ve güneşliydi ve İkiz Kentler havaalanı meteoroloji istasyonu, o günün, kış mevsiminden önceki güneşli ve açık hava olduğunu söyledi. Yani, o günün de bir anlamı vardı işte."

Freddie kaşlarını çatarak bir süre düşündü ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra gözlerini Rick'e dikti. "Evet ama," dedi, "Bu dediğin, o kızı akşam üstü öldürseydi doğru olabilirdi, oysa adam cinayeti sabah işledi. O gün, akşama kadar güneşli bir hava olacağını nereden bilecekti? Kasırganın, hortumun geleceğini nasıl bildi? Aynı şeyi, şu sağanak yağmur için de söyleyebiliriz, değil mi?"

"Buna şu anda cevap verememem ama, cinayetlerin mevsimlere ve hava durumlarına bağlı olduğunu söyleyebilirim. Bu eyalette binlerce meteoroloji meraklısı adam var. Peki, şu ilk cinayetteki parmak izi konusunda neler biliyorsun, söyler misin bana?"

"Hani, senin de arabanı park ettiğin şu otoparktaki cinayetten mi bahsediyorsun, maskeli adam?" Şustu ve ellerini yana açıp güldü. "Endişelenme canım. Polisteki arkadaşlar, bu izin pek işe yaramadığını, yalnızca yarım bir iz olduğunu söylediler. Onu bilgisayarla inceleye-

ceklermiş ama, yine de bir şey çıkarabileceklerini sanmıyorum. Neyse, şimdilik bu kadar bilgi yeter sana. Söyle bakalım, senin şu haber müdürün kimlere asılıyor?"

"Şimdiye kadar, televizyonda çalışmaya can atan bir iki genç kız ayarladı işte."

"Söylesene, Dixon Bell bir kadın buldu mu kendine?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Duyduğuma göre Andrea Labore'un peşindeymiş, öyle mi?"

"Başkalarının aşk yaşamları beni ilgilendirmiyor."

Freddie, şuh bir kahkaha attı. "Biliyor musun, üniversitedeyken ben de bir ara televizyonda çalışmak istemiştim? Hatta Kanal 9'da bir süre yardımcı eleman olarak çalıştım. Ama, yıllar önceydi bu tabii."

"Peki, sonra neden bıraktın o işi?"

"Şişman olduğum için beni ekrana çıkarmak istemediler. Neyse, ben işimden memnunum. Pekalâ güzelim, sen kime yanıyorsun bakalım?"

Rick, cevap vermeden önce önündeki cesedin taşlaşmış yüzüne baktı ve sonra, "Ben bir gazeteci ve yazarım," dedi. "Bizim gibiler, yalnız başlarına ve kederli bir yaşam sürerler."

Freddie, şakacı bakışlarını onun maskeli yüzüne çevirdi, "Polis çevrelerinde Andrea Labore hakkında dedikodular olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Rick'i meraklandırmak istiyordu ve bunu da başarmıştı.

"Ne dedikodusu? Haydi, söyle bana."

"Söylerim ama önce bana yüzünü göster."

Rick, inatla başını sağa sola salladı. "Bana kalırsa, sen biraz fazla otopsi yapıyorsun," dedi. "Uğraşma benim yüzümle."

Tamara Livingston'la, kendini asmış adamın ceset-

lerini orada bırakıp çıktılar ve döşemesinde bir sürü beyaz kova bulunan başka bir odaya girdiler. Her kovanın üzerinde, tarih ve isim yazılı kartlar vardı. Rick başını uzatıp bakınca, kovaların içinde insan beyinleri olduğunu gördü. Freddie, "O kızın beynini de yarın çıkarıp burada, ilaçta yaklaşık üç hafta bekletecek ve sonra da açıp kimyasal analiz yapacağız," dedi.

Rick, beyinlerden küçük olan birini gösterdi ve, "Bu bir bebek beyni mi?" diye sordu.

Freddie, "Hayır, o bir televizyoncu beyni," dedi ve kahkahayı patlattı. Sonra ellerini çırptı, "Keşke ben de televizyonda çalışsaydım," diye devam etti. "Özellikle sizin şu Kanal 7'de çalışmak çok zevkli olmalı."

"Bizimki bir haber stüdyosu Freddie, maskaralık yapmıyoruz orada."

Buzların Erimesi

ŞUBAT ayı gelmiş olmasına karşın, katil hakkında henüz hiçbir ipucu bulunamamıştı. Kış ayları oldukça yumuşak geçiyordu. IDS Kulesi'nin tepesinde yine sık sık kara bulutlar toplanıyordu ama, bunlar o kadar tehlikeli değillerdi. Sky High Haber Merkezi'nin duvarları, St. Valentine Sevgililer Günü için, çiçekler ve kalp şeklinde kesilmiş kırmızı kartonlarla süslenmişti. Rick Beanblossom'un masasında da taze çiçekler vardı ama, bu onun sürekli zevkiydi.

Telefondaki ses yine her zamanki gibi, "Peki, son zamanlarda benim için ne yaptın bakalım?" diye sordu. Bu cümle, onların arasındaki şifreydi. Rick Beanblossom, "Benim hattım, rahatça konuşabilirsin," dedi ve hemen bir kalem kâğıt alıp önüne koydu.

Hattın diğer ucundaki ses, "Duymak istediğin nedir?" diye sordu.

Rick, uzanıp monitörden gelen sesi kesti ve, "Duymak istediğim mi? Bana şu anda Mevsim Katili'ni yakalamaya gittiğinizi ve beni de yanına alabileceğini söyleyebilirsen çok mutlu olurum," diyerek güldü.

"Tabii, bunu ben de isterdim Ölüm cezalarıyla ilgili yazım ne oldu?"

"Komiteden çıktığı takdirde yazacağım. Ortada henüz bir şey yok. Peki, şu parmak izinden ne haber?"

"Henüz bir şey yok. Bilgisayar çalışmaları sürüyor."

"Bilgisayar alacağız diye beş milyon dolar harcadınız, hâlâ bir şey yok, öyle mi? Harika doğrusu!"

"Bırak bunu şimdi, sıkı dur da sana bir haber vereyim. Şu sizin stüdyoda çalışan güzel Andrea Labore var ya?"

"Ee, ne olmuş ona?"

"Güzel Andrea, valinin sevgilisi olmuş, tamam mı?"

Rick, karnına bir yumruk yemiş gibi birden irkildi ve öne doğru eğildi. Duyduğuna inanmak istemiyordu. "Nereden öğrendin bunu?"

"Valinin evini koruyan polislerden. Arkadaşına, biraz daha dikkatli olmasını söylesen iyi edersin."

Rick bir şeyler söylemek istedi, fakat telefon kapanmıştı. Ahizeyi yerine koydu ve düşünmeye başladı. Müthiş bir öfke içindeydi. Onun gibi zeki bir kadın, böyle saçma bir şeyi nasıl yapabilirdi? Masasında oturan Andrea'ya baktı ve dişlerini gıcırdattıktan sonra çekmecesini açıp bir ağrı kesici hap yuttu. Ne yapabilirdi ki? En iyisi, baharı beklemek ve namussuz karıyı öldürmekti. Şantaj da erotik bir olasılıktı.

Andrea, masasının üzerindeki Sevgililer Günü kutlama kartlarını inceliyordu. Güzel kadının bilgisayar ekranında, bir haber hikâyesinin başlangıcı parlıyordu. Üzerine, yanaklarının pembesine uyan kırmızı bir elbise giymişti ve çok mutlu görünüyordu. Rick, yerinden kalkıp onun yanına gitti ve bekledi. Andrea başını kaldırıp önemsemiyormuş gibi, "Merhaba," diye mırıldandı ve elindeki video kasetini gösterdi. "Livingston hikâyesi, fena olmadı." Başka bir kaset aldı ve, "Bu da Tamara'yla ilgili başka bir film," diye devam etti. "Tamara bu filmde, öldürülmeden birkaç saat önce kendisine gelen armağan paketlerini açıyor, evde videoya almışlar."

Rick Beanblossom, hiç sesini çıkarmadan ve kımıldamadan duruyordu.

"Bir şey mi var, Rick?"

"Sana bir şey soracağım güzel kız. Oraya sunucu olarak oturmak mı istiyorsun, yoksa vali skandalından sonra başını dertten kurtarmak için uğraşmak mı? Hangisini tercih edersin?"

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Andrea, durumun ciddiyetini kavramış görünüyordu. Elindeki video kasetini masaya bıraktı ve alçak sesle, "Nasıl öğrendin?" diye sordu."

"Çok güvendiğim bir kaynaktan."

Andrea, bilgisayarına döndü, "Seninle dalaşmak istemiyorum, Rick," dedi. "Aramız daha yeni düzeliyordu biliyorsun."

Rick, başını eğdi ve onun kulağına iyice yaklaşıp, öfkeli bir sesle, "Seninle aramız düzelir ya da düzelmez, bu beni hiç ilgilendirmez küçük hanım. Biz, kadınları öldüren bir katilin peşinde haber toplamak için koşan iki iş ortağıyız, hepsi bu. Bu katilin bir kadın olabileceğini söyleyenler de var. Ama şimdi öğreniyorum ki, güvendiğim iş arkadaşım, eyalet valisiyle aşk oyunlarına girişmiş," diye konuştu.

Andrea, kolunu hafifçe kaldırdı ve, "Kes artık, Rick" dedi. "Bazen senden korkuyorum, benimle böyle konuşma."

Rick, sesini yükseltti, "Neden korkuyorsun?" diye homurdandı. "Sana bir şey mi yapacağımı sanıyorsun yoksa?"

Andrea, tartışmalarını duyanların bulundukları tarafa baktıklarını görünce, not defterini ve iki kaseti alarak,

"Haydi, kes artık," dedi. "Gel de şunları izleyip çalışmamızı tamamlayalım bakalım."

Haber odasından hole çıkıp 3 numaralı Yazı Odası'na girdiler. Rick, sürgülü cam kapıyı iterek kapatırken, Andrea da kontrolların önüne oturdu ve kasetlerden birini cihaza taktı. Rick, onun omuz başında durmuş, çalışmasını izliyordu.

Önlerindeki üç monitörde şimdi, öldürülen Tamara'nın dindar insanlar olduklarını öğrendikleri anne ve babası, Andrea'ya, o anda Minnesota'da tartışma konusu olan ölüm cezasına karşı olduklarını söylüyorlardı. Ölüm cezasını destekleyenlerin, kızlarının isminden yararlanmaktan vazgeçmelerini istiyorlar, bu tür şeylere zavallı kızlarının isminin karıştırılmamasını rica ederek adeta yalvarıyorlardı.

Rick, filmin çok iyi olduğunu görmesine karşın, bunu söyleyip de Andrea'yı şımartmak istemiyordu. Bir süre, görüntülerin ve ses düzeninin küçük aksaklıklarından konuşup tartıştılar. Ancak Rick'in aklı başka yerdeydi ve Andrea da bunun farkındaydı. Genç kadın en sonunda dayanamadı ve, "Pekalâ, benim ilişkim seni rahatsız ediyor, öyle mi?" diye patladı. "Sen aşk nedir bilmez misin? Ben o adama âşık oldum ve o da beni seviyor, ilişkimiz yalnızca cinsel ilişki değil yani. Bunu anlamalısın, Rick."

Bunu duyan Rick, daha da öfkelenmişti. "Senin aşk dediğin şey bu mu yani?" diye söylendi. "Hayır, efendim, böyle aşk olmaz. Sizinki sadece küçük bir flört ve eğlence. Bunun adı, gerçeklerden kaçmadır bence. Kiminle yatağa girip girmeyeceğin beni ilgilendirmez. Aşk olsun ya da olmasın, ilişkini sürdürmek de sona erdirmek de sana bağlı."

Andrea, artık kendini tutamadı, "Sen aşk ve gerçek-

ler hakkında ne bilirsin, sersem herif!" diye bağırdı. "Sen, her ikisinden de kaçmak için maske kullanıyorsun. Tüm gününü şu haber odasında ve maskenin altında saklanarak geçiriyorsun. Sonra da akşam olduğunda evine koşuyor ve saklanmana orada devam ediyorsun. Bir zamanlar, düşmanlarının kendilerini bulmaması için kayaları oyup içine saklanan kızılderililere benziyorsun. Bence hiçbir farkın yok onlardan, anlıyor musun beni? Ama bazılarımız gerçek dünyayı görmek zorunda. Ben saklanamam senin gibi."

Videodaki filmde, öldürülen kızın annesi Mrs. Livingston ağlamaya başlamıştı şimdi. Bu sahne, izleyicileri çok etkileyebilirdi ve bunu ekrana getirmeleri gerekiyordu. Rick, öfkesini güçlükle kontrol ediyor, ama nefes almakta zorlanıyordu. Derin bir soluk aldı ve, "Peki, söyle bakalım," diye homurdandı. "Sizin bu gizli ilişkiniz, gerçek dünyada nereye kadar gidebilecek acaba? Karısını ve çocuklarını sokağa atıp seninle evlenecek de Minnesota'nın vali hanımı mı yapacak sanıyorsun? Oh, haydi, saçmalamayalım, olur mu? Belki de Andrea Labore'u Amerika'nın Baş Hanımı yapmak için başkanlığa adaylığını da koyabilir, ha, ne dersin? Ancak, bıkana kadar seni yatağına alıp becereceğini biliyorum ve bu, çok daha büyük bir olasılık güzelim. Yoksa, durumu açıklayıp onu mahvetmeyi mi düşünüyorsun? Belki de o seni mahveder, ya da Star Tribune'un dedikodu yazarı durumu öğrenir ve tüm dünyaya açıklayıp her ikinizi de rezil eder, ne dersin?"

Andrea öfkeli gözlerini ona çevirdi ve, "Kapar mısın çeneni?" diye bağırdı. "İki dakika kapa çeneni de işimizi bitirelim, olur mu?" Videodan ilk kaseti çıkarıp ikinciyi taktı ve düğmeye bastı. Monitörlerde bir Noel ağacı önünde diz çökmüş, Noel armağanlarının paketlerini

açan Tamara Livingston belirmişti. Şimdi Rick, yalnızca cesedini gördüğü bu zavallı kıza dikkatle bakmaya başladı. Genç kız paketlerden birini açmış ve içinden çıkardığı ipek bir geceliği annesine gösteriyordu. Kaset sessizdi ama, genç kızın yüzündeki neşeli ifadeden, büyük bir olasılıkla, geceliğin ne kadar seksi olduğunu söylediği, ya da benzer bir şeyler dediği anlaşılmaktaydı.

"Geceliğe ne olmuş?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Filmdeki bu geceliği teyzesi hediye etmiş, öyle dediler. O zaman, öldürüldüğünde paketin yanında olması gerekmez mi? Neredeymiş acaba."

"Hiçbir yerde bulamamışlar."

O sırada kaset bitmiş ve monitörlerin ekranları beyazlaşmıştı. Odadaki cihaz çalışmasının da sona ermesiyle camlı bölmede gergin bir sessizlik başlamıştı. Rick bir an tereddüt etti ve elektrikli havayı yumuşatmak için, "Bak, Andrea" diye konuştu. "Benimle kıyaslanırsa, sen bu habercilik işinde henüz çok yeni sayılırsın. Onun için sana bazı tavsiyelerde bulunabilirim. İnsanları televizyonculardan, daha doğrusu medya mensuplarından daha çok kullanan ve inciten tek bir meslek grubu vardır ki, onlar da politikacılardır. Bu adam, eminim, seni bacaklarından asmakta bir an bile tereddüt etmeyecektir. Gerekirse, seni bir duvara yaslar ve kendi silahıyla öldürebilir. Kıçı sıkıştığı zaman bunu yapacağına emin olmalısın. Seni, ne kadar severse sevsin, kendi kıçını kurtarmak için feda etmekte bir an tereddüt etmez."

Andrea yüzünü buruşturdu ve başını iki yana sallayıp, "Sen kendi yaşamının tadını çıkarmaya bak, ben de benimkinin, Rick" dedi. "Benim yaşamıma da karışmaya kalkma, tamam mı?"

* * *

Ulusal Meteoroloji Servisi'nin uzmanları yaptıkları üç aylık uzun vadeli hava tahminlerinde yine yanılmışlardı ve bu kez, hataları çok büyüktü. Tahminlerinin hemen hiç biri doğru çıkmamıştı. Onlar, çok sert bir kış geçeceğini söylemelerine karşın, havalar oldukça yumuşak gitmiş, tahminler boşa çıkmıştı. Bu uzun vadeli hava tahminleri, brokerler, seyahat acentaları, kar ve kayak ekipmanı üreticileri ve çiftçiler de dahil olmak üzere geniş bir insan kitlesi tarafından yakından izlenirdi. Servis yetkilileri, Minneapolis televizyon istasyonlarından birinde hava durumlarını veren ve tahminler yapan bir meteoroloji uzmanının uzun vadeli kış tahminleri hakkında konuşmak istemiyorlardı. 21 Mart'ta göl üzerindeki buz tabakası tamamen erimişti ve sürekli yağmur yağıyordu. Kar tabakası artık tamamen kalkmıştı ve kışın sona erdiği rahatça söylenebilirdi.

İlkbaharın ilk gününde Başkomiser Les Angelbeck ve Komiser Donnell Redmond, üzerinde polis arabası olduğunu belirten hiçbir işaret olmayan görev arabalarında oturmuşlar, yağmuru seyrediyorlardı. Damlalar arabanın tavanını döverken, Angelbeck her zamanki gibi sigarasını tüttürmekteydi. Arabanın ön camı buhar tutmaya başlamıştı ve ikisi de konuşmuyorlardı.

Ağaçların dalları hâlâ çırılçıplaktı. Nine Mile Deresi'nin yakınlarında ağaçların arasında, iki geyiğin başları görünüp kayboldu. İki polis, bölge adli tıp bürosundan gelen ambulansın kaldırımdan çimlerin üzerine çıktığını ve yürüyüş yolunun kenarında durduğunu gördüler.

Medya fotoğrafçıları ve kameramanlar, orada yarım daire şeklinde toplanmışlar, durmadan film ve fotoğraf

çekiyorlardı. Adli doktor ve yanındakiler, cesedin üzerindeki muşambayı kaldırıp, onu, getirdikleri yeşil plastik bir torbaya koydular ve fermuarını çekip ambulansın arkasına uzattılar. Cesedin götürülmesiyle birlikte tüm fotoğrafçı ve kameramanlar da yağmurun yeni farkına varmışlar gibi koşarak araçlarına gittiler.

Donnell Redmond dudaklarını büzüp, yüzünü buruşturdu ve parmaklarıyla direksiyon üzerinde tempo tutarak, "Yeni bir kurban daha," diye homurdandı. "Medya bizi yine eleştiri bombardımanına tutacaktır, ama haklı adamlar."

Olay

KIŞ ılımlı geçmiş, fakat yaz, çok sıcak olacağına dair işaretler vermişti. Minnesota meclisi, 21 Mayıs'ta tatile başladı ve o günün gecesi de diğer pek çok gece gibi hava çok sıcaktı. Muhafazakârlar, istedikleri vergi indirimlerini çoğunlukta oldukları için sağlayabilmişler, ancak valinin çevresindeki ılımlı politikacıların etkisiyle, istedikleri bazı kanunları çıkarmayı başaramamışlardı.

Per Ellefson, divandan kalktı ve kurşun geçirmez cama yaklaşıp Capitol binasının girişine bakarken, gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. St. Paul Katedrali'nin kubbesi karanlıktı ve kubbenin üzerindeki yıldızlar sanki artık parıldamıyorlardı. Bürosunun, tavanın yüksekliğine rağmen büyük şirketlerin yönetim odalarından daha küçük olması Ellefson'un hoşuna gitmiyordu. Bürodaki tek ışık, antika bir şamdanda yanan mumdan gelmekteydi.

"Saat kaç?"

Vali saatine baktı, "Gece yarısı olmak üzere," diye cevap verdi. "Giyinsen iyi olacak hayatım."

"Onların gideceklerinden memnun musun?"

Ellefson sesini çıkarmadı ve çoraplarıyla ayakkabılarını giydi. Bloomington'daki Mart cinayetinden sonra kamuoyundan sesler yükselmeye başlamıştı; herkes, artık bu cinayetlere bir son verilmesini istiyordu.

Vali, "Hayatımda böyle bir şey görmedim," diye homurdandı. "Eyalet yüksek mahkemesi, mahkeme salonlarına televizyon kamerası konulması teklifimi geri çevirdi ve sonra da idam cezası yalnızca iki oyla kabul edildi. Buna karşı olduğumu biliyorsun Andrea. İnsanları öldürerek cezalandırmak bence çok yanlış. Ancak yapılan kamuoyu yoklamaları, Minnesota halkının büyük çoğunluğunun idam cezasını istediğini gösteriyor. Oysa önümüzde şimdi seri cinayetler işleyen bir canavar var ve halk, ölüm cezasını daha da çok desteklemeye başladı."

"Haklısın. Bu cinayetler eyaletin imajını zedeliyor ve turizm acentaları işlerinin kötüye gittiğini söylüyorlar."

Per Ellefson, gömleğini pantolonunun içine sokarken, başını salladı. "Bu tür cinayetler, pek çok insan için olumsuz sonuçlar getiriyor. Bunların halk üzerindeki etkisi de korkunç oluyor tabii. Bu canavar her kimse, beni de çaresiz bırakıyor. Karşımdaki insan bir politikacı ya da bir işadamı olsaydı, onunla nasıl mücadele edeceğimi, nasıl davranacağımı çok iyi bilirdim, ama bu durumda elimden hiçbir şey gelmiyor ve polisin bir şeyler bulmasını beklemekten başka şey yapamıyorum."

"Yine de durumu çok iyi idare ediyorsun, sevgilim. Pek çok insan da seni takdir ediyor. Ama bu cinayetler devam ederse ne olacak?"

"Bu işle uğraşan polislerin başındaki adam hasta ve onu değiştirmem gerekebilir. Belki de Wakefield olayında olduğu gibi FBI'den yardım istemem ve onlara güvenmem gerekecek, şimdilik kararsızım doğrusu."

Andrea Labore, blüzunu giydi ve etekliğini düzeltti. "Başka bir kurban ailesiyle röportaj yapma fikri beni çıldırtıyor. Benim gibiler için berbat bir görev bu." Andrea

bunu söylemesine karşın, kurbanın ailesiyle görüşmek istediğini kendi söylemişti. Cinayet haberlerini izleyemeye başladığından bu yana, yazdığı raporlarda büyük gelişme olmuştu. Artık diplomalarından söz etmenin yararsız olduğunu anlamıştı ve bu konuda hiç konuşmuyordu. Haber bulmak için hafta sonları bile çalışıyor ve bölge gazetelerini baştan sona okuyordu. Yanında taşıdığı fotoğrafçıları da daha çok dinlemeye başlamıştı, onların da fikirlerini alıyor ve hepsinden yararlanmaya çalışıyordu. Validen de bazı haberler almak için gayret ediyor, fakat onu kuşkulandırıp kızdırmamak için çok dikkatli davranıyordu. '

Andrea, mesleğinde hızla ilerlediğinin farkındaydı ve daha da ileriye gitmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunun bilincindeydi. Kalkıp üstünü düzeltti ve sevgilisine baktı. Per Ellefson, ilişkilerinin başında onun yalnızca güzel yüzü ve fiziksel güzelliğiyle ilgileniyordu, ama son zamanlarda ona gerçekten âşık olmuş gibi davranmaya başlamıştı.

Vali, kravatını bağlayıp gömleğinin yakasını ilikledi ve kravatı düzelttikten sonra onun yüzüne baktı. "Şu sizin meteoroloji uzmanı hâlâ asılıyor mu sana?"

"Hayır, ama benden çok hoşlandığı belli, belki de âşık. Davranışlarından bir sonuç çıkarmak hiç de kolay değil."

Ellefson başını salladı. "Her şeye rağmen işini iyi bilen bir adam."

Andrea, çantasından bir aynayla bir fırça çıkardı ve saçlarını fırçalamaya başladı. "Onun işinde iyi olup olmaması televizyonu ilgilendirir yalnızca. Onun bana karşı olan ilgisiyle işinin hiçbir ilişkisi yok."

"Birkaç ay önce onu buraya davet ettik ve çocuklarla ilgili olarak yaptığı programdan dolayı kutlayıp ken-

disine bir plaket verdik. Hatırlıyorsun değil mi? Plaketi aldıktan sonra, bana bir elektronik hava durumu cihazı armağan etti. Masada kullanılabilen küçük bir cihaz." İlerleyip masasına gitti ve elektronik hava durumu cihazını eline aldı. "Bu cihaz en azından bin dolar olmalı. Bunu bana verirken de, 'Başka konularda yanılabilirsiniz sayın vali, ama hava durumu konusunda buna güvenin, size hep doğruyu söyleyecektir,' dedi. Şimdi ben de her gün bu cihaza bakıyorum, bayağı alıştım ona. Onunla çıkman belki de iyi olurdu, ne diyorsun?"

Andrea omuzlarını silkti. "Benim sorunum meteoroloji uzmanıyla değil. Stüdyoda, ilişkimizi bilen bir haber yapımcısı var... Rick Beanblossom."

Ellefson, elindeki cihazı masasına bıraktı ve ona baktı. "Pulitzer Ödülü kazanan, şu yüzü yanık adam mı?"

"Evet, iki yıldır oradaymış. Cinayetler konusunda onunla birlikte çalışıyorum. Bana kalırsa poliste adamları var ve çok iyi haber alıyor doğrusu."

Vali birden endişelenmiş gibiydi. "Bildiklerini bizim aleyhimize kullanır mı dersin?"

"Bilemem, ama kendine çok güvenen bir adam ve birçok gazeteci gibi o da bir roman yazıyor. Bu romana neler koyacağını da Tanrı bilir." Andrea gözlerini ona dikti ve içini çekip, "Ne o, benden bıkmaya mı başladın?" diye sordu.

"Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"Daha önce de başıma geldi bu. Erkekler benden çabuk bıkıyorlar."

Ellefson yanına gelip fırçayı elinden aldı ve bir eliyle genç kadının göğsünü tutup dudaklarından hırsla öptü. "Seni seviyorum Andrea, bunu sakın unutma. Tabii başımızın derde girmesini istemem."

Andrea, onun elini göğsünün üzerine iyice bastırdı ve içini çekti. "Bazen bu sevgi için gereğinden fazla risk alıp almadığımızı düşünüyorum da."

"Andrea, sevgilim, şimdi bu saçmalıkları bırakalım, olur mu?"

"Haklısın tatlım, çok geç oldu."

"Evet, çok geç oldu."

Andrea Labore elini aşağıya uzattı, manikürlü parmaklarıyla onun bacağını okşayıp, önüne götürdü ve boğuk, tutku dolu bir sesle. "Evet, madem geç oldu..." diye mırıldadı. "Bir kez daha..."

Sıcak Hava

HAVA sıcaklığı haziran ayında iyice artmış, beş cinayetin yükünü omuzlarına almış olan Başkomiser Les Angelbeck de iyice sıkılmaya başlamıştı. New York ve Los Angeles gibi büyük kentlerde bu tür cinayetler olağan karşılanabilirdi ama, İkiz Kentler gibi sakin geçmişiyle övünen bir bölgede kimse buna alışık değildi ve insanlar iyice korkmaya başlamışlardı. Başkomiser, meslek yaşamının son günlerinde, seri cinayetler işleyen böyle bir manyağın peşinde koşmaktan iyice yorulmuş gibiydi.

"Polis, bu zamana kadar suçluların parmak izlerinden çok şey öğrenirdi, şimdi neden bir şey yapamıyoruz?"

Les Angelbeck polislik mesleğine başladığından beri parmak izi çalışmalarında büyük gelişmeler kaydedilmişti. Eskiden, suçlu ve sabıkalıların parmak izleri kart üzerine alınır ve kutularda muhafaza edilirdi. Oysa şimdi ellerinde beş milyon dolar değerinde bir bilgisayar bulunuyordu. Başkomiser, yanmamış sigarasını parmakları arasına kıstırdı ve sorusuna yanıt bekledi. Cinayetler işleniyordu ve parmak izlerinden hiçbir şey çıkmamıştı.

"Elimizdeki parmak izi çok zayıf, bundan bir şey çıkarmak hiç de kolay değil. Yapacağımız en iyi şey, ola-

sılıkları değerlendirmek, ama bu şekilde de bir şey bulabileceğimizi pek sanmıyorum."

Suçluları parmak izlerinden bulmak ve yakalamak polis için uzun yıllardan beri yapılan doğal bir çalışma şekli olmuştu. Daha sonra 1970'lerin başlarında FBI, parmak izlerini sınıflandırmak ve muhafaza etmek için bilgisayar kullanmaya başlamıştı. 1980'lerde ise, gelişmiş ülkelerin hemen hepsinde, parmak izleri dijital formlara dönüştürülmüş ve kısaca AFIS olarak adlandırılan, Otomatik Parmakizi Tanımlama Sistemi kullanıma girmişti. Parmak izleriyle sanıklar kısa zamanda ele geçirilebiliyordu artık ama, yarım ya da belirsiz parmak izleri için henüz tam bir çözüm bulunmamıştı. "Bana kalırsa bu sol elin işaret parmağının izi olacak. Ama, üzerinde uzun zamandır çalışmama karşın hiçbir şey elde edemedim. Şimdi, yine sol elin orta parmağı üzerinde çalışmaya başladım."

Angelbeck'in konuştuğu kişi Glenn Arkwright isminde bir parmak izi uzmanıydı. Gömleğinin kollarını yukarıya kadar sıvamış, kravatını iyice gevşetmişti. Başkomiserin yüzüne baktı ve sonra parmaklarını gözlük camlarının altına sokup gözlerini ovaladı. Sky High'in terasındaki transformatörden alınan belirsiz ve yarım parmak izlerinin görüntüleri ekranda parlıyorlardı.

Bilgisayar ekranında beliren sorular, Arkwright tarafından tuşlara basılarak yanıtlanıyordu. Ekranda çeşitli yazılar ve işaretler beliriyor, sonra da kayboluyorlardı. Angelbeck bunu bir video oyununa benzetti.

Arkwright onun yüzüne baktı ve, "İyi bir parmak izi yüz tane rakamdan oluşur," diye açıladı. "Oysa, bunda sadece yedi rakam var." Sustu ve birkaç düğmeye bastı. Bilgisayar çalışıyordu, ancak printerde hiçbir

hareket yoktu. "Belki de bu adamın parmak izleri daha önce hiç alınmadı."

"Peki, bu namussuz, bir kadın olamaz mı yani?"

Parmak izi uzmanı bir kahkaha attı ve, "O zaman işimiz bitmiş demektir, tamam mı?" dedi. "Çünkü, tutuklanıp parmak izi alınan kadın sayısı azdır ve silahlı kuvvetlerde de fazla kadın yoktur. Yani, elimizdeki kadın parmak izleri pek fazla sayılmaz."

"Söylesene Arkwright, bu bilgisayar her karttaki tüm rakamları kontrol mu ediyor yani?"

"Teker teker hepsini. Böyle bir araştırmayı bir insan normal yollardan yapsa, otuz yıl çalışması gerekir."

"Kart sayısı ne kadar acaba?"

"FBI'da kayıtlı parmak izi sayısı yirmi üç milyondur ve her gün de yirmi beş bin kayıt bilgisayara girer."

Teknolojinin gücü emektar polisi şaşırtmıştı. Gözlerini açıp başını salladı ve, "Peki ama, bilgisayar hafızalarında olmayan bir parmak iziyse, o zaman ne yapacağız?"

"Gizli bilgisayarlara girilebilir. Yani, DEA'nın, CIA'nın ya da askeri istihbaratın bilgisayar kayıtlarından yararlanılabilir."

"Onlara nasıl ulaşabiliriz? Güç bir iş olsa gerek."

Glenn Arkwright içini çekti ve bir an düşündü. Sonra, "Bilgisayar kayıtlarından yararlanmak istediğimiz kuruluş ya da askeri istihbarata yazılı olarak başvurmamız gerekir" diyerek yüzünü buruşturdu. "Ancak bu iş bir sürü bürokratik işlem gerektirir ve can sıkıcıdır. Bir zamanlar böyle bir çalışma yapmıştık ama canım çıkmıştı. Kolay değil yani."

Birden printerin sesini duyup gözlerini tıkırtının geldiği cihaza çevirdiler. Glenn Arkwright hemen atılıp

yazıcıdan kağıdı yırtıp aldı ve bir göz attıktan sonra başkomisere uzattı.

"Louisville Kentucky'den Jerome John Kesling diye bir isim var burada. Kim bu adam?"

Arkwright, "Bir zamanlar parmak izi alınmış bir adam," diyerek kağıdın üzerindeki bir noktayı gösterdi. "Şu numaraları görüyor musun? Bu, olasılığın çok düşük olduğunu gösteriyor işte. Bunun gibi parçalı bir parmak iziyle böyle yüz tane isim bulabiliriz."

Başkomiser, eliyle ağzını kapatıp öksürdü ve odanın içindeki bilgisayarlara baktı. Yeterli ipucu olmadan bu makineler de bir şey yapamıyordu. Başını çevirdi, "Buralarda televizyon var mı?" diye sordu. "Kızım bu gün uçakla California'dan gelecekti. Hava durumuna bir bakmak istiyorum."

* * *

Dixon Bell, kulaklığını taktı ve mikrofonunu kontrol etti. Güneş öylesine parlaktı ki, gözlüklerini çıkarıp taktı. Etraf, bira ve sosis kokuyordu. Yarış arabalarının motor sesleri kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü.

Lake Country isimli kasaba, Minnesota'nın yaz başkenti sayılırdı. İkiz Kentler'in iki buçuk saat uzağında kuzeybatıda bulunan bu kasaba, bir zamanlar tamamen ormanlıktı ve Hollywood starları ile Chicago gangsterleri buralara kadar gelip, göl kıyılarında yazlık evler kiralarlardı. Fakat tüm diğer ormanlık ve güzel yerler gibi Lake Country de inşaatçıların saldırısına uğradı ve çevrede birçok villa ve golf sahası inşa edildi. Doğal yaşam, yerini gece yaşamına bırakmıştı. Son yıllarda ise bu bölgede yapılan otomobil yarışları ülkenin her yanında ünlü olmuştu.

Dixon Bell cebinden notlarını çıkardı ve bir kez daha göz attı. Yakınlardaki bazı düzlük eyaletlerde bir yüksek basınç sistemi vardı, ama Ulusal Meteoroloji Servisi onun bulgularını doğrulamamıştı. Hava cehennem gibi sıcaktı, en azından 40 derece olmalıydı. Mendilini çıkardı ve alnındaki terleri sildi. Meteoroloji haberlerinde kesin bilgi vermek isteyen Sky High Haber Stüdyosu, akşam saat beşten 5.25'e kadar uydu bilgileri alıyordu. Kamyonun içinde bulunan mühendis, koordinatları kontrol ederken, fotoğrafçı, ses sorunu olduğunu söylüyordu. Çünkü, yarış pistinden gelen sesler çok yüksekti.

Hafta sonu, 4 Temmuz Bayramı'ydı ve bölgeye akın akın insan geliyordu. Gelen insan sayısının yüz bin civarında olduğu tahmin edilmekteydi. İnsan kaynayan bölgede, her tarafta çeşitli eğlenceler sürerken, yarış pisti kenarında da binlerce kişi bira içip sosis yiyerek yarış otolarını ve güzel kadınları seyrediyordu. Bu arada, çoğunlukla yeraltı dünyası mensupları arasında binlerce dolarlık kumar oynanmaktaydı.

Fotoğrafçı bir ara, "Stüdyoyu duyabiliyor musun?" diye seslendi.

Dixon Bell kulaklığını ayarladı, "Hayır," diye bağırdı.

"Onlar seni iyi duyuyorlarmış. Ron bağlantıyı sana bırakınca konuşmaya başlayabilirsin, sonra da şu yeni arkadaşa geçiş yap. Bir dakika var. Kolumu indirdiğim zaman konuşmaya başla."

Dixon Bell, yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. Bu sıcakta, toz toprak arasında ve kulakları sağır eden motor gürültüsünde bu işi de kim sarmıştı başına? Mikrofona küfretti, "Bu fikir hangi salaktan çıktı?" diye bağırdı.

Minneapolis'deki tahıl borsasında çalışanlar, televizyonlarını Kanal 7'ye ayarlamış hava durumunu bekliyorlardı. Mısır ve soya yetiştirme zamanı olan bu aylarda, Kanal 7'nin meteoroloji uzmanı Dixon Bell, ekranda herkesten fazla görmek istedikleri kişiydi ve onun hava tahminlerine son derece güveniyorlardı. Bazı çevrelerde Dixon Bell'in çiftçilere ve tahıl tüccarlarına gizlice danışmanlık yaptığı da söyleniyordu. Ama o, bunu ahlâk dışı bir davranış olduğunu söylüyor ve bir saçmalık olarak nitelendirip reddediyordu. Evet, kendisine Pennsylvania'nın ünlü özel meteoroloji istasyonu Cropcast ve Knight-Ridder Global Meteoroloji Servisi gibi özel kuruluşlardan teklif gelmişti, fakat o, Sky High'daki işinden memnundu ve ayrıca, okullar için eğitim programları da yapıyordu. Bu televizyon pogramlarını sürdürmek niyetindeydi ve iş yerini değiştirmeyi de şimdilik düşünmüyordu.

Kameraman yumruğunu havaya kalırdı, "Hazır ol!" diye bağırdı.

Dixon Bell hafifçe gülümsedi ve kameramanın kolunu indirmesiyle birlikte konuşmaya başladı. "Merhaba Ron. Bugün Minnesota tarihinin en sıcak günü diyebiliriz. Evet, meteoroloji kayıtlarına geçmiş en sıcak gün bugün..." Gerekli bilgileri verip hava tahmin raporunu okuduktan sonra, sözü yarış pistinin karşı tarafında bekleyen yeni sunucuya aktardı. O da güneş çarpması ya da fazla bira içme gibi nedenlerle bayılıp hastalananlar konusunda izleyicilere bilgi verecekti.

Dixon Bell, o akşam saat altı ve on haberlerinde de hava durumunu canlı olarak Lake Country'den sundu. İşini bitirdiğinde, her tarafı ter içindeydi ve ayakta zor duruyordu. Kameraman ve mühendis, yakınlardaki klimalı serin bir bara gidip bir şeyler içeceklerini söylediler

ve onu da çağırdılar. Ama Dixon Bell çok yorgun olduğunu söyledi ve gitmedi. Kalabalığın büyük bir bölümü, biraz daha kuzeyde yapılacak havai fişek gösterilerine gidiyordu. Bir kısmı da, bazı yarışmaların yapılacağı kamp bölgesine doğru gitmeye başlamışlardı. Dixon Bell, bir süre hiç kımıldamadan, yarış pistinde gitmekte olan bir ambulansa baktı. Sonra seyyar satıcıdan soğuk bir bira aldı ve güneye doğru yürümeye başladı.

Yarış pistinin orta kısmında kalan kamp alanı polisin hiç uğramadığı, motosikletli serserilerin cirit attığı, çadırların ve kamp ateşlerinin arasında her türlü rezaletin sürdüğü kulakları sağır eden müziklerin duyulduğu ve insanların durmadan içip, birbirleriyle şakalaştıkları berbat bir yerdi. Dixon Bell, çoğu yarı bellerine kadar çıplak olan ellerinde bira kutuları ve şişeleriyle dolaşan bu sarhoş insanlara bakıp başını salladı, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp yoluna devam etti.

Arabalarının üzerine çıkıp ellerinde bira şişeleriyle konuşup gülüşen sürücüler ve yanlarından geçen genç kız ve kadınlara, "Hey, yavrum, şu memelerini göstersene bize!" diye bağıran serserilerin arasından geçerken adımlarını hızlandıran Dixon Bell, bir ara kalabalık arasından bir genç kızın üzerindeki tişörtü sıyırıp göğüslerini açmasıyla şaşırdı. Kendisine lâf atan serserilere meydan okumak için göğüslerini gösteren genç kız, erkeklerin bağırış ve ıslıkları arasında uzaklaşırken gülüyordu.

Biraz ileride, boks ringine benzer yarışma platformunun üst tarafında, "Gök Mavisi Sular Diyarına Hoş Geldiniz" yazılı bir levha asılmıştı. Kalabalık, platformun çevresini çeviren iplere kadar dayanmıştı. Dixon

Bell, binlerce insanın toplandığı alanda bir ara ne yapacağını şaşırdı ve durup dinlendi. Kalabalığı yarıp ön sıralara doğru gitmeyi ve platformdaki yarışmaları izlemeyi düşündü, ancak buna katlanabileceğini sanmıyordu; insanların arasında sıkışıp, ter ve bira kokuları içinde duramazdı.

Bir ara, bağırma seslerini duyunca, başını çevirip yarışma platformuna baktı. Platforma çıkmış olan genç, yakışıklı ve güçlü kuvvetli bir adam, elindeki mikrofonu sallayarak halkı selamladı. Çevresinde beş tane iri yarı güreşçiye benzeyen adam vardı.

İzleyicilerin bağırış ve ıslıkları arasında, bir rampa üzerinden platforma çıkan motosikletler, taşıdıkları altı genç kızı yarışma için oraya bırakıp yine büyük bir gürültü içinde gittiler. Hakem genç kızları, yalnızca geldikleri kent ya da kasaba isimlerini söyleyerek mikrofonda takdim ediyordu. Kızların adları söylenmemişti. İki esmer güzelinden biri Minneapolis, biri de St. Paul'den geliyordu. Lake Country temsilcisi sarışındı. Duluth'lu kız kızıl saçlıydı ve Thief River Falls'dan gelen genç kız ise bir oğlan çocuğuna benziyordu. İçlerinde en büyükleri gibi görünen ve Crystal'dan geldiği söylenen kız ise yirmi bir yaşındaydı. Diğerlerinin yaşları yirminin altındaydı ve durdukları yerde hoplayıp zıplıyorlardı. Kızlar, durmadan bira içiyor ve sonra da bağrışarak izleyicileri selâmlıyorlardı. Dixon Bell, platforma biraz daha yaklaşıp dikkatle bakınca, yarışmacı kızlardan üç tanesinin uyuşturucu almış olduklarını hemen anlamıştı; bu konuda tecrübeliydi ve bunu Vietnam'da öğrenmişti. Kızlar, marijuana ya da kokain almışlardı. Davranışlarından hemen anlaşılıyordu. Dixon Bell, başını iki yana salladı ve dikkatle onları izledi.

Kızların tişörtleri hortumla ıslatılınca, izleyiciler ba-

ğırmaya ve ıslıklarla alkışlamaya başlamışlardı. St. Paul'lü kız, hemen şortunu çıkardı ve minicik külotuyla herkesi selâmladı. İzleyiciler, uğultu halinde, "Haydi aç! Göster bize! Aç, aç!" diye bağırıyorlardı.

Minneapolis'li kız, arkadaşından geri kalmamak için ıslak tişörtünü bir hamlede sırtından sıyırdı ve çıplak göğüslerini cesurane bir tavırla yüzlerce gözün önüne seriverdi. Sarhoş erkekler, korkunç bir uğultu halinde bağırıyor ve alkışlayıp, ıslıklar çalıyorlardı. Şimdi, Dixon Bell'in yanında duran genç adam, sevgilisini omuzlarına almıştı ve genç kız elindeki video kamerayla yarışmayı filme alıyordu. Sağda solda, onun gibi kamera kullanan pek çok insan vardı. Birkaç dakika sonra havai fişeklerin gökyüzünü çeşitli renklere boyaması ile birlikte çığlıklar, bağırışlar da arttı. Gökyüzünde rengârenk ışıklar parıldarken, insanlar da çılgınlar gibi haykırıyorlardı.

Platformdaki ıslak tişört yarışması birkaç dakika içinde bir striptiz şovuna dönüştü. Duluth ve Thief River Falls'dan gelen kızlar işlerin çığırından çıktığını görünce, yarışmayı terk edip platformdan ayrıldılar. Platformda kalan genç kızlar, birkaç dakika içinde ayakkabıları dışında her şeylerini çıkarıp fırlatmışlar, çırılçıplak kalmışlardı.

Şaşkın hakem, elindeki mikrofona rağmen güç duyulan bir sesle, bağrışan kalabalığa baktı. "Bu güzellerin hepsi müthiş baylar! Birinciyi nasıl seçeceğiz, bilemiyorum doğrusu!"

Havai fişek gösterisi sürerken, kalabalıkta, platforma doğru bir dalgalanma görüldü. Birçok erkek kendini kaybetmiş, platforma çıkmak istiyordu. Kızlardan ikisi, kendilerinden geçmiş bir halde, iplerin kenarına gelmişdı. Bir kız da platformda koruyucu olarak bulunan er-

keklerden birisiyle öpüşmeye başlamıştı. Ancak Crystal'den gelmiş olan çıplak kız, sahnede kent trafiğinin ortasında kalmış bir geyik gibi, korkudan donmuş bir halde hiç kımıldamadan duruyordu. Dixon Bell, gözlerini işte bu korkmuş olan kıza dikmişti. Kızın vücudu hiç güneş görmemiş gibi bembeyazdı ve parlak ışıklar altında pırıl pırıl parlıyordu. Diğer kızlar, sahnedeki erkeklerle sarmaş dolaş olmuş çılgınlar gibi öpüşürlerken, Crystal'li kız birden toparlandı ve yerdeki giysilerini aceleyle giyip oradan uzaklaştı. Ama, onun yarışmadan bu şekilde çekilmesi izleyicilerin hiç de hoşuna gitmemiş ve protesto sesleri yükselmişti. Dixon Bell, birasını bitirdi ve teneke kutuyu atacak bir yer bulamayınca, herkes gibi yere fırlattı.

Platformda kalan üç genç kız, şimdi havai fişeklerin rengârenk ışıkları altında, sahne üzerindeki koruyucu erkeklerle dans etmeye başlamışlardı. Hakem, artık sözünü geçiremeyeceğini anlayınca, mikrofonu bıraktı, ellerini, teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı ve platformdan inip uzaklaştı. Yarışma tamamen kontroldan çıkmıştı. Seyirciler, platformu sallamaya ve, "Haydi, yap onu! Haydi yap!" diye garip sesler çıkarıp ıslıklar çalmaya başlamışlardı.

Genç kızlar, iri yarı koruyucuların kollarında oyuncak bebek gibi kalmışlardı. Adamlardan biri, kollarındaki genç kızı birden havaya kaldırdı ve omuzlarına aldı. İşte bu hareket tüm seyredenleri çılgına çevirmeye yetmişti. Adam kısa süre sonra kızı yere bıraktı, birkaç hareketle soyunup çırılçıplak kaldı ve kızı tekrar tutup havaya kaldırdı. Genç kız, kendinden geçmiş bir halde bacaklarını onun beline sarmış ve adam o kadar insanın gözleri önünde onunla gerçekten cinsel ilişkinin tüm hareketlerini sahnelemeye başlamıştı. Resmen ayakta

sevişiyorlardı ve her şey yüzlerce insanın gözü önünde oluyordu. Kalabalıktan korkunç bir uğultu yükseldi ve sarhoş serserilerden bazıları, pantolonlarının önlerini açıp mastürbasyona başladılar.

Bölgenin kendini bilir insanları, bu manzara karşısında ne yapacaklarını şaşırmış, sağa sola kaçışmaya başlamışlardı. Böylesine rezalet şimdiye kadar bu bölgede görülmemişti. Bu işi yapan genç kız, hiç kuşkusuz, dokuz ay on gün sonra bir kokain bebeği dünyaya getirecekti. Tabii o güne kadar yaşamayı başarabilirse. Ama onlar yine de yarışmadan kaçan Crystal'lı kızdan daha iyi durumdaydılar. Hiç olmazsa, boyunlarını kırılmaktan kurtarmışlardı ve hâlâ yaşıyorlardı.

Morg

ANDREA Labore, yaşamında ilk kez bir morga giriyordu, ama o korkunç sıcaktan kaçıp bu ölüm soğukluğuna sığınmak hiç de fena olmamıştı doğrusu. Dr. Freda Wilhelm onu aşağıya götürürken, "Buraya genellikle gazetecileri ve televizyoncuları sokmam" dedi. "Sadece Rick'in giriş izni vardır" Doktor, yine o ihtişamlı üniformasını giymişti ve fildişi rengi bir ipek bluz ve pahalı, mavi bir pantolonlu takım giymiş olan Andrea'yla tam bir tezat oluşturmaktaydı.

Andrea içerdeki formaldehit kokusuyla yüzünü buruşturdu ve, "Sizi anlıyorum doktor" dedi, "Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Aslında buraya yine Rick gelecekti, ama ben de bir morgun nasıl bir yer olduğunu bir göreyim dedim. Zaten sizinle tanışmayı da çok istiyordum."

Freddie gülümsedi, ona karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Rick'in söylediğine göre, siz insanları çok kolay ikna edebilirmişsiniz." İçeriye girdiklerinde, masanın üzerinde yatmakta olan cesedi gösterdi ve beyaz örtüyü çekip, "İşte, altı numaralı kurban bu, Andrea," dedi. "Bakalım tabelasında neler yazıyor...? Evet, olay numarası 91-1903... Cinayet... İsmi, Ali Petrie... Kadın, yirmi bir yaşında, bekâr... Crystal, Minnesota'dan... En son olarak dört temmuz günü Lake Co-

untry, Minnesota'da görülmüş... Ceset, beş temmuz günü Lake Country Yarış Pisti civarında yere atılmış bira şişeleri ve kutuları arasında bulunmuş."

Andrea Labore öldürülmüş insanların cesetlerini daha önce hiç görmemişti. Poliste yeterince çalışmadığı için, kendi silahıyla öldürdüğü o suçlunun cesedini bile görememişti. Ali Petrie'nin bembeyaz cesedine bakıp içini çekti. Boynunun çevresindeki çürükler ve şiş, zavallıya garip bir görünüm veriyordu; sanki başı koparılmış da yeniden yapıştırılmış gibiydi. Diğer cinayetlerde olduğu gibi, bunun vücudunun diğer kısımlarında da hiçbir yara, bere izi yoktu. "Böyle bir şey gördün mü şimdiye kadar? Yani, birbiri ardına gelen cinayetler demek istiyorum?"

Freddie, her şeye alışkınmış gibi omuzlarını silkti. "Bu ülkenin her şehrinde kadınlardan nefret eden yaratıklar vardır, güzelim. Öfkesi kabarmış olup, birini öldürmek isteyen çılgın bir erkek, yüzde doksan dokuz ihtimalle önüne ilk çıkan kadına saldırır. Kadınlara karşı saldırı yeni bir şey değil ve haber de sayılmaz bence."

Andrea, "Evet, haklısın galiba, ama yine de..." diyerek cesede biraz daha yaklaştı ve eğilerek boynuna baktı. Böyle bir şeyi yapmış olan güçlü kolu düşünüyordu. Başını kaldırıp Freddie'ye, "İlk cinayet yerinde bulunan parmak izleri hakkında bildiğin var mı?" diye sordu.

"Bildiklerimi Rick'e söyledim."

"Rica etsem, bana da söyler misin?"

Freddie bir an tereddüt etti, bir kez söylediğini tekrarlamak hoşuna gitmezdi ama, bu kadına yine de bir şeyler açıklayabilirdi. Aslında konuşmayı ve bilgi vermeyi severdi ancak, herkese değil tabii. İçini çekti ve, "Parmak izi tam olmadığı için şimdiye kadar pek bir şey

pamadılar," diye konuştu "Eyalet yönetiminin yeni bilgisayarı elli dokuz isim vermiş, ama bunların olasılık oranı çok düşük ve isimlerden hiç biri de Minnesota ya da Wisconsin'den değil. Şimdi CIA, DEA ve askeri bilgisayarlardan yararlanmak için bu kuruluş ve birliklere başvurmuşlar. Ama bana sorarsan, bu parmak izinden hiçbir sonuç alamayacaklar."

Andrea, cinayet tarihinde ilk seri cinayetler işleyen adamın 1888'de Londra'nın doğu bölgesinde faaliyet gösteren Karındeşen Jack olduğunu ve bu cinayetlerin çözümsüz kaldığını okumuştu.

Freddie, cesedin yanındaki tekerlekli küçük bir masa üzerinde duran otopsi aletlerini düzenlerken, "Biliyor musun, Andrea?" diye devam etti, "Altmışların başlarında Boston Canavarı on üç kadını öldürdü. Bir zanlı yakalanıp bir hastanede müşahade altına alındı, fakat mahkemeye çıkarılamadı. Aynı şey burada da olabilir." Sustu ve eline bir neşter alıp inceledi. "Washington King County'de Green River canavarı on iki yıl ortalarda rahatça dolaştı. O da tam kırk dokuz kadın öldürdü ve bu cinayetler de aydınlatılamadı. Burada da aynı şey olabilir."

"Evet, bunu ben de biliyorum." Andrea yaptığı araştırmalar sonucunda bu tür seri cinayetler işleyen katillerin büyük bir olasılıkla çocukluklarında cinsel saldırıya uğramış, ya da kafalarından ciddi darbeler almış kişiler olabileceklerini öğrenmişti. Böyleleri, askerliklerinde de arkadaş edinememekteydiler. Ya da bazı nedenlerle askere bile alınmıyorlardı. Bu tür katiller, genellikle etki altında kalıyor ve dışarıdan bakıldığında sakin, normal ve hatta sevimli insanlar gibi görünüyorlardı. Seri cinayet işleyenler, genellikle günce tutarlardı, ama bu güncelerde neyin gerçek, neyin fantezi olduğunu

anlamak çok zordu. Andrea, Amerikan hapishanelerinde bu türden birçok adam bulunduğunu ve yalnızca birkaçının idam edildiğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Bunlar, intihar etmekten çok korkan insanlardı. Yetkililer, ülkede halen otuz beş kadar seri cinayet katilinin serbest dolaştığını ve fırsat buldukça da cinayet işlediklerini söylüyorlardı.

Sevgilisi olan Minnesota valisi, bu seri cinayetlerin aydınlatılması için özel bir polis timi kurulduğunu söylemişti ona. Minnesota polisinden birkaç ünlü dedektifin oluşturduğu bu ekip, FBI'dan da destek alacaktı. Per Ellefson, bu seri cinayetleri işleyen çılgının yakalanabilmesi için elinden geleni yapıyordu.

Freddie, onun yüzüne baktı. "Charleen işi ne zaman bırakıyor?" diye sordu. "O gidince sunuculuk görevini herhalde sen alacaksın, değil mi? Sana verdikleri önemli görevlerden bu sonuç çıkıyor."

"Neden soruyorsun bunu? Charleen'i sevmez misin yoksa?"

"Televizyon ekranı için biraz yaşlandı gibi geliyor bana. Yüzündeki kırışıklıklar artmaya başladı, değil mi? Neyse, bırakalım onu şimdi. Söyle bana, Rick'le çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

Yüzünü kimsenin görmediği maskeli adam, Andrea için bu seri cinayetleri işleyen katil gibi, bir muammaydı. Bir an düşündü ve, "Her zaman hoşlanmıyorum," diye cevap verdi.

"Ya Dixon Bell?"

"O, tam bir profesyoneldir."

Freddie, bu cevapla tatmin olmamış gibiydi. Bir an düşündü ve sonra, "Sanırım biraz kendini toparlamalı," dedi. "Hava durumlarını çok fazla ciddiye alıyor ve baş-

ka bir şey düşünmüyor. Yağmur yağacaksa yağar yani, bunda ne var?"

"Bizim işimiz konusunda epey şey biliyorsun, değil mi doktor?"

"Eh, biraz. Haber bültenlerini izlemeye bayılırım. Sizler benim ailem gibisiniz işte."

Andrea, onu eğilerek selâmladı ama, bir cesedin yanı başında bu tür şeylerden söz etmek hoşuna gitmiyordu." İstersen cesedi örtebilirsin. Görmek istediğimi gördüm sanırım."

Freddie, başını iki yana salladı. "Hayır, ona otopsi yapmak için açmam gerekiyor. Kalıp da görmek ister misin çalışmamı?"

Andrea Labore, hafifçe ürperdi ve gülümsemeye çalıştı. "Hayır, teşekkür ederim doktor. Ama, bak ne diyeceğim; senin hakkında bir haber program yapmak isterdim doğrusu. Neler yaptığını, nasıl çalıştığını izleyicilere göstermek hiç de fena olmaz, değil mi? Bu cinayetlerin aydınlatılmasında senin de rolün olacaktır kuşkusuz."

"Bunun karşılığında benden ne isteyeceksin?"

Andrea şaşırmıştı. "Ne demek istediğini anlamadım doktor."

"Yani, demek istiyorum ki, sen beni ekrana çıkaracak ve methedeceksin. Bunun karşılığında ben senin için ne yapacağım?"

Andrea, bu kez güldü ve, "Pekalâ," dedi. "Telefonlarıma cevap verirsen sevinirim. Yani, evinin numarasını verirsen çok iyi olur. Senden bazı şeyler öğrenebilirim, değil mi?"

"Ben yalnızca Rick'e bilgi veririm."

"Biliyorum. Senin hakkında çok iyi bir yazı yazmış. Ama, Rick benim gibi pek çok izleyicinin seyredeceği hikâyeler yapmaz. Bu, benim işim."

Freddie, karşısındaki güzel kadının hiç de sandığı gibi aptal olmadığını anlamıştı. Bir süre tereddüt etti sonra, "Bilmiyorum Andrea," dedi. "Bu konuda biraz düşünmem gerekiyor galiba."

Sonbahar

GECE ısı 7 dereceye düşmüştü ve rüzgârın hızı saatte 18 mil'di. Haber bülteni sona ermiş, herkes evine gitmişti. Dixon Bell, Hava Merkezi 7'deki masasında oturmuş, güncesiyle, bir mektubu önüne almıştı. Mektubu belki yüz kez okumuştu. Ekranların ışığı yüzüne vuruyor ve onu aydınlatıyordu. Bölgede bir alçak basınç sistemi vardı ve bir süre önce de buzlanma olayı olmuştu. Büronun camlarına vuran yağmur damlalarının sesi kulağına geliyordu.

Mektup onu kötü etkilemiş ve kızdırmıştı. Önce Andrea'yı sonra da Lisa'yı düşündü. Parmaklarıyla yüzündeki yara izini okşadı. Mektup ve yağmur, ona yıllar önce aşık olduğu başka bir kızı hatırlatmıştı. Eline bir kalem aldı ve yazmaya başladı:

'Saygon Nisan 1975'de düştü. Ben, Tan Son Nhut Hava Kuvvetleri Üssü'nde Savunma Ataşesi emrinde meteoroloji uzmanı olarak görev yapıyordum. Savaş srasında hava durumları çok önemli olduğundan, "İstihbaratçı" olarak sınıflandırılmıştım.

Savaşta, barış umutları ısıyla birlikte yükselir ve alçalır. Meteoroloji bilgisi olmayan bir general aptaldır. Generallere havanın, bombalama ve napalm atmak için ne zaman açık olacağını Dixon Bell söylerdi. Deniz piyadelerinin paraşütle atlamaları için uygun havayı yine

ben onlara bildirirdim. Muson mevsiminin tahminlerini her yıl hatasız yaptım. Evet, bazen hatalarım da oldu ve bu yüzden insanlar öldü. Ama, hata yapmadığım zamanlar da pek çok insan ölüyordu.

Saygon çok sıcak bir yerdi. O yıl muson mevsimi tahmin ettiğim gibi erken geldi. Beş yıldan beri hava üssünde hava tahmini yapıyordum. Ayın 29'unda, öğleden sonra şehirde büyük bir karmaşa yaşanıyordu ve herkes canını kurtarmak için kaçıyordu. Ben de kaçma hazırlığı yaparken, birden hava soğudu ve yağmur yağmaya başladı.

Kurtarma merkezi, doğu-batı uçuş pistinin açığında bulunan ve sütunlar üzerine inşa edilmiş harap bir binanın içinde bir spor salonuydu. İçerde bir sürü Vietnamlı barınıyordu. Her taraf leş gibi kokuyordu. Onları bıraktığımız takdirde hepsi öleceklerdi.

Küçük kız dört yaşında kadardı, etrafta dolaşıp dururken beni buldu ve ben de bu sarı benizli küçük kıza Tan Jan adını verdim. Tombul yanakları olan güzel bir çocuktu, belki de biraz Fransız kanı taşıyordu. Üzerinde, batı stili beyaz bir şort, kırmızı bir gömlek ve ayaklarında da ucuz kauçuk ayakkabılar vardı.

Elindeki kupayı bana doğru kaldırdığında, dilendiğini sandım ve uzaklaşmak istedim. Kurtarma merkezindeki tüm insanlar kurtarılmayı bekliyorlardı. Piste inen C-130 nakliye uçakları, kurtarılacak insanları alıyor ve tekrar havalanıyorlardı.

Başımı kaldırıp yağmura baktığımda, Tan Jan arkamdan gelip pantolonumun paçasına yapıştı ve içinde kırmızı bir sıvı bulunan kupayı tekrar bana uzattı. O zaman, dilenmediğini ve bana bir şey vermek istediğini anladım ve kupayı alıp kokladım. Ancak bir şey kokmuyordu. Bir yudum alıp tadına bakınca, çilekli, fakat

şekersiz bir içecek olduğunu anladım. Lezzetsiz, garip bir sıvıydı. Küçük kızın hoşuna gidiyordu herhalde.

Bildiğim birkaç Vietnam sözcüğü ve yine az İngilizce bilen Vietnamlıların yardımıyla küçük kızın Quang Tri'den getirilmiş yetimlerden biri olduğunu öğrendim. Kâğıtları olmadığı için onu uçağa almamışlardı. O zaman, bu zavallıların buradan kaçmalarının ne kadar güç olduğunu anladım ve bir şeyler yapmayı düşündüm.

Kalabalığı yarıp çıkış kapısı önünde herkesin kâğıtlarını inceleyen iki Deniz Piyadesi askerinin yanlarına gittim. Çevrede onlardan ve benden başka Amerikalı da görünmüyordu. Askerlere kızı gösterip, "Bu küçük kızı uçağa almamışlar," dedim.

Askerler ne söylediğimi anlamamış gibi aptal aptal suratıma baktılar. Sonra içlerinden onbaşı olanı "Peki, kâğıtları nerede?" diye sordu.

"Bu küçük kız bir yetim, kâğıtları nereden bulsun?"

"Kâğıdı yoksa onu gönderemeyiz."

Bu askerler, henüz güneş yanığı olmamış tenlerinden anladığım kadarıyla Vietnam'a yeni gelmişlerdi ve hiçbir şey bilmiyorlardı. Sabırlı davranmaya çalıştım ve, "Bu uçaklar nereye uçuyorlar?" diye sordum.

"Bunlar Amerikan uçakları ve doğal olarak Amerika'ya gidiyorlar."

"O zaman bu zavallı küçük kızı bir uçağa bindir de gerisini Amerikadakiler halletsin."

"Ona izin kâğıdı bulmak zorundasın."

Küçük kızı alıp kantine götürdüm ve karnını doyurdum. Sempatik Tan Jan çok hoşuma gitmişti doğrusu. Ona izin kâğıdını nasıl çıkaracağımı düşünürken, tepemize bir havan mermisi düştü ve üzerimize toz toprak yağdı. Spor salonu yanmaya başlamıştı. Tan Jan, kollarıma atılıp korkudan başını göğsüme gömdü ve hiç kı-

mıldamadan durdu. Bize bir şey olmamıştı ama, içeride çok yaralı olduğu görülüyordu

Dışarısı cehenneme dönmüştü. Her taraftan top ve roketlerin sesleri geliyordu. Spor salonu bir kuş kafesini andırıyordu; içerdekiler dışarıya kaçmaya uğraşırken, dışarıdakiler de içeriye sığınmaya çalışıyorlardı. İtfaiye arabaları gelip hemen yangını söndürdüler. Gelen birkaç Amerikalı asker, içerdekilere, uçaklarını kaçırmak istemiyorlarsa dışarıda beklemeleri gerektiğini söyleyince, bombardımana rağmen herkes dışarıya hücum etti. Ben de kucağımda Tan Jan olduğu halde dışarıya çıktım.

Yağmur dinmiş, güneş yine her yanı ısıtmaya başlamıştı. Hava üssü hâlâ bombalanıyordu. Tam yüklü bir C-130 pistin sonuna kadar ilerledi ve havalandı. Ancak, onun kalkışından birkaç saniye sonra inen bir başka uçak, kanadına isabet aldı ve pistten çıkıp yanmaya başladı. Bu arada apronda duran birkaç uçak da onunla birlikte yanmaya ve patlamaya başlamışlardı. Güney Vietnamlı askerler süngü taktıkları tüfeklerini öne doğru uzatmış, birbirleriyle itişen insanları kontrol etme gayreti içindeydiler. İri vücudumla insanları iterek öne doğru ilerlemeye çalıştım.

Herkes başka uçak kalmadığını sanarak bağırıp çağırmaya başladığı zaman, ufukta bir C-130 daha göründü. Ancak, bombardımanda pist paramparça olmuştu ve uçak belki de inemeyecekti. Fakat pilot inmeyi başardı ve uçak aprona gelip durdu. Kapıda, beyaz gömlekli, iri yarı bir Amerikalı belirdi, herhalde pilottu. Adam merdiveni indirir indirmez, uçağa doğru bir hücum başladı. Herkes binmek için koşuyordu.

Askerler bizi geriye itmeye çalışıyorlardı ve ben, kucağımda küçük kızla çaresizdim. Daha ileride duran bir-

kaç asker, tüfeklerini yere atıp uçağa doğru koşmaya başladılar. Kurtulmayı bekleyen Vietnamlılar da şimdi askerlerin peşinden koşuyorlardı ve hiç kimse izin kâğıdı düşünmüyordu artık.

Herkes kendini kurtarmaya bakıyordu. İnsanlar çaresizdi. Uçağın kapısındaki iri yarı adam, çocukları alıyor, askerleri geri itiyordu. İnsanların bağırışları, bomba ve roket seslerine karışıyordu. Pilot, uçağa fazla yük bineceğini anlamış olmalıydı ki, birden gazı açtı ve uçağı harekete geçirdi. Uçak, apronda ağır ağır ilerlemeye başlamıştı.

Güney Vietnamlı askerlerin büyük çoğunluğu görevlerini sürdürüyor, süngülü tüfekleriyle insanları geriye doğru itiyorlardı. Etrafımızda bombalar, roketler patlıyordu ve uçuş pisti neredeyse tamamen parçalanmış, binalar yanmaya başlamıştı. Elimle Tan Jan'ın yüzünü kapattım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm.

C-130 aprondan ayrılmış ve pist başına doğru gitmeye başlamıştı. Uçağın arkasından bağırarak koşan birçok kişi yerlere yuvarlanmıştı. Birkaç saniye sonra uçak yakınımızdan geçecekti. İçerdekiler, hâlâ kapıyı kapamaya çalışıyorlardı. Bu durumda, buradan başka bir uçak kalkmayacağını anlamıştım.

Bir gün önceden bana verilen şifreyi ezberlemiştim. Beni nereden alacaklarını da söylemişlerdi; daha sonra, kalan Amerikalılarla birlikte helikoptere binip kaçacaktık. USS Midway gemisi bizi körfezde bekliyordu. Son olarak, yalnızca askeri personel ve istihbaratçılar kurtarılacaktı ama, o zaman da şimdiki gibi kargaşa olmayacağını kim garanti edebilirdi?

Uçak, bize yakın olan pist başından kalkacaktı ve bulunduğumuz yere doğru yaklaşıyordu. Çevremdeki insanların hepsinden iri ve güçlüydüm. Uçağın kapısını

hâlâ kapayamamışlardı ve insanlar hâlâ koşuyorlardı. Bir anda karar verdim ve ileriye atılıp, kucağımdaki küçük kızı bir top gibi tutup koşmaya başladım.

Önüme çıkan iki askeri bir omuz darbesiyle devirdim ve koşmaya devam ettim. Yerlerde, roket saldırısında parçalanmış cesetler vardı ve ben, kucağımdaki çocukla onların üzerinden atlayarak çılgınca koşuyordum. Tüm gücümü bacaklarıma vermiştim ve o andaki hızımın, şampiyonluk kazandığımız maçtaki hızımdan daha fazla olduğuna emindim. Yere devirdiğim Vietnamlı askerler hemen ayağa fırlamış ve bağırarak arkamdan koşmaya başlamışlardı. Bir ara, birkaç Amerikalının, "Koş Dixon, koş!" diye bağırdıklarını duydum. Bağıranlar, siperlerine gizlenmiş, beni tanıyan askerlerdi. Birden, pistin sonuna bir roket isabet etti ve gözlerim bir an için hiçbir şey görmedi.

Uçak gereğinden fazla yüklendiği için hızını kısa zamanda artıramıyordu ve ona yaklaşmakta olduğumu anlayınca sevindim. Bu, benim ve küçük kızın yaşam koşusuydu ve bunu başarmak zorundaydım. Her tarafım ağrıyordu. Tan Jan korkmuş ve ağlamaya başlamıştı. Bana öylesine yapışmıştı ki, ondan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Nihayet uçağın kapısına yetiştim ve küçük kızı uzatıp, "Alın çocuğu!" diye bağırdım. "Lütfen onu alın!"

Adamlar, hâlâ kapıyı kapamaya çalışıyorlardı. Ancak benim gelmeyeceğimi ve yalnızca kızı vermek istediğimi anlamışlardı. İçlerinden biri kollarını uzattı ve Tan Jan'ı yakalayıp hemen içeriye çekti. İstediğime ulaşmıştım; artık rahatlayabilirdim. Uçak da zaten hızlanmaya başlamıştı. Bundan sonra koşsam da ona yetişmem olanaksızdı. Tan Jan, uçağa alınırken bağırıp çırpınıyor, benden ayrılmak istemiyordu.

Birkaç adım daha attım ve ayağım takılınca hızla yere yuvarlandım. Vietnamlı askerler şimdi bana yetişmiş ve tekmelemeye başlamışlardı. Biri süngüsüyle yüzüme vurunca kollarımı kaldırıp yüzümü korumaya çalıştım. Belki de Amerikalılara olan öfkelerini benden çıkarmak istiyorlardı. Adamlar artık beni dövmekten vazgeçince, parmaklarımın arasından baktım ve uçağın yerden havalandığını gördüm. Uçak, ağır ağır yükselip irtifa aldı ve bir süre sonra da Asya semalarında gözden kayboldu.'

Dixon Bell kalemi bıraktı, tekrar mektubu aldı ve parmağını yine yüzündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. Yazılacak bazı şeyler daha vardı ama, onları başka bir gece yazabilirdi. Mektubu katlayıp güncesinin içine koydu, kapağını kapattı ve pencereye gitti.

Yağmur devam ediyordu ve sert rüzgârla gelen damlalar, ağaçların renkli yapraklarını koparıp uçuruyor, arada sırada çakan şimşekler, gökdelenleri aydınlatıyordu. Kötü bir mevsimdi bu. Ellilerin başlarında, küçük bir çocukken, bir gün dedesiyle birlikte Louisiana'da bir fırtınaya yakalanmışlardı. Baton Rouge'dan eve gidiyorlardı ve dedesi, sağanak yağmurdan önünü göremez olunca arabayı yolun kenarına çekmiş ve beklemeye başlamışlardı. Bir süre sonra, önlerinden bir kamyon geçerken şimşek çaktı ve Dixon Bell, kamyonun üzerinde büyük, garip bir sandalye gördü. Kamyona bağlanmış bu koca sandalyenin ne olduğunu sorunca, dedesi ona, bunun bir elektrikli sandalye olduğunu söylemişti. Anlattığına göre, Louisiana'da yalnızca tek bir elektrikli sandalye vardı ve idam edilecek bir mahkûmu olan herhangi bir hapishane, idam zamanı geldiğinde bunu eyalet yönetiminden istiyordu.

Dixon Bell, masasındaki lambayı yaktı ve satıh hari-

talarını incelemeye başladı. Üstteki iki haritayı kaldırıp üçüncüye bakınca, kâğıdın bir köşesine kırmızı kalemle, 'Seni donduracağım, Meteoroloji Uzmanı' yazdığını gördü ve suratını buruşturup düşünmeye başladı.

Bu aptalca yazılar her gün ya da her hafta gelmiş olsa, bunu polise ihbar eder ve gerekenin yapılmasını isteyebilirdi. Ancak, bunu yapan hangi namussuz ise, üç ya da dört ayda bir yapıyordu ve artık alışmıştı.

Meteoroloji merkezinden gelen bilgileri inceledi. Güney Amerika'nın pasifik kıyılarında sürekli bir ısı artışı görülüyordu. Kuzeyde, Dakotalar'da ise kar yağışı vardı. Hesaplamalarıyla bilgisayar verilerini karşılaştırdı ve başını salladı. Önlerinde sert bir kış vardı.

Çocuk

BAŞKOMİSERİM, Noel akşamında sizi rahatsız ediyoruz, özür dilerim, fakat küçük prensesin yazdığı bir mektubu gördük. Baksanız iyi olur."

Les Angelbeck hava uygun olduğu takdirde Afton'a kadar gidip geri dönebileceğini hesaplamıştı ama, her şey tersine gitmiş, meteoroloji uzmanının dediği gibi berbat hava gelmişti. Şimdi korkunç bir kar fırtınasında arabasıyla eve gitmeye çalışıyordu. Mektubu da yanına almıştı.

Polis köpekleri, yedinci kurbanın cesedini ıslak ağaç yapraklarının arasında bulmuşlardı. On beş yaşında, fazla zeki olmayan fakat garip yeteneklere sahip bir kız olan kurbanın ismi Karen Rochelle'di. Ailenin tek çocuğu olduğu için ona Afton Prensesi adını takmışlardı. Ekim ayının son günlerinden birinde okul otobüsünden inmiş ve bir daha da görülmemişti.

Afton kasabası, nehrin Minnesota tarafındaki St. Croix Vadisi'nin güney ucundaydı. Ormanlarla kaplı tepeleri ve harika manzaraları ile öylesine güzel bir yerdi ki, halkı, bölgenin bozulmaması için ellerinden geleni yapıyordu. Ama büyük kentlerin varoşları artık yakınlarına kadar gelmişti.

Öldürülen kızın ak saçlı babası, Les Angelbeck'i kızının odasına götürdü ve zavallı yavrusunun eşyalarını

gösterdi. Sonra köşedeki masaya gidip bir not defterini alıp başkomisere uzattı.

"Bakın başkomiserim, bunu buldum ve yazılı sayfa koparılıp altındaki boş sayfada kalem izleri görünce, üzerini kurşun kalemle karalayıp şu yazıyı ortaya çıkardım. Şuna bir göz atar mısınız lütfen?"

Seni TV'de gördüm. Sen katil biliyorum.

Seni TV'de gördüm. Sen katil biliyorum.

Aynı kelimeler, düzgün cümle halinde olmasa bile birkaç kez tekrarlanmıştı. Kızın babası daha sonra içinde posta pulları olan bir defter çıkardı ve birkaç sayfa çevirip posta pullarını ona gösterdi. Blok halindeki pullardan biri köşeden koparılmıştı. "Bu yazdığını birine mi gönderdi demek istiyorsunuz?"

"Bunu başka nasıl açıklayabiliriz, başkomiserim? Bunların yazıldığı kâğıt ortalarda yok, üstelik pul da kullanılmış."

Başkomiser biraz düşündü ve sonra, "Kızınızın zekâ düzeyinin normalin biraz altında olduğunu öğrendim," diye konuştu. "Mektup yazıp atabilecek kadar akıllı mıydı? Yani, bunu yapabilir miydi?"

"Oh, evet. Bunu yapabilecek kadar akıllıydı efendim. Üçüncü sınıf düzeyinde okuyup yazabiliyordu. Birkaç kez bazı yerlere mektup yazdığını biliyorum. Özellikle kendi adına mektup gelmesinden çok hoşlanır, büyük zevk alırdı. Ancak şimdiye kadar böyle bir şey yazdığını hiç görmedim."

"Gönderdiği mektupların zarflarına kendi adresini yazar mıydı?"

"Oh, evet. Tam bizim öğrettiğimiz gibi, kendi adresini zarfın sol üst köşesine yazardı hep."

Les Angelbeck elindeki karalanmış kâğıda tekrar

baktı ve düşünmeye başladı. 'Seni TV'de gördüm. Sen katil biliyorum.' Ne anlama geliyordu ki?

"Televizyonda neler izlerdi?"

"Şey, bazı çocuk programlarını izlerdi genellikle: Bazen de komedi filmleri. Akşam yemeğinden sonra yatıncaya kadar ekran karşısında kalırdı."

"Peki, bölge TV'leri? Onları izler miydi?"

"Oh, evet, özellikle haber programını izlerdi. Onun, şu ünlü meteoroloji uzmanı Dixon Bell'e hayran olduğunu biliyordum."

"Bu mektubu başkasına gösterdiniz mi?"

"Hayır başkomiserim, hemen size haber verdik."

"Pekalâ, bunu aramızda bir sır olarak saklayalım, tamam mı? Medyanın bu mektup hakkında bir şeyler duymasını istemiyoruz."

"Tamam, sizi anlıyorum."

"Kar yağışı hızlanıyor, bir an önce yola çıksam iyi olacak."

Öldürülen kızın babası onun önüne geçti ve, "Bakın başkomiserim," dedi. "Size garip gelebilir ama, bunu söylemek zorundayım. Kızımın garip bazı sezgileri, yetenekleri vardı. Bazen, açıklanması mümkün olmayan şeyler görür ve söylerdi. İşte, bunu da size söylemem gerekiyordu... Giderken çok dikkatli olun, buralarda yol kaybetmek çok kolaydır."

Les Angelbeck, arabanın radyosunu açtı ve kendilerine İyi Komşu ismini veren WCCO istasyonunu buldu. Radyoda, daha önce de duyduğu gibi, kar yağışı tipi ve görüş azlığından söz ediliyor, araba sürücüleri uyarılıyordu. Isı daha da düşecek ve buzlanmaya başlayacaktı. Rüzgâr, hızını artırıyordu. Böyle bir havada insanın direksiyon başına geçmesi için deli olması lâzımdı. Ama, o bir polisti ve görevini yapmak zorundaydı.

Kar lapa lapa yağıyor, farlar bile birkaç metreden fazlasını göstermiyordu. Öksürmeye başladı ve parkasının koluyla ağzını sildi. Nefes alırken pek güçlük çekmemesine karşın, verirken genellikle öksürüyordu.

Yokuş aşağı ağır ağır inerken yolun kenarlarına baktı. Kaldırımlara park etmiş tüm arabalar bembeyaz bir örtünün altında kaybolmuşlardı ve hiçbir şey görünmüyordu. Görüş mesafesi neredeyse sıfıra düşmüş gibiydi. Eyaletlerarası yolun iki kilometre kadar kuzeyde olduğunu biliyordu ama Afton denen bu yerde sokaklar kuzey güney yönünde gitmiyorlardı ki. Burada sokaklar, sürekli dönüyor, birbirlerini kesiyor, inişli çıkışlı, hangi yöne gittikleri belli olmayan geçitler halinde uzuyorlardı. Bir süre sonra kaybolduğunu anladı ve yine bir öksürük nöbetine tutuldu. Bir ara direksiyon hakimiyetini kaybeder gibi oldu ve hiç düşünmeden, ani bir refleksle hafifçe frene bastı. Ancak, bu hareketi, arabayı ani bir kayışla yolun kenarına atmış ve arka tekerlekler yol kenarındaki boşluğa düşmüştü. Vitesi bire alıp yavaşça gaz verdi, fakat arabayı oradan çıkaramayacağını çok geçmeden anladı.

Öksürüğünün geçmesini bekledi ve ellerini direksiyona dayayıp düşünmeye başladı. Les Angelbeck tecrübeli bir poliste ve paniğe kapılacak bir adam değildi. Bir sigara yakıp camı açarak çevresine bakındı. Kanal 7'de bir gece önce dinlediklerini hatırladı.

Dixon Bell hava durumunu sunarken, "İspanyolca bilenler, 'El Nino' sözcüğünün çocuk anlamına geldiğini de bilirler," demişti. "Biz de, açıklanması mümkün olmayan bir şekilde ve genellikle Noel zamanı Güney Amerika'nın Pasifik sahillerinde meydana gelen bir sıcak su akıntısına 'çocuk' ismini veririz. El Nino meydana geldiğinde, garip etkileriyle herkesi şaşırtır. Jet akışı

dediğimiz hava ceryanları yön değiştirir ve dünyanın hemen her bölgesinde hava paternlerinde değişiklikler olur. Bizim Ortabatı bölgemizde ise bunun etkisi normalin üzerinde yağmur ve kar yağışı şeklinde ortaya çıkar. İşte, yarın akşam böyle bir kar yağışı bekliyoruz, sayın izleyiciler. El Nino'dan bize bir Noel armağanı, büyük bir kar fırtınası. Onun için sizlere, zorunlu olmadıkça evlerinizden çıkmamanızı tavsiye ederim. İşleri olanlar, çalışanlar da, evlerine çabuk ve erken saatlerde dönsünler."

Adam gerçekten işini biliyordu ve halkı tam zamanında uyarmıştı. Başkomiser sigarasından derin bir nefes çekti ve düşünmeye başladı. Mevsim Katili, ya da Mevsimlik Katil diye adlandırdıkları caninin yakalanması için oluşturulan Özel Tim'in elinde, ilk cinayette bulunan parmak izlerinden başka, şimdi de bu mektup vardı ve bölgeden de her gün bir sürü ihbar telefonu geliyordu. Ama, ihbarlar o kadar çoktu ki bunlardan yalnızca güvenilir kaynaklardan, ya da diğer polis merkezlerinden gelenleri kayda alıyor ve gereğini yapıyorlardı. Cinayetlerle ilgili haberler 150 dosya haline gelmişti. Bilgileri bilgisayarlara veriyor ve onlardan daha çok bilgi çıkarıp alıyorlardı. Beş eyaletin kapladığı bölgede tüm kuşkulular, çılgınlar, merkezlere alınıp sorgudan geçiriliyordu. Söylenenlere göre, polis tarafından bu araştırmalar için harcanan para, Noel'e kadar, iki milyon dolar kadardı.

Seri cinayetler konusunda uzman olan bir FBI ajanı, Quantico'dan gelmiş ve Özel Tim'e katılmıştı. Özel Tim'in birkaç uzman polisi, atmosfer olaylarının insan davranışları üzerindeki etkileri konusunda araştırmalar yapan Wisconsin Üniversitesi'nin bazı bilim adamlarıyla görüşmüşler, bilgi almışlardı. Angelbeck de bir ara Kan-

sas City'ye uçmuş ve oradaki Meteoroloji Servisi, Fırtına, Kasırga Tahmin Merkezi'nden uzmanlarla görüşmüştü. Ona yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmış olmalarına karşın, Angelbeck, onlardan fazla bir şey öğrenememişti.

O sabah görüştüğü parmak izi uzmanı Glenn Arkwright, "AFIS bilgisayarından aldığımız elli dokuz isimden yarısını attık ve daha sonra bir eleme daha yapıp, işimize yarayacak gibi olan yirmi parmak izini ayırdık," demişti. "fakat, bu izlerin sahiplerinden sekizi ölmüş ve on ikisi de bizim eyalete hiç ayak basmamışlar. Bu parmak izlerinin sahiplerinden biri olan New York'lu bir adam, bir ara Wisconsin Dells'e gittiğini itiraf etti. Bu yerin Minnesota'da olduğunu sanıyormuş. Neyse... CIA, gizli parmak izlerini araştırma konusunda yaptığımız öneriyi reddetti. Donanma istihbaratı da kabul etmiyor. Kara Kuvvetleri, önerimizi düşüneceğini bildirdi ve bize, doldurmamız için bir sürü kâğıt gönderdi. Ancak, Hava Kuvvetleri kısıtlı bir araştırmaya evet dedi... yalnızca, Vietnam devrinin emekli askerleri hakkında bilgi alabileceğiz galiba. Ama bize üzerinde çalışacağımız parmak izlerini ancak altı ya da sekiz hafta sonra verebilirlermiş, önce onları ayıracaklar ve sınıflandıracaklarmış."

Başkomiser, sigarasını arabanın kül tablasına bastırıp söndürdü, boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. Kürklü parkasının fermuarını kapadı ve eldivenlerini giyip arabadan indi.

Ayağını karın üzerine atar atmaz, buz gibi bir rüzgâr sanki bir tokat gibi suratına inmişti. Arabanın içi soğumasın diye kapıyı hemen kapadı ve arka tekerleklerin girdiği çukura yöneldi. Tipi halinde yağan kar çamurlukların üst kısmına kadar çıkmış, tekerlekler görünmez

olmuştu. Eline küreği alıp karları temizleyecek kadar gücü olmadığını biliyordu, bunu yapmak da istemiyordu zaten. Polis telsizinden yardım isteyebilirdi ama, nerede olduğunu bilmiyordu. Karların biraz seyrelmesiyle doğu tarafında bir vadi, batısında ise bir orman görünüyordu. Tepeden aşağıya doğru çığ şeklinde kar kümeleri yuvarlanıyordu.

Egzoz gazının geri tepip arabanın içine girmemesi için boru çıkışını karlardan temizledi ve tekrar ön tarafa yürüdü. Fakat elini kapıya atar atmaz bir küfür savurmaktan kendini alamadı. Arabanın kapısı kilitliyken kapanmış kalmıştı. Anahtar kontaktaydı ve motor da çalışıyordu. Ön camını dışarı çıkarken iyice kapamıştı ve tabii ki arka kapılar da kilitliydi. Derin bir nefes aldı ve sağ tarafa geçip sağ ön kapıyı denedi; o da kilitliydi. Şiddeti arada sırada artan rüzgâr, kar tanelerini suratına çarpıp duruyordu. Tekrar sol tarafa geçti ve sol ön camı kırmaya çalıştı, ancak elinde herhangi sert bir cisim yoktu ve eliyle de bunu yapamayacağını biliyordu. Paniğe kapılmamıştı ama, endişe içindeydi. Dişlerini sıktı ve ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Yolun karşı tarafındaki çamlar, bulunduğu yöne doğru eğiliyorlardı. Rüzgârın hızı, bazen saatte 50 mile kadar çıkıyor olmalıydı ve arabası şimdiden karların altında kalmaya başlamıştı. Yüzüne çarpan minik buz parçaları canını yakıyordu. Kar, botlarının içine bile girmeye başlamıştı. Bu bölge, zengin insanların yaşadıkları bir yerdi ama, onlar da birbirlerinden yüzlerce metre mesafede yaşarlardı. Kendi kendine, "Arabanın yanından ayrılma sakın" diye mırıldandı. Çılgınca bir şey yapmak istemiyordu.

Arabanın ön kısmında birikmiş ve küçük bir tepe halini almış karın üzerine oturup sırtını sokak tarafında-

ki ön tekerleğe verdi. Bu şekilde, hem motorun ısısından yararlanabilir, hem de sokaktan geçen bir arabayı görebilirdi. Nasıl olsa, bir süre sonra sokaktan bir araba geçer ve onun farlarını görebilirdi. Eldivenli ellerini koltuk altlarına soktu ve titreyerek beklerken, babasının başına gelenleri hatırladı.

Tarihi hiç unutmuyordu; 11 Kasım 1940'dı ve Les Angelbeck henüz lise öğrencisiydi. Babası o sabah havanın çok güzel ve oldukça ılımlı olduğunu görmüş ve üstüne ceketini bile giymeden ava çıkmıştı. Oğlunu da çağırmış fakat o yaşlarda her delikanlının yaptığı gibi Les hemen itiraz etmiş ve onunla gitmemişti. O yaşlardaki çocuklar, nedense, büyükleriyle birlikte olmaktan pek hoşlanmazlardı. Babası dönmeyince aramaya başlamışlar ve donmuş cesedini, polislerle birlikte, ancak iki gün sonra bulabilmişlerdi. Korkunç kar fırtınası Minnesota'ya öylesine habersiz ve hızlı gelmişti ki, kimsenin haberi olmamış, insanlar birbirlerini uyaramamışlardı.

Avrupa'da askerliğini yaparken Belçika'da da böyle bir kar fırtınasına yakalanmıştı. Ancak o zamanlar genç ve güçlüydü; ayrıca kazanmaları gereken bir savaşın içindeydiler. Şimdi ise yaşlanmıştı ve aptalca işler yapıyordu. Anahtarını içeride unutmuş, motoru çalışır bırakmış ve kapıları da kilitlemişti. Kimse gelmediği takdirde, bir süre sonra televizyonlarda, babası gibi onun da donarak öldüğü haber olarak verilebilirdi. Ama babası kar fırtınasına habersiz yakalanmıştı, oysa onun, bundan haberi de vardı. Evinden çıkmaması ve bu işi yarına bırakması gerekirken, yaşlı ve inatçı bir keçi gibi duramamış ve evden fırlayıp buralara kadar gelmişti. Şimdi cezasını çekiyordu işte.

* * *

Başkomiser Les Angelbeck Noel akşamı karların üzerine oturup bir arabanın geçmesini beklerken, Sky High Haberleri'nin muhabiri Andrea Labore da, sıcacık Golden Valley apartman dairesinde yalnız başına can sıkıntısıyla oturmuş düşünüyordu. Işıklar sönmüştü ve sehpanın üstünde boş bir patlamış mısır çanağı duruyordu. Televizyon ekranında hiçbir şey yoktu ve ekranın beyaz parlaklığı odayı aydınlatıyordu. Genç ve güzel kadının üzerinde mavi bir sabahlık vardı.

Valinin evini dolaşıp sonra da kolları arasında uyumasının üzerinden bir yıl geçmişti. Şimdi elinde Per Ellefson'un yazdığı bir çek ve yeni bir hap şişesinden başka bir şey yoktu.

Ona, "İlk üç gün, günde üç hap alacaksın. Ateş ya da kanama olursa hemen bizi ara" demişlerdi.

Yılbaşı tatilinin bitmesini beklemesi belki de daha iyi olacaktı ama, o sabırsız davranmış ve bu işten bir an önce kurtulmak istemişti. Bir zamanlar, bu tür kliniklerin, aptal genç kızlar, sorumsuz ya da fakir insanlar tarafından kullanıldıklarını sanırdı. Per Ellefson, ona bu işin kaça patlayacağını sorunca, hemen söylemişti. O da, çek defterini çıkarıp bir çek yazmış, "Bunu banka hesabına yatır ve onlara nakit parayla ödeme yap," demişti. O anda Rick Beanblossom'ı hatırlamaktan kendini alamadı.

Sevdiği ve onun da kendisini sevdiğini sandığı yakışıklı valiye ne olmuştu böyle? Bu kadar sıcakkanlı bir adam, nasıl birden böyle soğuklaşabiliyordu? Ya yaşamın kutsallığı konusunda söyledikleri? O çeki yazarken, idam cezası hakkında konuşurken gösterdiği vicdan azabı ve umutsuzluktan eser yoktu ortada.

Ya çocuk ne olacaktı? Yakışıklı bir valiyle güzel bir televizyon muhabirinin birleşmesinden doğmuş bir ço-

cuk, büyüyüp bir yetişkin olduğunda nasıl bir insan olacaktı acaba? Çek elindeydi; onu televizyon ekranından gelen ışığa tuttu ve sevgili valisinin kendisini veto eder gibi duran imzasına baktı. Gözlerinde biriken göz yaşlarına artık engel olamıyordu.

Birden korkunç bir rüzgârın pencere camına vurduğunu duydu ve korkuyla irkilip baktı. Tanrı da ona kızmış olmalıydı. O anda camı açsa, o fırtınanın kendisini alıp cehenneme uçurabileceği aklına geldi ve titredi.

Bir an düşündü, kalkıp kendisine bir içki hazırladı. Bir bardak Diyet Kolanın içine biraz konyak koydu ve bardağı mikrodalga fırınına bıraktı. Odası çok sıcaktı ve elleri kurumuştu. Saksılarda duran çiçekleri bile solmaya başlamışlardı. İçkisini aldı ve haplardan birini yuttu. Sonra vitamin hapını aldı ve sabahlığını iyice vücuduna sardı. Dışarıda kıyamet kopuyordu.

* * *

Tipi halinde yağan kar her tarafı örtmüştü. Karşı taraftaki ağaçlardan biri, üzerine biriken karın ağırlığına dayanamadı ve fırtınanın da etkisiyle kırılıp yola düştü. Üstü karla örtülmüştü. Yüzü donmak üzereydi. Dişleri birbirine çarpıyordu ve kaşları buz tutmuştu. Hiç durmadan titriyordu. Bir sigara içmek istedi, fakat onları da arabada bırakmıştı. Bir süre sonra arabanın motoru durdu ve yarım saat sonra da farlar söndü. Başkomiseri şimdi ölüm korkusu sarmıştı. Mevsim katilinin yeni bir kurbanı mı olacaktı yoksa?

O anda, babasının donarak öldüğünü değil, cinayete kurban giden yedi genç kadını düşünüyordu. Acaba öleceklerini anladıklarında neler düşünmüşlerdi? Katil-

lerinin yüzünü görmüşler miydi? Bağırıp, annelerini, babalarını yardıma çağırmışlar mıydı?

Prenses adını taktıkları o küçük kız, gerçekten de katili biliyor muydu acaba? Tüm bunların cevabını bilen yalnızca tek bir kişi vardı. Katil, Como Gölü'ndeki cinayetini tam bir yıl önce, bu gece işlemişti. Belki de bu gece yine oralarda dolaşıyor ve kendine yeni bir kurban arıyordu. Minnesota'lı başkomiser, o anda kendini çok güçsüz ve çaresiz hissediyordu.

Yaşlı ve sigara içen insanlar soğuktan çok etkilenirler ve meteorolojiden anlayan herkes de bunu bilirdi. Les Angelbeck de biraz meteoroloji biliyordu. Ölmek istemiyordu; emekli olmadan önce şu namussuz Mevsim Katili'ni yakalamak için her şeyini verebilirdi. İdam cezasının kaldırılmasını istemiyordu; adalet yerini bulmalıydı. Ama onun elinde değildi bu. Onun fantezilerle uğraşacak zamanı yoktu, gerçeklerle uğraşan bir insandı o. Çevresine bakındı. Buradan artık araba filân geçmeyecekti ve burada donarak ölebilirdi. Ancak, ölümlerin en acısızı da donarak ölmekti.

Yapacağı başka bir şey kalmadığını görünce, tecrübeli polis gözlerini kapadı ve dua etmeye başladı. Elleri ve ayakları iyice uyuşmuştu. Yavaş yavaş uykusu gelmeye başlamıştı ve uyuduğu takdirde, bir daha uyanamayacağının bilincindeydi.

Donarak ölmek üzereydi ve kulaklarına, sanki Noel şarkıları söyleyen küçük çocukların sesleri geliyordu. Her taraf bembeyaz ve çok güzeldi. Fakat birden gözlerini açtı ve kımıldadı. Tünelin ucunda parlak bir ışık görünmüştü. O ışığa doğru gitmek istiyor, ancak yerinden kımıldayamıyordu. Ama ışığın kendisine doğru yaklaştığını görünce canlandı. Parlak mavi bir ışıktı ve bu gökyüzünden iner gibiydi.

Mavi ışık biraz daha yaklaşınca, bunun portakal renginde bir melek olduğunu gördü. Güneş renginde kanatlarını çırparak ona geliyordu. Mavi ışığı taşıyan da bu melekti. Cennetten gelen bu melek, onu büyük sarı kanatlarına alacak ve götürecekti. Evet, uçmaya hazırdı artık. Ama melek birden durdu ve görkemli sarı kanatlar onun üzerinde kaldı. Mavi ışık şimdi dönüp duruyordu. Sonra garip bir şey oldu. Üzerine doğru insan şeklinde bir şey eğildi ve bir ses, "İyi misiniz, bayım?" diye sordu. Adamın yüzünde bir kayak maskesi vardı.

Adamın, "Ben sizi tanıyorum," dediğini duyunca kendini toparlamaya çalıştı, elini atıp kimliğini çıkarmak istedi ve, "Ben polisim" diye mırıldandı. "Başkomiserim."

Üzerine eğilmiş olan kar temizleme aracının sürücüsüydü. Adam güldü ve, "Bu kara kış sizin rütbenizle hiç ilgilenmiyor," dedi. "Haydi gelin, benim arabaya gidelim, orası sıcak ve rahattır."

Angelbeck yeniden nefes almaya başlamıştı. Birden başını çevirdi ve öksürdükten sonra, "El Nino," diye sayıkladı. "El Nino."

Kar temizleme aracının sürücüsü, hemen eğilip onu kaldırdı ve hiç de iyi durumda olmadığını görünce, "Haydi Başkomiserim," dedi. "Seni hemen bir hastaneye götüreyim."

Akşamdan kalma

UYKUSU sık sık kesilen Andrea Labore, karanlıkta tekrar gözlerini açıp etrafına bakındı. Kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Birkaç saniye öylece kaldı ve gözlerini tekrar kapayıp yeniden uykuya daldı.

Uyandığında kendisini, büyük garip ve dört köşesinde dört tane direk olan geniş bir yatakta buldu. Rahat, geniş ve erkek kokan bir yataktı bu. Gündüz olmuştu ama, etraf iyice loştu. Pencereler, kalın perdelerle örtülmüştü. Üzerlerinde altın sarısı işlemeli örtüler vardı. Karyolanın yanındaki komodinler de aynı modeldi ve bunlardan birinin üzerinde çiçek dolu bir vazo vardı. Yerde, kalın bir halı serilirdi. Bu yatak odası çok pahalı mobilyayla döşenmişti ve artık rüya görmediğini anlamıştı.

Andrea birden utandı; üzerinde külotundan başka bir şey yoktu ve çıplaktı. Elbiselerini göremiyordu, birisi onu soyup yatırmış olmalıydı. Başını yastığa gömdü ve hıçkırdı, ağlamak istiyordu. Ağzında konyak tadı vardı ve hiçbir şey hatırlamıyordu.

Noel akşamını yalnız başına kutlamıştı ve zaten kutlayacak bir şeyi de yoktu. Evet, şimdi bazı şeyler hatırlamaya başlamıştı. Vali, dün -yoksa bir gün önce miydi?- telefon etmiş ve onu görmek istediğini söylemişti. Önce hayır demiş, fakat sonradan fikrini değiştirip git-

mişti. Limuzinin arka koltuğunda tartışıp kavga ettiklerini hatırlıyordu. Sevgilisi, durmadan onu sevdiğini söylüyordu. Sonra birisi diğerini tokatlamıştı. Onu öylece bırakmış ve yalnız başına eve dönmüştü... daha sonrası karanlıktı.

Yatağın ayak ucunda, üzerinde kırmızı çizgiler olan mavi bir eşofman duruyordu. Andrea yataktan çıktı ve perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Karların üzerinden yansıyan ocak ayı güneşi, gözlerini kamaştırdı. Perdeyi kapadı ve geriye döndü.

Yatak odasında küçük, yarım küvetli bir banyo vardı. Andrea, banyoya girip kapıyı kilitledi ve tuvalete oturup başını elleri arasına aldı. Ama kafasını çatlatacak gibi düşünmesine karşın, hiçbir şey hatırlamıyordu. Sarhoş olmuş ve bir erkeğin yatak odasına girmişti. Başı ağrıyordu, akşamdan kalmış gibiydi. Ellerine baktı ve başını salladı; ikisi de kusmuk kokuyordu. Arabası neredeydi? Bulunduğu yer neresiydi, hiç bilmiyordu?

Yüzünü yıkadı ve asılı havlulardan birini alıp kuruladı. Üzerinde işlemeli bir arma olan pahalı bir havluydu bu. Lavabodaki temiz bardağı aldı, su doldurup ağzını çalkaladı. Banyo odası tertemizdi ve her şey yerli yerindeydi, ama eksik olan bir şey vardı. İçerde hiç ayna görülmüyordu. Lavabonun üstünde düz bir duvar yükseliyordu yalnızca.

Banyodan çıkıp yatağın yanına gitti ve ayak ucundaki eşofmanı alıp üzerine geçirdi. Eşofmanın göğsünde iri harflerle USMC (ABD Deniz Piyadesi'nin baş harfleri) işliydi. Yatak odasında da ayna yoktu. Yatağın kenarına oturdu ve umutsuzluk içinde düşünmeye başladı. Bu yatakta onunla beraber yatmış olan adamın kimliğini ortaya koyacak bir işaret arıyor, fakat bir türlü bulamıyordu. Nerede olduğunu belirtecek hiçbir şey yoktu.

Kalkıp kapıya gitti ve durdu. Ağlamak istiyordu ama, kendine hakim olması gerekiyordu. Yutkundu ve kapıyı açıp yavaşça hole çıktı.

Öğle vakti olmalıydı ve güneş ışığı başının ağrısını artırmıştı. Bir yerlerden televizyon sesi geliyordu; birisi futbol maçı izliyor olmalıydı. Ağrıyan başını elleriyle sıktı ve sonra midesi bulanarak ağır adımlarla ilerleyip salona doğru yürümeye başladı. Holün sonuna geldiğinde, gözleri sulanmıştı, başını uzatıp salona baktı ve birden sevinçle içini çekti. Salondaki maskeli adam, ona tüm dertlerini bir anda unutturmuştu.

Maskeli adam ona bakmadan, "Günaydın," dedi, "Yoksa iyi günler mi demeliyim? Vakit öğle oldu galiba, değil mi?"

Andrea gülümsedi ve duvardaki büyük saate baktı, on ikiyi çeyrek geçiyordu. "Merhaba," diye mırıldandı ve onun oturduğu divanın diğer ucuna gidip ayaklarını altına alarak oturdu; ellerini dizlerinin arasına sokmuştu.

Rick Beanblossom ellerini başının arkasına kenetlemiş TV izliyordu. Blucin ve üzerinde Vikings yazan bir forma giymiş, ayaklarını uzatıp birbiri üzerine koymuştu. Şatosunda oturan bir krala benziyordu. Terasın penceresinden, Calhoun Gölü ve Minneapolis kentinin harika bir manzarası görünmekteydi.

Andrea, bekâr bir erkeğin bu kadar güzel bir apartman dairesinde oturabileceğini asla düşünemezdi. Her şey pırıl pırıl ve zevkliydi. Rick Beanblossom, kendine ait harika bir dünya yaratmayı bilmişti burada. Mobilyalar eski Amerikan stiliydi, ama saatin altında duran bir bisiklet, salona daha hoş bir görüntü veriyordu. IBM bilgisayarın üzerindeki raflarda ilk göze çarpan şeyler, Shekespeare'in nadir bir koleksiyonuydu. Duvarlarda

harika yağlı boya tablolar asılıydı ve bunlardan bazılarının Fransız empresyonizmine ait olduğunu Andrea hemen anlamıştı. Ancak etrafın yine de bir kadın eline ihtiyacı olduğu belli oluyordu.

Andrea, onun bir şeyler söylemesini bekledi, fakat Rick, gözlerini televizyondan ayırmamıştı. Acaba maskesini evde yalnızken çıkarıyor muydu? İstese onun için çıkarır mıydı acaba? Ama maskesinin altında bile onun bu sorusuna hayır şeklinde cevap vermeye hazır olduğunu anlıyordu.

Genç kadın hafifçe gülümsedi ve, "Kimler oynuyor?" diye sordu.

Rick hiç kımıldamamış ve sesini de çıkarmamıştı. Andrea, futboldan anlamazdı ama, yine sordu, "Vikingler'in maçı mı var?"

Rick, "Burada hiç mor renk görüyor musun?" diye homurdandı.

"Ben takımları pek tanımam. Bunlar Packer'ler ve Washington Bear'ler (Ayılar) olabilir mi?"

"Hayır, Packer'leri bildin ama, diğer takım Washington Redskin'ler (Kırmızıderililer)

"Sen Packerler'i mi tutuyorsun?"

"Kapar mısın çeneni?"

İkisi de susup maçı izlemeye başladılar. Bir ara Rick gördüğü bir hata karşısında dayanamadı ve öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

Andrea stüdyoda, onun Minnesota takımlarına tutkunluğu konusunda şakalar dinlemişti ve Rick'in bir futbol hastası olduğunu biliyordu. "Neden Vikingler'i değil de Packer'leri tutuyorsun?"

"Çünkü Vikingler play-off dışında kaldılar. Benim sadakatimi mi sorguluyorsun sen? Benim babam, dedem ve dedemin babası Minnesota'lıydılar. İç savaşta

savaşan Beanblossom'lar da oldu. Benim sadakatimden kuşku duyamazsın, ben gerçek bir Minnesota'lıyım, anlıyor musun?"

Andrea güldü. "Spor merkezinde söz ettikleri mor kan senin mi yoksa?"

Rick hiç sesini çıkarmadı. Ama Vikingler'in elenmeleri, Packerler'in kötü bir sonuca doğru gitmeleri ve ayrıca da Andrea'nın durmadan sorular sorması onun canını sıkmış gibiydi.

Andrea, onu futbolla konuşturamayacağını anlayınca konuyu değiştirdi, "Dün akşam dışarıya çıktım ve sarhoş oldum," dedi.

"Çok iyi yapmışsın, kutlarım seni. Golden Valley polisi seni bir restoranın park yerinde direksiyonda sızmış olarak bulmuş. Seni merkeze götürüp ayılmanı beklemek üzere bırakmışlar. Oradaki bir arkadaşım sabahın üçünde telefon edip bana haber verdi."

"Senin arkadaşın ya da haber kaynağının olmadığı yer var mı?"

"Pek yok sayılır, ama böylece kurtardım seni işte, fena mı oldu yani?"

"Beni yatağa sen mi yatırdın?"

"Evet, ama dün gece hiç de seksi değildin, biliyor musun?"

"Peki, elbiselerim nerede?"

"Onların üzerine kusup rezil etmişsin. Giyilecek durumları olmadığını görünce soğuk suya bastırmaktan vazgeçtim ve bir plastik torbaya koyup çöp kutusuna attım. Böylece kendine yeni bir şeyler alma fırsatı verdim sana. İyi etmişim, değil mi?"

"Peki ama, alışverişe ne giyerek çıkacağımı da söyler misin bana?"

"Bir şeyler ayarlarız, merak etme. Hem söylesene

bana, onunla hâlâ yatıyor musun? Yani, hâlâ gizlice evine giriyor musun onun?"

Rick Beanblossom, onu sonunda kızdırmayı başarmıştı. Andrea, bir süre ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi, düşündü. Mesleğinde ilerledikçe, özel yaşamı berbatlaşmaya başlamıştı. Bu kez, gözündeki yaşı engelleyemedi ve elini yanağına uzatıp gözyaşını sildi. Sonra boğuk bir sesle, "Onu artık görmemeye karar verdim," diye homurdandı. "Bu iş bitti."

Maçın gidişi iyi değildi, Rick yine elini sallayıp bağırdı. "Bu takım bir zamanlar yıldızlar yetiştirirdi. Neredesin Fran Tankenton?"

Andrea, "Fran Tankenton da kim?" diye sordu.

Rick sonunda maskeli başını çevirdi ve yanında oturan güzel kadına baktı. Andrea'nın yüzünde kederli bir ifade görünce, elini kendi dizine vurdu ve, "Gel yanıma güzelim," dedi.

Andrea ona yanaştı ve ağrıyan başını kucağına koydu. Rick, elini onun omzuna atmıştı. Uzun süre öylece, konuşmadan kaldılar. Cinayetler, polisler artık ikisini de hiç ilgilendirmiyordu.

Ceza

RICK Beanblossom, Eyalet Meclis Binası'nın önündeki merdivenin en üst basamağında yalnız başına durup, St. Paul kentinin beyaz manzarasına baktı. Mart ayı bölgenin en karlı ayı idi ve bu yıl da gerçekten bu ününü korumuştu. Karşı tepedeki Katedral de, kar tanelerinin arasında muhteşem görünüyordu.

Mevsim Katili, kadınları öldürmesini çok iyi biliyordu da acaba hükümet bir erkeği, ya da kadını nasıl öldüreceğini biliyor muydu? Rick Beanblossom, buraya bunu öğrenmeye gelmişti. Merdivenin dibinde birkaç okul otobüsü bekliyordu. Üzerlerinde numaraları yazılı televizyon naklen yayın arabaları da kaldırım kenarlarına park etmişlerdi. Rick, derin bir nefes aldı ve maskesinin üzerine düşen kar tanelerini eliyle temizledi. Mevsimlere göre cinayet işleyen canavar, kış cinayetini henüz işlememişti. Bölgede yaşayan insanlar, korku ve endişe içinde bekleşiyorlardı. Oysa politikacılar, bu binadaki kendi yaşamlarıyla ilgileniyorlardı. Rick kente sırtını döndü ve mermer kemerin altından geçip, meclisin demir kapısına doğru yürüdü.

* * *

Minnesota'da idam cezasını kaldıran kişi, İngiltere'den gelmiş bir homoseksüel olmuştu. Yirmi yedi ya-

şında ve buhar borucusu olarak çalışan William Williams, Amerika'ya mülteci olarak gelmiş ve yerleşmişti. Çirkin ve berbat bir hergele olan bu homoseksüel, on altı yaşındaki Johnny Keller'le aşk hayatı yaşamaya başlamış ve onunla birlikte kuzey bölgelerinde iş aramaya çıkmıştı. Fakat Johnny Keller bir süre sonra ondan da gezmekten de bıkmış ve annesinin yanına dönmüştü. Williams da onun arkasından hemen fazla oyalanmadan St. Paul'e geldi.

Williams, nisan ayının 12'sinde Johnny'nin evine gitti, fakat çocuğun annesi tarafından terslendi ve kovuldu. Buna çok içerlediğinden içip sarhoş oldu ve eline bir tüfek alıp gece yarısından sonra tekrar Johnny'nin evine geldi. Önce Johnny'nin annesini sırtından vurdu, sonra da yatağında uyumakta olan Johnny'nin başına iki kurşun sıktı. Polise telefon edip cinayetleri ihbar etmiş, fakat bunu kendisinin yaptığını söylememişti. Ancak jüri ona inanmayıp suçlu bulmuş ve yargıç, Williams'ı asılarak ölüme mahkûm etmişti.

William Williams'ın son yemeği, şerifin karısı tarafından hazırlandı. Saçları kesildi ve sakal traşı oldu. Rahiple birlikte dua edip hapishane arkadaşları ile vedalaştı. Olay, 1905 yılında oluyordu. Williams, 13 Şubat 1906 gününün geceyarısında, elleri kelepçeli olarak hücresinden alındı ve götürüldü. Bu, uzun bir yürüyüştü.

İdam heyeti ve mahkûm, demir merdivenlerden bodruma, darağacının bulunduğu yere indiler. Çoğu gazeteci olan otuz iki tanık, olayı izlemek için toplanmışlardı. Gardiyan, Williams'ı darağacının dibinde bırakınca, idam mahkûmu cesur adımlarla on üç basamağı çıktı ve ipin altına geldi. Ramsey County şerifi onu orada bekliyordu.

Şerif, idam kararını okuyup bitirdikten sonra ona

son sözlerini sordu. Williams, yine suçsuz olduğunu söyledi. Büyük bir soğukkanlılıkla, "Bu, yasal bir cinayettir," diye konuştu. "Beni, Johnny Keller'i öldürmekle itham ederek ölüme mahkûm ettiniz. O benim en iyi dostumdu ve onunla öbür dünyada tekrar buluşacağım. Johnny'le hiçbir zaman anormal ilişki içinde olmadım. Ama kaderime razıyım. Elveda."

Başına siyah bir başlık giydirdiler, sonra da boynuna ipi geçirdiler ve şerif, kolu çekmek üzere aşağıya indi.

Bu tür idamlarda, çok nadir de olsa hiç beklenmeyen olaylar meydana gelebiliyordu. Şerif, kolu indirip Williams'ın ayakları atındaki kapağı açar açmaz, idam mahkûmu aşağıya düştü. Ancak ipin yirmi santim ve Williams'ın boynunun da on santim kadar uzaması sonucu, mahkûmun ayak uçları yere değmiş ve Williams, debelenmeye başlamıştı. Şerif onun hemen ölmeyeceğini anlayınca, yardımcılarına, yukarıya çıkıp ipi çekmelerini ve mahkûmun ayaklarını yerden kesmelerini söyledi. Ama, aradan on dakika geçmesine rağmen Williams bir türlü ölmemişti ve hâlâ debeleniyordu. Şerif, işin uzayacağını anlayınca, yukarıya çıkıp, yardımcılarıyla beraber ipi çekmeye başladı. Aşağıdaki bir yardımcı da Williams'ın ayaklarına asılıyordu. Williams, bu debelenme ve çırpınma sırasında, yediği son yemeği de kusarak çıkardı ve ortaya korkunç bir manzara çıktı. Gazeteciler ve diğer tanıklar büyük bir şaşkınlık, korku ve tiksinti içinde olanları seyrediyor, kusmamak için kendilerini güç tutuyorlardı. Karşılarında son derece iğrenç, korkunç, insanlık dışı bir görüntü vardı ve bazıları gözlerini kapamışlardı. Williams, ipin ucunda aşağıya düşüşünden tam on beş dakika sonra öldü. İşte, Minnesota'da idam cezaları böyle infaz ediliyordu o zamanlar.

* * *

15 numaralı oturum salonu Meclis Binası'nın kubbesi altında ve bina gibi daire şeklinde bir salondu. Kubbe şeklindeki tavanı mermer sütunlarla desteklenmişti. Hepsi de gri ya da mavi elbiseler giymiş komite üyeleri, yarım daire şeklindeki cilalı masaya dizilmişlerdi. Televizyon kameraları hemen arkalarındaydı. Medya için ayrılmış olan sandalyeler taş duvarın önüne konmuştu. Ancak Rick Beanblossom, kalabalık içinde kendini daha rahat ve güvende hissediyordu. İnsanlar maskeli de olsa, elinde not defteri ve kalemiyle işini yapan bir adama fazla dikkat etmezlerdi. Bir an düşündü, sonra başını sallayıp basın bölümüne gitti ve bir sandalye bulup oturdu.

Meclis Adalet Komisyonu, geçen yıl yaptığı gibi, ölüm cezasını görüşmek üzere toplanmıştı. Komitenin önündeki karar tasarısına göre, tasarlayarak ve kasten adam öldürenlere, seri cinayet işleyenlere ve polis öldürenlere ölüm cezası verilebilmekteydi. Ölüm cezasının infazı elektrikle yapılacaktı ve diğer idam türleri söz konusu değildi. Asılma ve kurşuna dizilme gibi yöntemler istenmiyordu. İlaç enjekte edilerek gerçekleştirilen idam ise, sağlık bakanlığı ve doktorlar tarafından büyük itirazlara yol açmıştı.

Komite masasının tam önünde, üç sandalyeli, uzun bir tanık masası vardı, üstünde mikrofonlar duruyordu. Salona açılan çift kapılar ardına kadar açılmıştı ve koridorlarda toplanan insanlar da konuşulanları buralardan dinleyebileceklerdi. Rick, ölüm cezasının insanları neden bu kadar yakından ilgilendirdiğini önce anlayamamıştı, ama artık anlıyordu. Halk, insan haklarına gittikçe daha fazla önem verir olmuştu.

Bir zamanlar fotoğraf makinesi ve televizyon kamerasının sokulmadığı resmi görüşmelere ve mahkemelere, Vali Ellefson'un kanun teklifinin kabul edilmesiyle birlikte kamera girişi serbest bırakılmıştı. Eyalet yüksek mahkemesi, kameraların Minnesota'nın yargılama sistemini iyileştireceği konusunda kuşkuluydu ama, iki yıllık bir tecrübe süresine izin vermişti. Böylece, savcılık ve zanlı avukatları istemese bile, mahkeme salonlarına fotoğraf makinesi ve televizyon kamerası girebilecekti.

Ölüm cezası konusunda liberallerle muhafazakârlar arasında büyük bir çekişme ve anlaşmazlık vardı. Kadınlara yönelik bu seri cinayetler, liberal hareketi çileden çıkarıyordu. Bununla beraber, ölüm cezasını destekleyen politikacılar arasında bile, günün birinde yanlış bir kararla masum bir insanın idam edilebileceği korkusu vardı.

Bugün burada, ölüm cezası tartışılacak ve büyük olasılıkla karara bağlanacaktı. Rick Beanblossom, bu önemli oturumu dinlemeye gelmişti işte. Tanıklar arasında liberaller ve muhafazakârlardan bazı gruplar, anneler, babalar, doktorlar, avukatlar ve polisler vardı. Oturum açılmıştı.

Komite Başkanı, "İsminiz nedir efendim?" diye sordu.

Tanık, boğazını temizledi ve, "Les Angelbeck efendim," diye cevap verdi.

"Mesleğiniz nedir Mr. Angelbeck?"

"Polislik, başkomiserim."

"Hangi bölümde görevlisiniz başkomiser?"

"Geçen ay emekli olmadan önce, Minnesota Suçlar Bürosu'nda şeftim. Sağlığım el vermediğinden ayrılmak zorunda kaldım, fakat sayın Vali Ellefson tarafından da-

ha önce başında bulunduğum Özel Tim'e danışman olarak atandım ve şimdi bu görevdeyim."

"Yani, hâlâ bu araştırmalarda görevlisiniz, öyle mi?"

"Evet ama eskisi kadar fazla çalışmıyorum tabii."

"Ne zamandan beri polissiniz?"

"Savaştan beri."

Başkan Smith Jameson, "Hangi savaş bu?" diye sorunca herkes güldü.

Les Angelbeck de kendini tutamayarak gülümsedi ve, "Özür dilerim, sayın başkan," dedi, "İkinci Dünya Savaşı demek istemiştim."

Ölüm cezasını destekleyen başkan, önemli tanığını, ustaca sorduğu sorularla istediği gibi yönlendirmeyi başarıyordu. Televizyon kameraları çalışmaya başlamışlardı. "Başkomiser, ölüm cezasını eyaletimize neden tekrar getirmek istiyoruz sizce?"

Rick Beanblossom, emektar polisin rahat olmadığını anlamıştı. Başkomiser, hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve, "Yönetim, gelecekte başka kurbanlar olmaması için onları korumak zorundadır," diye konuştu. "Ülkemizde ömür boyu hapis cezası diye bir şey yok... her suçlu, bir süre sonra dışarıya çıkıyor. Ölüm cezasına çarptırılan katiller bir daha öldüremezler. İdam cezasının cinayetleri azaltacağını sanmıyorum, ancak öyle korkunç işlenmiş cinayetler var ki, bunların ölümle cezalandırılması gerekir. Geçtiğimiz iki yıl içinde, böyle alçakça işlenmiş yedi cinayete tanık oldum... Bu kanunu bugün çıkarsanız bile, bu canavar yine ortalarda dolaşmasını sürdürecektir." Angelbeck sustu ve derin bir nefes aldı. Sonra cebinden çıkardığı tüpü ağzına tutup, nefes darlığını giderdi. Şimdi daha rahat konuşabiliyordu. "Ölüm cezasına karşı olanların, ahlâki açıdan haklı olduklarını da kabul ediyorum, ama, bu tür caniler de

cezasız kalmamalı, cinayetleri kanıtlandığı takdirde, öldürdükleri zavallılar gibi, gözlerinin yaşlarına bakılmadan öldürülmeliler. Daha ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum, ama bu kanunu çıkardığınız takdirde, o namussuz hergelenin peşini bırakmayacağım ve bundan sonra işleyeceği ilk cinayette onun yakasına yapışacağım. Bunun için kendime söz verdim."

Başkomiser yavaşça tanık kürsüsünden inerken, Rick Beanblossom onu büyük bir dikkatle izliyordu. Les Angelbeck, ağır adımlarla yürüdü, salondan çıkarken tekrar öksürmeye başlamıştı.

İkinci tanık, güçlü bir adamdı ve yüksek sesle konuşuyordu. "Amerika tarihinde hiçbir zaman, bir beyaz bir zenciyi öldürdüğü için idam edilmemiştir" diye başladı konuşmasına. "Siyahlar, diğer eyaletlerde karşılaştıklarıyla burada da karşılaşacaklardır. Sizlerle, burada iddiaya girerim ki, siyah nüfusun, beyazların üçte birinden az olduğu bu Minnesota eyaletinde bile, yeni kanununuzla, yeni elektrik sandalyesine oturtacağınız ilk insan yine bir zenci olacaktır!"

Başkan, adamın heyecanlandığını görünce, "Lütfen biraz daha sakin olur musunuz, komiser bey," diye uyarmak zorunda kaldı.

Bu şekilde heyecanlanan ve bağırıp konuşan adam, Komiser Donnell Redmond'dan başkası değildi. Uyarı üzerine, "Özür dilerim, sayın başkan," dedi. "Ama, şunu da söylemeden edemeyeceğim; Amerikan tarihinde ölüm cezası, genellikle, siyahların öldürülmesi için bir yol olarak görülmüştür. Onun için, çıkaracağınız bu idam cezası kanununun en fazla zencileri etkileyeceğinden eminim, efendim."

Komite Başkanı Smith Jameson, "Öldürülen genç

kızlardan biri, sizin kızınız olsaydı, acaba yine böyle konuşur muydunuz?" diye sordu.

Soru ve cevap şeklinde geçen oturum uzun süre devam etti. Bir polis ölüm cezasını isterken, bir diğeri istemiyordu. Tanık kürsüsüne çıkan bir adam, öldürülen kızlardan birinin babasıydı ve, "Ölüm cezası kanunu, bir tek çocuğun bile yaşamını kurtaracaksa kabul edilmelidir," diyordu.

Ancak öldürülen başka bir kızın annesi olan kadın, "Ben ölüm cezası istemiyorum," diye konuştu. "Kızımın adının, ölüm cezası ile birlikte anılması benim için korkunç bir şey olacaktır ileride."

Cinayet kurbanlarının aileleri arasında da anlaşmazlık ve çatışma vardı. Bazı kurban aileleri, yakınlarına dert yanarken, bazıları da hiç tanımadıkları insanlara, katilin hâlâ başıboş dolaştığını hıçkırıklar içinde anlatıyorlardı. Kürsüye çıkan ve bağırarak konuşan çirkin bir kadın, "Bu cinayetlerden Minnesota adalet sistemi ve sizler, yani bu adalet sisteminin temelini oluşturan politikacılar sorumlusunuz," dedi. "Gazete dağıtmak için evinden çıkıp bir daha geriye dönmeyen on iki yaşındaki bir çocuğun sorumluluğu da size aittir, baylar. Artık bunların değişmesi gerekiyor. Eğer bu değişikliği sizler yapamayacaksanız, yapabilecekleri seçeriz biz de."

Rick Beanblossom, ölüm cezasını isteyen ve istemeyenlerin tartışmalarını dikkatle dinliyor, söylenenlerin önemli olanlarını küçük not defterine yazıyordu. Bir süre sonra tanık kürsüsüne tekerlekli sandalyesiyle gelen genç ve güzel bir kadın herkesin ilgisini çekmişti. Rick, bu kadını tanıyordu. Andrea Labore, ismi Stacy Dvorchak olan bu eski yüzme şampiyonu hakkında bir röportaj hazırlamış ve onu ekrana çıkarmıştı. Stacy Dvorchak, bir yarışma sırasında ayağı kayıp havuza atlarken

düşmüş ve boynunu kırmıştı. Şimdi bir avukatlık firmasında çalışıyor ve bazen Güney eyaletlerine gidip, idama mahkûm olabilecek suçluların savunmalarını hazırlıyordu. Böyle genç ve güzel bir kadının, yaşamının sonuna kadar tekerlekli sandalyeye bağlı kalması Rick'in içini sızlatmıştı.

Stacy Dvorchak, "İdam cezası istemiyle mahkemeye verilenlerin yüzde doksanı, kendilerini savunacak iyi bir avukat tutma olanaklarından yoksundurlar" diye konuştu. "Bunlara genellikle mahkemenin atadığı bir avukat verilir. Bazıları, insan öldürdükleri için değil, yalnızca iyi bir avukatları olmadığı için ölüm cezası alırlar. Bu kanun tasarısı bence korkaklığın ifadesi. Tanıklardan birisi buraya çıkıp, idam cezasının sadece güney eyaletlerinde değil, kuzeyde, örneğin İndiana'da da olduğunu söyledi." Bir an susup çevresine bakındı ve sonra yumruğunu havaya kaldırıp bağırdı. "Yaşasın Minnesota! Biz de ölüm cezası getiriyoruz! Indiana'dan geride mi kalacağız yani, değil mi?"

Dinleyiciler arasında alaylı gülüşler duyuldu. Stacy Dvorchak önündeki kağıtlardan birine baktı ve, "Bakın size elektrikle ölüm cezasının neler yapacağını söyleyeyim," diye devam etti. "Diğer eyaletlerde olanlara bakıp bir araştırma yaparsak, bu kanunla, yılda bir kişinin idamını öngörebiliriz. Buna göre, mahkeme masrafları, devletin atadığı avukat, temyizler, yani hem eyalet ve hem de federal temyizler ve diğer bazı harcamaları hesaba katarsak bu kanunun Minnesota eyalet yönetimine on yıl içinde yükleyeceği masraf yaklaşık otuz milyon dolar olacaktır. Yani, her idam edeceğimiz suçlu, bize üç milyon dolara malolacaktır..." Salonda mırıltılar duyuluyordu. Felçli avukat Stacy Dvorchak, çevresine ba-

kındı ve konuşmasını sürdürdü. "İşin bir de insan hakları yönü var tabii..."

Komite üyelerinden biri onun sözünü kesti, "Peki ama, bu adamları hapiste tutarsak maliyeti ne olur, düşündünüz mü?" diye sordu.

"Tabii, bunu size hemen söyleyebilirim, efendim. Örneğin, Stillwater'da en yüksek güvenlik düzeyiyle bir adamın kırk yıl hapiste kalmasının maliyeti yaklaşık olarak 750.000 dolar olarak hesaplanmıştır."

Başkan Smith Jameson, önündeki kâğıtları karıştırdı ve bir tanesine göz attıktan sonra, "Bir dakika," dedi. "Önümdeki bilgilere göre adalet sistemindeki bazı yenilenmeler ve gelişmeler sayesinde idamla yargılananların mahkeme süreleri yedi buçuk yıldan beş yıla düşürülebilmiştir. Bunun da maliyetlere yansıyacağını ve maliyet düşüşü yaratacağını söyleyemez miyiz acaba, ne dersiniz?"

Özürlü avukat başını salladı ve, "Evet sayın başkan," diye cevap verdi. "Bu da tartışılabilir tabii."

Başkan, "Bir şey daha var," dedi. "Temyiz sürelerinin kısaltılması ile karar ve infaz arasındaki süre de çok kısalacaktır ki, bunun da maliyetleri ayrıca düşüreceğini söyleyebiliriz."

"Tabii, sayın başkan, insanları ölüme ne kadar çabuk gönderirseniz, maliyetleriniz de o kadar düşecektir. Bu, çok doğal bir şey."

Başkan, bu özürlü avukat karşısında mücadeleyi kaybeder gibiydi. Bir an düşündü ve sonra sakin olmaya çalışarak, "Pekalâ, hanımefendi," dedi, "Teşekkür ederiz, tanık kürsüsünden ayrılabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, sayın başkan. Yalnız ayrılmadan önce birkaç kelime daha söylemek istiyorum. Ben her zaman Minnesota'lıyım derken gurur duyardım. Ama

bu yeni kanun tasarısı beni hiç de gururlandırmıyor, teşekkürler."

Beş saatlik tartışma ve idam cezası taraftarları ile karşıtlarının konuşmalarından sonra, Adalet Komisyonu oylamaya hazırdı. Gerekli hazırlıkların ardından oylamaya geçildi. Rick Beanblossom, oylamanın sonucunu daha baştan tahmin ediyordu. 23 kişilik Adalet Komisyonu'nun oyları sayıldığında, haklı olduğu ortaya çıkmıştı; idam cezası, 2 red oyuna karşı 21 oyla kabul edilmişti.

Böylece HF-2848 sayılı kanun, 13 Mart'ta kabul edildi. Senato, elektrikli sandalyede idam cezasını 17 Mart'ta kabul etti ve Mart'ın 18'inde kanun, resmi gazetede yayınlanmış olarak Vali Per Ellefson'un önüne geldi.

* * *

Old Jesse küçük bir çocukken annesi, bir otobüsün arka koltuğunda yüksek ateşle birden fenalaşmış ve ölmüştü. Genç kadın, yalnızca on yedi yaşındaydı. Oğlunu Eleanor Roosevelt'i görmek için Columbia'ya götürüyordu. Başkan'ın eşi, halkın durumunu görmek için Güney Carolina'ya geliyordu. Küçük Jesse, halkın durumunun ne olduğunu bilmiyordu ama, Eleanor Roosevelt'i, Başkan'ın karısı olarak tanımaktaydı ve annesi de ona halkın durumunu anlatırdı nasıl olsa. Hava çok sıcaktı ve otobüsün sürücüsü de şişman, iri yarı bir adamdı. Jesse, çok korkmuş, şoföre annesinin öldüğünü gidip söyleyememişti, ama yan tarafta oturan yaşlı bir kadın, yerinden kalkıp şoförün yanına gitti ve bir yolcunun öldüğünü söyledi. Böylece, küçük Jesse, Eleanor Roosevelt'i göremedi. Eleanor Roosevelt öldüğün-

de, Jesse büyümüş ve yetişkin bir erkek olmuştu. Çok sevdiği Başkan eşinin ölümüne, küçükken annesinin ölümüne ağladığından daha fazla ağlamıştı. Kuzeye gitmeyi ve bir kadın yüzünden bir beyaz adamı öldürüp Stillwater'da bir hapishaneye düşmeyi aklından bile geçirmemişti.

Jesse, tuvaletlerin sifonlarını sırayla çekti, sonra fırçasını ve dezenfekte ilacını kovanın içine koyup kapıya doğru yürüdü. Dışarıda, yere atılmış bir gazete görüp aldı ve elinden geldiğince okumaya çalıştı. Yazının başlığı dikkatini çekmişti.

Öldürmek Ya da Öldürmemek

Minnesota Valisi Per Ellefson, Eyalet Meclisi'ndeki toplantı salonunda yapacağı bir basın toplantısında, yeni çıkarılan ölüm cezası kanununu imzalayıp imzalamayacağını açıklamak üzere medyayı Cuma günü öğle saatinde davet etmiştir. Bölgedeki dört televizyon istasyonu, bu açıklamayı canlı olarak yayınlayacaklardır. Valinin kürtaj ve idam cezasına karşı olduğu...

Yaşlı Jesse, başını kaldırıp çevresine bakındı. Tüm bunlar ne demek oluyordu acaba? Çocukların da bu konuda konuştuklarını ve elektrikli sandalyeden söz ettiklerini duymuştu. Bir süre düşündükten sonra gazeteyi, yerde sürüklediği plastik çöp torbasına attı ve yoluna devam etti.

Sabah olmak üzereydi. Çocuklar saat 6.15'de kalkacaklardı ve hâlâ temizlenmesi gereken birkaç yer vardı. Pencereye yaklaştı ve parmaklıkların arasından St. Croix Vadisi'ne baktı. Güneşin ilk ışıkları karşı tepelerden görünmeye başlamıştı. Elektrik Yıldız artık ortadan kay-

bolmuştu. Mart'ın ortasındaydılar ve ağaçlar bembeyazdı. Yağan karlar eriyor, arkasından tekrar kar yağışı başlıyordu.

Jesse yirmi beş yıldır, her zaman yaz mevsimini yaşayan güneydeki memleketine gitmenin hayalini kuruyordu. Çocukluğunda, beyaz çocukları askere alıp Deniz Piyadesi yaptıkları Parris Adası çevresindeki bataklıklarda oynadığı günleri düşündü. Hapisten çıktıktan sonra, bir süre bir okulda hademe olarak çalışmış, ardından da maaşı biraz daha yüksek olduğu için daha önce hapis yattığı Stillwater Hapishanesi'ne yine hademe olarak girmiş ve temizlik işçisi olarak çalışmaya başlamıştı. Artık memleketine dönemeyeceğini biliyordu.

Kuzey'de evlenmiş ve baba olmuştu, şimdi torunları vardı. Çocuklarını ve torunlarını alıp güneye, memleketine gitmek, onlara dedelerinin, babalarının doğup büyüdükleri toprakları göstermek istemiş, ancak bunu başaramamıştı. Beyaz bir adamı öldürmüş ve uzun yıllar hapiste yatmıştı.

Ama ailesinin durumu hiç de fena sayılmazdı. Kız torunlarından biri polis olmuştu ki, gençliğinde böyle bir şeyi düşünemezdi bile. Bu torunuyla gurur duyuyordu. Biraz durup dinlendikten sonra, yine uzun saplı süpürgesini ve çöp torbasıyla kovasını alıp işini bitirmek için yoluna devam etti.

* * *

Andrea Labore, kendisine verilen görevi aldığında çok sevinmişti ve işini en iyi şekilde yapabileceğini biliyordu. Basın konferansından sonra da Eyalet Meclis Binası önünde, kamera karşısına geçecek ve canlı yayınını gerçekleştirecekti. Böyle bir görevi hiçbir televizyon mu-

habiri geri çeviremezdi. Jack Hapoleon'un ona bu görevi vermesiyle birlikte Andrea Labore, Sky High Haberleri'nin seçkin elemanlarının önüne geçtiğini anlamıştı. Kırk yaşına gelmiş Charleen Barington'un yerini alabilecekti artık.

Genç ve güzel televizyon muhabiri, Meclis Binası'nın girişinde kendisine verilen kartı alıp yakasına taktı ve basın toplantısının yapılacağı salona doğru yürüdü. Salon, antika eşyalarla donatılmıştı ve tavandan sarkan avize, en azından yüz kilo ağırlığında olmalıydı.

Andrea içeriye girip birkaç meslekdaşıyla konuştu, sonra da arka duvarın dibine doğru çekildi. Bulunduğu yerden her şeyi görüp duyabilecekti fakat çevredekiler tarafından ön planda görülmek de istemiyordu.

Beyaz mermer şöminenin önünde bir podyum vardı önüne sandalyeler dizilmişti. Duvarın dibinde, deri koltuklar ve divanlar görülüyordu. Tüm sandalyeler dolmuştu ve podyuma yakın divanda, elinde baston olan yaşlı bir adam oturuyordu. Onun yanında da uzun boylu bir zenci vardı. Başlarında Adalet Komisyonu Başkanı Smith Jameson'un bulunduğu komisyon üyeleri, podyumun arkasında duruyorlardı. Eyalet Başsavcısı ve diğer bazı yetkililer de komisyon üyelerinin yanındaki yerlerini almışlardı.

Andrea not defterini açtı ve kâğıdın köşesine günün tarihini yazdı. Valinin gireceği kapı açıldığında, televizyon kameraları çalışmaya, fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başladı. Per Ellefson, yanında yardımcıları olduğu halde, ağır adımlarla ilerleyip podyuma geldi.

Aşk ve nefret arasındaki çizgi o kadar inceydi ki, Andrea, hangi tarafta bulunduğunu kestiremiyordu. Kavgalarından sonra bir daha görüşmemişler, yalnızca telefonda birkaç kez konuşmuşlardı. Andrea, meslek

yaşamına biraz daha önem vermesi gerektiğinin bilincindeydi. Ama, aşk çoğu kez mantıkla ters düşebiliyordu. Ellefson'u, önündeki adamların omuzları üstünden görebiliyordu. Vali seçildikten sonra resmi kuruluşlara birçok kadın eleman almıştı ve bunların hemen hepsi de genç ve güzel kadınlardı. Orta yaşlı kadın bürokratlar, onun bu seçimini hiç de iyi karşılamamışlardı ama, yapabilecekleri bir şey de yoktu tabii. Halk da valiyi seviyor ve tutuyordu.

Per Ellefson salondakileri selâmladıktan sonra elindeki kâğıdı havaya kaldırdı ve, "Bu yeni kanun konusunda karar vermenin ne kadar zor olduğunu size anlatamam," dedi. "Ben şiddete şiddetle karşılık vermenin hiçbir şeyi çözümlemeyeceğine inanmışımdır."

Valinin tam arkasındaki duvarda Sioux kızılderilileriyle imzalanan Traverse Antlaşması'nın bir resmi vardı. Resimde, bir platform üzerinde, zamanın bölge valisi Alexander Ramsey ile ondan sonra vali olan General Henry Sibley ve ikisinin arasında da Sioux şefi Küçük Karga görülüyordu. 1851'de, Dakota Kızılderilileri açlık çekiyorlardı ve hükümet, istenen anlaşmaları imzalamadıkları takdirde onlara yardım yapılamayacağını bildirince, Küçük Karga imzalamak zorunda kalmıştı. Dakota Kızılderilileri, Güney Minnesota'yı küçük bir para karşılığı beyazlara satmışlar ve kendilerine Minnesota Nehri kenarında verilen küçük bir araziye yerleşmişlerdi. Sioux'ların 1863'de isyan etmeleri üzerine, hükümet geçmişte imzalanmış olan anlaşmayı iptal etmiş ve Sioux'lar Minnesota'dan çıkarılmışlardı. Küçük Karga, topraklarına yerleşen beyazlar tarafından öldürülüp başı kesilmiş ve cesedi teşhir edilmişti.

Per Ellefson, "Mahkemeler ve Kongre, bazı durumlarda yetkilerini tam olarak kullanmadıklarından, adalet

ve af gibi kavramlar konusunda valilere daha çok iş düşmeye başladı," diye devam etti. "Yargıç ve jüriler, görevlerini yaptıklarını söyleyebilirler. Elektrikli sandalyenin düğmesini çeviren de cellat da işini yaptığını söyleyebilir. Ama valilerin sığınacakları böyle bir şey yoktur. Elimdeki bu kanunda, merhamet ve hoşgörü gücü valiye bırakılmaktadır... adalet ve af gücü onun elindedir."

Uzun boylu, yakışıklı Norveçli'nin konuşması nedense Andrea'yı rahatsız etmişti. Genç kadın, yutkundu ve valinin sağındaki duvarda asılı duran bir iç savaş resmine baktı. Resimde, Dördüncü Minnesota Alayı'nın Vicksburg Mississippi'ye girişi görülüyordu. Alay, kentin teslim olmasından sonra oraya giren ilk birlik olmuştu. Geride, eski Warren Mahkeme Binası vardı. Andrea Labore, insanların birbirleriyle neden savaştıklarını bir türlü anlayamıyordu. İşte, Vietnam Savaşı'nın Rick Beanblossom'a yaptığı ortadaydı. Onun kendisinden hoşlandığını biliyordu ama, yüzü olmayan biriyle nasıl beraber olabilirdi ki? Rick ise, o sırada Haber Merkezi'nde, valinin yeni kanunu imzalayıp yürürlüğe sokacağını söylüyordu.

Per Ellefson, "Şimdiye kadar oylamaların etkisinde kalmadım," diye devam etti, "Fakat burada, Minnesota halkının istediği bir şey var. Onların istediği bir kanunu veto etmek doğru olmayacaktır. Bu yüzden imzalıyorum."

Vali'nin imzalamasıyla birlikte ölüm cezasını geri getiren kanun, Minnesota'da 19 Mart günü yürürlüğe girdi ve Mart'ın 20'sinde, buna meydan okuyormuş gibi, Mevsim Katili yeniden saldırıya geçti. 20 Mart, yazın son günüydü.

Sis

EDİNA'nın varoşlarındaki tepeler sis altındaydı. Yerdeki kar tabakası, ılımlı hava ve gökyüzündeki bulutlar, havayı iyice yükleyip nemlendirmiş ve sis oluşumunu hazırlamıştı. Yükselen güneşin etkisi zayıftı.

Dokuz numaralı polis otosunda memur Shelly Sumter, devriye görevinin sonuna doğru sis lambalarını yakmış ağır ağır ilerliyordu. Dedesi, Stillwater Hapishanesi'nde hademe olarak çalışıyordu. Ağaç işleri atölyesinde çalışan mahkumlara, onun için, üzerinde isim ve soyadının baş harfleri bulunan bir cop yaptırmıştı ve genç zenci kadın polis, onu büyük bir gururla taşımaktaydı. Dedesinin Stillwater Hapishanesi'nde yattığını lise öğrencisiyken öğrenmişti. Ama, bu bir aile sırrıydı ve hiç konuşulmazdı. Bunları düşünürken, araba telsizinden gelen sesi duydu.

"Araba dokuz. Mud Lake Evleri. Sandpiper Court ve Oriole. Kuşkulu kişi ihbar edildi."

Edina polisi, sokaklarda dolaşan kuşkulu kişileri büyük bir titizlikle izliyordu, çünkü yalnız yaşayan kadınların evlerine giren serseri hâlâ yakalanamamıştı. Shelly, telsizden cevap verdi ve olay yerine doğru direksiyonu kırdı. Çevreyi çok iyi bildiğinden, sisten önünü rahatça göremediği halde, ezbere gidebiliyordu. Kar ve sisten her taraf bembeyaz kesilmişti, bu yüzden çevreyi görmek çok güçtü.

Arabasının farlarını yakıp, yol boyunca uzanan ev-

lere çevirdi ve yavaşça ilerlemeye başladı. Önce hiçbir şey göremedi, fakat biraz ötede sokağın karşı tarafındaki karlı tepede birden bir gölge fark etti. İri yarı, hayalete benzeyen bir şekil, sisin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Telsizden yardım istedi ve arabanın üzerindeki kırmızı lâmbayı yaktıktan sonra yavaşça aşağıya indi. Bir eline silahını, diğerine de büyük el fenerini almıştı.

Yumuşak karlara basarak yokuş yukarı, tepeye doğru yürüyor, fakat siste çevreyi yeteri kadar göremiyor ve yanılmaktan korkuyordu. Bir ara başını çevirdi ve arabasının kırmızı ışığına baktı. Sokakta bir araba farının ışığını görünce rahatlar gibi oldu. Belki de takviye gelmişti. Ama birkaç saniye sonra arabanın uzaklaştığını görünce, bunun bir polis arabası olmadığını anladı.

Ne yapması gerektiğini düşünüyordu ki, birden sarsıldı ve elindeki el feneri havaya fırlayıp birkaç metre ötesine düştü. Boğazına sarılan adamın nereden çıktığını bile görememişti. Boynunu sıkan koldan kurtulmak istedi, fakat adam çok güçlüydü. Çırpınmaya başladı. Saldırgan, elinden silahını da kolayca çekip almış ve karların üzerine fırlatmıştı. Parmaklarını adamın koluna daldırdı, ancak ceket naylondu ve eli kaydı. Bu kez, tırnaklarıyla adamın elini tırmaladı ve kanattı.

Shelly Sumter, her şeyi gerektiği gibi yaptığını biliyordu. Bulunduğu yeri bildirip takviye kuvvet istemiş, arabasının flaşörlerini yakmış ve elinde silahla kuşkulu kişiye yaklaşmıştı. Ancak tüm bunlara rağmen, saldırgan onu yakalamış ve boynunu rahatça kolunun altına sıkıştırmıştı. Güçlükle nefes alıyordu ve bir şeyler yapmadığı takdirde boğulacağını anlamıştı. Beynine giden oksijen azaldıkça, düşünme yeteneğini de kaybediyordu. Birden, sisin içinden bir araba farının parladığını görünce tüm gücüyle silkindi.

Saldırganın kendisini bırakıp kaçtığını anlayamamıştı, yaşıyor ve nefes alabiliyordu. Polis arabasından çıkıp koşan arkadaşı, onu karların içinde yüzükoyun yatar buldu. Hemen gelen ambulansın içinde yüzüne oksijen maskesi takılırken, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Ambulans hastaneye varır varmaz, hiç zaman kaybetmeden acil servise götürdüler ve yaşam destek sistemine bağladılar.

Günce

VICKSBURG Lisesi'ni bitirmeme çok az kala, okulu bıraktım ve Hava Kuvvetleri'ne katıldım. Bunun nedeni, çok güzel bir güneyli kızdı. Henüz yirmisine basmamış bir gençtim ve aşıktım. Hem de güneyli bir gençtim ve gururumu düşünmek zorundaydım. Ama bu kız bana aşık değildi ve aldırmıyordu bile.

Üç yıl boyunca onun arkasındaki sırada oturdum. Sıralar alfabe sırasına göre ayarlanıyordu ve ismi Lisa Beauregard olduğundan, onun arkasına düşmüştüm. Ona, birlikte çıkmayı ve sinemaya gitmeyi teklif edebilecek kadar cesareti bulmak için tam iki yıl bekledim. Güneyde bizler, futbola ve güzelliğe çok önem veririz. Sonunda ona lise son sınıfta okul dansına birlikte gitmeyi teklif ettim. O, güzellik kraliçesi adayı idi ve ben de kral adayı olarak görülüyordum. Ona çıkmayı teklif ettiğimde kendimden çok emindim.

Beni tam olarak reddetmedi. Yalnızca, dansa bir kız arkadaş grubuyla gideceğini ve dansta bir araya gelip eğlenebileceğimizi söyledi. Daha sonra benimle çıkabileceğine de söz vermişti. Böylece, bir gün önceki maçı benim de güzel oyunumla kazanmış olmamıza karşın, dansa yalnız gittim. O gece, o kraliçe seçildi ama, ben krallığı, arkadaşım Bobby Conn'a bırakmak zorunda kaldım. Onun benimle ilgilenmediğini görünce, birkaç hafta daha bekledim ve sonra benimle çıkma sözü verdiğini hatırlattım.

Bunun üzerine bana hiçbir şey söylemedi ve aşağıdaki notu yolladı.

Sevgili Dixon,

Sana çıkma sözü vermiştim ama... şimdiye kadar çok iyi bir arkadaş oldun ve bunun için sana başka şekilde teşekkür edemez miyim acaba? Seninle yalnızca arkadaş kalabiliriz, bu yüzden birlikte çıkamayacağız. Çünkü, bu yaz Jackson'da tanıştığım benden biraz daha büyük bir çocukla çıkıyorum ve ondan çok hoşlanıyorum. Ne yazık ki bazılarının beğendiği şeyler, diğerlerinin canını sıkabiliyor... senin duygularını incitmek istemiyorum... ama durum ne yazık ki böyle işte.

Arkadaşın
Lisa Beauregard

Şoke olmuştum. Ben, okulun futbol takımının aslarından ve çok sevilen bir sporcu ve öğrenciydim. Bu sersem kız, bilmem nerede tanıştığı bir oğlandan bahsediyordu bana. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Vicksburg küçük bir yerdi ve herkes olanları öğrenecekti. Rezil olacaktım. Okulun bitmesine çok az zaman kalmıştı. Bir aşk mektubu yazabilir, onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilirdim. Artık gururumu filân unutmuştum zaten. Rexall mağazasına gittim ve yeni bir dolmakalemle, birkaç tane çok şık, hafif renkli mektup kâğıdı aldım. Odamı ve masamın üzerini temizledim, banyoya girip bir duş aldım, giyindim ve masama oturup yaşamımın en önemli mektubunu yazmaya başladım.

"Sevgili Lisa" diye başladım, kelimeleri çok iyi seçerek ve aşk sözcüğünü birkaç kez kullanarak, onu ne kadar çok sevdiğimi yazdım. Ona, üç yıldır sadık kaldığımı, maçlarda onun için oynadığımı ve mezuniyet dansı-

na birlikte gitmek istediğimi söyledim. Bu arada, üstün özelliklerimi de saymış ve benimle arkadaş olursa çok şey kazanabileceğini de imâ etmekten geri kalmamıştım. Çıkması için ona adeta yalvarıyordum.

Ertesi hafta Lisa bana o kadar iyi davrandı, o kadar yaklaştı ki, dünyalar benim olmuştu. Mektuptan sözetmiyordu ama, davranışlarının mektuba dayandığını anlamıştım. Mektup etkisini göstermiş, bana yaklaştırmıştı. Sonra bir gün ondan bir mektup aldım.

O mektubun, her Tanrının cezası, zalim, korkunç, kalpsiz ve insanlık dışı kelimesini birkaç kez okudum. Bana şöyle yazıyordu:

Sevgili Dixon,

Mektubunu okudum ve üzerinde çok düşündüm. Bana bu kadar bağlanmanı ve üzülmeni hiç istemezdim. Benimle her konuşmanda ve çıkma teklifinde seni kırmadan bunu yapamayacağımı anlatmaya çalıştım. Sana karşı ters davranamazdım, çünkü sen iyi bir arkadaşsın. Seninle hiçbir zaman ciddi bir ilişkiye girmeyeceğimi anlaman gerekirdi. Kollarına atılacağım erkeği seçme hakkım var sanıyorum ve sen de bunu takdir edeceksin.

Beni sevdiğini söylüyorsun, ama bir kez bile çıkmadığın ve ne olduğunu bilmediğin bir kızı nasıl sevebilirsin? Bana olan sevgin gerçek olsa bile - ki belki de değildir - bu, tek taraflı bir sevgi.

Üç yıldan beri aynı sınıfta okuyoruz ve sana hiç umut vermediğimi anlamış olman gerekirdi. İyi futbol oynaman ve bunu benim için yapman da beni sandığın kadar fazla ilgilendirmiyor. Birçok erkekle çıktım ve bunu, onlardan hoşlandığım için yaptım. Şimdi, belki de senden neden hoşlanmadığımı soracaksın. Senden de hoşlanıyorum Dixon, fakat bu değişik bir hoşlanma şekli ve diğer erekeklere karşı duyduklarımı

sana karşı duyamıyorum. Yani, seninle çıkacak kadar hoşlanmıyorum belki de.

Bana sadık kaldığını ve benim yüzümden başka hiçbir kızla çıkmadığını söylüyorsun. Ama bu bence sadakat değil tam bir saçmalık. Burada seninle çıkmak isteyen birçok kız arkadaş tanıyorum. Onlara daha fazla yakınlık gösterebilir ve biriyle hatta birkaçıyla da rahatça çıkıp eğlenebilirdin. Bunu, beni sevdiğin için yapmadığını da pek sanmıyorum, insanlar sevmeyi, bir araya geldiklerinde hemen öğrenirler. Bence, sen sıkılgansın ve kızlardan çekiniyorsun, bunun için kimseye yaklaşamadın. Bu kadar uzun zaman bekledin, ancak daha fazla beklersen tüm fırsatları kaçırmış olacaksın. Hemen bir şeyler yap ve kendine bir kız arkadaş bul.

Evet Dixon, bir kız arkadaş bul ve hayatın tadını çıkarmaya bak. Bunu yaptığın takdirde, kısa bir süre sonra yanıldığını anlayacak ve beni sadece bir arkadaş olarak kabul edebileceksin. Lütfen tavsiyemi dinle ve neler hissettiğini anlamadığımı da sanma, ama benim yapabileceğim bir şey yok. Seninle çıkamayacağımı son kez söylüyorum. İyi şanslar!

Sevgilerle,
Lisa Beauregard

Kaltak saçmalayıp durmuştu ama, on sekiz yaşında olmama karşın ben de pek iyi mektup yazamadığımı kabul etmek zorundaydım. Şoke olmuştum ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bu durumda okuldan çıkabileceğimi bile sanmıyordum. Ancak, kendimi hapsetmem de doğru olmazdı. Dolabıma gidip ceketimi aldım ve öfkeyle dışarıya fırladım. Vicksburg Lisesi arkamda kalmıştı, futbol sahasını geçip tellerin üzerinden atladım ve bir daha da geriye dönmedim.

Eve doğru yürürken, ağlamamak için kendimi güçlükle tutuyordum. Güneyli bir güzel kız beni ne hallere düşürmüştü. Evimiz nehrin üst tarafında, tren yoluna

yakındı ve yürüyerek gitmek için oldukça uzun bir yol vardı önümde. Ama onu düşünmemeye çalıştım ve cebimde duran mektuba hiç dokunmadan yürüdüm, yürüdüm.

Çocukluğum Mississippi'de geçmişti, o zamanlar iki şey olmayı düşünürdüm; birisi Dallas'lı bir kovboy, ikincisi de bir meteoroloji uzmanı. Öfkelendiğim ve bir şeyler parçalamak istediğimde yalnız ve yalnız hava durumunu düşünürdüm. Böyle zamanlarda, bildiğim bazı yerlerde hava durumuna ilişkin bilgiler toplar ve bir bilgisayardan bile daha hızlı çalışıp mükemmel hava tahminleri yapabilirdim. Bu bana Tanrı'nın verdiği bir yetenekti galiba. Bu yeteneğimle çocukluğumda, Delta Bilim Fuarı'nda hava ile ilgili projelerimle birkaç yıl üstüstü ödüller kazandım. O gün de o pis mektup cebimde olduğu halde eve doğru yürürken, hava çok sıcaktı ve nem oranı epey yüksekti. Körfez'den, hızı saatte 12 mil olan bir rüzgâr esmekteydi. On ya da on iki saat kadar sonra bir sağanağın geleceğini hissetmiştim. Evet, aşıktım, duygularım incinmiş, gururum kırılmıştı ve eve giderken hava tahmini yapıyordum.

Eve gidince, her zaman derli toplu duran odama çıktım, yatağımın kenarına oturdum ve o korkunç mektubu bir kez daha okudum. Sonra, kendimi tutamadım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bir türlü önleyemiyor, sarsıla sarsıla, büyük bir öfke içinde ağlıyordum. O gece uyuyamayacağımdan emindim, onun için eczaneye gidip bir kutu uyku ilacı almalıydım. Sonra birden, o güzel afişi gördüm. Üzerinde, "BULUTLARIN ÜSTÜNDE UÇ. HAVA KUVVETLERİNE KATIL" yazıyordu. Bu afişi, Hava Kuvvetleri'nden birkaç subay ve astsubay, öğrencileri teşvik etmek için okula geldiklerinde, duvardan almıştım.

Afişin üzerinde, bulutlar arasında kol uçuşu yapan

jet savaş uçakları görülüyordu. Vietnam Savaşı sürüyordu ve silahlı kuvvetler, kasabanın en yüksek tepesinde bulunan mahkeme binasında bir ofis açmış, gönüllüleri kaydediyordu. Old Warren County Mahkeme Binası çok eskiydi ve Vicksburg'un düşmesinden sonra bazı Yankee gençleri buradaki Konfederasyon bayrağını indirip Birlik bayrağını çekmişlerdi. Bina, evimize yaklaşık iki mil kadar mesafedeydi ve yanılmıyorsam, bu iki mili koşarak gittim. Mahkeme binasının kapısına vardığımda, bacaklarım sızlıyordu. Fakat kapıdaki yazıyı görünce iyice sinirlendim. Kapıya asılan levhada, "Özür dileriz, erken kapadık. Sabah sekizde buradayız," yazıyordu.

Çaresiz, geriye eve döndüm ve bir uyku ilacı alıp erkenden yattım o akşam. Ertesi sabah kimse gelmeden, askerlik bürosunun merdivenine oturmuş bekliyordum. Buralardan gitmeye ve bir daha da asla geriye dönmemeye karar vermiştim artık. Hafif yağmur altında bir süre oturduktan sonra kayıt subayı geldi ve gereken işlem yapıldı.

Günce, bundan sonra şöyle devam ediyordu: 'Saat geç oldu, haber merkezi karanlık ve bomboş. Her taraf sessiz, etrafta çıt çıkmıyor. Artık kâğıdı kalemi bırakıp eve gitmenin zamanı geldi. Bu akşam gökyüzünde harika bir mehtap var ki, nadir görülen bir şey bu mevsimde. Buna mavi ay adını vermişler, yani, bir ay içinde iki kez dolunay olursa ikincisine mavi ay diyorlar. Bunun nedenini de kimse bilmiyor. Bazıları bunun aşk mehtabı olduğunu söylerler. Bazıları da, kıyamet gününün yaklaştığını belirten bir işaret sayarlar. Yani, herkes bir şey uyduruyor işte."

Parmak İzi

KAR yağışı bitmişti ve yağmur, bölgedeki göller üzerinde kalmış olan ince buz tabakalarını eritmeye başlamıştı. Başkomiser Les Angelbeck, hastanedeki yatağının kenarına oturdu ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Gazeteyi yastığının üzerine atmıştı. Pencereden, ince ince serpiştiren bahar yağmurunun damlaları arasından, Metrodome'un beyaz bir kabarcık gibi yükselen çatısını görebiliyordu. İlerdeki stadyumun önünde asılı duran elektronik levhada, gelecek maçın günü ve saati belirtiliyordu.

Hava kapalı ve yağışlı olmasına karşın, Hennepin County Hastanesi'nin beşinci katındaki odası tertemiz ve pırıl pırıldı. Buraya ilk geldiğinde, doğum katında ve kadınların doğum odalarından birinde olduğunu sanmıştı. Yatağın kenarında yeşil renkli bir oksijen tüpü duruyordu. Başkomiser Angelbeck'in bastonu, kapının yanındaydı ve tavanda asılı duran televizyonun bazı hareketler olmasına karşın sesi kısıktı. Ekranda, Andrea Labore öğle haberlerini veriyordu. Bir süre sonra Star Tribune Gazetesi'nin ilk sayfası göründü. Les Angelbeck, televizyona aldırmadan giyinmeye devam ediyordu, fakat Dixon Bell'in ekranda görünmesiyle birlikte uzaktan kumanda cihazını eline aldı ve sesi açtı.

Andrea Labore tekrar ekrana geldi, "Söylesene Di-

xon," diye konuştu. "Bu haftayı 'Kasırga Nasıl Anlaşılır Haftası' ilan ettik, ama kasırga eğitiminin anlamı tam olarak nedir, anlatır mısın?"

"Şey, Andrea, Ulusal Meteoroloji Servisi'ne göre, böyle bir şeye hiç gerek yok ve insanlar kasırganın geleceğini bilmeseler de olurmuş."

Les Angelbeck, meteoroloji uzmanının bu sözlerini duyunca gülmeye başladı ama, kahkahanın sonunda öksürük de gelmişti. Vücudunun ağrıyan kısmını eliyle bastırdı, hava durumu bittikten sonra televizyonun sesini tekrar kıstı. Donnell Redmond, elinde kahverengi bir zarf olduğu halde odasına girdiğinde, Başkomiser ayakkabılarını giyiyordu.

Komiser Redmond, "Ee, biyopsi nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi bir tümör dediler."

"O halde hemen ölmeyeceksin, öyle mi?"

Les Angelbeck öksürdükten sonra hafifçe gülümsedi. "Evet, öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Tıpta önemli gelişmeler olduğunu öğrendim, biliyor musun? Buna videoskop ameliyat diyorlar. Doktorlar yeni bir teknolojiyle içimde neler olduğunu televizyon ekranında rahatça görebiliyorlar. Bunu dün yaptılar ve bugün de evime gidebiliyorum, anlıyor musun?"

Redmond başını salladı ve televizyon ekranına baktı. Ekranda, Andrea Labore bir şeyler söylüyordu ama, ses kısık olduğundan ne dediği duyulmuyordu.

Les Angelbeck, kravatını bağlayıp ceketini giydi ve, "Ona baktın mı?" diye sordu.

"Evet, ama bir değişiklik yok henüz. Dedesi başucunda oturuyor. Başını metal bir kıskaca almışlar ve ölü bir meleğe benziyor zavallı. Burnuna ve boğazına bir sürü tüp sokmuşlar. Vücudu yara olmasın diye hareket-

li, elektrikle çalışan ve aşağı yukarı oynayan bir yatakta yatıyor."

"O orospu çocuğu kızcağıza ne yapmış, görüyor musun?"

"Onu bir an önce yakalayıp yaptıklarının cezasını çektirmeliyiz. Eğer bu kız ölürse çok kötü olacak, öyle değil mi?"

"Haklısın, sen idam cezasına karşısın, ama böyle bir hergeleyi elektrikli sandalyeye göndermekten mutlu olacağım, biliyor musun?"

Donnell Redmond bir şey söylemedi, sonra yastığın üzerinde duran gazeteyi gösterip, "Okudun mu bunu?" diye sordu.

"Evet, okudum."

"Haberi bizim çocuk mu yazmış?"

"Evet. Bir şeyler bulabildin mi bari?"

"Kolay değil tabii. Elime dün gece geç saatlerde geçti. İlk bakışta, bir muhabirin not defterine yazılmış gibi görünüyor. Editörün söylediğine göre, bu tip not defterleri toptan alınırmış. Tükenmez kalemle yazılmış. Katil sağ elini kullanıyor sanırım, ama mektubu sol elle yazmış."

Les Angelbeck gazeteyi alıp açtı ve haberi bir kez daha okudu.

İlk sayfadaki haber şöyleydi:

Artık bu işi bırakıyorum.

Her mevsimde bir kadın var. Doğacak bir kadın ve ölecek bir kadın. Her erkek için de bir öldürme mevsimi, bir de buna son verme mevsimi vardır. Artık ben de buna bir son veriyorum.

Hiçbir kanıtınız, hiçbir tanığınız yok. Ben, hiç beklenmeyen yerlerden çıkarım. Daha fazla beklerseniz, sizin için he-

men hemen olanaksız olacak. Ben de sizlerden biriyim, sokakta yanınızdan geçerim ve maçta yanınıza oturabilirim.

Ben sizlerin neler hissettiklerinizi biliyorum ama, ne yazık ki, siz benim neler hissettiğimi bilmiyorsunuz. Herkesi mutlu etmenin olanağı yok ve üzgünüm, fakat sizleri incitmek istemiyordum... İnanın bana.

Başkomiser gazeteyi tekrar yatağın üzerine fırlattı. "Bu berbat bir yazı, ama şu bizim katil belki de haklı. Bu durumda ne yapabileceğimizi bilemiyorum doğrusu. Başka bir şeyler bulabildin mi?"

"Bu katil bir hayalet değil. O da bizim gibi bir insan ve büyük ayakları var. Sumter'in tırnaklarından aldığımız kan pıhtısı 0 pozitif çıktı. Bu kan grubu Amerika'da çok bulunan bir grup, ama yine de bir şey sayılır. Karda bulduğumuz izler, topuğunda 'Alacrity' yazan büyük numara bir spor ayakkabıya ait. Kore malı ucuz bir ayakkabı. Bu firma yıllar önce kapanmış ve bu ayakkabılar artık bölgemizde satılmıyor. Sumter'e yine sabahın erken saatlerinde saldırmış, tıpkı onu Como Gölü'nde kovaladığım zamanki gibi. Kış mevsiminin son günü ve sisli bir havada."

Öğle haberleri bitmiş ve Andrea Labore gülümseyerek ekrana veda etmişti. Les Angelbeck, uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı ve sonra Redmond'un elindeki kahverengi zarfı işaret edip, "İçinde ne var?" diye sordu.

Donnell Redmond elindeki zarfı unutmuş görünüyordu. Onun sorusu üzerine omuzlarını silkti ve, "Bilmiyorum, henüz bakmadım" diye cevap verdi. "Dışarıya çıkarken Glenn Arkwright tutuşturdu elime." Zarfı açıp içindeki bilgisayar kâğıdını çıkardı ve inceledikten sonra, "Şu parmak izi hikâyelerinden biri yine" diye devam etti. "Öyle görülüyor ki, AFIS iki isim daha çıkar-

mış ortaya. Bir tanesi, FBI dosyalarından yeni bir isim, diğeri de Hava Kuvvetleri'nden geliyor."

Başkomiser başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Bunlardan birinin Minnesota'lı olduğunu söyle bana, haydi, çabuk."

Komiser Donnell Redmond gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Ne yazık ki bunu söyleyemeyeceğim, Başkomiserim. Biri West Covina, California'dan diğeri de Vicksburg, Mississippi'li."

Başkomiser yine bir öksürük krizine tutuldu ve bir süre öksürdükten sonra yaşaran gözlerini ellerinin tersiyle sildi. "Ee, ne yapalım, her istediğimiz olmuyor işte. Bunları da listeye ilave et bari."

Redmond, elindeki parmak izlerine bir kez daha baktı ve gözlerini hafifçe kısıp başını iki yana salladı. "Garip değil mi?" diye mırıldandı. "Şu Vicksburg Mississippi'li adamın ismi bana hiç de yabancı gelmiyor."

Angelbeck kravatını düzeltti ve, "Öyle mi?" dedi, "Neymiş ismi peki?"

Komiser Redmond kâğıda bir daha baktı, "Dixon Bell," diye cevap verdi.

Les Angelbeck şaşkına dönmüştü. Gözlerini açıp arkadaşına baktı. "Dixon Bell mi dedin? Olamaz!" diye bağırdı.

Donnell Redmond, bilgisayar kâğıdını tekrar okudu. "Evet, işte burada öyle diyor. Dixon Graham Bell, Vicksburg, Mississippi'li." Bir an düşündü ve sonra şaşkın bir ifadeyle Başkomisere baktı. "Bu, bizim ünlü meteoroloji uzmanımız değil mi?"

İkinci Kitap

Tutuklama

POLİSLER aniden geldiler ve meteoroloji uzmanını alıp götürdüler. Birkaç öğretmen, arkadaşlarına bunu söylerken hâlâ olayın şokunu yaşıyorlardı.

Les Angelbeck çok öfkeliydi. Tutuklama olayı bir medya sirki haline dönüşmüştü. Kendilerini olaya adapte etmeye başlamışlardı ki, her şey kontroldan çıkmıştı. Kendisine merakla bakan birkaç meslekdaşının arasından öfkeli bir yüzle geçip ilerledi. Merkezin garajının metal kepengi gürültüyle açıldı ve içeriye bir polis arabası girdi Onun arkasında mavi bir kamyon, daha sonra da iki polis arabası vardı. Konvoy, rampadan indi ve iç çıkış kapısına yöneldi. Arabalar kapının önünde durdu ve polisler hemen aşağıya inip yerlerini aldılar.

Olaya tanık olan öğretmenler ve öğrenciler, "Okulumuza gelmiş, bizlere, hava kirliliğini önlemek için neler yapılması gerektiği konusunda bir konuşma yapıyordu," diye anlatıyorlardı. "Sonra, içeriye birden birkaç polis girdi ve onunla konuşacaklarını söyleyerek alıp götürdüler. Bir daha da geri gelmedi."

Şimdiye kadar yapılan binlerce ihbar işe yaramamış, üç yüz kadar polis dedektifinin çalışmalarından sonuç alınamamıştı. Olayla ilgili sekiz bin sayfadan fazla rapor yazılmış, bir sürü bilgisayar programı kullanılmıştı. Ancak o güne kadar şansı hiç de iyi olmayan polisin yüzü

sonunda gülmüş ve istedikleri adamı ele geçirmişlerdi. Bundan emin görünüyorlardı.

Hennepin County bölgesinde işlenmiş olan dört cinayet nedeniyle bu adamı adalete teslim etme konusunda önceliği kendisinde görüyordu. Fakat Minnesota'daki Hennepin Hapishanesi çok eski bir binaydı ve aynı zamanda çok da kalabalıktı. Bu nedenle onu St. Paul'deki Ramsey Hapishanesi'nde tutmaya karar verdiler. Burası, hem modern bir hapishaneydi ve hem de kalabalık değildi. Diğer yandan, Özel Tim Mensupları, valinin bürosunu, medyayı uyarmakla itham ediyordu.

Okuldaki olay tanıkları, "Pencerelere koşup olanları izlemeye başladık, dışarıda televizyon araçları ve gazeteciler doluydu" diye konuşuyorlardı. "Bir süre sonra meteoroloji uzmanını elleri kelepçeli olarak dışarıya çıkardılar ve bir polis arabasına bindirdiler... Başı öne eğikti, fakat ağladığı kolayca anlaşılıyordu."

Tutuklama merkezi tamamen sessizdi. Dixon Bell'i elektrikle açılıp kapanan demir kapılardan geçirip merkeze getirdiler. Adamın gözleri kıpkırmızı, yüzüyse kirli beyazdı. Ceketini çıkarmışlardı. Bileklerindeki kelepçeler, merkezin ışıkları altında parlıyordu. Komiser Donnell Redmond onu kolundan tutuyordu.

Redmond, onu küçük bir masanın başına oturttu ve kelepçeleri çıkarıp, iri yarı, yüzü güneş yanığı bir şerif yardımcısı olan tutuklama memuruna teslmi etti. Dixon Bell, onların söylediklerini yapıp, ceplerinde ne varsa birer birer boşaltırken, bir polis memuru da eşyaların bir listesini yapıyordu. Bu iş bitince, onu iki video monitörü olan bir cihazın başına götürdüler. Çevresinde bir sürü polis vardı. Dixon Bell titrek bir sesle, "Nedir bu?" diye sordu.

Şerif yardımcısı, "Bu bir parmak izi cihazıdır," diye cevap verdi. "Parmak izlerini alacağız."

"Nasıl çalışır bu?"

"Parmaklarını birer birer cam plakaya bastıracağım, sen de parmak izlerini şu TV ekranında görebilirsin."

"Yani, mürekkepsiz mi oluyor bu iş?"

"Evet, mürekkep yok artık. Haydi ver elini bana."

Dixon Bell, iri sol elini çekingen bir tavırla ona uzattı. Şerif yardımcısı onun parmaklarını teker teker cam plakaya bastırmaya başladı. Parmak izleri, monitörlerde görülürken, bir yandan da analiz için bilgisayar kaydına alınmaktaydı. Meteoroloji uzmanı, kendini zorlayarak gülümsedi ve, "Televizyonun bu işlere de yaramasına sevindim," dedi.

Şerif yardımcısı da gülümsedi. "Evet, bu yeni teknoloji benim işimi de büyük ölçüde kolaylaştırdı."

Parmak izi uzmanı Glenn Arkwright, Başkomiser Les Angelbeck'in omzunu sıyırarak geçti ve şerif yardımcısının yanına gidip, "Sol el işaret parmağını tekrar çek," dedi.

Şerif yardımcısı kızmıştı. "Ben işimi bilirim, merak etme," diye homurdandı ve başını salladı. Dixon Bell onun neden kızdığını anlamamıştı. Buraya getirildiğinden beri ilk kez olarak başını çevirdi ve çevresine bakındı. Bulundukları yer, polisle doluydu. Başını iki yana salladı ve, "Parmak izlerimle ilgili ne kadar da çok insan varmış," diye mırıldandı. Gözlerini çevirip, diğer polislerin önünde, bastonuna dayanmış olarak duran ve durmadan boğazını temizleyip öksüren Les Angelbeck'e baktı. Yüzünde, ihanete uğramış gibi bir ifade belirdi ve başkomisere sırtını döndü.

* * *

Başkomiser Les Angelbeck, Dixon Bell ile ilk kez, beton merdivenler ve fıskiyeli su havuzlarıyla donatıl-

mış bir gezi yeri olan Peavey Plaza'da görüşmüştü. Yaşlı polis, onu görüşmek ve konuşmak üzere oraya çağırmıştı.

Biyopsisinden bu yana yalnızca iki gün geçmişti ve kendisini hâlâ zayıf hissediyordu, ama ilkbaharın serin esintileri, anfizemine çok iyi gelmişti. Sabah serinliği devam ediyordu ve hava tamamen kapalıydı. Erimiş karların ve yağmurların oluşturduğu kirli gölcükler henüz tam olarak ortadan kalkmamıştı. Yarı emekli, tecrübeli polis, başını kaldırıp IDS isimli gökdelene baktı ve kendi kendine, "Şu TV antenlerinin altındaki pencerelerden hangisi meteoroloji uzmanına ait acaba?" diye mırıldandı.

Cinayetlerin araştırmasında Dixon Bell'in ismi ikinci kez olarak gündeme gelmişti. Başkomiser Angelbeck, yedinci kurban olan, zekâsı yeterince gelişmemiş Afton'lu küçük kızın yazdığı mektubu hatırladı. Zavallı kız, Dixon'a bir not yazmış ve, "Seni TV'de gördüm. Sen katilsin, biliyorum," demişti. Acaba o mektubu Dixon'a göndermiş miydi? Cinayet sabahı, Hudson Wisconsin'de yürüyüş yapan adam tarafından görülen kişinin tarifi de meteoroloji uzmanına uyuyordu. Fakat adam onun yalnızca iriliğinden söz etmiş ve arkadan oldukça uzak mesafeden görebilmişti. İlk cinayetten alınan parmak izleri, Washington'daki FBI parmak izi uzmanlarına göre, Dixon Bell'e aitti. Ama Minnesota'daki parmak izi uzmanı Glenn Arkwright, onlarla aynı fikirde olmadığını söylüyordu. Arkwright, daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu belirtmişti ve zaten Les Angelbeck'in de zamana ihtiyacı vardı. Ama bu tür kanıtların sayıları artmaya başlayınca, vali kuşkulunun tutuklanmasını emretmiş ve polis de hemen harekete geçip gereğini yerine getirmişti.

Başkomiser Les Angelbeck, uzun boylu, iri yarı me-

teoroloji uzmanının Peavey Plaza'ya doğru yürüdüğünü gördü. Adamı, Kanal 7'ye geldiğinden beri ekranda izliyordu. Daha önce de, onun kadar uzman olmasa bile, iyi bir hava durumu sunucusu olan Andy Mack'ı dinlerdi ve Dixon onun yerini alınca canı sıkılmıştı. Ancak kısa bir süre sonra Dixon Bell'in, konusundaki uzmanlığı ve bilgisini kabul etmiş, tüm diğer izleyiciler gibi onun adeta tiryakisi olmuştu.

Dixon Bell yanına gelince elini uzattı ve, "İyi günler, Bay Bell," dedi. "Ben, şu Mevsim Katili konusuyla ilgilenen Özel Tim'le çalışıyorum, ismim Başkomiser Les Angelbeck."

Dixon Bell onun elini gülümseyerek sıktı. "Merhaba başkomiserim, peki ama, neden burada görüşmek istediniz benimle?"

Angelbeck cebinden Marlboro paketini çıkarıp bir sigara yaktı ve başını hafifçe sallayıp, "Polis işiyle, haber merkezleri birarada yürümez," diyerek güldü. "Sigara sizi rahatsız etmez, değil mi? Ben de bu mereti bırakmak istiyorum ama, bir türlü başaramıyorum işte."

"Hâlâ yasal olduğuna göre, rahatça içebilirsiniz."

Donnell Redmond, Como Parkı olayında kuşkulu kişiyi kovalarken, bir Kanal 7 canlı yayın aracının olay yerinden uzaklaştığını görmüştü. Komiser o zaman, olayı polis telsizinde duyup gelmiş olabileceklerini düşünmüş ve üzerinde durmamıştı. Ancak bir süre bir TV yayın aracındaki insanların, bir cesedin başında duran üç polisi nasıl olup da görmediklerini kendi kendine sormuş ve düşündüğünü Angelbeck'e anlatmıştı. Yaptıkları bir araştırma sonucunda, Kanal 7 çalışanlarından biri, isteyen bazı kişilerin, geceleri, canlı yayın arabalarını alıp evlerine gittiklerini söylemişti. Aracı alanların, aslında tahsis masasından izin almaları isim ve adreslerini kayda geçirmeleri gerekiyordu ama, son zamanlar-

da bu prosedür oldukça gevşemişti ve şirkette güçlü olan, kimseye söylemeden aracı alıp gidebiliyordu.

Havuz başındaki banklardan birine oturdular ve Les Angelbeck, "Sen bir emekli askersin, değil mi Dixon?" diye sordu.

"Evet, Hava Kuvvetleri'nde yirmi yıl kadar görev yaptım ve sonunda emekliye ayrıldım. Ya sen?"

Orada oturmuş geçmişlerinden söz ederlerken, polis de Dixon Bell'in askeri sicilini ve dosyalarını inceliyordu. Dixon'un kan grubu, pek çok insanda bulunan kan grubuydu ve aynı kanın pıhtıları, kadın polis Shelly Sumter'in tırnaklarında bulunmuştu. Ancak 0 pozitif kan, bir kanıt sayılamazdı.

Angelbeck, "Ben de askerliğimi kara kuvvetlerinde yaptım," diye cevap verdi. "Ama bu çok zaman önceydi. İkinci Dünya Savaşı yıllarında ve bizden pek fazla insan kalmadı diyebilirim." Sigarasından derin bir nefes çekti ve Dixon'un yüzündeki izi gösterdi. "Yüzünde yara izi var, yaralanmış mıydın yoksa?"

Dixon Bell, elini yüzündeki yara izine götürdü. "Evet. Saygon'da yaralandım. Küçük bir kızı kurtarmaya çalışırken oldu."

"Vietnam ha?" Televizyon savaşı, değil mi?

"Evet, buna bir televizyon savaşı diyebilirsin. Neyse, bırakalım bunları şimdi. Beni buraya savaş hikâyeleri için çağırmadı değil mi başkomiserim? Ne sormak istiyorsun?"

Angelbeck, başını çevirdi ve elini ağzına götürüp öksürdü. "Şu, mevsimlere bağlı olarak işlenen cinayetleri hiç kuşkusuz duymuşsundur. Tüm medya uzun zamandan beri bunlarla çalkalanıyor ve polis bunun peşinde. Belki sana saçma gelecek ama, her ipucunu değerlendirmemiz gerekiyor."

Dixon başını iki yana salladı. "Hiç de saçma değil.

Hava durumlarının insanları etkilediğini biliriz, değil mi? Hatta, Wisconsin Üniversitesi'nde bu konuyla ilgili dersler veriyorlar."

Angelbeck başını salladı. "Evet, Madison'da değil mi? Bunu duymuştum. Sen de bir ara orada ders vermiştin yanılmıyorsam."

"Evet, bir süre orada ben de ders verdim ve konferanslara katıldım."

Angelbeck yine öksürdü ve sonra, "Ama bu cinayetlerden bazıları şu büyük fırtınalardan önce işlendi," dedi. "Bu nasıl oluyor?"

"Olabilir tabii. Bu tür büyük fırtına ve kasırgalardan önce atmosferde büyük değişiklikler görülür."

"Ne kadar önce görülür bunlar?"

"Genelde birkaç saat önce, ama günler önce de olabilir."

"Yanılmıyorsam sen bu fırtınaları önceden tahmin etmiştin."

"Ben hava durumunu tahmin etmem başkomiserim, yalnızca okurum."

Başkomiser bastonunu havaya kaldırdı ve IDS Kulesi'nin üzerindeki koyu gri bulutları gösterip, "Bunlar ne bulutları?" diye sordu.

Dixon Bell başını kaldırıp havaya baktı. "Bunlar kümülüs cinsi bulutlardır, ama yassı olduklarından onlara stratokümülüs diyebiliriz. Yükseklikleri... şey, yaklaşık 1.800-2.000 metre olabilir. Renkleri genelde gridir ve dengesiz bulutlardır. Bunların yağmur getirebileceklerini söyleyebiliriz."

"Peki ama yüzüme vuran bu hafif ve serin rüzgâr ne oluyor?"

Dixon Bell, kendisini sınavdan geçiriyormuş gibi soru soran başkomisere bakıp gülümsedi ve, "Yüzüne şu yönden geldiğine göre, güneydoğudan esiyor demektir,

değil mi?" dedi. "Şurada, ileride dalgalanan bayrağa bakarsak, rüzgârın hızının saatte dört ila yedi mil arasında olduğunu söyleyebiliriz. Tamam mı?"

Angelbeck, sigarasının dumanını rüzgâra savurdu. "Harika," diye mırıldanıp, hafifçe gülümsedi.

Dixon Bell, "Havayı okumak bilgi ve yetenek ister," diye konuştu. "İnsanların büyük çoğunluğu bundan yoksundur ve meteoroloji konusunda bilgisizdirler. Bu da, eğitim sistemimizin bir eksikliği sayılabilir. Çocuklarımıza cebiri, geometriyi, edebiyatı, her şeyi öğretiriz de, yaşamlarını alt üst eden kasırgaların nasıl ve nereden geldiklerini izah edemeyiz."

Les Angelbeck ona hak veriyormuş gibi dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı. "Bu cinayetleri işleyen canavar nasıl bir adam sence, Dixon?"

"Buna cevap veremem, başkomiserim. Bu, benim uzmanlık alanıma girmiyor."

"Ama işin içinde hava durumları ve mevsimler olduğuna göre, bir fikrin olmalı, değil mi?"

"Hayır, hayır. Bunda yanılıyorsun. Ben bir haber muhabiri değil, bir meteoroloji uzmanıyım. Bizler, yufka yürekli insanlarızdır ve böyle korkunç şeylere fazla kafa yormayız."

Angelbeck onun bu soğukkanlılığına hayran olmaktan kendini alamamıştı. Başkomiser, uzun yıllardır polislik yapıyordu ve zanlıların konuşmalarından, davranışlarından, onların suçlu olup olmadıklarını her zaman olmasa bile anlayabildiğini sanıyordu. Bazen, sorgulama sırasında suçlarını inkâr etseler bile, bu adamların elleri titrerdi. Ama Dixon Bell gayet sakindi ve elleri de hiç titremiyordu. Ayrıca, ellerinde tırnak izleri de görülmüyordu. O gün, ondan hiçbir şey öğrenememişti.

* * *

Les Angelbeck, meteoroloji uzmanının parmak izlerini televizyon ekranında büyük bir dikkatle izliyordu. Şerif yardımcısı, onun parmak izlerini alırken, bir yandan da bir şeyler söylüyordu. Angelbeck, onu duymak için biraz daha yaklaştı.

Şerif yardımcısı, sağ elin baş parmağını plakaya bastırırken, yumuşak bir sesle, "Ben Roseville'de oturuyorum," dedi. "Kasırga geldiğinde dışardaydım, ama karım ve çocuklarım evdeydiler. Seni televizyonda izlemişler ve hemen bodruma koşup saklanmışlar. Fazla bir hasarımız olmadı. Yalnızca camlarımız kırıldı, o kadar." Ailesini uyardığı için neredeyse Dixon Bell'e teşekkür edecekti, fakat cinayet zanlısı olarak getirilen bir adama bunu söyleyemeyeceğini de biliyordu.

Dixon Bell onun durumunu anlamıştı. Hafifçe gülümsedi ve konuyu değiştirmek için, "Burada çok güzel aletleriniz var," dedi.

Ne kadar inanılmaz görünse de, Les Angelbeck doğru adamı yakaladıklarına tüm kalbiyle inanıyordu. Katil, her zaman onların burunlarının dibinde olmuş, ama onlar bunu bilememişlerdi. Yine de bu adamı suçlayacak kesin kanıtlar yoktu ellerinde, Acaba FBI haklı mıydı? Yoksa, Glenn Arkwright'ın kuşkuları ağır mı basıyordu, bilemiyordu? Jüri üyeleri arasında da o korkunç kasırgadan kurtulmuş insanlar olacak ve onlar da bir meteoroloji uzmanı olarak kendilerini uyarmış olan bu adama acıyacaklar, sempati duyacaklardı. Kendisi bile ne düşüneceğini bilemiyordu.

* * *

Başkomiser Les Angelbeck, Peavey Plaza buluşmasından iki gün sonra Dixon Bell'in Edina'daki evine gitmişti. Bu kez, yanında Donnell Redmond da vardı. İki

polis, Per Ellefson'a konuyla ilgili bazı bilgiler vermişler ve vali de onlara, adamı bir an önce yakalamalarını söylemişti.

Meteoroloji uzmanının evi, modern tarzda ve çok iyi döşenmişti. Odalarda daha fazla eşya yoktu ama, her şey yerli yerinde ve tertemizdi. İşine, evinden daha fazla önem veren bir adamın evi olduğu belliydi. Dixon Bell, onları görünce, "Zan altında mıyım?" diye sordu.

Angelbeck hiç düşünmeden, "Evet, ne yazık ki öyle," diye cevap verdi.

"Delirdiniz mi siz? Böyle bir şey benim mesleğimi mahveder. Biliyorsunuz, televizyonda çalışıyorum ben!"

Komiser Redmond, asık bir suratla evin içinde dolaşıyordu.

Dixon Bell öfkeli bir tonla, "Ben bu işe başladığımda hava durumu haberleri çok basitti ve birkaç dakikalık tahminlerden oluşuyordu," diye devam etti. "Ekrana yaşlı bir adam, ya da koca memeli güzel genç kızları çıkarırlar ve onlar da, TelePrompTer'de ne görürlerse onu okuyup işi bitirirlerdi. Ben, meteoroloji bilgisini öğrettim insanlara ve küçük çocuklara bile konuyla ilgili dersler verdim. Şimdi de şirketle, dokümanter bir film yapmak üzere anlaşma yapacağım."

Başkomiser Angelbeck onu sabırla dinledi ve sustuğunu görünce, "Sana benzer birini, kurbanlardan birinin yanında gören bir tanığımız var," diyerek içini çekti.

"Bana benzeyen birini mi görmüşler? Fakat saçmalık bu!"

"Ayrıca, parmak izi de var."

"Kimin parmak izi bu?"

Komiser Redmond artık dayanamadı ve, "Senin parmak izin, serseri!" diye bağırdı. "Parmak izlerini artık bilgisayarlarla inceliyor ve kime ait olduğunu hemen

bulabiliyoruz. Bilgisayar, bu parmak izlerinin sana ait olduğunu söylüyor, anlıyor musun beni?"

Angelbeck araya girip, "Parmak izi tam değil," dedi. "Cinayet mahallinden alındı ama, sadece parçalı ve tam olmayan izler. Şu, otopark cinayetinin olduğu yerden alındı. Ama bilgisayar, bir sürü ismin arasından seninkini seçti ve diğer izlerin bu isimlere ait olamayacağını söyledi."

Dixon Bell soğukkanlılığını hiç bozmuyordu. "Ee, ne var bunda? Benim parmak izim olabilir tabii. Çünkü, ben de arabamı haftanın beş günü oraya park ederim. Bizim stüdyoya en yakın otopark orası, değil mi?"

Redmond, "Arabanı transformatörün yakınlarına mı park edersin her zaman?" diye sordu.

Angelbeck, Dixon'un cevabını beklemeden atıldı. "Bir yalan makinesi testine girmeyi kabul eder misin peki?"

"Hayır, efendim. Tüm söylediklerinizi düzmece ve saçma şeyler."

Komiser Donnell Redmond, Dixon Bell'den iki üç santim daha uzundu. Gidip önünde durdu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırıp, "Beni hatırlamadın mı? Hani, o sabah Como Gölü'nde?" diye bağırdı, "Buz gibi, karlı bir Noel sabahıydı ve seni şu donmuş şelaleye kadar kovaladım. O zavallı kızı, bir kutu içinde gölün buzları üzerinde bırakıp kaçtın, bunu hatırlıyorsun, değil mi serseri?"

"Midemi bulandırıyorsun komiser!"

"Beni dinlemek zorundasın, hergele! O TV'de gösterdiğin dişlerinin arasından bir sürü yalan söylüyorsun. Ama biz seni bırakmayacağız!"

"Bana bir şey yapamazsınız. Daha önce de polisle hiç işim olmadı."

"Yaa, öyle mi serseri? Sen Mississippi'lisin ve en

azından gençliğinde biz zencilerden biriyle başın derde girmiştir."

Başkomiser Les Angelbeck, bastonunu ikisinin arasına uzattı ve, "Komiser," dedi, "Sen beni arabada bekle, olur mu?"

Dixon Bell pencereye gidip havaya baktı ve kapının kapandığını duyunca, "Yağmur yağacak," diye mırıldandı. Donnell Redmond'un kapıdan çıkıp arabaya bindiğini ve kapıyı çarparak kapadığını pencereden görmüştü. Başkomisere döndü ve, "Arkadaşın Minnesota'lı değil, değil mi?" diye sordu.

"Sen onun öfkesine bakma, Dixon. Hayır, buraya Florida'dan gelmiş. Kendisi Edina komiseridir. O genç ve zenci kadın polisin saldırıya uğraması onu çok kızdırdı. Katili eline geçirirse boğabilir."

Dixon Bell de şimdi, başkomiser gibi güçlükle nefes alıyordu. Bir süre düşündükten sonra, "Yarın size gelip tüm sorularınızı yanıtlasam," diye konuştu. "Sonra da istediğiniz gibi yalan makinesine girsem, bunları medyadan gizler misiniz?"

Angelbeck başını salladı. "Bunu yapabilirim tabii. Duyup da kuşkulanan olursa, senden hava durumlarıyla ilgili bazı bilgiler aldığımızı söylerim ve kimse de bundan şüplenmez."

Dixon Bell bir an tereddüt ettikten sonra, "Pekalâ," dedi. "Yarın sabah bir okulu ziyaret edeceğim. Öğle yemeğinden sonra size gelirim, tamam mı?"

Ancak valinin emri her şeyi değiştirdi ve Angelbeck'in ona verdiği söz, hükmünü kaybetti. Polisler, ertesi sabah okula gitmiş, Dixon Bell'in ellerine kelepçe vurmuş ve onu, tüm televizyon kameraları ve gazetecilerin önünde polis otosuna koyup götürmüşlerdi.

* * *

Zanlı tutuklanıp bir hücreye kapatıldıktan sonra Les Angelbeck ve Donnell Redmond, Dixon Bell'in bürosunda yapılan araştırmada bulunmuş olan güncesini alıp parlak bir ışığın altına oturmuş ve okumaya başlamışlardı. Angelbeck, yorulan gözlerini ovuşturup elini ağrıyan göğsüne götürdü. Doktoru ona artık çalışmaması ve istirahate çekilmesi gerektiğini söylemişti ama, yaşlı kurt evinde oturamıyordu.

İlkbahar gelmiş, günler uzamaya başlamıştı fakat saatler yine de onlara yetmiyordu. Dixon Bell, karda bulunan izlere uyan 44 numara ayakkabı giyiyordu ama evinde ve bürosunda yapılan tüm aramalara karşın tabanında 'Alacrity' yazan spor ayakkabıyı bulamamışlardı. Onun yerine bir çift Nikes basket ayakkabısı çıkmıştı ortaya.

Redmond, güncenin bir sayfasını işaret edip, "Şuraya bak" diye konuştu. Güncenin otuz bir mart tarihli sayfası. Burada, 'not bu sayfada ilişiktir,' yazıyor. İki sayfa sonra yine, 'Mektup bu sayfada ilişiktir,' diye bir ibare var. Ama sayfaları karıştırıyorum, böyle bir şey yok işte."

Angelbeck günceyi ondan alıp sayfaları karıştırdı. Sonra kızgın bir sesle, "Allah kahretsin!" diye söylendi. "Oraya git ve bir kez daha ara, tamam mı? Evin her yanı arandı, ama büroda atlamış olabiliriz. Hemen bir arama ekibi ayarla ve adamın bürosunu santim santim ara. Hatta, tüm haber merkezini aramalısın, tamam mı?"

"Bunu yapamayız. Yargıç, yalnızca meteoroloji bürosunu arayabileceğimizi söyledi, unuttun mu?"

Başkomiser bir an düşündü ve başını salladı. O anda Kanal 7'deki haber kaynağını hatırlamıştı. "Sen hemen git, bir şeyler yapabiliriz sanıyorum."

* * *

Rick Beanblossom, haberler bitince televizyonu kapadı ve bir Pepsi açıp iki tane ağrı kesici hap aldı. Masasının üzerinde kalın bir dosya duruyordu. Başkomiser Les Angelbeck, ona doğru adamı yakaladıklarına emin olduğunu söylüyordu ama Rick onların yanıldıklarına emindi.

Diğer televizyon istasyonları, gazeteler, onlara darbe üzerine darbe vuruyordu. Dünyaya rezil olmuşlardı. Etrafta bir günce ve Kanal 7'de bir aşk üçgeni olduğuna dair söylentiler dolaşıp durmaktaydı. Meteoroloji uzmanının ismi, 'Mevsim Katili' olmuştu artık. Haber Merkezi'nde, Körfez Savaşı'ndan beri ilk kez olarak durmadan gelen izleyici telefonlarına cevap verilmiyor, telefonlar açılmıyordu.

Sky High Haber Merkezi'ni sarsan, birkaç pencereyi kırıp, arkadaşlarının bulunduğu helikopteri düşüren kasırga, hepsini çok üzmüştü ama, böyle bir olayla başa çıkabilmişlerdi. Ayrıca, helikopterleri düştükten sonra Sky High Haberler en çok izlenen televizyon istasyonu olmuş, bölgedeki diğer televizyonlar da onları taklit etmeye başlamışlardı. Kanal 7, Minnesota'nın en ünlü, reytingi en yüksek televizyon istasyonu olmuştu. Ancak Dixon Bell'in başına gelenlerden sonra ne yapacaklarını şaşırmış, çaresiz kalmışlardı. Bu, doğanın bir felâketi değil, insanoğlundan kaynaklanan korkunç bir şeydi ve bununla nasıl başa çıkabileceklerini bilemiyorlardı. En güvendikleri insanlardan biri olan Dixon Bell, seri cinayetlerin faili olarak polis tarafından tutuklanmıştı.

Andrea Labore, Rick'in masasına geldi ve eğilip çiçeklerini kokladıktan sonra zoraki bir gülümsemeyle, "Benimle yemek yer misin?" diye sordu. "Bu arada biraz da konuşurduk, ne dersin?"

Kokusu, çiçeklerin kokusundan daha keskin, yüzündeki güzellik, ağrı kesici haplardan daha etkiliydi.

Rick, kalbinin yandığını hissediyordu. Bu kadın onu öylesine etkiliyordu ki, onun yanında ne yapacağını adeta şaşırıyordu. Andrea hakkında ne düşünüyordu acaba? Kendisine bir yakınlık duyması mümkün müydü? Yoksa kendisine acıyor muydu? Duvardaki saatlere baktı ve, "On dakika," dedi.

Andrea başını salladı, "On dakika," diye tekrarlayıp gitti.

Rick, kendini daha rahatlamış hissediyordu. Telefonun çaldığını duyunca, baktı ve özel hattı olduğunu görünce, ahizeyi aldı. "Buyrun, Beanblossom, ne vardı?"

Hattın diğer ucundan gelen ses, "Son zamanlarda ilginç mektuplar okudun mu?" diye sordu.

"Pek sanmıyorum. Bizim meteorolojiciden ne zamandan beri kuşkulanıyordunuz, söyler misin bana?"

"Fazla bir zaman olmadı. İşler karıştı. Orada, meteoroloji bürosunda yaptığımız araştırmadan sonra bazı mektupların kayıp olduğunu anladık."

"Ne mektubuymuş bunlar?"

"Afton'lu kızın notundan başka, güncenin içinde olması gereken iki mektup daha kayıp. Bana öyle geliyor ki, bizim çocuklar gelmeden önce, haber merkezinden birisi Dixon'un bürosuna gitti ve orada bir arama yaptı. Haber peşinde koşan burnu iyi koku alan biri olabilir mi bu acaba?"

"Saçmalama. O mektupları alan, günceyi neden almadı peki?"

"Güncenin sayfalarını birkaç dakika içinde fotokopiyle almak çok mu zor yani?"

"O halde neden mektupların da fotokopilerini almadı? Neden orijinallerini yürüttü sence?"

"Çünkü bizim onları görmemizi istemedi. İşte, çok iyi bir neden sana."

"Peki ama, neden yapsın bunu?"

"Çünkü, bu mektuplar meteoroloji uzmanının kaderini etkiliyorlar. Haydi bırak artık şakayı Maskeli Adam, istiyorum o mektupları."

"Pekalâ, izin ver de arkadaşlara bir sorayım, olur mu?"

"Benimle oyun oynama, sen daha haber editörü olmayı bile düşünmeden, sana müthiş haberler getirdim, biliyorsun."

Rick Beanblossom başını salladı ve, "Bak sana ne diyeceğim?" diye konuştu. "Pek çok insan, yanlış adamı yakaladığınızı düşünüyor, biliyor musun?"

"İlk cinayette, sizin burnunuzun dibinde o otoparkta parmak izleri bulunduğunu sen de benim kadar biliyorsun, değil mi?"

"O parça parça parmak izleriyle mahkemede bir şey yapamayacağınızı da sen biliyorsun. O izler mahkemede geçmez."

"Çok ayıp ediyorsun, Mr. Beanblossom. Senin başka kaynakların da var, araştır ve öğren. O parmak izleri çok şey söylüyor ve FBI bundan emin."

"Peki, senin şu adamın... ismi neydi, ha, tamam, Arkwright, değil mi? O ne diyor bu parmak izi işine?"

"Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum, ama bunu başaramayacaksın. Sizin ünlü meteoroloji uzmanınız dört temmuz günü Lake Country'deydi. Onun, şu serseri gençlerin ıslak tişört yarışmasını izlediğini biliyoruz."

"O yarışmanın bir video bandı var. Kalabalık arasında onu görebiliyor musunuz? Oradaki beş bin kadar sarhoş serseriden biri çıkıp da onun orada olduğunu söyleyebiliyor mu?"

"Bu olaylar, bir zincirin halkaları gibi birbirlerine bağlı. Bu halkalardan birkaçı şu anda ortada olmayabilir. Ama sonunda onun, o sekiz cinayetin faili olduğu-

nu kanıtlayacak ve o serseriyi elektrikli sandalyeye göndereceğiz, hiç merak etme sen."

"Özür dilerim ama, cinayet sayısını yanlış söyledin. En son sorduğumda, şu sizin zenci kadın polis Sumter'in yaşadığını öğrendim."

"Bir daha sor. Zavallı kız on beş dakika önce öldü. O mektupları istiyorum, Maskeli Adam."

Rick Beanblossom, "Söyledim ya, arkadaşlara soracağım," diyerek telefonu kapatmaya çalışırken, karşısındaki "Bak dinle beni," dedi. "O günceyi sakın haberlerinde kullanıp da ekrana çıkarmaya kalkma, anlaşıldı mı?"

Rick, ahizeyi yerine koydu ve hemen bilgisayarının başına geçip, ölen zenci kadın polisle ilgili haberini yazmaya başladı. Bu haberi, ilk haber saatinde yayınlamalıydı.

Ziyaret

DIXON Bell, Ramsey Hapishanesi'nin 340 numaralı hücresinde yatağının kenarına oturmuş, nehrin üzerinde parlayan güneşe bakıyordu. Pencerenin camı çok kalındı ve sanki dışarıya gözlükle bakıyormuş gibiydi. Yüzü yine televizyon ekranlarındaydı ama, bu kez görünüşünün nedeni başkaydı. Bölge savcısı, onu, seri cinayetlerin faili olarak suçluyordu. Yargıç, kefaletle serbest bırakılma istemini reddetmişti ve işte, St. Paul'ün kayalıkları üzerine inşa edilmiş bu modern hapishanenin yüksek teknoloji alarm sistemiyle donatılmış bu hücresinde, bir hayvan gibi demir parmaklıkların arkasına kapatılıp kalmıştı şimdi.

Hücrenin penceresi altından demiryolu geçiyordu ve arada sırada geçen trenlerin gürültülerini duyabiliyordu. Penceredeki camı kırabilse, üç kat aşağıya atlayabilirdi, fakat cam çok kalındı ve ayrıca alarm sistemi vardı. Birkaç gündür hep kaçmayı düşünüyor, ama bunu nasıl becerebileceğini bilemiyordu.

Yaz gelmiş, hava iyice ısınmıştı. Penceresi güneye bakıyordu. Hafif çırpıntılı sularda dolaşan tekneleri ve sağ tarafta kayalıklar arasına kurulmuş köprüyü görebiliyordu. Sol tarafta, Wabasha Sokağı Köprüsü, nehrin biraz daha aşağısında da Robert Sokağı Köprüsü vardı. Mississippi Nehri, buradan kıvrılarak akıyor ve uzakla-

ra, Vicksburg'a uzanıyordu. Kaçabilse, nehri izleyerek memleketine kadar gidebilirdi.

Duvarları tuğla örülü olan hücre, üçgen şeklindeydi. Duvarda iki ranza vardı. Dixon Bell, şu anda hücrede yalnızdı ama, arada sırada, kısa sürelerle gelen bazı serserilere yer bulamadıklarında, onun hücresine getirip kapatıyorlardı. Tuvaleti alüminyumdan yapılmıştı ve sifonu çektiği zaman çok gürültü yapıyordu. Tabii, böylece gardiyanlar da onu rahatça duyabiliyorlardı. Eğer bir mahkûm tuvaletini çok sık kullanır ve sifonu durmadan çekerse, gardiyanlar gelip onu biraz silkeliyorlardı. Diğer yandan, bu adamlara gardiyan demek de suç sayılıyor ve birisi onlara gardiyan dediğinde çok kızıyorlardı, çünkü onlar şerif yardımcılarıydı. Hücrede, yine alüminyumdan yapılmış bir lavabo, bir ayna ve duvarda da bir konuşma düğmesi vardı. Her tutukluya iki yatak çarşafı, bir havlu, banyo bezi, diş macunu ve fırçasıyla, okuması için birkaç da kitap veriyorlardı.

Bölgede bir yüksek basınç sistemi vardı ve mavi gökyüzünde, pamuk yığınlarını andıran kümülüs bulutları görülüyordu. O anda, doğaya çıkmak ve hafif meltemi yüzünde hissetmek istiyordu. Üzerinde, yeşil hapishane giysisi, ayaklarında sandaletler vardı. Kendisine, iyi davrandığı takdirde izin verilebileceği ve geceyarısından sonra saat bire kadar televizyon seyredebileceği söylenmişti ama, bugüne kadar pek uslu durmamıştı.

Bulunduğu binada, beşi alt katta, beşi de üst katta olmak üzere on hücre vardı. Hücreler, kıvrımlı bir merdivenle aşağıdaki dinlenme salonuna açılıyor ve tutuklu ya da mahkûmlar, günlerinin bir bölümünü burada geçirebiliyorlardı. Yemekler de bu salonda yeniyordu. Burada ayrıca, birkaç telefon, bazıları kırılıp bozulmuş bir-

kaç spor aleti ve bir de yeni bir televizyon vardı. Dixon Bell, eski televizyonu tahrip ettiğinden, salona yeni bir televizyon alınmıştı.

Tutuklanmasından kısa bir süre sonra tüm medya onun peşine düşmüştü. Muhabirler, kameraları, fotoğraf makineleri ve mikrofonlarıyla onu yakalayıp konuşturmak, ağzından birkaç kelime alabilmek için birbirleriyle savaşır olmuşlardı. Mahkemeye gidiş gelişlerinde hemen onun çevresini sarıyor ve konuşturmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Dinlenme salonundaki telefon, tavandan sarkan demir bir çerçeve içine bağlanmıştı. Tutuklu ve mahkûmların, kanal seçimi yüzünden kavga etmelerini önlemek için, bu iş, kontrol odasındaki nöbetçi şerif yardımcısı tarafından yapılmaktaydı. Dixon Bell, hapishanedeki ilk haftasında bir gün, CNN haberlerini dinlerken birden kendisiyle ilgili bir haber ekrana gelmişti. Haber öylesine berbattı ve onu o kadar kötülüyordu ki dayanamadı ve, "Allah belânızı versin!" diye bağırdı. "Bu ülkede adalet yok, değil mi? Mahkemeyi filan boşverin de beni hemen oturtun elektrikli sandalyeye. Tamam mı? Allah'ın belâları!" Bununla da yetinmemiş, eline aldığı bir karton bardağa su doldurup televizyonun arkasına atmış ve onu patlatmıştı. Gardiyanlar hemen yakalamış ve tecrit hücresine kapatmışlardı. Oradan kurtulalı pek fazla olmamıştı.

Kaçma fikri de tecrit hücresinde aklına gelmişti. Kaçmayı yalnızca özgürlüğünü kazanmak için değil, aynı zamanda, bu adamlara meydan okuyabildiğini göstermek için gerçekleştirmek istiyordu. O bir bilim adamıydı, kafasını biraz toplar, öfkesine hakim olursa, bir yolunu bulabilirdi.

Hücresinin büyük çelik kapısı, sürgülü olarak açılıp kapanıyordu. Kontrol odasında bir tek şerif yardımcısı

vardı ve her iki binayı da o kontrol ediyordu. Bu demekti ki, Dixon'un binasını sürekli olarak gözetleyemezdi. Nöbetçinin kontrol odasında görünmediği bir gün, Dixon Bell ağır gövdesiyle kapı rayının üzerine çıktı ve onu bir ucundan yakalayıp birkaç kez sarsmaya çalıştı. Daha sonraki günlerde de bunu tekrarlamış ve iki hafta kadar sonra kapı rayının hafifçe gevşediğini görmüştü. İyice düşünüp, ağırlık dağılımı konusunda hesaplar yaptı; evet biraz daha uğraştığı takdirde, rayı yerinden sökebilecekti. Böylece, çalışmasını bir süre daha sürdürdü.

Bunları düşünürken birden hoparlörde kendi ismini duyup irkildi. "Dixon Bell! Dixon Bell!"

Onu çağırıyorlardı. Yatağından kalktı, hücresinden dışarıya çıktı ve parmaklığın önüne gitti. Kontrol odasındaki şerif yardımcısı, mikrofona eğilmiş konuşuyordu. "Şu maskeli televizyoncu seni görmeye gelmiş."

* * *

Rick Beanblossom sürücü ehliyetini kurşun geçirmez camın altından uzattı ve önüne sürülen kâğıdı imzaladı. Şerif yardımcısı ona bir arkadaşının gelip kendisini alacağını söylediği için bekliyordu. Maskeli televizyoncu döndü ve güneş altında parlayan nehri seyretmeye başladı. Hapishanenin altıncı katında, ziyaretçiler odasındaydı. Bir süre sonra gelen bir şerif yardımcısı, onun kimlik ve televizyon kartlarını gördükten sonra yanına aldı, elektrikle açılan kapılardan geçirip, beton bir koridorun sonundaki kapısız bir hücreye götürdü.

Şerif yardımcısı, "Telefonu alıp televizyon ekranına bakın," dedi, "Biraz sonra gelecektir."

Rick Beanblossom, not defteriyle kalemini önüne koydu, telefon ahizesini eline aldı ve monitöre bakıp beklemeye başladı. Ekran renksizdi ve boş bir sandal-

yeyle bir masa görünüyordu. Beş dakika kadar sonra, sandalyenin arkasında birkaç gölge göründü ve ardından da Dixon Bell ortaya çıktı. Tutuklu, sandalyeye oturup telefon ahizesini aldı ve arkadaşına baktı. Rick, üzüntüsünü belli etmemek için hafifçe güldü ve, "Seni tekrar televizyon ekranında görmek güzel dostum," dedi.

"Evet, burada reklamlar da yok, rahatça seyredebilirsin."

Rick, onun üzerindeki hapishane giysisine baktı ve, "Vietkong'lara benzetmişler seni," dedi.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm ilk giydiğimde. Stüdyodaki arkadaşlar nasıllar? Herkes iyi mi?"

"Televizyon seyretmiyor musun burada?"

Dixon Bell, dişlerini sıkıp başını iki yana salladı. "Hayır, seyrettirmiyorlar bana."

Rick, dudaklarını büzüp suratını buruşturdu. "Herkes iyi sayılır. Hava durumunu yine eskisi gibi Andy Mack'a verdiler. Charleen'in anlaşması yakında sona eriyor. Her fırsatta Andrea'yı sunucu koltuğuna oturtuyorlar. Kefaletle serbest bırakılsaydın, sen de yine eskisi gibi çalışabilirdin, değil mi? Napoleon bu işe çok üzüldü, hâlâ kendini toparlayamadı."

Bir süre konuşmadan monitörlerde birbirlerine baktılar. İki gururlu ve inatçı adam, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Rick, sonunda toparlandı ve, "Tutuklandığından beri kimseyle konuşmak istemiyordun. Benimle neden konuşmak istedin?"

Dixon Bell, kederli bir tavırla elini kırlaşmaya başlayan saçlarının arasında gezdirdi. Arkadaşından yardım bekler gibi bir hali vardı. Derin bir iç çekti ve, "Benim yakalanıp tutuklanmamda büyük rolü olan yaşlı bir polis var," dedi. "Adı Les Angelbeck. Onu tanıyor musun?"

"Telefonda birkaç kez konuşmuştum."

"Bu başkomiser yanılıyor. Bu bir komplo, bana oyun oynadılar."

"Angelbeck'in böyle bir namussuz olduğunu hiç sanmam."

"Komployu onun hazırladığını söylemiyorum, fakat onu da kandırıp inandırdılar. Yaşlı ve hasta bir adam, hemen kandı söylenenlere."

Rick bir an düşündü. "Peki, benden istediğin nedir, söyler misin?"

"Clarence Darrow bir zamanlar, suçluların, polislerden çok gazetecilerden çekindiklerini söylerdi. Çünkü gazeteciler, ona göre polislerden daha zeki ve acımasız olurlarmış. Sen de bence tüm dedektiflerden iyisin ve benim sorunumu çözümlemelisin. Wakefield olayının peşinden nasıl koştuğunu biliyorum. Bu dava ondan çok daha önemli ve ben de sana istediğin her şeyi vereceğim. O kadınlar bana komplo kurmak için öldürüldüler ve bunu da ancak sen meydana çıkarabilirsin, dostum. Sana güveniyorum. "

Rick Beanblossom, elindeki not defterine bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırıp arkadaşının monitördeki yüzüne baktı. "Şu senin günce hakkında ne söyleyeceksin bana?"

"Onu polis aldı, dostum."

"Bunu biliyorum. Bana güncede neler olduğunu söyle."

"Düşüncelerim ve anılarım var doğal olarak. Bunların bazıları çok özeldir. Ben günceyi, bazı şeylerden kaçmak için kullanırdım."

"Örneğin, nelerden kaçmak için?"

Dixon Bell, söyleyeceğinden utanıyormuş gibi başını biraz yana çevirdi ve sonra kısık bir sesle, "Gerçekten," diye mırıldandı."

"Sen deli değilsin, değil mi, Dixon?"

"Hayır, aklım başımda benim."

"Ama, akli dengesizliğin belirli bir düzeyini kabul edebilirsin, değil mi? Yani, akli dengesizliği bir savunma nedeni olarak kabul edebilir misin acaba? Böyle bir şeyi düşünür müsün?"

Dixon Bell, başını iki yana salladı. "Hayır, asla. Ben masumum."

Rick Beanblossom, eski hava kuvvetleri subayına baktı ve, "Şu senin güncenin içindeki mektuplardan söz etsene bana," dedi."

Dixon Bell şaşırmış gibiydi. "Bunları nasıl öğrendin? Haberlerde o mektuplardan hiç söz etmediler."

"Haberleri benim hazırladığımı unutuyorsun galiba. Haber demek, ben demektir dostum. Haydi, anlat bana o mektupları."

"Sana ne söyleyebilirim ki? Polisler de bana bu mektupları soruyorlar ama avukatım, kendisi okuyuncaya kadar onlar konusunda konuşmamamı söyledi bana. Polisler, mektupların, Washington'da FBOI'nin elinde olduğunu söylemişler, onlarla bazı testler yapıyorlarmış galiba."

Rick hafifçe gülümsedi ve başını iki yana sallayıp, "Sana blöf yapıyorlar," dedi. "Mektuplar ortadan kaybolmuş. Senin büronda aranmadık yer kalmadı ama bulamadılar. Hatta, haber merkezini bile aramak istediler."

Meteoroloji uzmanı şaşırmıştı. "Mektuplar kayıp mı yani?"

"Evet, haydi, bana şu mektuplardan söz et."

Dixon Bell, bir an tereddüt etti sonra, "Bazı konularda kayıt dışı ve yazılmamak üzere konuşacağız, tamam mı?" diye konuştu. "Söyleyeceklerimden bazıları tamamen aramızda kalmalı."

"Tamam, kayıt dışı, sana söz veriyorum."

"Yıllar önce memleketimde olan bazı olayların, bugün burada bazı insanları ilgilendirmesi sana garip gelmiyor mu?" Dixon Bell sustu, ağzını kuruladı ve gözlerini monitöre dikti. "Star Tribune Gazetesi'nde yayımlanan şu, katilin mektubunu düşünsene bir kez... o mektubun bazı satırları doğrudan doğruya güncemin içindeki bazı mektuplardan alınmıştı. Yani, insanların birbirlerinin duygularını anlayıp anlamadıklarından, herkesi mutlu etmenin olanaksız olduğundan filan söz ediyordu. Tam bir komplo kokusu yok mu?"

"Peki ama, katil o mektupları neden tekrar geriye getirip yerlerine koymadı sence? Onların bulunmasını istemiyor muydu yani?"

"Bilmiyorum. Ben onları yerlerinde sanıyordum ve sonradan Angelbeck'in aldığını düşündüm. O mektupları bulurlarsa benim işim tamamdır."

"Stacy Dvorchak'a bu mektuplardan söz ettin mi?"

Dixon Bell'in yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. "Hayır. Onları kendi bulsun ve kararını kendi versin istedim."

"Bizlere söylemediğin başka neler var?"

"Tehditler aldığımdan söz etmedim."

"Nasıl tehditlerdi bunlar?"

"Dixon Bell, hatırlamak istiyormuş gibi şakaklarını ovaladı. Sonra başını kaldırdı ve, "Delinin biri, bana ikide birde telefon edip, beni donduracağını söylüyordu," diye konuştu. "Önce, beni yakacağını söyledi, sonra da 'Seni donduracağım, meteoroloji uzmanı,' demeye başladı. Güneyli aksanını taklit etmek ister gibi, garip bir aksanla konuşuyordu. Bir keresinde bana, bilgisayarımın ekranından mesaj gönderdi, bir kez de hava haritalarından birinin üzerine yazmıştı."

"Bunlardan kimseye söz ettin mi?"

"Hayır, çünkü çok sık olmuyordu. Seyrek olduğu

için üzerinde durmadım ve bir delinin işidir deyip geçtim."

"Nasıl sık olmuyordu yani? Mevsimden mevsime diyebilir miyiz?"

Dixon Bell, rahatsız olmuş gibiydi. Bir omzunu hafifçe kaldırdı ve başını biraz eğerek, "Örneğin kasırga zamanı," dedi. "Kar fırtınasında ve yağmurlu geçen gecelerin bazılarında oldu bu."

"Yazılı tehditlerden bazılarını sakladın mı?"

"Hayır, bilgisayardaki mesajı sildim ve üzerine yazı yazılan hava haritasını da attım."

"Onu ekrandan silmiş olabilirsin ama, belki de hâlâ bilgisayarın belleğinde duruyordur. Deneyip bakacağım, belki de onu tekrar ekrana getirmeyi başarabilirim, ne dersin?"

Dixon Bell başını hayır anlamında salladı. "Sanmam, dostum."

Rick Beanblossom not defterinde dolmuş olan sayfayı çevirip boş sayfayı açtı ve monitörde arkadaşının kederli yüzüne baktı. Yaklaşık bir saatten beri konuşuyorlardı ve Rick, şeytanın avukatlığını yaptığının farkındaydı. Zamanları dolmak üzereydi, dakikalar geçtikçe, Dixon Bell de daha öfkeli ve saldırgan bir hal almaktaydı. Rick, onun ağzından bir şeyler almak için durmadan uğraşıyordu. Bir ara onun yüzüne dikkatle baktı ve, "Bana Andrea'dan söz etsene biraz," dedi.

Dixon Bell, geniş omuzlarını silkti ve, "Ne dememi istiyorsun ki?" diyerek acı bir gülümsemeyle ekrana baktı. "Ona aşıktım galiba?"

"Onun güzelliği ve ona karşı olan karşılıksız duyguların, aşkın, seni çıldırtıp cinayet işletmiş olabilir mi, Dixon?"

"Saçmalama, dostum. Benim sorunlarım Andrea Labore'a rastlamadan çok önce başlamıştı."

"Evet, biliyorum. Senin sorunların taa lise yaşamında, Lisa Beauregard'la başlamıştı, değil mi?"

Dixon Bell, birden şaşırıp irkildi ve gözlerini açarak monitöre baktı. "Sen benim güncemi okudun, değil mi?"

"Evet, bir kopyası var bende. Ama sen de bana her şeyi vereceğini söylemiştin zaten, unuttun mu?"

"O zaman mektupları buldular ve sen de bunları gördün."

"Hayır dostum, mektuplar bulunmadı ve ben de görmedim onları. Neyse, sen bana biraz Andrea'dan söz etsene."

Dixon Bell, televizyon ekranına biraz daha eğildi ve soğuk, öfkeli bir sesle konuştu. "Onun hakkında ne söylememi istiyorsun, Rick? Ona sen de aşıksın, değil mi? Haydi, söyle bana, ne zamandan beri aşıksın ona?"

Birden korkunç bir öfkeye kapılmış ve bir zamanlar Rick'in nefret ettiği kendisini herkesten üstün gören meteoroloji uzmanı haline dönmüştü yine. Rick, konuşmadan önce birkaç saniye düşündü. "Aman Tanrım! Seni böyle konuşturan şey nedir acaba? Söylesene bana!"

Dixon Bell alaycı bir gülümsemeyle ekrana baktı, "Her şeyi şu maskenin altında saklayabileceğini düşünüyorsun değil mi?" dedikten sonra hafif bir kahkaha attı. "Seni ilk gördüğümde acımıştım. Benim için sen, yüzü yanarak mahvolmuş bir savaş kurbanıydın önceleri. Fakat seni sevmedikleri halde hayran olanları gördükten sonra aniden tiksinmeye, nefret etmeye başladım. Bazen o korkunç yüzünü merak eder, görmek isterdim."

"Bırak bunları da ne demek istediğini söyle bana Dixon."

Dixon Bell bu kez daha korkunç bir kahkaha attı.

"Senin içini görebiliyorum Beanblossom. Sen de bunun için benden hiç hoşlanmadın, değil mi?" Sustu ve Rick'in, "Ne istediğini söyle," diye tekrarlaması üzerine, "Andrea'yı mı soruyorsun?" dedi. "Yüzüne şu maskeyi taktığın günden beri, çevrende güzeller olmasını istiyordun sen. Hep güzel şeylerle çevrili olmak istedin, değil mi? Güzel bir apartman dairesi, güzel mobilyalar, duvarlarda güzel ve kıymetli tablolar, resimler. Her yıl gidip arabanı değiştiriyor ve son model bir araba satın alıyorsun. Masanda her zaman güzel çiçekler bulunuyor. O güzel kadını da ilk gördüğünde sevmeye başladın. O güzel, iri, kahverengi gözlere asla sahip olamayacağının bilincindeydin ve ona hiç değer vermez görünüyordun. Ama ben, ona aşık olduğunu, o maskenin altından bile anlıyordum, biliyor musun? Sen ise, ona sahip olamayacağını bildiğinden bazen onu boğmak istiyor, ondan nefret ediyordun."

Rick, onun bir çılgın gibi güldüğünü görünce ne diyeceğini şaşırmış, gözlerini ekrana dikmişti. İçini çekti ve, "Dinle beni," diye konuştu, "Sen, insanları da havayı okuduğun gibi okuyabileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun dostum. İnsanların içlerini okuyamazsın, bunu kafandan çıkarma."

"Bırak şimdi saçmalamayı. Artık ona açılacak, onu sevdiğini söyleyecek misin bari?"

"Asıl sen saçmalıyorsun, meteoroloji uzmanı dostum. Ben böyle şeyleri bir tarafa bırakalı çok zaman oldu."

"Kendini bu kadar hakir görme, küçümseme canım. Ben çok güç bir durumda olabilirim ama sen de hiçbir

zaman yaşlanmayacaksın. Her yıl gidip yeni bir maske alacak ve kendini yenileyeceksin. Ona yaklaşabilirsin."

"Neden yaklaşayım? Senin gibi ters yüz edileyim diye mi?"

"Evet, haydi defol buradan, seni görmek istemiyorum artık."

Savunma

RICK Beanblossom'un Ramsey Hapishanesi'ne ziyaretinden bir gün sonra, herkesin Stacy olarak hitap ettiği savunma avukatı Anastasia Dvorchak, Dixon Bell ile karşı karşıya oturmuş, önündeki kâğıtları karıştırıyordu. 2 numaralı mahkeme odasına yalnızca polisler ve avukatlar alınmıştı. Duvarda, acil durumlar için bir alarm sistemi vardı. Stacy, bir aydan beri savunmasına hazırlanıyordu. Kâğıtlara son bir kez göz attıktan sonra, "Edina polisi bir basın toplantısı yaptı," dedi. "Bu toplantıda, oradaki cinayetlerden senin sorumlu tutulmayacağını açıkladılar."

Dixon Bell esnedi ve, "Ama yine de ellerinden geleni yaptılar," dedi.

"Ne demek istiyorsun sen?"

Dixon Bell, avukatı kamuoyuna karşı savaşırken televizyonda görmüştü. Andrea Labore da onunla röportaj yapmış ve bu kadın avukat hakkında bir program hazırlamıştı. Dixon onun, zavallıların koruyucu meleği olan St. Jude ismini verdiği özel donanımlı Ford kamyonetiyle binlerce kilometre güneye gittiğini ve idam mahkûmlarını kurtarmak için büyük mücadeleler verdiğini biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve, "Arada sırada benim hücreme kısa süreli olarak bazı serserileri kapattıklarını söyle-

miştim sana," diye devam etti. "Hücreme, bir gün o serseriyi getirip bıraktılar. Tam bir New York gangsteriydi herif... Bana, yeraltı dünyasıyla ilgili bir sürü hikâye anlattı, silahlı çatışmalardan filân söz etti. Sağlıklı, yakışıklı bir hergeleydi işte. Bir akşam da, bana kadınlardan bahsetmeye başladı ve, "Bir kadını istediğin zaman, hiç beklemeden ona sahip olmalısın, Dixon" dedi.

Ona ne demek istediğini sorduğumda güldü ve "Hiç, yalnızca ona hemen sahip olmalısın," diye cevap verdi. "Yani ona tecavüz mü edeyim?" diye sorunca bir kahkaha attı ve, "Sen ne yapacağını bilirsin," dedi. Sonra yerinden kalkıp geldi ve sanki benim çok eski bir dostummuş gibi yanıma oturdu, "Dixon, bak sana anlatayım," diye konuştu. "İnsan bazen sokakta çok güzel bir kadın görür ve ona hiçbir zaman sahip olamayacağını düşünüp hayıflanır. Ama, ben güzel bir kadın görünce, ona o gece sahip olabileceğimi düşünür ve bunu gerçekleştirmek için plan yaparım. Zorla yapılan seks müthiş zevklidir. Ancak bunu yaparken onları incitmemelisin. Ben hiç silah taşımam. Yakalandığın zaman üzerinde silah bulunursa aleyhine kullanılır çünkü. Senin gibi iri yarı, güçlü bir adam istediği herhangi bir kadına kolayca sahip olabilir, anlıyorsun beni, değil mi?"

Ona bu şekilde kaç kadına tecavüz ettiğini sorduğumda, "Ne bileyim, bu işi lise günlerimden beri yapıyorum," diyerek güldü. "Bu kadınların onda dokuzu zaten polise gidip şikâyetçi olmaz ve olanlar da bunu kanıtlayamazlar. Bu şekilde çok güzel kadınlarla yattım ben, Dixon." Düşündüm ve "Ama sonunda yakalanmışsın işte," dediğimde, "Ben kadınlara tecavüz ettiğim için yakalanmadım," dedi. "Bir polise, müşteri sanıp uyuşturucu satmaya kalktığım için yakalandım. Bir yıl hapis yerim, ancak hapishaneler çok kalabalık olduğundan üç ay kadar sonra çıkarım." Sonra, yanımdan kalktı ve,

"Hey, Dixon, buradan çıkınca beni bul, biraz eğleniriz," diyerek yerine döndü.

Stacy bir an düşündü sonra, "Onu ihbar ettin mi?" diye sordu.

Dixon Bell hafifçe gülümseyip başını hayır anlamında salladı ve, "Deli misin sen?" dedi. "O adam, beni konuşturmak için yanıma koydukları bir polisti. Ben de böyle bir şey bekliyordum zaten."

Stacy, kendi basitliğine ve aptallığına şaşırmıştı. Bunu nasıl olup da düşünememişti, bilemiyordu. Bu, onun ilk jürili davası olacaktı. Demek, hükümet bu adamı mahkûm etmek için birçok yol deneyecek, oyunlar oynayacaktı. İçini çekti, elindeki kalemi çevirip, "Dinle beni," diye konuştu. "Yedi cinayetten yargılanacaksın. Mahkeme sonunda verecekleri kararın, elektrikli sandalyede idam olacağını biliyorum. Özellikle de yedinci cinayette bir kadın polis öldürdüğün için bundan kurtulman çok zor. Bunu kanıtlayabilmek için senin polisi öldürmeden önce altı cinayet işlediğini kanıtlamak isteyeceklerdir."

"Desene ölüm beni bekliyor. Yani, bu adamlar beni elektrikli sandalyeye oturtmak için ellerinden geleni yapacaklar, öyle değil mi?"

"Ben böyle sıkıntıları her zaman çekiyorum, merak etme."

Stacy Dvorchak, bir gece yüzme havuzuna atlarken, kayarak düşmüş ve boynunu kırmıştı. Şimdi felçli bir kadın olarak yaşıyor, fakat beş aylık bir fizik tedaviden sonra kollarını ve bileklerini kullanabiliyordu. Ama bu durumuna karşın işinden memnundu ve suçlu sanılan insanları savunurken büyük mutluluk yaşadığını gizlemiyordu. Ailesi, arkadaşları ve işi vardı ve herkes ona

yardım edip destek veriyordu. Soğuktan çekinirdi ama, dostları ona, kış maçları için kapalı tribün bileti gönderiyorlar ve o da bunun keyfini çıkarabiliyordu. Bazen, kışın soğuğundan kaçmak için kış aylarında güneye gider ve sıcak iklimde yaşardı.

Dixon Bell'in yüzüne baktı ve, "Cinayetlerden suçlu bulunduğun takdirde ayrı bir mahkeme seni mahkûm edecek," diye konuştu. "Jüri, ömür boyu hapis cezası da verebilir, ölüm cezası da. Jüriyi etkilemeye çalışacağım, ama, aleyhine kanıtlar sağlam olursa yargıcı etkileyemem."

"Ben masumum. Jüri bana inanacaktır."

Stacy Dvorchak, önündeki not defterine bir şeyler karaladı. Uzun süre konuşmadılar. Avukat, televizyonda çok konuşan bir insan gibi görünmesine rağmen, aslında sakin biri gibi duruyordu. Dvorchak, bir süre sonra tekrar ona baktı, "İki yardımcım senin savunman üzerinde hâlâ çalışıyorlar," diye devam etti. "Ama jüri, savunma sırasında yalnızca seni ve beni görecektir. Bilirsin, Minnesota halkının büyük çoğunluğu zenginlere ve güçlülere içerlerler. Çimenlerini kendileri biçen milyonerleri başka yerde görebilir misin? Sanırım davan Hennepin County Hükümet binasında, Minnesota'da görülecektir. Bu binayı bilir misin?"

"Evet, bir zamanlar oranın lobisinden çekim yapmıştım. Şey, beni şu yalan makinesi konusunda sıkıştırıp duruyorlar. O makineye girsem iyi olacak galiba."

"Sakın ha! Bunu istemiyorum."

"Neden? Doğru söylediğim ortaya çıkarsa fena mı olur yani? Testi geçemesem bile, bunu mahkemede aleyhime kullanamazlarmış."

"Testi geçsen bile, bunun davayla ilgisi olmayacaktır. Eğer geçemezsen ve yalan söylediğin ortaya çıkarsa, bunu medyadan nasıl gizleyeceğiz?"

Dvorchak, birkaç kelime daha yazdıktan sonra elini uzatıp, tekerlekli sandalyesinin yanında asılı duran bir su şişesine uzandı ve aldı. "Şunu açar mısın bana?"

Dixon Bell, şişenin kapağını açtı ve avukatın önündeki masaya koydu. Dvorchak, iki elini birden kullanarak şişeyi almış ve birkaç yudum içtikten sonra bırakmıştı.

Avukat Dvorchak, önündeki kâğıtları karıştırıp aradığını buldu ve, "Polisin konuştuğu ve potansiyel tanık olarak kullanabileceği kişilerin bir listesini yaptım," dedi. "Senin, şu boş yerleri doldurman gerekiyor. Örneğin General R.L. Patterson?"

"Vietnam'da üs komutanıydı."

"Memphis, Tennessee'den John Dupre?"

"Memphis'deki istasyonun haber müdürüydü. Ben de orada hafta sonları hava durumlarını sunardım."

"Lisa Gilbert, Dallas, Texas'tan?"

"Onu tanımıyorum... daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Bir saat kadar var."

"Hayır, onu sormuyorum. Mahkeme ne zaman başlar?"

Dvorchak, kalemiyle oynadı ve, "Oh, bana sorarsan yıl sonunu bulur," diye cevap verdi. "Bu liste henüz bir başlangıç. Daha bilmediğimiz pek çok tanık olabilir, bunun için çok çalışmamız gerekiyor."

Dixon Bell, dişlerini gıcırdattı. "Ben o zamana kadar

bekleyemem. O hücrede delirmek üzereyim, biliyor musun?"

"Kefaletle serbest bırakılman için bir deneme daha yapacağım."

Dvorchak, şişeyi tekrar alıp birkaç yudum daha içti ve sonra not defterine yine bir şeyler yazdı. Dixon Bell onun çok iyi bir avukat olduğunu biliyordu ama, kendisini kurtaracağından pek emin değildi.

Belirtiler

HABER programı sona erip hava durumu da sunulduktan sonra Rick Beanblossom'un evinin yakınlarındaki gölün kenarında yürüdüler. Sıcak ve nemli bir geceydi. Körfezden gelen tropik hava her tarafı ısıtmıştı ve Calhoun Bulvarı'nda yoğun bir trafik vardı. Tekneler, Minneapolis'in ışıklarını yansıtan durgun sularda gece için demirlemişlerdi ama, kıyı açıklarındaki ördekler hâlâ hareket halindeydiler Hafif bir güney esintisi, sivrisinekleri körfezde tutuyordu.

Rick Beanblossom, "Çocuklardan ve köpeklerden çok çekiyorum," diyerek başını salladı. "Onlardan kaçmak için neler yapıyorum, bilemezsin. Özellikle de çocuklar çok kötü. Bir şey anlamıyorlar ve benden korkuyorlar. Bazıları benden kaçıp uzaklaşıyor, bazıları ise korkularını belli etmemek için alay edip, benimle eğlenmeye çalışıyorlar."

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve Rick durmadan konuşuyordu. Ama Andrea Labore iyi bir dinleyiciydi. Arada sırada yanlarından, yürüyüşe çıkmış insanlar geçiyordu. Bir iskelenin üzerine çıkıp ucuna kadar gittiler. Suyun üzerinde parlayan mehtap bir harikaydı ve sanki insanlara, "Birbirinizi sevin," diye fısıldıyordu. Su o kadar berraktı ki, dipteki teneke bira kutularını rahatça

görebiliyorlardı. Gölün orta yerinde, tekne içinde bir meraklı, balık tutmaya çalışıyordu.

Rick, içini çekti ve, "Gittiğim doktorlar, ellerindeki kalemleri yüzüme sürüp durmadan bir şeyler söylüyorlar," diye devam etti. "Sözde, yeni teknolojiyle plastik cerrahi harikalar yaratıyormuş. Özellikle Fort Sam Houston'daki yanık merkezinde mükemmel plastik ameliyatlar yapılıyormuş. Önce onlara inanıyor ve saçlarımın tekrar çıkacağını sanıyordum. Ama sonradan plastik cerrahinin, yalnızca yaraları kapayıp enfeksiyonu önlediğini anladım. Evet, çenemin altında birkaç kıl çıktı, ama neye yarar?"

Andrea onun elini tuttu ve çenesini omuzuna yasladı. "İstesem bana yüzünü gösterir misin acaba, Rick?"

Rick, hiç şaşırmamıştı, çünkü böyle bir soru bekliyordu. Hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. "Bu maskeyi aldığım gün, yüzüme son kez baktım ve bir daha kendim bile görmedim. Bundan sonra da asla bakmayacağım."

Durdukları iskele üzerinden Minneapolis'in ışıl ışıl harika manzarasına bakıyorlardı. Diğer gökdelenlerle birlikte IDS Kulesi de önlerinde gökyüzüne doğru yükselmekteydi. Andrea derin bir nefes aldı ve, "Şuraya baksana!" diye mırıldandı. "Bizim haber merkezini bile görebiliyoruz."

"Evet, çok güzel bir manzara."

"Söylesene Rick neden çalışmak için televizyonu seçtin?"

"Parası iyi, ayrıca televizyona, gazete haberleri kalitesini getirebileceğimi düşündüm. Ama, bu kolay bir iş değil. Ne yaparsan yap, yine de bir gazete haberi kadar ayrıntıya giremiyorsun, girsen bile görüntü gidince her şey bitiveriyor işte. Peki, sen neden televizyona girdin?"

Andrea, omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Çocukluğumdan beri televizyon ekranlarında görünmek isterdim hep. Şu silah olayından önce bile bir polis olmayı düşünmemiştim. Bu iş, bir erkek işi aslında. Kadınlar bu işte erkeklerle boy ölçüşemez ama, televizyonda yapabilirler bunu. Özellikle de sunuculuğu çok seviyor ve istiyorum. Anlıyorsun beni, değil mi?"

"Tabii anlıyorum, Andrea. Televizyon harika bir şey. Kennedy'nin ölümünü ve Vietnam Savaşı'nı hep televizyonlarda rahatça izledik. Televizyon haberleri herkesi tatmin ediyor, herkesin hoşuna gidiyor. Kuşkusuz çok iyi bir meslek bizimki, değil mi?"

"Bizden ayrılmayacaksın sanırım Rick?"

Rick başını hafifçe salladı ve, "Televizyon şirketlerinde sadakat işe yaramaz," diye konuştu. "Çünkü, günün birinde bakarsın, senden bıkıp kapının önüne koyuverirler adamı. Ama burada bir süre daha çalışabileceğimi sanıyorum. Anlaşmam bitince,yenisini imzalayabilirim."

"Peki, daha sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gerçekleştirmek istediğim bazı hayallerim var."

"Romanını mı demek istiyorsun?"

Ilık esinti kaybolmuş gibiydi ve nem oranı yükseliyordu. Sivrisinekler ava çıkmışlardı bile. Andrea, yüzüne konan bir sivrisineği vurup öldürmek istedi, fakat namussuz hayvan kaçtı.

"Şey, o zamandan beri... yani, hiç kadın arkadaşın oldu mu, Rick?"

Maskeli eski Deniz Piyadesi, maskesinin altından güldü ve, "Sevişmek için kiralık kadın bulmam yeter, ama ben bu tür seksten hoşlanmıyorum," dedi. "Onun için bazen seks filmleri alıp videomda seyrediyor ve böylece kendimi kandırmaya çalışıyorum işte."

"Bu, iki boyutlu seks ama, öyle değil mi?"

"Evet, fakat hiç olmazsa güvenli. Benim için de yeterli oluyor."

Rick'in dairesinin bulunduğu binanın önündeydiler ve binanın ışıkları gölün durgun sularında parlıyordu. Andrea, başını kaldırıp binaya baktı ve, "Gökyüzüne doğru yükselen bir sürü yatak odası," dedi. "Seninki hangisi Rick, gösterir misin bana?"

Rick Beanblossom, suya vuran ışıltılar içinde kendini kaybetmiş gibiydi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Derin bir iç çekti ve, "Benimle oyun oynama Andrea," diye homurdandı. "Bu işlerden uzaklaşalı çok oldu."

Andrea, sıcak bir gülümsemeyle ona baktı ve elini tutup, "Seninle oyun oynamıyorum Rick Beanblossom," dedi. "Şaka da yapmıyorum, çünkü bunu söylemeden önce çok düşündüm. Haydi, gel benimle bakalım."

* * *

Yaşlı Jesse, beton yolda yürüdü ve atölyeleri hapishanenin diğer bölümlerinden ayıran zincirin önüne geldi. Sıcak ve rutubetli yaz geceleri ona hiç yaramıyordu ve başının tam üzerinde parlayan Elektrik Yıldız da onu garip şekilde etkiliyordu.

Yaşlı zenci, zincirli çitin arkasından inşaatı rahatça görebiliyordu. Stagecoach Trail'in (Posta Arabası Yolu) gittiği yöne paralel olan tuğla duvarın dibinde buldozerler, taş, tuğla ve kum yığınları görülüyordu. Evet, hükümet 4 numaralı gözetleme kulesinin hemen altında ve elektrik atölyesinin arkasında Ölüm Evi'nin inşaatına başlamıştı.

Televizyonda, polis olan torununu öldüren meteoroloji uzmanının kan grubunun, tırnaktaki kan grubuyla aynı olduğunu söylemişlerdi. Karlar üzerinde bulunan ayak izleri de onun ayak ölçüsüne uymaktaydı. Yine söylediklerine göre meteoroloji uzmanı, Edina'da,

cinayet mahallinden birkaç blok ötede yaşıyordu. O cinayeti, kışın son günü olduğu için o gün işlemişti. Onu cinayet işlemeye teşvik eden şey hava durumuydu. Zenci kadın polisi de, yeni çıkan ölüm cezası kanununa kafa tutmak için öldürmüştü. Tüm bunları televizyonda dinlemişti yaşlı zenci.

Yaşlı Jesse, fırsat buldukça televizyon haberlerini dinler, kaçırmazdı. Televizyon ekranında gördüğü pek çok suçlu ve caniyi daha sonra Stillwater Hapishanesi'nde görürdü. Ama bu adamların öldürdükleri zavallıları, yani kurbanlarını hiç görmemişti. Öldürülen insanların yakınları ekrana çıkarılır ve ağlayıp sızlayarak bazı şeyler anlatırlardı. İşte, böyle haber dinlediği bir gün de iri kahverengi gözlü güzel sunucudan, polis memuru Shelly Sumter'in saldırıya uğrayıp hastaneye kaldırıldığını öğrenmişti. Ekranda, torununun, polis akademisinden mezun olup aldığı diplomayı sonra da tekerlekli bir sedyeyle acile götürüldüğünü göstermişlerdi. Yaşlı Jesse, duyduklarına inanamamış ve hemen hastaneye koşmuştu. Torununun öldüğüne hâlâ inanamıyordu.

* * *

Andrea Labore, ışıkları söndürüp bir mum yaktı ve loş ışıkta Rick'in yanına uzandı. Pencerelerdeki perdeler açıktı, fakat o kadar yüksekteydiler ki, onları ancak ay üzerinden bakan biri görebilirdi yalnızca.

Yıllardan beri kadın yüzü görmemiş olan eski Deniz Piyadesi oldukça sinirliydi ve korkuyordu. Andrea'nın sarhoş olup evinde kaldığı o geceden sonra geçen birkaç ay içinde, sürekli olarak birlikte çalışmışlar, bildiklerini birbirlerine aktarıp beraber haberler hazırlamışlar, fakat hiçbir zaman bu kadar yakın bir ilişki içinde olmamışlardı. Rick Beanblossom, bu güzel kadınla yalnızca

iş arkadaşı olarak kalacağına öylesine inanmıştı ki, böyle bir şeyi rüyasında görse hayra yormazdı.

Oysa şimdi, bu genç ve güzel kadının dudaklarını, yanık dudakları üzerinde hissediyor, ılık nefesini içine çekebiliyordu. Bu kadınla böyle sevişebileceğine hâlâ inanamıyordu, o namussuz meteoroloji uzmanının tahminlerinden biri daha gerçekleşiyordu işte. Maskesinin açık olan ağız kısmından, genç kadının dipdiri göğüslerini öptü ve birden durdu. Andrea, onun maskeli başının arkasını okşuyordu.

Andrea onun korkusunu anladı ve elini hemen çekip sırtını okşamaya başladı. Rick yine rahatlamış ve gevşemişti. Andrea'nın sutyenini çıkarıp yatağın kenarına atıvermişti. Genç kadın şimdi göğüslerini emen Rick'in altında inliyor ve onu kendine iyice çekiyordu.

Açık pencereden esen ılık yaz esintisi ve Andrea'nın insanı çıldırtan parfümü, Rick'in başını döndürmüştü, kendini sarhoş gibi hissediyordu. Yanında yatan ve onun olan böyle güzel bir kadının kendisini adeta yataktan kaldırıp göklere doğru uçurabileceğini asla düşünemezdi. Bir süre sonra Andrea, kendi külotunu ve onunkini de çıkarıp Rick'in üzerine çıktı ve dizleri üzerine çöküp, onun içine girmesini bekledi. Loş ışıkta, erkeğin üzerinde şimdi yalnızca yüzündeki maskesi kalmıştı ve ikisi de kendilerinden geçmişlerdi. İnleyerek, bir süre seviştikten sonra sırtüstü uzanıp kalakaldılar.

Aradan henüz birkaç dakika geçmişti ki, yeniden birbirlerine sarıldılar ve tekrar sevişmeye başladılar. İkisi de ter içinde kalmışlardı. Andrea'nın parfümüne şimdi ter kokuları da karışmaktaydı.

Sabaha doğru ikisi de bitkin bir halde uzanmışlardı ama, uyuyamayacaklarını anlayınca konuşmaya başladılar. Bir süre sonra söz, dönüp dolaşıp meteoroloji uzmanının durumuna geldi.

Andrea, "İnanılacak gibi değil," dedi. "O adamın böyle şeyler yapabileceğine inanıyor musun sen?"

"Bilemiyorum, ama onunla konuşurken sanki iki ayrı adamla konuşur gibiydim. Şizofreni gibi bir şey olabilir belki. İçinde birden fazla kişiliği taşıyor da olabilir. Onda bir gariplik olduğuna eminim, ancak bir katil olabileceğine de hâlâ inanmış değilim."

"Neden?"

"Güncesinde neler yazdığını sana gösterdim. Böyle cinayetlerden söz eden bir kelime bile yoktu, biliyorsun."

"Rick, bu güncede de bir gariplik yok mu sence? O kadın ve kızları, benim ve şu Lisa denen kızın yerine koymuş olamaz mı? Sanırım mahkemede onun bu yönünü ön plana çıkarmaya çalışacaklar."

"Bizler de kör değiliz herhalde, onun davranışlarından bir şeyler çıkarabilir, anormal hareketlerini sezebilirdik, değil mi? Ellerinde kesin deliller yok ki zaten. Bulabildikleri şeyler, garip bir adamın güncesi ile ne olduğunu anlayamadıkları yarım bir parmak izi. Bu kadarcık kanıtla onu suçlu bulup mahkûm edebileceklerini hiç sanmıyorum doğrusu. Bana kalırsa, biz, onların yanlış adamı yakaladıklarını düşünerek araştırmalarımızı sürdürmeliyiz. Her şeyden önce, onun bürosuna bilgisayarına kimlerin girebileceğini, özel telefon numaralarını kimlerin bildiğini bulmalıyız.. Bizim haber merkezine gelen yabancılar kimlerdi?"

"Orası bir haber merkezi, bir kale değil. Oraya her gün bir sürü yabancı girip çıkabiliyor, biliyorsun bunu."

"Andrea, katilin bizim istasyondan biri olabileceğini düşündün mü hiç? Böyle bir şey olabilir mi?"

Andrea, Rick'in kolları arasında kıvrılıp, başını göğsüne yasladı. "Bana kalırsa katil Dixon Bell."

Rick Beanblossom, parmaklarını onun terli saçları-

nın arasında gezdirip başının tepesinden öptü ve, "Mary Rogers'in öldürülüşü," diye mırıldandı.

"Ben Mary Rogers diye bir kurban hatırlamıyorum. Hangisi o?"

Rick, "Tabii hatırlamazsın," dedi. "Başka bir yerde ve başka bir zamandaydı o olay."

Andrea, yorgunluktan bitkindi ve gözleri kapanıyordu. Fakat yine de meraklandı ve, "Anlatsana bana şunu," dedi.

"Olay, 1841 yılının yazında meydana geldi. Mary Rogers isminde genç ve güzel bir kızın cesedi, Hudson Nehri'nin sularında bulundu. İnce bir kordonla boynunu sıkıp boğmuşlardı. Kordonu önce fark etmemişlerdi bile."

"O zamandan bu yana New York pek değişmedi, değil mi?"

"O günün gazeteleri de, günümüz televizyonları gibi her olayda büyük heyecan yaratırlardı. Bazı gazeteciler, bulunan ipuçları ve kanıtları polis gibi, kendileri değerlendirir ve bunlardan bir sonuç çıkarmaya çalışır, hatta kuşkulu isimleri bile atarlardı ortaya. İşte böyle bir ortamda bile Mary Rogers'ın katili bir yıldan fazla bir zaman bulunamadı."

"Çok ilginç doğrusu. Sonra ne oldu peki?"

"Sonradan olanlar daha da ilginç. 1842 yılının kasım ayında, genç ve ünlü bir yazar, Mary Rogers'in öldürülmesiyle ilgili o güne kadar yazılmış tüm gazete haberlerini topladı... dikkat et, kendisi cinayet yerine hiç gitmemişti. Olayla ilgili hiçbir polisle, tanıkla ya da zanlıyla konuşmamış, hiçbir kanıt ya da ipucunu incelememişti. Yalnızca gazete haberlerini inceleyerek yürütüyordu çalışmasını. Bir süre, tüm gazete haberlerini satır satır inceledi ve uzun bir çalışmadan sonra o zamana

kadar ne polisin, ne de basının kuşkulandığı iki yeni isim çıkardı ortaya."

Andrea esnedi ve hafifçe gülümseyerek, "Bir tahmin yapabilir miyim?" dedi. "Bu genç ve ünlü yazar, senin dedelerinden olabilir mi acaba?"

Rick güldü ve başını iki yana sallayıp, "Hayır, ama yaklaştın," dedi. "Bu yazar, kendi teorilerini ve sonuçlarını, olaydaki isimleri değiştirerek bir hikâye haline getirdi ve bir New York dergisinde yayınladı. Bunu yayınlarken, bir not olarak da, cinayetle ilgili ayrıntılardan herhangi birinde yanlış değerlendirme yaptıysa, sonucun da kuşkulu olabileceğini söyledi. Sonra ne oldu, biliyor musun?"

"Beni meraktan öldürmek mi istiyorsun sen? Haydi, söyle hemen."

"Polis, hemen o iki kişiyi yakalayıp sorguladı ve sonuçta, adamlar suçlarını itiraf edip, Edgar Allan Poe isimli yazarın tüm değerlendirmelerini ve çıkardığı sonucu doğruladılar. Bu müthiş dedektif, bir polis değil, yalnızca çok zeki ve ünlü bir yazardı.

"Yani, şimdi biz de aynı yoldan mı gideceğiz demek istiyorsun?"

"Ben aynı şeyi şu Wakefield olayında denedim ve hâlâ da peşini bırakmış değilim. İşe her cinayet olayını anlatan haberlerden başlayabilir, her ayrıntıyı inceleyebiliriz. Cevap, o haberlerden birinde ya da birkaçında olabilir. Acaba şimdiye kadar yaptığımız değerlendirmelerde hata mı yaptık? Dixon Bell de dahil olmak üzere bize birileri yalan mı söylüyor?"

"Jack Napoleon'a bu konuda ne söyleyeceğiz?"

"Ona bir şey söylemek zorunda değiliz ki. Biz kendi başımıza çalışacağız Andrea ve onun yanına da fazla yaklaşmamaya çalış. Bürosunda da önemli konulardan söz etme sakın."

"Nasıl olur canım? O bizim haber müdürümüz değil mi?"

"O salak, kendi bürosuna dinleme cihazı ve gizli kamera yerleştirdi."

"Olamaz! Benimle dalga geçiyorsun sen! Ama hayır, ciddi konuşuyorsun galiba. Bunu ne zamandan beri biliyorsun, söylesene bana?"

Rick, onun bu sorusunu duymamış gibi, "Beni iyi dinle," dedi. "Sen o konuyu bana bırak, tamam mı? Ben o konuda Dave Cadieux ile birlikte çalışıyorum, sırası geldiğinde ona iyi bir ders vereceğiz."

Andrea, başını yastığa koydu ve inanamıyormuş gibi sağa sola salladı. Sonra tekrar doğruldu ve pencereden gökyüzündeki mehtaba bakıp, "Bizi o haber merkezinde karşılaştırıp bir araya getiren şey kader mi acaba?" diye sorup güldü.

Rick, "Ben o herifi daha ilk gördüğüm zaman sevmemiştim zaten," dedi.

"Kimi? Napoleon'u mu?"

"O da aynı şey, ama ben Dixon Bell'i söylüyorum. Onun hava durumunu sunuşunu ilk kez burada, evimde televizyon izlerken gördüm ve o adamda bir gariplik olduğunu sezinledim. Sonra stüdyoda karşılaşıp tanıştığımız zaman ondaki garipliği sezdiğimi anladı ve benden çekinmeye başladı. Hâlâ da korkuyor benden. Korkularını saklamak için benimle alay etmeye çalışan o küçük çocuklara benzetiyorum onu. Davranışları çok benziyor onlara."

"O halde neden onu kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü o bir katil değil. Onda bir gariplik var ama, ne olduğunu anlayamadım bir türlü. Fakat katil olabileceğini hiç sanmıyorum."

Andrea, bacağını onun bacağı üzerine koydu ve es-

neyerek, "Çok yorgunum Rick, biraz uyuyalım mı, ne dersin?" dedi.

Rick güldü ve, "Yorgun musun?" diye konuştu. "Ölmüş gibi bir halin var. Aslında ben de çok yorgunum, biliyor musun?" Sustu ve bir an düşündükten sonra genç kadını kollarına alıp, "Yorgunum ama," diye devam etti. "O işi bir kez daha yapmak istiyorum."

Andrea, "Ben de istiyorum canım!" diye fısıldadı ve bacaklarını açıp onun üzerine çıktı. O gece, üçüncü kez kendilerinden geçercesine seviştiler ve sonra Andrea onun yanına uzanıp gözlerini kaparken, Rick, gözlerini pencereye çevirip gökyüzüne baktı. O parlak yıldız yine yerindeydi. Dixon Bell'in, cezaevi monitöründe çılgınca gülen ve öfkeyle konuşan yüzünü hatırladı. Sonra Andrea'yla o geceki macerasını düşündü. Acaba bu geceki sevişmeleri, onun için bir gecelik bir macera olarak mı kalacak, yoksa ilişkileri sürecek miydi? Andrea onu seviyor muydu, yoksa yalnızca maskesiyle onu ilginç mi buluyordu? Rick, onunla ömür boyu beraberlik istiyordu ama, acaba Andrea bunu isteyecek miydi? Davranış ve konuşmalarından bu güzel ve genç kadının ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Güneş doğmaya başlayıp her tarafı altın rengine boyarken, Rick Beanblossom hâlâ uyumakta olan Andrea'nın elini tutmuş, derin düşüncelere dalmıştı.

Kaynak

YAZ mevsimi sona ermek üzereydi ve sonbahar neredeyse gelmişti. Rengârenk ağaçların yaprakları, yavaş yavaş kuruyor ve rüzgârla uçuşarak yere doğru dökülüyorlardı. Kanal 7 televizyon stüdyosunun pencerelerinden görünen gökyüzü, artık yavaş yavaş maviliğini kaybetmeye ve griye dönüşmeye başlamıştı. Yaz aylarında yemyeşil olan çevre sararmaya yüz tutmuştu.

Jack Napoleon, Rick'in masası başına gelip durdu ve elindeki bir kâğıdı onun önüne bırakıp, "Minneapolis'de porno filmler yaptıklarından haberin var mı?" diye sordu.

Rick, ağzına attığı iki aspirini yutmak için biraz soda içti ve sonra başını kaldırıp, maskesinin altından ona baktı. "Evet, bunu duymuştum."

Jack Napoleon'un işareti üzerine önündeki kâğıdı alıp bir çırpıda okudu. Kâğıtta, bir stüdyo adresiyle telefon numarası vardı. Belki bir gün oraya gider ve çekimlerini izleyebilirdi. Napoleon elinden bir kâğıt düşürdü ve Rick, ayaklarının dibine düşen kâğıdı alıp baktı. Bu, tabancasının çalındığını söyleyen çiftçi konusunda hazırlanan rapordu. Onu birkaç saniye içinde okudu ve sonra dosyasına koydu.

Spot lambaların birden yanmasıyla birlikte Rick başını eğdi ve gözlerini kıstı. Andy Mack, hava durumu podyumunda elindeki kâğıtları karıştırıyor, meteoroloji

konusundaki sunuşuna hazırlanıyordu. Ron Shea ve Charleen Barington da, mikrofonlarını yakalarına takıp hazırlanmaktaydılar. Andrea ise ışıkların altında durmuş bekliyordu.

Haber spikerlerinin kürsüsüne yakın bir mesafede mavi, boş bir ekranın hemen önünde küçük bir masa daha vardı. Kontrol odası istediği zaman bu ekrana herhangi bir haber ya da resmi verebiliyordu. Yerel bir haber verilmek istendiğinde, o masaya bir sunucu oturturlar ve ekranda gösterdikleri bir sıra bilgisayarla, oraya Haber Merkezi derlerdi. Olay uluslararası olduğu takdirde, ekranda saatler ve monitörler görünür ve merkezin ismi de Uydu Merkezi olurdu. Ekran önündeki bu küçük masa gerektiğinde Spor Merkezi, Seçim Merkezi ya da başka bir merkez olarak sunulabilirdi izleyicilere.

Bu gece, o masada Andrea oturuyordu ve yaptığı bir haber programını oradan sunacaktı ama, merkezin Haber Merkezi mi, ya da Uydu Merkezi mi olacağı konusunda en küçük bir fikri yoktu Rick'in. İlişkilerini kimseye belli etmek istemiyor ve birlikte pek görünmüyorlardı Andrea ona, kendisi hakkında hâlâ ne düşündüğünü bilmediğini söylemişti ama, ilişkilerinin gizli olması onları daha çok heyecanlandırıyordu. Rick, yıllardan beri kendisini ilk kez bu kadar mutlu hissedecekti. Andrea'nın yüzü sokaktaki insanlar tarafından tanınıyordu. Oysa kendisi maskeli bir adamdı. Bu ilişkiye kendini iyice kaptırmış ve çılgınlık olduğunu bile bile, Andrea için güzel bir yüzük aramaya başlamıştı.

Birden özel telefonunun çaldığını duydu ve ahizeyi aldı.

Karşısında yine o şifreli cümle vardı. "Son zamanlarda benim için ne yaptın, söyle bakalım?"

Rick hemen kalemini aldı ve, "Bu benim güvenli

hattım, konuşabilirsin," dedi. "İyi bir haberin var mı bari?"

"Dixon Bell, avukatı istememesine karşın, poligraf testine girdi ve yalan makinesini yenmeyi başardı."

"Demek testten başarılı çıktı, öyle mi? Peki ama, sen bu yalan makinesi olayına gerçekten inanıyor musun, dostum?"

"Sana bir şey diyeyim mi? Vicdanı olmayan bir adam, bu yalan makinesini kolayca yanıltabilir. Neyse, artık şu mektupları istiyorum."

"Hangi mektuplardan söz ediyorsun, dostum?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak artık. Lisedeki sevgilisinden gelen mektupları kastettiğimi biliyorsun. Onları güncenin içinden senin aldığına da eminim. Sonra, şu zavallı Afton'lu kızdan gelen mektup."

Rick kızmaya başlıyordu. Derin bir nefes aldı ve "Sana o mektuplardan haberim olmadığını söylemiştim galiba," diye homurdandı. "Bana inanmalısın."

"Beni iyi dinle, Maskeli Kafa. O mektupları istiyorum ve gerekirse, senin şu meteoroloji uzmanınla birlikte, seni ve o haber merkezini de darmadağın ederim, anlıyor musun beni?"

"Saçmalama. Ne demek istiyorsun sen?"

"Bak, eroini nereden aldığını biliyorum ve bunu kullanmak istemiyorum, beni anlıyorsun değil mi, Maskeli Kovboy?"

Rick Beanblossom bunu duyunca birden irkildi ve düşünmeye başladı. Midesine sanki kramp girmişti. Elini kaldırdı ve gözlerini parlak ışıklardan korudu. Onu, bu adamdan başka hiç kimse korkutamazdı zaten. İnsanların zayıf taraflarını çok iyi biliyor ve elindeki bilgi hazinesinden çok iyi yararlanıyordu. Derin bir iç çekti ve, "Pekalâ, şimdi sen beni iyi dinle," diye konuştu. "Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Onun tutuklan-

dığını duyunca bürosuna gidip bir araştırma yaptım ve güncesini buldum. Sayfaların fotokopilerini aldım, ama mektupların, sayfalar arasında olmadığını da görmüştüm. Yazılarda sözü geçen mektuplar ortada yoktu, inan bana."

"Peki ama, kim almış olabilir o mektupları?"

"Eğer masumsa, zaten Afton'lu kızın mektubunu almamış demektir, yani o mektup gerçek katile gönderilmiştir. Günceyle ilgili, yani gençlik sevgilisinden gelen mektuplara gelince, suçlu ya da değil, polisin kendisine yaklaştığını hissedince onları kendisi bir yere saklamış olabilir, belki de yırtmış ya da yakarak yok etmiştir, ne bileyim?"

"Hiç sanmıyorum, onları ortadan kaldırmamıştır. Bu tür anıları ölünceye kadar saklayacak bir tip o..." Hattın diğer ucundan uzunca bir öksürük nöbetinin sesi gelince, konuşma bir süre kesildi. Rick, bu adamın nasıl olup da hâlâ yaşayabildiğine şaşıyordu. "Bak, ne yapacağımı sana söyleyeyim Maskeli Adam. Seninle bir anlaşma yapalım, tamam mı? Sen o mektupları bulup bana getir, ben de sana valinin başını gümüş bir tepsi içinde sunayım, oldu mu? İki valiyi alaşağı eden kaç gazeteci vardır?"

Rick, düşünceli bir tavırla kalemini masaya bıraktı ve şakaklarını ovmaya başladı. Karşısındaki adam, Andrea'nın eski aşkı, dürüstlük timsali olan Vali Per Ellefson'dan söz ediyordu. "Valiye ne oldu ki?"

"Önce mektupları bul ve bana getir, bunu sonra konuşuruz."

Telefon kapanınca, Rick başını salladı ve kendi kendine bir şeyler homurdandı. Başı yine ağrımaya başlamıştı. Eroine olan bağımlılığı, yalnızca televizyona olan bağımlılığı kadardı. Bazen haftalarca, hatta aylarca eroin kullanmak aklına bile gelmez, sonra bir gün canı biraz

çekiverirdi. Yaralandıktan sonra kendine moral gücü vermiş ve kendisini bu konuda iyice güçlendirmişti. Ama yine de bazı karanlık gecelerde yalnızlığın acısını tam içinde hissediyor ve kahroluyordu. İşte böyle hissettiği zamanlarda bir parça eroin onu rahatlatır ve umutsuzluğunu ortadan kaldırırdı.

Başını kaldırıp Andrea'nın oturduğu küçük masaya baktı. Güzel sevgilisi, önündeki kâğıtları düzenliyor ve konuşmasına hazırlanıyordu. Haber kaynağı vali hakkında neler biliyordu acaba? Bildikleri, Andrea'ya da zarar verecek miydi? Elini atıp tekrar aspirin şişesini çıkardı, fakat şişe boşalmıştı. Boş şişeyi çöp sepetine attı ve diğer ağrı kesici haplarından çıkardı.

Duruşma

KIŞ mevsiminin dördüncü kar fırtınası olan son fırtına nedeniyle bir hafta daha ertelenen Dixon Bell'in duruşması, şubatın ilk haftasında başlıyordu. Mahkeme, Bölge Mahkemesi, Yargıcı Stephen Z. Lutoslawski başkanlığında, Hennepin County Hükümet Konağı'nda 659 No.lu salonda yapılıyordu.

Meteoroloji uzmanı, onları gelecek kar fırtınası konusunda uyarabilirdi ama, cezaevinde olduğundan doğal olarak bunu yapamamıştı. Fırtına, körfezin nemini alarak Texas'tan kuzeye doğru, Panhandle'dan başlamış ve Mississippi Nehri'ni takip edip Minnesota ve Wisconsin'deki soğuk havayı etkileyerek ortalığı kasıp kavurmuştu. Dixon Bell, hücresinin penceresinden bakarak fırtınanın geldiğini görmüş ve korkunç bir kar yağışı olacağını anlamıştı.

659 numaralı mahkeme salonu alçak tavanlı, penceresiz ve insanın içine sıkıntı veren bir salondu. Savcının masası, yargıç kürsüsünün sol tarafında bulunuyordu. Savunma masası ise sağ taraftaydı ve yargıç kürsüsüne değil de jüri sıralarına doğru döndürülmüştü. Salonda, savunma masasının karşısında bir de televizyon kamerası vardı. Tanık kürsüsü de yargıcın sağ tarafındaydı. Yargıcın arkasında bir Amerikan bayrağı ile başının üstünde bir eyalet arması görülüyordu.

Mahkemeyi izlemek isteyen kalabalık, duruşma baş-

lamadan birkaç saat önce salonu doldurmaya başlamıştı. Dinleyici bölgesinin sağ tarafı, her haber kuruluşundan bir kişi olmak üzere medyaya ayrılmıştı. Rick Beanblossom, zaten her gün oraya gidip olayları izlemekteydi.

Sol taraftaki dinleyici yerlerinin ilk iki sırası, cinayet kurbanlarının aile bireyleri için ayrılmıştı. Bunların içinde, üzerinde işçi tulumu olan yaşlı bir zenci adam vardı ve Rick onun ölen kadın polis Sumter'in dedesi olduğunu öğrenmişti. Aile bireylerinin arkasındaki sıraları ise, mahkemeyi dinlemeye gelen meraklılar dolduruyordu. Yandaki salon da bu duruşma için ayrılmıştı, fakat orada oturanlar, mahkemeyi, salonda bulunan bir televizyon ekranından izleyebileceklerdi.

Duruşma, Mahkeme TV'si adı verilen bir istasyon tarafından kablolu olarak yayınlanacaktı. Diğer yerel televizyon istasyonları da canlı yayın yapmak istemişler, fakat bu tür duruşmaların çok uzun ve sıkıcı olacağını öğrenmişlerdi. Bu davada da savcı, yedi cinayeti teker teker anlatacak ve elindeki kanıtları sergileyecekti. Jüri üyelerine görevlerinin üç ya da dört ay sürebileceği söylenmişti. Kanal 7 dahil olmak üzere diğer yerel televizyonlar, canlı yayından vazgeçmişler ve duruşmanın önemli bölümlerini akşam haberlerinde vermeyi kararlaştırmışlardı. Fakat Dixon Bell tanık kürsüsüne çıkarsa hepsi de canlı yayına geçebileceklerdi.

Stacy Dvorchak, mahkemenin Yargıç Lutoslawski'ye verilmesinden hiç hoşlanmamıştı. Kır saçlı Lutoslawski, idam taraftarı olarak bilinir ve savunma avukatları ona Yargıç Polack derlerdi.

Savcı, giyimine dikkat etmeyen, derbeder, fakat çok zeki bir adam olan Jim Fury idi. Bu dava, onun için çok önemliydi ve kariyerini etkileyebilirdi. Savcının yanında

bulunan iki yardımcısı da kadındı, fakat onlar tanıkları pek sorgulamazlardı.

Sekizi kadın yedisi de erkek olan jüri üyelerinin hepsi de genç insanlardı ve bu, Dixon Bell'in hoşuna gitmişti. Jüri üyelerinin hepsi de Kanal 7'nin haber programlarını seyretmediklerine dair yemin etmişlerdi. Hatta yarısı hiçbir zaman televizyon izlemediklerini söylemişlerdi.

Tanık kürsüsüne çıkan ilk tanıklardan biri de Başkomiser Les Angelbeck'di. Hasta olmasına karşın, oldukça canlı ve rahat görünüyordu. Duruşma başlamadan önce kendisiyle röportaj yapan medya mensuplarına, Dixon Bell'in mahkûm edilişine kadar yaşayacağını söylemişti. Dixon Bell, bu yaşlı polisin medyayı oldukça etkilediğini düşünüyordu. Medya mensuplarının karşısında iyi polisi oynuyordu ama, Dixon Bell, onun sırası geldiğinde ne kadar acımasız bir polis olabileceğini biliyordu. Les Angelbeck savcının sorularına gayet net cevaplar verirken çok rahat görünüyordu. Ancak, savunma avukatının soruları sırasında, o müthiş öksürük nöbetlerinden birine tutulmaktan kendini kurtaramadı. Cevap verirken, sık sık öksürüyor ve özür diliyordu. Adamın hiç de sağlıklı olmadığını herkes anlamıştı.

Angelbeck'ten sonra tanıklık sırası Komiser Redmond'a geldi ve o da soruları yanıtlarken çok rahattı. Redmond'a göre, günce içindeki mektuplar henüz bulunamamıştı ama, bu davayı takip eden Özel Tim, zanlıyı mahkûm ettirebilecek önemli ipuçları bulmayı başarmıştı.

Savcı, birinci cinayetten söz edilirken, jüri üyelerine döndü ve, "İlk cinayetin işlendiği yerde bulduğumuz parmak izleri, Dixon Bell'in orada bulunduğunu kanıtlıyor," diye konuştu. "Bu parmak izleri Dixon Bell'e aittir ve bundan hepimiz eminiz."

Duruşma için Washington'dan çağırılmış olan bir FBI ajanı, tanık kürsüsüne çıktı ve Dixon Bell'in isminin AFIS bilgisayarından nasıl bir çalışma sonucunda alındığını anlattı. Söylediğine göre, AFIS bilgisayarı, olası isimler arasında Dixon Bell'in ismini listenin birinci sırasına oturtmuştu ve bu bilgisayarın verdiği sonuçlar yüzde 98 ila 100 arasında hatasız çıkardı. Cinayet yerindeki transformatörden alınan parçalı parmak izleri, bir poster boyutlarında büyütülmüş ve Dixon Bell'in cezaevinde alınan parmak izleri ile karşılaştırılmıştı. FBI ajanı, ekrana verilen büyük parmak izleri üzerinde, elindeki bir çubukla açıklamalar yaptı ve benzerlikleri gösterdi. Jüri üyeleri, onun açıklamaları karşısında oldukça etkilenmiş görünüyorlardı.

Minnesota eyaletinin parmak izi uzmanının tanık kürsüsüne çağırılması avukat Dvorchak'ı sevindirdi, özürlü kadın avukat ondan yararlanabileceğini sanıyordu. Sorgulama sırası kendisine gelince, oturduğu tekerlekli sandalyesinde doğruldu ve Glenn Arkwright'ın gözlerine bakıp, "AFIS bilgisayarı önemsiz ayrıntıları belirten rakamları okur, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bu doğru."

"İyi bir parmak izinde kaç tane önemsiz ayrıntı vardır acaba Mr. Arkwright, bize söyleyebilir misiniz?"

"Net bir parmak izinde yüz ayrıntı olduğunu söyleyebilirim."

Stacy, elindeki bir kartı havaya kaldırdı. "Pekalâ, Sky High otoparkında, transformatör üzerinde bulunan bu parçalı parmak izinde kaç tane önemsiz ayrıntı var acaba?"

"Yalnızca yedi tane."

"Peki, bildiğiniz en az sayıda ayrıntıyla mahkûm edilen zanlının parmak izinde kaç tane bu şekilde ayrıntı vardı acaba?"

"Yanlış hatırlamıyorsam yalnızca sekiz ayrıntı rakamı ile birini mahkûm etmişlerdi ama, yerini ve zamanını hatırlayamadım."

"Yani, jürinin AFIS rakamlarına bakarak müvekkilimi mahkûm edebilmesi için yeni bir rekor kırması gerekiyor. Bu işi, bir tek yedi ayrıntı rakamıyla yapması gerekecek, öyle mi?"

"Bu durumda öyle olması gerekiyor galiba."

"Mr. Arkwright, bu bilgisayar, üzerinde çalışına yapması için Özel Tim'e kaç tane isim verdi acaba?"

"Yanılmıyorsam, zanlı tutuklandığı zaman altmış iki isim vardı."

"Yani, bilgisayar altmış bir ismi ayıkladı ve aranan adamın Dixon Bell olduğunu belirtti, öyle mi diyorsunuz?"

Arkwright, "Hayır, öyle değil," diyerek çevresine bakındı. "AFIS sistemi kimlik konusunda karar vermez. Yalnızca kuşkulu isimleri bildirir ve parmak izi uzmanının yapacağı kıyaslamaların sayısını en aza indirmeye çalışır. Son kararı yine parmak izi uzmanları verirler."

"Bu durumda siz de arkadaşınız FBI uzmanı gibi, altmış iki parmak izini incelemek zorundaydınız, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Peki, otoparkta bulunan parmak izlerine uyan bir şey buldunuz mu?"

Arkwright cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti. Sonra içini çekti ve, "Özel Tim'in son kararını FBI verdi," diye cevap verdi.

"Bu, benim sorumun yanıtı değil. Siz, Glenn Arkwright olarak, o altmış iki parmak izi içinde buna uyan bir şeyler buldunuz mu?"

"Benim bulgularım ne yazık ki yetersizdi."

Stacy Dvorchak, sandalyesini hareket ettirip iki par-

mak izi posterinin yanına gitti ve gösterme çubuğunu eline alıp, "Mr. Arkwright, siz, eyaletin parmak izi uzmanısınız," diye konuştu. "Siz de Özel Tim'de görevlendirildiniz. Lütfen jüriye söyler misiniz, sağdaki bu parçalı parmak izi, soldaki şu tamamlanmış parmak iziyle aynı mı?"

Arkwright, yine bir süre düşündü ve sonra gözlüğünü düzeltip, "Bana göre," dedi. "Bu parçalı parmak izi, bir karar vermek için yeterli değil."

* * *

Rick Beanblossom, kaygan kaldırımda düşmemek için dikkatle antrepoların bulunduğu bölgeye doğru yürüdü. Boyanmış ve yenilenmiş olan tuğla binanın içi sıcak ve temizdi. Ayaklarını yere vurup karları temizledi ve kabanının fermuarını açtı. Duvardaki firma isimlerine baktı, video firması beşinci kattaydı. Bir an düşündü ve sonra kararını verip merdivene yürüdü.

Beş kat çıkmak onu biraz yormuştu. Çevresine bakındı ve holün sonunda, üzerinde, 'HY Peter Productions,' yazılı bir levha görüp oraya yöneldi. Kapının yan tarafında bekleyen patlak gözlü bir güvenlik görevlisi bu maskeli adama garip bir ifadeyle baktı ve sonra, "Ne o, filmde rolün mü var?" diye sordu.

"Hayır, ben haber yazarım. Mr. Peter benimle bu gün konuşabileceğini söylemişti."

"Kafandaki bu maske de ne böyle?"

"Ben bir Vietnam gazisiyim, yüzüm yanmıştı. Peki, sen nasıl açıklayacaksın kendi yüzünü?"

Suratsız adam ne diyeceğini şaşırmış gibi ona baktı ve, "Haydi, gir içeriye," diyerek omuzlarını silkti.

Stüdyo ışıl ışıl parlıyor ve her tarafta kameralar, yerlerde kablolar görülüyordu. Eski antreponun pencereleri siyah plastik perdelerle örtülmüştü. Yüksek tavan

kalın sütunlarla desteklenmişti. Etrafta bir sürü insan görülüyordu ama, hiçbiri de çıplak değildi. İçeriye giren maskeli adama da kimse aldırmamıştı.

Rick'i en çok şaşırtan şey film seti oldu. Peters ona, bugün gelmesinin iyi olacağını söylemişti. Burası bir televizyon haber setiydi ve sunucu masasının üzerinde Kanal 8 - Canlı Haberler yazıyordu. Hava durumunun sunulduğu sandalyenin arkasında bir Amerika Birleşik Devletleri haritası ve haritanın tam ortasında da gülen bir güneş resmi vardı. Adamlar, hiç kuşkusuz diğer televizyon stüdyolarından bir şeyler almışlardı. Oldukça güzel ve rahat bir set olmuştu burası.

Yapımcı ve direktör J. C. Peters, stüdyonun arka tarafındaki bir masada oturuyor ve telefonda konuşuyordu. Rick, ona doğru yürüdü ve biraz yaklaşınca, adamın, "Bu şehirde böyle bir parayı nereden bulurum ben?" dediğini duydu. "Ben harcamaları zor karşılıyorum burada..." Birkaç saniye dinledi ve ahizeyi hırsla yerine koyup başını kaldırdı. "Deli bu yatırımcılar! Hey, bu maske de neyin nesi? Bu çekimde maskeye ihtiyaç yok ki."

Rick, elini porno film yapımcısına uzattı ve, "Ben Rick Beanblossom," dedi, "Kanal 7'de çalışıyorum. Yetişkinler için yapılan filmler konusunda bir araştırma yapıyorum. Bugün konuşabileceğimizi söylemiştin."

Peters onun elini hafifçe, çekiniyormuş gibi sıktı. "Demek Kanal 7 ha! Bak dostum, haber müdürüne söyle, sizi geçeceğiz yakında. Bu maske de ne?"

"Vietnam'da yaralandım, yüzüm yandı."

Peters, gözlerini açıp ona baktı ve, "Yok, yahu!" dedi. "Yani bu maskeyi her zaman takıyor musun? Vay canına!" Başını kaldırıp ileriye baktı, "Hey, Mortie!" diye bağırdı. "Hangi cehennemdesin yine, Mortie! Hah,

gel buraya sersem herif, böyle bir maske bulabilir misin bana? Çok hoşuma gitti."

Bakım ve onarım işleri yapan birine benzeyen Mortie, ayaklarını sürüyerek geldi ve, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Şu senaryoyu yeniden yazacağım."

"Pekalâ, pekalâ, onu on dakikada yazarsın. Bu arkadaş yüzünü Vietnam'da yakmış. Başka bir yerin yanmadı değil mi Beanblossom?"

Rick, maskenin altından güldü ve başını iki yana salladı. "Hayır, sadece yüzüm yanmıştı."

"Çok şükür! İlk ismin ne demiştin?"

"Rick."

"Pekalâ Rick. Filmlerde rol almak mı istiyorsun? Mortie sana iyi bir rol verebilir, biliyor musun?"

"Hayır, rol istemek için gelmedim buraya. Yalnızca amatör videolar konusunda bazı şeyler öğrenmek istiyordum."

"Bırak Tanrı aşkına! O kelimelerden nefret ediyorum. On dakika sonra gelip bul beni." Peters birden döndü ve, "Haydi sete!" diye bağırdı. "Herkes yerini alsın hemen!"

Spot ışıklar seti aydınlatmaya başlayınca, Rick, kameraların arkasına geçti ve onları izlemeye başladı. Buraya birkaç bilgisayar ve bir de tahsis masası eklense, kendi stüdyoları gibi bir haber merkezi olabilirdi. Kadın yanına geldiğinde, o hâlâ bunu düşünüyordu.

Genç kadının harika bir vücudu ve insanı baştan çıkartan bir gülümsemesi vardı. Kızıl saçlı dilber, göğsü açık bir bluz, daracık bir etek giymişti ve erkeklerin başını döndüren tiplerdendi. Rick'in yüzüne baktı ve "J.C., bu maskeyi her zaman taktığını söyledi," dedi. "Gerçek mi bu? Yüzün yanık olduğu için yapıyormuşsun bunu, inanamadım doğrusu."

Rick, başını salladı. "İnanmalısın, bu bir gerçek."

Genç kadın içini çekti. "Seni anlıyorum," diyerek başını salladı. "Benim erkek kardeşimde de akne denen bir tür cilt hastalığı vardı."

Rick gülmemek için kendini güç tutuyordu. "İsmin ne senin?"

"İsmim Carolyn, ama burada herkes bana Küçük Bimbo der."

"Ben Carolyn'i tercih ederim. Bu filmde oynuyor musun?"

Genç kadın, küçük bir kız çocuğunun sesiyle konuşuyordu. "Hayır, küçük bir rolüm var tabii, ama ben aslında aracıyım."

"O da ne demek oluyor?"

"Yani, sevişen erkekleri, sahne aralarında canlı tutmak için onlarla oynaşırım işte, onları hep hazır tutarım, anlıyorsun değil mi? Böylece zaman kazanılır. Büyük roller de alacağım tabii ancak, daha çalışmam gerekiyormuş. Bu işte, otuz yaşına gelen kızların işi bitti demektir. Ben yirmi altı yaşıma geldim ama, hâlâ doğru dürüst bir rol vermediler. Daha sonra evime gelip benimle TV izlemek ister misin? Kentin tam merkezinde oturuyorum."

Onun böyle damdan düşer gibi kendisini davet etmesi Rick'i şaşırtmıştı. Kendini tutamayıp güldü ve, "Çok tatlısın, Carolyn," dedi. "Ama bunu yapamam, zamanım yok. Yine de çok teşekkür ederim."

Genç kadın yüzünü astı. "Böyle bir işte çalıştığım için mi benden hoşlanmadın yoksa? Söyler misin?"

"Hayır canım! Böyle şeyler düşünmemelisin. Harika bir kızsın sen."

"Evli misin yoksa?" diye sorarken, meraklı küçük kızlara benziyordu.

"Hayır, değilim canım."

"O halde birine âşık olmalısın."

Rick ne diyeceğini şaşırmıştı. Zekâ düzeyi pek yüksek olmayan bu genç kadın, maskesinin altından bile onun içini okuyabiliyor muydu yoksa? Onun, cevap bekler gibi kendisine baktığını görünce başını hafifçe salladı ve, "Evet", diye mırıldandı. "Sanırım aşığım."

"Peki, o da seni seviyor mu?"

Rick, hafif bir kahkaha attı. "Bunu henüz bilmiyorum. Sanırım o da bilmiyordur şu anda. Belki yakında öğreniriz, kimbilir?"

"Neden böyle düşünüyorsun? Yüzün yanık diye mi?"

"Herhalde."

Küçük Bimbo, başını kederli bir ifadeyle salladı, "Çok yazık," diyerek içini çekti. "İnsanları yüzleriyle ölçmemek lâzım, değil mi?"

O anda setin ışıkları hafifçe azaldı ve tekrar parladı. Oyuncular yerlerini aldılar. Sunucular masasında, göğüs ceplerinde 8 rakamı işlenmiş mavi ceketler giymiş, güzel, seksi bir kadın ve damızlığa benzeyen yakışıklı bir genç erkek oturuyordu. Hava durumu masasında da yine güzel bir kız vardı. J.C. Peters, Rick'in bulunduğu tarafa bakıp, "Hey Rick, buralarda iyi bir restoran var mı?" diye bağırdı. "Şimdiye kadar Chuck Wagon denen yerde yiyordum ama, adamların yemeklerinde iş yok, hiç baharat kullanmıyorlar domuzlar."

Rick onun yanına gitti ve çalışanlardan birinin getirdiği tabureye oturup, "Sizin bu set, bizim haber merkezine benziyor," dedi. "Çok iyi hazırlanmış doğrusu."

"Kanal 7 demiştin, değil mi? O kadınları gerçekten de sizin şu meteoroloji uzmanı mı temizledi Rick?"

Rick, maskeli başını iki yana salladı. "Hayır, hiç sanmıyoum."

"Bende sanmıyorum aslında. Büyük saçmalık bu."

"Söylesene, bu tür filmleri nasıl yapıyorsunuz?"

Peters, ona doğru eğildi ve elleriyle birtakım hareketler yaparak, "Bu iş uzmanlık ister," diye anlatmaya başladı. "Yani, insanlara gerçek sevişme sahneleri göstermek zorundasın. Herkes bunları evinde, kendi videosunda rahatça izliyor ve gerektiğinde geriye alıp tekrar seyrediyor. Onun için, artık kimseyi kandıramazsın ve özellikle yakın çekimlerde her şeyin gerçek olduğunu göstermelisin."

"Peki, başka neler var?"

"İnlemesini ve çığlık atmasını iyi bilen kadın bulmak zorundasın. Erkeklerin çoğu, sevişirken çığlık atan kadınlardan hoşlanırlar."

"Söylesene, şu kadın grupları gösterileriyle sizleri rahatsız etmiyorlar mı?"

"Etmez olurlar mı hiç? Ne zaman bir kadına tecavüz edilse ya da bir kadın öldürülse, sanki sorumlusu bizmişiz gibi bize saldırıyorlar. Aslına bakarsan, sizin haber programlarında, benim bu seks filmlerinde olduğundan daha çok şiddet var. Sevişme sahnelerinde şiddete yer verilmez zaten. Şiddet şiddeti getirir. Ben, o tür kavgalı döğüşlü şiddet dolu filmlerden hiç hoşlanmam. Yumuşak aşkların yaşandığı, erkekle kadının soyunup uzandığı ve birbirlerine bir şeyler yaptığı filmlere bayılırım."

Rick bir an düşündü ve sonra, "Şu amatör videolardan söz eder misin bana biraz?" diye sordu.

Porno film yapımcısı yine kızmıştı. "Şu amatör video sözcüklerinden nefret ediyorum," diye tekrarladı ve yüzünü buruşturdu."

"Neden nefret ediyorsun onlardan?"

"Çünkü, bizim işlerimizi baltalıyorlar, nedeni bu işte. Video pazarında neredeyse bize iş bırakmayacak o namussuzlar."

"Nasıl çalışıyor bunlar?"

"Bunlar, dediğin gibi amatör çekimciler işte. Örneğin, Noel armağanı olarak yakınlarından bir video kamerası alan genç bir hergele, bir eve kapanıyor ve yanına aldığı kızla çeşitli numaralar çevirip, sevişme sahnelerini filme alıyor. Bunu iki çift yapıyor ve sonra da filmleri bir dağıtımcıya satıyorlar. Bazen, evli erkekler bile karılarıyla yaşadıkları aşk sahnelerini, genellikle yüzlerini örtüp çekiyor ve satıyorlar. Bunlarda hiçbir senaryo, hiçbir kalite yok. Ancak gerçek sevişme sahneleri işte ve insanlar da bunların gerçek olduğunu bildikleri için alıyorlar. Sende bu tür amatör işleri var mı, Rick?"

"Evet, birkaç tane var. Evde bu işi yapanlar bazen bana da bir kopya getirip pazarlamamı istiyorlar. Ama şimdiye kadar öyle pazarlanacak kadar güzel bir şeye rastlamadım doğrusu." Rick ona yalan söylüyordu ve bunun nedeni de ona rakip olmadığını göstermekti.

Peters'in kuşkuyla kendisine baktığını görünce güldü ve başını sağa sola sallayıp, "Şaka yaptım canım," dedi. "Benim bunlarla uğraşacak zamanım yok zaten. İşi bilseydim sana gelmezdim, değil mi?"

Seks

MART ayı çok sert başlamış, ısı sürekli düşmüştü. Belediye kamyonları karla kaplı yolları açıyor ve topladıkları karları nehre götürüp döküyorlardı. Ramsey County Cezaevi'nin karşısındaki Harriet Adası, bembeyaz bir dağ halini almıştı.

Günlerinin büyük çoğunluğu mahkeme salonlarında geçiyor ve Dixon Bell, akşamları tekrar St. Paul'e götürülüp D binasındaki 340 No.lu hücreye kapatılıyordu. Artık televizyonda bazı şovları ve eski filmleri seyretmesine izin veriyorlardı, ama, haber izlemesi yasaktı ve Andrea'yı artık ekranda da göremiyordu. Akşam saatlerini, ranzasına oturup pencereden güneyi seyrederek geçirmeye çalışıyordu.

Mississippi Nehri donmuştu ve köprülerin altında uzayan bembeyaz bir yola benziyordu. Akşam üzerleri yanmaya başlayan sokak lâmbalarının ışıkları soluk ve sarı görünüyordu. Çevredeki tek parlak ışık, Wabasha Sokağı Köprüsü başındaki Sky High Haberler'in ışıklı reklam panosundan geliyordu. Penceresinin altından trenler geçiyor, bazen de uzaklardan, Ramsey Sağlık Merkezi'ne gitmek için köprüden geçen ambulansların sirenleri duyuluyordu. Soğuk kış akşamlarında, Minnesota'daki cezaevinin hücresinden duyulan sesler yalnızca bunlardı işte. Dixon Bell on aydır cezaevindeydi.

Eğer jüri kendisini suçsuz bulursa, bu yaşanmamış on ayını ona kim geri verecekti?

Dixon Bell, hücre kapısının açılıp kapanırken üzerinde kaydığı rayı, birkaç ay daha uğraştıktan sonra tam istediği noktadan kırmayı ve koparmayı başardı. Gözetleme yapan şerif yardımcısının hareket ve davranışlarını artık iyice ezberlemişti. Kopan parçayı alıp keskin ucuyla duvarın sıvasını bir parça açtı ve sonra ray parçasını tekrar yerine koydu. Kapı rayı, eşiğin dışında bulunduğundan, onu tekrar yerine oturtup hiç kırılmamış gibi düzeltmesi gerekiyordu.

Gece kapıyı kapamak için gelen şerif yardımcısı, kapı rayının kırıldığını fark etmedi ve ertesi sabah kapıyı açarken yine bir şey anlamadı.

Dixon Bell, kontrol odasındaki gözcü şerif yardımcısının dışarıya çıktığı zaman en azından iki dakika kaldığını biliyordu. Ondan sonraki günlerde, fırsat buldukça kontrol odası boşaldığında, hemen kapı rayının kırık parçasını yerinden çıkarıp duvarın dışarıdan görülmeyen bir noktasındaki deliği biraz daha kazıyor ve demir parçasını hemen tekrar yerine koyup düzeltiyordu. Gözcü şerif yardımcısı yerine döner dönmez ekrandan onun hücresine bakıyor ve Dixon'un ranzası üzerinde oturduğunu görüyordu.

Bir süre sonra, duvarda açtığı birkaç deliğin görünmemesi için onları kâğıt harflerle gizlemeye başladı. Küçük beton parçalarını bir süre cebinde saklıyor, sonra da vakti geldiğinde tuvalete atıp sifonu çekerek onlardan kurtuluyordu. Yaptığı hesaplamalara göre, iri cüssesiyle duvardan dışarıya sızıp, yatak çarşaflarıyla demiryoluna kadar inebilmesi için altı tane büyük tuğla çıkarması gerekiyordu. Bu iş, haftalar, belki de aylar sürecekti ama yapabileceği başka bir şey de yoktu ve ölüm cezası tale-

biyle yargılanmaya başlamıştı. Duvarı açmayı sürdürmesi gerekiyordu.

* * *

Havalar, Minnesota standardlarına göre bile çok sert ve soğuk geçiyordu. Yolların durumu iyi olmadığından, mahkemeye zamanında yetiştirmek için onu sabahın ayazında yola çıkarıyorlar ve Dixon Bell, St. Paul'e kadar soğuktan dişleri birbirine çarparak arabanın içinde oturmak zorunda kalıyordu. Mahkeme uzadıkça, izleyici sayısı da azalmaya başlamıştı. Halk artık duruşmaları televizyonda bile izlemekten bıkmıştı. Salondaki Mahkeme Televizyonu kameramanı ve muhabiri, izleyici sayısının gittikçe düştüğünü söylemişti. Şimdi herkes merak içinde Dixon Bell'in, savunması için tanık kürsüsüne çıkıp çıkmayacağını bekliyordu.

Savcı, söylendiğinden de daha zeki ve işini bilen bir adam olduğunu göstermişti. Stacy Dvorchak da müvekkilini savunmak için canını dişine takmış mücadele ediyordu ama, altı hafta süren aleyhte tanık konuşmalarından sonra Dixon Bell, jüri sıralarındaki insanların gözlerinde kendisine karşı bir sempati ifadesi göremiyordu. Bazı jüri üyeleri bakışlarını ondan kaçırıyor, onunla gözgöze gelmemek için başka yönlere bakıyorlardı.

Yargıç Lutoslawski, hem savcılığa ve hem de savunma avukatına, yalnızca ikişer psikiyatrist çağırabileceklerini söylemişti. Savcılığın New York'dan davet ettiği psikiyatr, seri cinayetler konusunda uzman olduğunu söylüyordu. Dr. Harcourt Joffre, Bellevue Hastanesi'yle de bağlantısı olan New York Üniversitesi Hastanesi'nde psikiyatri profesörüydü. İnsan davranışlarının karanlık yönlerini incelemekle ün yapmıştı. Dr. Harcourt Joffre, kendisine hiç de yardımcı olmak istemez görünen Di-

xon Bell'i iki saate yakın sorguladı ve onunla konuştu. Daha sonraki celse için Dixon'un güncesini inceledi ve sonra mahkemede doğruyu, yalnızca doğruyu söyleyeceğine dair yemin etti. Otuz beş kırk yaşları arasında, oldukça zayıf ve psikiyatri mesleğinde çok popüler olan kısa sakalıyla ilginç bir adamdı. Savcı Fury'nin bir sorusuna, "Benim aldığım sonuca göre, sanık bu kadınları kendi zihninde çeşitli şekillere sokmuştur" diye cevap verdi. "Yani, onun, var olmayan kadınlara âşık olduğunu söyleyebiliriz. Demek istediğim, bu kadınlar var ama, onun için yoklar."

"Lisa ve Andrea'yı mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, bu kadınlardan biri kendini ona verseydi? Ne olurdu o zaman?"

"Hayalleri yıkılmış olurdu. O zaman, kendisine hayır diyecek başka bir kadın aramaya başlardı. Yani, hiçbir zaman sahip olamayacağı başka bir kadın arardı."

"Demek ki onda bir sabit fikir haline gelen bu umutsuz aşklar, ona hayır demekle, onun sabit fikrini daha da artırdılar, öyle mi?"

"Evet, tamamen öyle."

"Bunun etkileri, cinayet işletecek kadar güçlü müydü?"

Stacy bu soruya itiraz etti ve yargıç itirazı kabul ederek soruyu sorulmamış saydı. Savcı o zaman, "Sorumu bir başka şekilde soruyorum, doktor," diye konuştu. "Sabit fikir haline gelen umutsuz aşk, insanı cinayete yönlendirebilir mi?"

"Evet, toplumumuzda çok görülen bir şeydir bu. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, sinema ya da televizyon ekranlarından izleyip aşık olduğu kadınları öldüren birkaç erkek yakalanmıştır. Daha önce hiç yüzyüze gelmedikleri halde bu kadınları öldürmüşlerdir."

Savcı Jim Fury, önce Dixon Bell'e baktı sonra başını jüri locasına çevirdi. "Fakat böyle umutsuz bir aşk, bir erkeğin, hayalindeki ve sahip olamayacağını bildiği kadından başkasını öldürmesine de neden olabilir mi?"

Doktor başını salladı ve, "Tabii", diye cevap verdi. "Buna örnek olarak size John Hinckely davasını gösterebilirim. Hinckley 1981 yılında, aşık olduğu bir sinema yıldızının dikkatini çekip hayranlığını kazanmak için Başkan Reagan'ı öldürmeye kalkışmıştı."

Dixon Bell, tüm bu söylenenleri dudaklarını büzerek dinliyordu. Ona göre, Andrea Labore'a aşık olduğu için başka kadın ve kızları öldürmesi iddiası tamamen saçmaydı. Evet, Andrea'ya aşık olduğunu kabul ediyordu, birlikte aynı yerde çalışıyordu ve onu ekranlarda görerek sevmemişti. Lisa yüzünden öldürme iddiası daha da büyük saçmalıktı. Lise aşkı yüzünden insan öldürseydi, Mississippi'de, Vicksburg halkının bir kısmını temizlemesi gerekmez miydi? Bu adamlar, saçmaladıklarının farkında bile değillerdi.

Ancak bir süre sonra avukatı, daha mantıklı daha zekice ve profesyonelce bir yaklaşım sergilemeye başlamıştı ve Dixon Bell rahatladı. Stacy Dvorchak, üzerinde "Seri Cinayetler" yazılı bir psikoloji kitabını eline alıp, jüri üyelerine gösterdi. Sonra tekerlekli sandalyesini sürüp tanık kürsüsünde bulunan doktorun önüne giderek kitabı onun yüzüne doğru tuttu. Yaptığı hareket, bir Güneyli Baptist'i İncil'le tehdit etmeye benziyordu. Gözlerini açarak doktorun yüzüne baktı. "Bu kitabı kim yazdı, söyler misiniz bize Dr. Joffre?"

"Ben yazdım."

Stacy kitabı açtı ve sayfaları karıştırıp, işaretlediği yeri buldu. "Okuyorum, lütfen dinleyin. "Bir seri cinayet katilinin klinik portresi," diye başlıyor. "Çocukluğunda horlanmış, sürekli incitilmiş. Düzensiz, mutsuz

bir ev yaşamı. Ufak tefek küçük suçlar ve garip davranışlar," diye devam ediyor. Doğru değil mi doktor?"

"Evet, klinik portre olarak doğru."

"Pekalâ, Dixon Bell'in klinik portresinde, onun çocukluğunda cinsel ya da fiziksel tacize uğradığına dair bir şey buldunuz mu acaba?"

"Hayır, böyle bir şey göremedim."

"Annesiyle babası boşanmışlar mıydı?"

"Hayır, babası ölmüş ve annesi dul kalmış."

"Dixon Bell'in geçmişinde herhangi bir sabıkası var mıydı?"

"Böyle bir şeye rastlamadığımı söyleyebilirim."

"Pekalâ, bu portrede garip davranışlar görülüyor mu acaba?"

"Meteoroloji bilimine olan aşırı merakı dışında bir şey göremedim."

Stacy, şaşırmış gibi gözlerini açarak onun yüzüne baktı. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz doktor? Meteoroloji merakı garip bir davranış olarak kabul edilseydi, Minnesota halkının yüzde doksanına deli ceketi giydirmemiz gerekirdi, öyle değil mi?" Onun bu sözleri mahkeme salonunda bulunan herkesi güldürmüştü. Yargıç bile gülümsemekten kendini alamadı. Stacy "Doktor," diye devam etti. "Şimdiye kadar meteoroloji merakı yüzünden seri halinde cinayet işleyen birini duydunuz mu acaba?"

"Hayır, böyle bir şey duyduğumu söyleyemem."

"Mesleğinizde, vasat bir Amerikan erkeğinin, yaşamı boyunca üç kez âşık olabileceği kabul edilen bir gerçektir, değil mi?"

"Evet, bunu böyle kabul edebiliriz."

Stacy, omuzlarını silkti ve başını iki yana sallayıp, "O halde Dixon Bell'in yaşamında iki kez âşık olması si-

ze neden bu kadar anormal geliyor acaba? Üstelik, bu aşklardan ilki de lisede yaşanmış."

"Evet ama, onlarla ilişki içinde olmamış hiç."

"Bunu nasıl söylersiniz? Her ikisiyle de hemen her gün görüşmüş, konuşmuş, birlikte gülüp eğlenmiş, onların neşe ve acılarını paylaşmış ve bu ilişkileri yıllarca devam etmiş."

"Fakat benim demek istediğim yakın ilişkiler."

"Oh, demek bir kadına âşık olmak için onunla yatmanız gerekiyor, öyle mi demek istiyorsunuz?" Stacy, doktorun yazdığı kitabı kalbi üzerine bastırmış ve onu soru bombardımanına tutup, kendi silahıyla vurmaya başlamıştı. "Toplumumuzda, her gün binlerce kadın ve erkek birbirlerinin kalplerini kırıyorlar, değil mi doktor? Günün her saatinde, birçok insan, karşısındakine, "Hayır, seninle çıkamam, gezemem, ya da, "Hayır, seni sevmiyorum," veya "Hayır, seninle evlenemem" diyordur, değil mi?"

"Evet ama, siz bir noktayı..."

"Bu durumda Dixon Bell'in yalnızca şanssız olduğunu söyleyemez miyiz acaba? Yani, hayatında üç kez âşık olabilecek bir adam, ilk ikisinde de hayal kırıklığına uğramış. Ne kadar kötü, değil mi?"

"Fakat bu olayda durum biraz daha değişik."

"Lütfen soruma cevap verin doktor, onun şanssız olduğunu söyleyebiliriz, değil mi?"

"Evet, bunu söyleyebiliriz tabii, ama..."

Stacy Dvorchak, elinin bir hareketiyle onun sözünü kesti ve, "Teşekkür ederim doktor, başka sorum yok," diyerek kürsünün önünden uzaklaştı. Ama henüz birkaç metre gitmişti ki, tekerlekli sandalyesini birden durdurup tekrar tanığa döndü. "Özür dilerim, sevgili doktor," dedi. "Sanığın güncesini okurken, cinayetten bahseden bir şeye rastladınız mı?"

Doktor, başını iki yana salladı ve, "Hayır, rastlamadım" diye cevap verdi.

Mahkeme, altı hafta içinde yedi cinayeti de görüştü, tanıklar ve doktorlar tekrar tekrar sorgulanıp gerekli yanıtları verdiler. Yeterli olmayan ipuçları ve kanıt olarak getirilen parçalı parmak izleri üzerinde çeşitli spekülâsyonlar yapıldı. Duruşmaların sonuna yaklaşıldığında, bir gün Savcı Fury, savunmanın hiç beklemediği sürpriz bir tanığı kürsüye çağırdı. İsmi Davi Iverson olan tıknaz, sarışın ve oldukça aşırı makyaj yapmış kadın, kırıtarak tanık kürsüsüne çıktı. Güzel bir kadın değildi ama, çirkin de sayılmazdı.

O kürsüye ilerlerken, Stacy Dvorchak da tanık listesinde bu ismi arıyordu. Ancak, listede Davi Iverson ismine rastlamayınca, hemen itiraz etti ve bu tanığın listede olmadığını bağırarak söyledi. Yargıç, avukat ve savcıyı, tekerlekli sandalyede oturan kadın avukatla rahatça konuşabilmesi için yargıç kürsüsünün yan tarafına çağırdı. Dixon Bell, her üçünün, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandıklarını görebiliyordu. Savcının, yapmak istediğini açıklaması sakat avukatı öylesine öfkelendirmişti ki, özürlü kadın neredeyse tekerlekli sandalyesinden ayağa fırlayacaktı. Birden elini kaldırdı ve adeta bağırarak, "Olamaz böyle şey!" diye itirazını sürdürdü. "Buna izin veremezsiniz sayın yargıç! Bu, mahkemeyi yanlı yönlendirme girişimidir."

Jüri üyeleri gibi, Dixon Bell de tanık kürsüsüne gelen kadına merakla bakıyor ve hiç tanımadığı bu tıknaz sarışının nereden çıktığını kendi kendine soruyordu. Yargıç, Stacy Dvorchak'ı ikna etmişti. Savcı ve avukat yerlerine dönerlerken hâlâ tartışıyorlar ve Savcı Fury, başını sallayıp duruyordu. Yargıç Lutoslawski, onların yerlerini aldıklarını görünce mübaşiri çağırdı ve jüri

üyelerini karar ve bekleme salonuna götürmesini söyledi.

Stacy de müvekkiline doğru eğilmiş ve tanığı önce yargıçın, jüri olmadan yalnız dinleyeceğini söylemişti. Tanığın jüri tarafından dinlenip dinlenmemesine yargıç karar verecekti. Stacy, jürinin bu tanığı dinlemesine yargıcın izin vermeyeceğine inanıyordu.

Savcı Fury, "Bize isminizi söyleyin lütfen," dedi.

"Davi Faye Iverson." Kadın yumuşak bir sesle konuşuyordu ve sinirliydi.

"Nerede oturuyorsunuz, Miss Iverson?"

"Edina'da bir ev kiraladım."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet efendim, bekârım."

"Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?"

"France Caddesi'ndeki Firs Edina Tasarruf Bankası'nda veznedarım."

"Miss Iverson, hiç cinsel saldırıya uğradınız mı?"

Dixon Bell birden midesinin bulandığını hissetti, kusacak gibi olmuştu. Bu adamlar ne yapmak istiyorlardı böyle? Salondaki mübaşir ve koruma polisleri onun halini görmüşler, sürekli ona bakmaya başlamışlardı. Stacy, ona döndü ve alçak sesle kendisini sıkmamasını, her şeyin düzeleceğini söyledi. Nasıl olsa jüri üyeleri konuşulanları duymuyorlardı ve bundan hiç etkilenmeyeceklerdi. Salondaki medya mensupları, o maskeli serseri de dahil olmak üzere boyunlarını uzatmış olanlara bakıyor ve bazıları da not alıyorlardı. Cinsel saldırıya uğramış bir kadın, ağır ve sıkıcı giden mahkemeyi birden canlandırıvermişti. Önemli bir tanık olacaktı bu.

Tanık, bir an tereddüt ettikten sonra Fury'nin sorusuna, "Evet" dedi."

"Bana bunun nasıl olduğunu anlatır mısınız?"

Davi Iverson biraz zaman kazanmak için yanındaki

sürahiden, karton bir bardağa su koydu ve birkaç yudum içti. Sonra yine yumuşak ve hafif bir sesle konuşmaya başladı. Ancak, öyle alçak sesle konuşuyordu ki, Fury, mikrofonu onun ağzına doğru itmek zorunda kaldı. "O gece hava çok sıcaktı ve terasın penceresini açık bırakmıştım. Sinek teli kaplı dış pencereyi kilitlemeyi unutmuş olacağım, çünkü oradan girdi içeriye. Bir ses duymuştum ama, korkumdan kalkıp bakamadım. Sonra birden iri yarı birinin yatak odama girdiğini hissettim ve bağırmaya çalıştım. Ancak adam birkaç adımda yatağıma ulaştı ve hemen üzerime atılıp eliyle ağzımı kapadı..."

"Devam edin lütfen."

"Bana kısık, fısıltı gibi bir sesle bağırmamamı, bağırmazsam bir şey yapmayacağını, ama bağırmaya çalışırsam boynumu kıracağını söyledi."

"Söylediği bu muydu? Yani, tam olarak, 'boynunu kırarım,' mı dedi?"

"Evet, ilk gece söylediği buydu efendim. Başımı sallayınca, ağzımı bıraktı, ama hâlâ korku içindeydim."

"Devam edin."

Genç sarışın, boğazını temizledi ve bir yudum daha su içtikten sonra, "Bunu anlatmak kolay değil," diyerek ellerini iki yana açtı. "Benimle çok yumuşak konuşuyor ve sürekli olarak saçlarımı okşuyordu. Bana, sevişeceğimizi ve benim de bundan çok hoşlanacağımı söyledi. Kötü şeyler söylemiyor, sert davranmıyordu, çok yumuşaktı. 'Benim fantezimsin, karanlıkta istediğim kadın olabilirsin,' diye fısıldadı. Benim de kendisi gibi yapmamı ve onu, hayalimde yaşattığım erkek olarak görmemi istiyordu..."

"Peki, sonra ne oldu, her şeyi açıkça anlatın."

"Şey, sonra beni öpmeye, tatlı şeyler fısıldamaya

başladı... elleriyle bazı yerlerimi okşuyor ve ne kadar güzel olduğumu filân söylüyordu ve..."

"Canınızı yakıyor muydu?"

Tanık başını iki yana salladı. "Hayır, hayır çok iyiydi."

"Yani, sizi baştan çıkarmayı başardı, öyle mi?"

"Evet, öyle de diyebiliriz tabii. Çok nazikti ve şimdiye kadar hiçbir erkeğin söylemediği tatlı şeyler söylüyordu bana..."

"Pekalâ, sonra ne oldu?"

Genç kadın bir süre tereddüt etti. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Daha sonra neler olduğunu anlatır mısınız, lütfen?"

"Şey... üzerimdeki geceliği sıyırdı ve sonra da külotumu çıkardı."

"Peki, bunu yapmasına izin verdiniz yani, öyle mi?"

"Öyle diyebilirsiniz."

"Peki, sonra?"

"Sonra o da soyundu ve benimle sevişti."

"Sevişmek için sizi zorladı mı?"

"Zorladığını söyleyebiliriz, çünkü sevişmezsem beni öldüreceğinden korkuyordum. Ama hiç de kötü bir adama benzemiyordu doğrusu..."

"Pekalâ, bize nasıl bir adam olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"İri yarı ve kuvvetli bir adamdı. Öyle şişman değildi, yani, adeta bir futbol oyuncusuna benziyordu, adeleliydi. Gür, kıvırcık saçları, yuvarlak bir yüzü vardı ve çok güzel, naneli bir traş losyonu kokuyordu."

"O kokuyu tekrar koklasanız tanır mısınız acaba?"

Stacy Dvorchak, hemen atıldı ve, "Sayın Yargıç," dedi. "Eğer bu tanık şimdi gelir de müvekkilimi koklamaya başlarsa gülmekten ölebilirsiniz."

Yargıç hafifçe gülümsedi ve, "Teşekkür ederim, avukat hanım," dedi ve savcıya döndü. "Sakın böyle bir şey istemeyin tanıktan."

Savcı Fury, başını salladı ve sorgulamaya devam etti. "Pekalâ, sevişmeniz bittikten sonra ne yaptı?"

"Gerçekten çok nazikti. Bana sarıldı ve yine tatlı şeyler söyledi."

"O gece onunla tekrar seviştiniz mi?"

"Evet."

"Peki, evinizden ne zaman ayrıldı?"

"İkinci sevişmemizden sonra giyindi ve gitti."

"Gitmeden önce bir şey söyledi mi size?"

"Evet, bunu tekrarlayabileceğimizi söyledi. Gizli âşıklar olabilirdik."

"Pekalâ, bunu tekrarladınız mı?"

Genç kadın bu soruya uzun süre cevap vermedi. Sonra, herkesin beklediğini görünce kısık bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

"Peki, ikinci bulaşmanız nasıl gitti?"

"İlk gecemizde, gitmeden önce ona telefon numaramı vermiştim. Genellikle geç yatardım ve ona, yatağıma girdikten sonra beni arayabileceğini söyledim. Yatmadan önce teras penceresini, yine ilk gecede olduğu gibi açık bırakıyor ve gelmesini bekliyordum."

"Geldi mi peki?"

"Oh, evet."

"Sık sık geliyor muydu?"

"Bazen iki üç haftada bir gelirdi. Bazen de aradan aylar geçerdi."

"Peki ama niçin? Size zorla sahip olmuştu, onu neden polise ihbar etmediniz bu süre içinde?"

Genç kadın, kendinden utanıyormuş gibi gözlerini tavana dikti ve bir süre düşündü. Gözleri dolmuştu, ağlayacak gibiydi. "Bunu yapamazdım, çünkü, istediğim

her şeyi yapıyordu. Ben de onun istediklerini yapıyordum. Bizim gibi kadınlar erkeklerin ilgisini pek çekmez, bilirsiniz. Ben de güzel bir kadın sayılmam. Bana bu kadar nazik davranan, beni böyle seven bir erkeğe şimdiye kadar rastlamamıştım. Bana, nelerden hoşlandığımı sorar ve beni mutlu etmek için her şeyi yapardı. Beni seviyor, heyecanlandırıyordu."

"Pekalâ, bu ilişki ne zaman sona erdi?"

Genç kadın Dixon Bell'e baktı ve, "O tutuklandığı zaman," dedi.

Dvorchak elini kaldırdı ve, "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç," diye bağırdı.

"İtirazınız geçersiz, avukat hanım. Burada şu anda jüri yok."

Savcı Fury devam etti. "Seviştiğiniz adamın, Kanal 7'deki meteoroloji uzmanı olduğunu ne zaman anladınız?"

"İlk gecemizden bir yıl kadar sonra. Bir akşam Kanal 7'de haberleri izliyordum, onun hava durumunu sunmadan önce sunucu hanıma eğilip bir şeyler söylediğini ve ikisinin de güldüğünü görünce şaşırdım. Onun, Edina'da oturduğunu öğrenmiştim. İşte, ilk kez böyle öğrendim o olduğunu."

"Bunu öğrendiğinizi ona söylediniz mi?"

"Hayır, her gelişinde söylemeyi düşündüm, fakat hep korktum."

"Pekalâ, mahallenizde dolaşıp açık kapı ya da pencere arayan ve daha sonra da gizli âşığınız olan bu adam, şu anda bu mahkeme salonunda mı?"

Tanık, böyle saçma bir soruya şaşırmış gibi gözlerini açıp ona baktı ve sonra gözlerini Dixon Bell'e çevirip, "Evet, burada," diye cevap verdi.

"Onu bize gösterir misiniz lütfen?"

"İşte şurada oturuyor. Dixon Bell, meteoroloji uzmanı."

Savcı, tanık kürsüsünün önüne gitti ve genç kadının elini okşadı. "Buraya gelip tanıklık yapmanız cesaret isteyen bir iş," dedi. "Size çok teşekkür ederim."

Savcı masasına dönerken, Davi Iverson da kürsüden inmeye hazırlanıyordu. Fakat Dvorchak'ın, "Oturun!" demesiyle olduğu yerde kalakaldı. Avukat, "Size, doğruyu söyleyeceğinize dair yemin ettiğinizi hatırlatırım genç hanım," diye konuştu. "Burada, idam cezasıyla yargılanan bir adam var ve eğer sorularıma doğru yanıt vermezseniz, onu ölüme göndereceğinizi bilmelisiniz. Bu yüzden dikkatli konuşmanızı istiyorum sizden."

Avukatının bu sözleri Dixon Bell'i de heyecanlandırmış, korkutmuştu. Dvorchak'ın bu kadar sinirlendiğini ilk kez görüyordu. Davi Iverson tekrar yerine otururken, üzerine saldıran şahine bakan bir fare gibiydi.

Stacy, tekerlekli sandalyesinin hareket düğmesine bastı ve birkaç saniye içinde tanık kürsüsünün önüne ulaştı. Gözlerini, müvekkilinin aleyhine tanıklık yapan bu kadının gözlerine dikmişti.

"Söyler misiniz bana, bu adama ağızdan seks yaptınız mı?"

Davi Iverson bir an tereddüt etti ve sonra hafif bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. Utancından kendini kaybetmek üzereydi.

"Peki, ters ilişkiniz de oldu mu?"

"Evet."

"Sizi bağlamasına izin verdiniz mi?"

"Evet."

"İki yıl kadar süren bu fahişeliğiniz sırasında hiç..."

Savcı Fury, hemen elini kaldırdı ve, "Sayın Yargıç," diye itiraz etti.

Yargıç Lutoslawski öfkeli gözlerle Dvorchak'a baktı,

"Avukat hanım, terbiyenizi bozmamanızı tavsiye ederim," dedi.

"Özür dilerim, sayın yargıç. Pekalâ, iki yıl süreyle bu saldırganı odanıza alıp ona bacaklarınızı açtınız ve..."

Yargıç yine, "Avukat hanım!" diye seslendi.

Stacy Dvorchak, başını salladı. "Tamam tamam," dedi. "Peki, seviştiğiniz bu iki yıl süre içinde ışıkları hiç yaktınız mı?"

"Hayır."

"Yine bu süre içinde perdeleri açtınız mı? İçeriye ay ışığı girdi mi siz sevişir ya da konuşurken acaba?"

"Hayır."

"Bu süre içinde size kim olduğunu hiç söyledi mi?"

"Hayır."

"Kulağınıza hava durumu hakkında bilgi verip tahminlerini söyledi mi?" Bu soru, salondakileri yine güldürmüştü. "Yani, bu sapık ilişki iki yıl, müvekkilimin tutuklanmasına kadar sürdü, öyle mi?"

Davi Iverson artık kendini tutamamış ve ağlamaya başlamıştı. O anda, Dixon Bell bile bu genç kadına acımaya başlamıştı. Iverson bir süre içini çektikten sonra hafif bir sesle, "Evet," dedi.

Stacy devam ediyordu. "Diğer bir deyişle, seri halinde cinayet işleyen bir katilin etrafta dolaştığını ve Edina polisinin, halkı bu cani hakkında uyardığını bile bile geceleri onu evinize alıyor ve onunla sevişiyordunuz öyle mi? Çok cesurmuşsunuz doğrusu!"

"Evet, bunu hiç düşünmeden yaptım işte."

Stacy Dvorchak yargıca döndü ve, "Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum, sayın yargıç," diye devam etti. "Edina polisi, müvekkilim tutuklandıktan sonra onun hakkında bir araştırma yaptı ve bunun sonucu olarak, "Dixon Bell, Edina'da işlenmiş cinsel saldırı suçlarında

sanık değildir," şeklinde bir rapor yazdı. Sayın yargıç, bu tanığın gönderilmesini ve jüri önünde ifade vermemesini sizden talep ediyorum."

Yargıç, tanığa doğru eğildi ve, "Miss Iverson," dedi. "Mübaşir, sizi tanık bekleme odasını gösterecektir. Lütfen orada bekleyin."

Mübaşir, Iverson'u kolundan tuttu ve mahkeme salonundan çıkardı. Genç kadın sendeleyerek yürüyor ve bayılacakmış gibi görünüyordu.

Savcı Fury yargıca baktı ve, "Sayın Yargıç," diye konuştu. "Ülkemizde her yıl binden fazla cinsel saldırı olayı meydana geliyor ve bundan çok daha fazlası da polise bildirilmiyor. Dixon Bell, bir sabah aniden kalkıp bu kadınları öldürmeye karar vermedi tabii. Size bir paternden söz ediyorum burada, efendim. Bu adam, bu işe, pencere gözetleyip kadınlara cinsel saldırılarda bulunmakla başladı ve sonra da cinayetlerini işledi."

Avukat Stacy Dvorchak elini kaldırıp, "Sayın yargıç, müvekkilimin öldürdüğü söylenen kadınlardan hiç biri cinsel saldırıya uğramamıştır" diyerek itiraz etti. "Müvekkilim hiçbir zaman bu tür bir olayda suçlanmamıştır, böyle bir sabıkası yoktur ve güncesinde de bu kadının anlattığı olaylardan hiç söz etmemiştir. Bunları yapmış olsaydı, güncesinde, iç dünyasını yansıtan bu tür olaylardan kesinlikle söz ederdi."

Ama savcı bu tür itirazı kabul etmiyordu. "Yaptığımız incelemede, bu güncenin normal bir günce olmadığını anladık, sayın yargıç," diye konuştu.

"Bu günceye yazılanlar bir psikopatın duygusal karalamaları yalnızca. Bence, cinayetlerini bu günceye yazmamış olması gayet doğaldır."

Stacy, "Sayın Yargıç," dedi. "Yalnızca bu eyalette, son birkaç yıl içinde birçok cinsel saldırı olayı ihbarı yapılmış ve sonradan bunlardan pek çoğunun ihbarı ya-

pan kadınların fantezileri olduğu anlaşılmıştır. Bazı kadınlar, eğlenmek ve kendilerini tatmin etmek için bu tür ihbarlar yaparlar. Bunu neden yaptıklarını ben de bilmiyorum ama, bu bir gerçek."

Yargıç Lutoslawski, başını hafifçe salladı ve şakaklarını ovarak celseyi tatil etti. Kısa bir aradan sonra mahkeme tekrar başlayacaktı.

* * *

Dixon Bell, duruşma arasında elindeki gazeteyi karıştırırken, sondan bir önceki sayfada ilginç iki haber gördü. Haberlerden biri şöyleydi:

Kuzey Mahallede Yeni
Cinsel Saldırı

Minneapolis polisi, kentin kuzey mahallelerinden birinde, birkaç aydan beri dördüncü kez olarak silahlı bir adamın bir eve girdiğini ve orada yaşayan bir kadına saldırıp ırzına geçtiğini rapor etmiştir. Saldırganın, her dört olayda da, orta boylu ve yeni spor ayakkabı giyen bir zenci olduğu bildirilmiştir. Son olay...

Dixon Bell başını salladı ve düşünmeye başladı. Olay, beyaz bir kadına saldırı olayı olsaydı, gazetelerin birinci sayfasında verilirdi, oysa, kentin kuzey mahallelerinde, zencilerin yaşadığı bölgede olması, haberi son sayfalara düşürmüştü.

İkinci haber, dedikodu sütunundaydı ve şöyle diyordu:

Barington Yeni Anlaşma İmzaladı

Sky High Haberler'in Kanal 7'sinde sunucu olarak çalı-

şan Charleen Barington, görevini en azından üç yıl daha sürdürmek üzere yeni bir anlaşma imzalamıştır. Haber Müdürü Jack Napoleon, kırk yaşlarında olan sunucunun, saat altı ve on haber programlarındaki görevinin üç yıl kadar daha devam edeceğini açıklamıştır...

Dixon Bell daha fazla okuyamadı ve gazeteyi katlayıp bıraktı. Avukatı kâğıtlarını karıştırıp duruyordu. Gazeteye baktı ve başını salladı. Andrea Labore bu habere içerlemiş olmalıydı. Rick Beanblossom, Andrea'nın, Indianapolis'deki Clancy istasyonuna sunucu olarak transfer edileceğini söylemişti. Maskeli adam, o güzel kadın yanında olmadan ne yapacaktı kimbilir, merak ediyordu? O yanık suratlı herifin güzel Andrea'yla olan ilişkisi ne durumdaydı acaba?

* * *

Mahkeme tekrar toplandığında, Yargıç Lutoslawski kararını bildirdi. Davi Iverson, daha önce polise haber vermediği ve ortada bir suç da olmadığı için dikkate alınmayacaktı. Çünkü, inandırıcı değildi ve anlattıkları jüriyi sanık aleyhine etkileyebilirdi.

Dixon Bell bunu duyunca rahatlamış ve için için gülmüştü.

O akşam cezaevine dönerlerken, yine kar yağışı başlamıştı. İlkbahar biraz geç gelecek gibiydi. Cezaevi aracının ısıtıcısı da bozulmuştu ama, Dixon Bell, mahkemenin gidişatından memnundu ve pek üşümüyordu. Daha sonraki duruşmalarda jüri üyelerine kendi hikâyesini anlatacak ve onlara nasıl tehdit edildiğini, izlendiğini ve komployа kurban gittiğini söyleyecekti.

Ama o bunu yapamadan, kurnaz tilki Jim Fury onun aleyhine yeni bir tanık bulmuştu.

* * *

Duvarda, bulutlar arasından süzülen bir İsa resmi vardı ve masanın arkasında Chicago Üniversitesi Fizik Fakültesi'nin bir diploması asılıydı. Dışarısı karanlıktı ve saat on haberleri sona ermek üzereydi. Charleen Barington, açık olan televizyonun karşısındaki divana oturmuştu. Ekranda resim yoktu, yanıp sönen beyaz ışık noktacıkları görülüyordu ve ses kısılmıştı. Birden, Jack Napoleon ortaya çıktı, bir sandalye çekip kadının tam karşısına oturdu ve onun dizlerini okşadı.

Charleen Barington haber peşinde koşmaz, yalnızca toplanan haberlerin bir araya getirilmesiyle oluşan haber programını kamera karşısına geçip izleyicilere sunardı. İkinci çocuğunu da doğurup altı haftalık bir doğum izninden sonra tekrar işine dönmüştü. Ama saçları artık biraz daha matlaşmış, yüzündeki makyaj da hafifçe koyulaşmıştı. Ancak yine de eski bir güzellik kraliçesi olarak ekranı dolduruyor, izleyicileri çekebiliyordu. Artık haber stüdyosuna akşam saat 9.35'de gelip doğruca makyaj odasına gidiyor, 9.55'te setteki yerini alıyor ve saat 10 haberlerini okuduktan sonra saat 10.35'de stüdyoyu terk ediyordu. Bir saatlik bir iş için aldığı ücret de oldukça dolgun sayılırdı. Ama kontratı sona ermek üzereydi ve işini kaybetmeyi hiç istemiyordu.

Jack Napoleon onun dizini okşadıktan sonra elini çekti ve, "Birbirimizi yakından tanıma fırsatını bulamadık şimdiye kadar," diye konuştu. "Ben geldiğimde, sen zaten Clancy şirketiyle çalışıyordun. Ama bundan sonraki iş anlaşmanı imzalayacak olan kişi benim. Artık birbirimizle daha açık konuşmamız gerekiyor Charleen." Parmağıyla onun dizine dokundu. "Bana, ne istediğini söyleyebilirsin."

Charleen, ellerini sinirli bir hareketle uzun, harika

bacaklarının altına soktu ve bir süre tereddüt ettikten sonra, "Üç yıl daha çalışmak istiyorum," diye mırıldandı. "Artık kıdemli sayılırım burada ve maaşım da Ron'unkine yakın olmalı. İşte istediğim bu."

Napoleon, ellerini yüzüne doğru kaldırıp, avuçlarını birbirine yapıştırdı ve bir süre hiçbir şey söylemeden derin düşüncelere dalmış gibi durdu. Sonra başını kaldırıp kadının güzel yüzüne baktı ve, "Charleen, artık kırk yaşındasın," dedi. "Küçük bir çocuğun ve bir de bebeğin var. Acaba yarım gün, ya da günde birkaç saat muhabir olarak çalışıp, evine ve çocuklarına biraz daha fazla zaman ayırmak istemez misin?"

Charleen, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hafifçe boğazını temizledi ve, "Haber sunuculuğunu henüz bırakmak istemiyorum," dedi. "Gidersem yerime kimi getireceksiniz? Andrea'yı mı?"

Napoleon güç durumdaymış gibi içini çekti. "Andrea bu işi istiyor ama, henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum. Aslında onu ekrana çıkardığımız zaman erkek izleyici sayısı artıyor, biliyorsun. Ama bu işi ona henüz veremem. Zaten bunu yapmamız, mahkeme sürecinde doğru olmaz."

Charleen Barington birden doğruldu. "O halde işimi sürdüreceğim."

Napoleon, dudaklarını büzdü ve başını hafifçe eğip, "Fakat üç yıllık yeni bir anlaşma kolay değil, Charleen," dedi. "Bu bir genç işi, biliyorsun. Clancy şirketiyle başımı derde sokmak istemem doğrusu." Parmağını yine kadının güzel dizine koymuş ve küçük daireler çizmeye başlamıştı.

Charleen Barington güzel bir kadın olduğunun farkındaydı, ama onun gibi binlerce güzel böyle bir televizyon işi için her şeyi yapmaya hazır bekliyordu. Elini uzatıp Napoleon'un kıllı elini okşadı ve ekeklerin içini

hoplatan o tatlı Texas aksanıyla konuştu. "Sanırım bu yeni anlaşmayı kabul edeceksin. Ben de bunun için bu akşam bürona geldim ve sen de benden ne istediğini açıkça söyleyebilirsin. İşte, kartlarımı açtım sana."

Haber müdürü, şimdi onun her iki dizini de okşamaya başlamıştı. Güzel kadına doğru biraz daha eğildi ve boğuk bir sesle, "Senin haber okuma şeklini çok seviyorum," dedi. "Ama yine de üç yıllık bir kontratı patronlara açıklamakta güçlük çekebilirim. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Charleen, işte ben de kartlarımı açtım."

Eski güzellik kraliçesi, onun bunları söylerken bacaklarını okşayan ellerine bakıp hafifçe gülümsedi. "Benim haber okuma tarzımı beğeniyorsan, bunu sana her zaman yapabilirim, biliyorsun. Gerektiğinde fazla mesaiye de kalabilirim, ama çok uzun değil tabii."

Napoleon'un elleri şimdi yavaş yavaş daha yukarılara doğru çıkmaya başlamıştı. "Ancak ekranda görünen sunucularımız arada sırada halkın arasına da karışmalı, değil mi? Bunun için sana günde birkaç saatini alacak olan bu muhabirlik işini teklif ediyorum zaten."

Napoleon'un elleri kadının kalçalarına kadar çıkmıştı artık. Charleen, hafifçe eğilip onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve uzun parmaklarını saçları arasına daldırdı. "Pekalâ, önce bir yıllık bir anlaşma için ne yapmam gerekiyor sence?"

Haber müdürü, birden geriye çekilip onun önünde diz çöktü ve kadının kalçalarını okşayarak, "Benim de bazı ihtiyaçlarım var, Charleen," diye mırıldandı. "Tanrı yardımcım olsun, ihtiyaçlarım var."

"İhtiyaçlarını bana söyleyebilirsin hayatım."

Napoleon birden uzanıp iri eliyle onun boğazına sarıldı ve hafifçe sıkıp, "Boğulurken sevişmeyi denedin mi hiç?" diye sordu.

Charleen sinirli bir ifadeyle güldü ve, "Hayır, hiç denemedim," dedi.

Napoleon da aynen onun gibi sinirli bir gülümsemeyle baktı ve kadının başını birden ensesinden tutup, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Şimdi burun burunaydılar. Napoleon, parmağıyla onun dudakları üzerinde oynarken, güç duyulan bir fısıltıyla, "İlk yıl yüzde üç artış," diye konuştu. "Bunun için beni memnun etmen gerekecek tabii ki." Elini uzatıp kadının bluz düğmelerini çözdü, sutyenini meydana çıkardı ve çıplak midesini okşadı. Charleen'in nefes alıp verişi sıklaşmıştı.

Napoleon uzanıp divanın dibindeki sehpanın üzerinde duran makası aldı ve kadının sutyenini tam ortasından kesip, beyaz ve çilli göğüslerini ortaya çıkardı. Onun makasa uzandığını gören Charleen'in gözlerinde birkaç saniyelik bir korku parıltısı görünmüş ve kaybolmuştu. Haber müdürü, birden uzandı ve güzel kadının göğüslerini emmeye başladı. Sonra başını kaldırdı ve elindeki makasla kadının etekliğini kesti. Etekliği çekip alırken, "İkinci yıl yüzde iki artış daha," diye mırıldandı. "Şimdi bacaklarını iyice açacak ve beni olduğu gibi içine alacaksın." Elindeki makası bıraktı ve iki eliyle onun kalçalarını iyice kavradı. Charleen, içini çekip titredi ve başını arkaya attı. "Evet, anlaşmanın üçüncü yılı için, şimdi dizlerinin üzerine çök, yüzünü şu yastığa göm ve o güzel kıçını kaldırıp dua etmeye başla. Ciddi konuşuyorum, dua ettiğini duymalıyım."

Charleen, korkmuştu ve başını sallayıp duruyordu. Napoleon, pozisyonu değiştirmek istemiş olmalı ki, onu sırt üstü divana yatırdı, bluzunu yırtar gibi çekip çıkardı ve kadını, üzerinde sadece külotu kalacak şekilde iyice soydu. Charleen artık onun altında bembeyaz ve güzel vücuduyla uzanmış yatmaktaydı. Napoleon, onun üstüne çıkıp dizleri üzerine çöktü ve makası alıp, kadının

bacağını kanatıncaya kadar çizdi. Sonra hafifçe geriye doğru uzandı ve onun külotunu çıkarıp yere attı.

Sevişme sahnesi kırk dakika kadar sürmüş ve filmin sonu gelmişti. Sky High Haber Merkezi'nin güzel sunucusu Charleen Barington, mükemmel bir anlaşma yapmış ve renkli, harika bir porno film çevirmişti.

* * *

Rick Beanblossom filmi izlediği divandan kalkıp videonun önüne gitti. Filmi geriye, tekrar başa sardı ve sonra bir düğmeye basıp kaseti çıkardı. Elinde mükemmel bir amatör video filmi vardı. Kaseti, astarlı büyük bir sarı zarfın içine koydu, kapattı ve zarfın üzerine, daha önceden daktiloda yazılıp hazırlanmış adres etiketini yapıştırdı. Adres şöyleydi:

J.C. Peters
HY Peter Productions
466 First Avenue, North
Minneapolis, MN 55403
Zanlı

Duruşma, yeni bir kar fırtınası nedeniyle beş gün daha ileri bir tarihe ertelenmişti. Bazı Minnesotalılar, her yıl bu kar fırtınasının tam lise hokey turnuvası zamanında geldiğini söylerlerdi. Müthiş bir kar yağışı vardı ve daha şimdiden, ileride eriyecek bu karların bir sel felâketine neden olmaması için gerekli önlemler alınıyordu. Sanık sandalyesinde oturmuş jüri üyelerinin gelmelerini bekleyen Dixon Bell, yağan bu karın arkasından büyük olasılıkla bir su baskınının geleceğini biliyordu. Bölgede, garip ve şiddetli rüzgârlar da esmekteydi. Gazetenin meteoroloji sayfasını okuduktan sonra diğer

sayfalara göz atmaya başladı. İlgisini çeken haber şöyle diyordu:

Haber Müdürü İstifa Etti

Kanal 7 Haber Müdürü Jack Napoleon, stüdyodaki bir seks skandalı sonucu istifasını şirkete vermiştir. Clancy Communications şirketi yetkilileri, sunucu Charleen Barington'un, ücretli izne çıktığını söylemişlerdir. Bu sunuculuk görevi şimdilik, muhabir ve part-time sunucu Andrea Labore'a verilmiştir.

Skandalın patlak vermesinin nedeni, bir gazetede, yasal olmayan bir kasetin rekor düzeyde satıldığı haberinin yazılmasıdır. Haberde, Jack Napoleon'un, bir sunucuyla iş anlaşması yaparken, aynı zamanda onunla seks ilişkisine girdiği belirtilmektedir. Video filminde Jack Napoleon, kadını boğarken görülmektedir.

Kanal 7'nin, yedi kadını öldürmekle suçlanan eski meteoroloji uzmanı Dixon Bell'in avukatı Stacy Dvorchak, bu kaseti ele geçirip mahkemede göstereceğini açıklamıştır. Dvorchak, medya mensuplarına, "Polis, doğru haber merkezini buldu ama, yanlış adamı yakaladı," demiştir. Savcı Jim Fury ise, bu suçlamayı, "saçmalık" olarak nitelendirmiş ve bu olayın, Dixon Bell davası ile hiçbir ilişkisinin bulunmadığını söylemiştir. Savcı, yargıcın bu filmin gösterilmesine izin vermeyeceğini de belirtmiştir.

Jack Napoleon'un, IDS Kulesi'nin tepesinde bulunan popüler haber merkezine gelmesinden sonra bazı garip olayların meydana geldiği de söylenmektedir. Onun haber müdürlüğüne gelmesinden bir ay sonra Sky High Haberler helikopteri korkunç bir kasırgada düşmüştü.

Dixon Bell, gazeteyi katlayıp masaya koydu ve çevresine bakındı. Maskeli adam, elinde rulo halinde bir

gazete olduğu halde arka taraflarda bir yerde medyadan arkadaşlarıyla konuşuyordu. Bu adam ne yapıyordu acaba? Polis Jack Napoleon hakkında bir araştırma yapmasa bile, o hiç kuşkusuz bunu yapıyordu. Rick'in, Jack Napoleon'un peşinde olduğuna emindi.

Dixon Bell, şimdiye kadar üç tane büyük tuğlayı yerinden oynatmıştı ve çok sıkıştığı takdirde, oradan zorlanarak geçebilse bile, hücresinden çıkabilirdi. Jüri üyeleri salona girerken, meteoroloji uzmanı yeniden umutlanmaya başlamıştı. Ancak umutları, kış güneşi gibi fazla uzun sürmedi.

"Sayın Yargıç, savcılık, Lisa Gilbert'i tanık kürsüsüne çağırıyor."

Lisa Gilbert, rüküş, şişman ve hiç de çekici olmayan bir kadındı. Elli yaşlarında görünüyordu ama, daha genç olabilirdi. Büyük olasılıkla boyanmış mat, kahve rengi saçlarını ensesinde toplamış, topuz yapmıştı. Süslü, siyah bir elbise ve ayaklarına da yaşlı kadın ayakkabıları giymişti.

Stacy Dvorchak, müvekkiline doğru eğildi ve hafifçe, "Sana bu kadını daha önce sormuştum, değil mi?" diye sordu.

"Bu kadını daha önce hiç görmedim."

Lisa Gilbert, doğruyu söyleyeceğine dair yemin ettikten sonra tanık kürsüsüne çıktı. Hep ileriye bakıyor, gözlerini sanık masasına hiç çevirmiyordu. Davi Iverson'un tanıklığından sonra bu kadının ne söyleyeceğini merak eden Dixon Bell, kadının davranışlarında aristokratik bir kibirlilik sezmiş ve bundan rahatsız olmuştu.

Savcı Jim Fury, tanığın hazır olduğunu görünce onun yüzüne baktı ve, "Nerelisiniz, Mr. Gilbert?" diye sordu.

"Dallas, Texas."

"Daha önce neredeydiniz?"

"Natchez, Mississippi'de doğmuşum. Ben küçük bir kızken babam aileyi alıp Vicksburg'a taşınmış. Orada büyüdüm."

"Vicksburg'da yaşarken Dixon Bell'i tanıyor muydunuz?"

"Evet efendim, tanıyordum."

"Onunla nasıl tanıştınız, söyler misiniz?"

"Lisede beraberdik. Bana aşık olduğunu söylemişti."

Dixon Bell birden irkildi ve gözlerini açarak kadına baktı. Sonra içinden, "Aman Tanrım. Bu, Lisa Beauregard!" diye söylendi. Kadının, lise aşkı Lisa olduğunu anlamıştı ama, bunu bir türlü kabullenemiyordu. Hemen ayağa kalktı ve avukatına, "Bu kadını hayatımda hiç görmedim," dedi. Üç şerif yardımcısı ona doğru geliyorlardı. "Bu orospu çocukları için kutsal bir şey yok mu hiç? Ne yapmak istiyorlar bunlar böyle?"

Felçli avukat, demir çubuklarla destekli kolunu uzatıp, onu aşağıya, sandalyesine doğru çekmeye çalıştı ve, "Otur Dixon, hemen otur," dedi.

Yargıç Lutoslawski, elindeki tahta çekici kürsüye vurmaya başlamıştı. Koruma polislerinden ikisi, iri ellerini Dixon Bell'in omuzlarına koyup onu zorla sandalyesine oturttular.

Stacy Dvorchak çok öfkeliydi. Elini havaya kaldırıp, "Sayın Yargıç," diye seslendi. "Mr. Fury bize yeni bir oyun oynuyor, bunu kabul edemem!"

Savcı Fury başını salladı ve, "Sayın Yargıç," diye konuştu, "Mrs. Gilbert'in ismi altı aydır tanık listesinde duruyor. Savunma avukatı isteseydi şimdiye kadar onunla görüşebilirdi. Ama bu gün onu sorgulayabilir."

Yargıç, yanına çağırdığı savcı ve avukatla fısıltı halinde bir şeyler konuşurken, Dixon Bell de öfkeli gözlerini Lisa Beauregard olduğunu söyleyen pespaye, şiş-

man kadına çevirmişti. Savaştan sonra bir ara gidip o fahişeyi bulmayı ve elleriyle boğarak öldürmeyi bile düşünmüştü. Bu alçak orospunun kendisine yazdığı o mektubu ağzına burnuna tıkacak ve onu öldürecekti, ama sonradan vazgeçmişti. Üç koruma polisi, en küçük bir hareketinde üzerine atılmak üzere Dixon Bell'in yanında duruyorlardı.

Stacy Dvorchak, bir süre sonra müvekkilinin yanına döndü ve ona doğru eğilip, "Ne yazık ki, tartışmayı kaybettik," diye fısıldadı. "Yargıç, bu tanığın jüri önünde dinlenmesini kabul ediyor. Yapılacak bir şey yok."

Savcı Fury, sorgulamasına devam etti. "Lise son sınıfta Dixon Bell'in size yazdığı aşk mektubunu hatırlıyor musunuz acaba?"

"Evet, efendim. Beni sevdiğini ve mezuniyet dansına benimli birlikte gitmek istediğini yazmıştı."

"Bu mektubu sakladınız mı acaba?"

"Hayır, ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki, ona cevap olarak bir mektup yazdınız mı?"

"İyi hatırlamıyorum ama, onunla çıkmak istemediğimi ve dansa gitmeyeceğimi yazmıştım."

"Yazdıklarınızı daha ayrıntılı olarak söyleyemez misiniz?"

"Ne yazık ki hayır, efendim. Polise de söyledim, buna o kadar önem vermiyordum. Şu anda, o zamanki yaşımda olan çocuklarım var benim."

"Pekala, liseden sonra Dixon Bell hakkında neler duyduğunuzu mahkemeye anlatır mısınız?"

Lisa Gilbert, bir zamanlar kendisine âşık olan ve şu anda aleyhine tanıklık yaptığı adama hiç bakmıyordu. Bir an düşündükten sonra, "Onun Hava Kuvvetleri'nde olduğunu duymuştum," diye cevap verdi. "Bir toplantıda arkadaşlarım olan biri onun, Memphis'de bir televizyonda meteoroloji uzmanı olarak çalıştığını ve daha

sonra da Milwaukee'ye gittiğini söyledi. Herhalde burasını söylemek istiyorlardı. Sonra geçen yıl annem telefon etti ve onun birkaç kadını öldürmekten tutuklandığını söyledi. Haberi, Vicskburg gazetelerinden birinde okumuş."

"Liseden mezun olduktan sonra Dixon Bell'i hiç düşünmediğinizi ve unuttuğunuzu söyleyebilir miyiz acaba Mrs. Gilbert?"

Kadın, elini yana doğru açtı ve, "Onu asla düşünmedim," diye cevap verdi. "Okul günlerimde oldukça popülerdim ve birçok genç benimle çıkmak isterdi. Yani, ona zaten hiç ihtiyacım yoktu o günlerde."

"Polis size olan aşkından bahseden günceyi gösterdiğinde ne yaptınız? Şaşırdınız mı?"

"Evet, adeta şoke oldum."

Dixon Bell daha fazla dayanamadı ve ayağa fırlayıp bağırmaya başladı. "Yalan söylüyorsun! Sen Lisa değilsin. Lisa çok güzeldi! Sen, bana kötülük yapmak isteyen şişko bir şırfıntısın yalnızca."

İki koruma polisi onun üzerine çullanırken, avukatı da koluna yapıştı ve, "Otur, Dixon!" diye bağırdı. "Onlar da zaten bunu istiyorlar."

Yargıç Lutoslawski, tahta çekiçle masaya vurup duruyordu. Medya mensupları ve dinleyiciler ayağa kalkmışlardı. Dixon Bell, o öfkesi arasında, mahkeme salonundaki televizyon kamerasının kırmızı ışığını görebiliyordu. Evet, madem ki bu adamlar ondan bir şov istiyorlardı, o da onlara bunu verecekti, hem de en alâsından.

Silkinip, polislerden ve avukattan kurtuldu, "Şişko bir karıdan kurtulmak için mi kaçtım ve hayatımı riske atıp savaşa katıldım ben? Beni, her zamanki gibi aşağılamak istiyorsun, değil mi? Özel hayatıma girip günce-

mi okuyor ve yazdıklarımı saptırıyorsun. Seni öldüreceğim, orospu!"

Stacy, ellerini açmış, "Böyle mahkeme olmaz!" diye bağırmaya başlamıştı. "Savcılık bunu kasten yapıyor, müvekkilimi kışkırtıyor!"

"Siz orospuların hepsini öldüreceğim! Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım ben. Duyuyor musunuz beni?"

Yargıç, jüri üyelerine, bekleme salonuna geçmelerini söyleyince, kadın üyeler korkuyla yerlerinden kalkıp salondan çıktılar. Ancak erkek üyelerden birkaçı, salon kapısında durmuş olanları seyrediyorlardı. Şimdi beş kişi olan koruma polisleri Dixon Bell'i zaptetmek için uğraşırken, Stacy'nin tekerlekli sandalyesine çarpıyor ve sendeliyorlardı. Onu tutup medya bölümüne doğru çevirince, Dixon Bell, kendisini buz gibi bakışlarla izleyen Rick Beanblossom'ı gördü. Bu hergelenin bir şeyler bildiği her halinden belli oluyordu. Polisler sonunda Dixon Bell'i kelepçeleyip salondan çıkardılar. Dixon Bell, tanık kadının yanından geçerken debelendi ve durmak istedi, fakat polisler onu iyice kıskaca almışlardı. Kadın, hâlâ eski baş döndürücü parfümünü kullanıyordu ve bu, Dixon Bell'in garibine gitmişti.

* * *

Rick Beanblossom, Dixon Bell'in katil olacağına inanmadığı gibi, Jack Napoleon'un da böyle bir şey yapabileceğine asla inanamıyordu. Zaten kadın polis Sumter'in tırnaklarında bulunan kanın grubu Napoleon'un kan grubuna uymuyordu. Ayak ölçüsü de karda bulunan ayak izlerinin ölçüsü değildi. Bir kaynaktan aldığı habere göre, ilk cinayet mahallindeki transformatörden alınan parçalı parmak izleri de Napoleon'a ait

değildi. Bu ipuçları hep Dixon Bell'i gösteriyordu. Ancak diğer yandan, Jack Napoleon'a uyan bir şey vardı ki, o da zaman konusuydu.

Bu arada Kanal 7 çalışanları, her zamanki gibi işlerini sürdürüyorlardı. Televizyonda haber müdürünün değişmesi her zaman görülen olaylardandı ve kimse bunu düşünmüyordu bile. Tahsis masasında Cadı Gayle, her zamanki gibi muhabirlere ve kameramanlara talimat veriyor, arada sırada konuşmasını kesip, gelen telefonlara cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

Dave Cadieux, masasının üzerindeki kutudan bir bisküvi alıp ağzına attıktan sonra, metal raftan birkaç kaset aldı ve yazı odalarından birine dalıp gözden kayboldu. Kameraman, Napoleon-Barington olayından sonra Rick Beanblossom'la hiç konuşmamıştı.

Haber setinde, gittikçe yaşlanan ve hâlâ güvenilir bir hava durumu sunucusu olan Andy Mack, sunucu koltuğunu almış olan Andrea Labore'la birlikte sunacakları haberlerin bandlarını hazırlıyorlardı. Andy, hava durumu haberlerinde bazı küçük değişiklikler yapmıştı. Kuzey Dakota sınırında, Red Nehri'nde su taşkınları olmuştu ve kar yağışı devam ediyordu.

Set direktörü, "Tamam!" diye bağırdı. "Tekrar deneyelim Andy."

Andy Mack televizyonda, kamera dışı sunuş, reklam konuşmaları, çocuk şovlarında sunuculuk, muhabirlik ve hava durumu sunuculuğu gibi çeşitli işler yapmış ve hemen hepsinde de başarılı olmuş tecrübeli bir elemandı. Televizyona tüm yaşamını vermişti ve emekli oluncaya kadar da bunu sürdüreceği belliydi. Şimdi, yine eski işine, meteoroloji podyumundan hava durumu sunuculuğuna dönmüştü ve hayatından memnun görünüyordu. Gözleri tekrar parlamaya, yanakları kızarmaya başlamıştı ve artık eskisi gibi sürekli içmiyordu.

Rick Beanblossom, yaşlı televizyoncunun, bu işini fazla uzun bir zaman sürdüremeyeceğini biliyor, fakat onun adına yine de seviniyordu. İstasyon yetkilileri, Dixon Bell'in yerine çalıştırmak üzere yeni bir meteoroloji uzmanı arıyor ve bu alandaki ünlü isimlerle görüşmeler yapıyorlardı.

Haber yapımcısı, çekmecesini açıp, kutusundan çıkardığı yüzüğü avucuna aldı ve stüdyonun parlak ışıklarında ışıl ışıl yanan pırlantaya baktı. Büyük soruyu ne zaman sorabilirdi acaba? En iyisi, yaşlıların yeniden gençleştiği, âşık olduğu ilkbaharın başlamasını beklemek olacaktı galiba. Paskalya Yortusu'nun kutlanacağı Pazar günü yapabilirdi bunu. Acaba ona hayır diyecek miydi? Belki de evet yanıtını vermekten kaçınacaktı ama, gece yalnız kalıp sevişmeye başladıklarında, kendisine hayır diyemeyeceğini tahmin ediyordu. Onun kuşkular içinde olduğunu davranışlarından anlayabiliyordu. Tekrar başını kaldırıp sunucu masasına baktı. Genç ve güzel kadının yüzü cennetten çıkmış gibiydi, parlak ışıklar altında bir meleğin yüzünü andırıyordu. Avcundaki yüzüğe bir kez daha hayranlıkla baktı ve sonra onu kutusuna koyup çekmecesine bıraktı.

Avukatın itirazı üzerine Dixon Bell'in davası yine başka bir güne bırakılmış, yargıç, itiraz konusunda düşüneceğini bildirmişti. Yargı uzmanları bu ertelemeyi, yargıcın sanığın sakinleşmesi için yaptığını biliyorlardı. Rick, davayla ilgili kalın dosyayı aldı ve yazı odalarından birine gitti.

Yazı odasında iki monitör vardı ve yazı makinesine konan bir kaset, her iki monitöre de görüntü veriyordu. Rick Beanblossom, oynayan filme baktığında bunun Eden Prairie kasırgasına ait olduğunu anladı. Kasırganın uğultusu ve gökgürültüleri arasında, Kanal 7'nin Skyhawk 7 helikopteri ekranlara geldi. Rick, pilot Bob

Buckridge ve kameramanı Kitt Karson'un yüzlerini net olarak görebiliyordu. Ölmüş olan pilotla yardımcısına olan saygıları nedeniyle, bu filmi çok az oynatmışlardı. Video'nun başında oturan Dave Cadieux'ye kızgın gözlerle baktı ve, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Onun bu filmi oynatmasına içerlemişti.

Dave Cadieux soğuk bir tavırla, "Görüyorsun işte, bir çalışma yapıyorum, anlaşılmıyor mu?" diye cevap verdi. İşine karışılmasından hoşlanmamıştı.

Çekilen filmlerin metinlerini hazırlama çalışmasında kullanılan iki monitörün üzerindeki daha geniş bir monitörde Andrea Labore ve Andy Mack'ın konuştukları görülüyordu ama, ses kısıldığı için ne dedikleri anlaşılmıyordu. Aynı zamanda muhabirlik de yapmakta olan kameraman, üstteki tek monitöre baktı ve başını sallayıp, "Şu yaşlı Andy Mack'ın haline düşmeden buradan gideceğim," dedi. "Bildiğim tek iş de bu. Reklam filmleri yapabilir, düğün törenlerinde video çekimleri, ya da açık saçık filmler çekebilirim. Bu tür filmleri J.C. Peters'e rahatça satabilirim nasıl olsa. Anlayacağın hayatımı kolaylıkla kazanabilirim."

"Yani, şu yaptığımız iş gibi, öyle mi?"

"O serseri Jack Napoleon'a bu oyunu oynadığımız çok iyi oldu. O hergeleden hiç hoşlanmamıştım. Ancak Charleen'e acıdım doğrusu. Aslında televizyona ait bir kadın değildi ama, böyle bir şeyi hak edecek kadar da kötü olduğunu söyleyemem. Bundan sonraki yaşamımı da, tuvaletlerde sevişen insanları izleyerek geçirmem doğrusu."

Rick, bakışlarını monitörlere çevirdi, kasırga şimdi nehri atlamış ve St. Paul'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Skyhawk helikopteri de kasırganın arkasından uçuyordu. Gözleri dalmıştı. "Medya insanlarını yönlendirmek, hava durumu tahmini yapmaya benziyor," diye konuş-

tu. "İkisi de henüz kesin şeyler söyleyemeyen birer bilim dalı olarak kabul edilebilirler. Hikâyeyi bir gazete için yazmış olsaydım sonuç değişir miydi acaba?"

"Bana, birlikte bazı şeyleri değiştirebileceğimizi söyledin, Rick." Dave Cadieux, kasırga kasetini kesip çıkardı ve onun yerine başka bir kaset koydu." Bana sorarsan, sen bir televizyon adamısın, Rick. Diğerlerinden farkın, suratını gizlemek için bir kar maskesi takman, hepsi bu işte."

Ödül kazanmış haber yapımcısı maskeli başını salladı, fakat hiçbir şey söylemedi. Gözlerini tekrar monitörlere çevirdiğinde, karşısında Keenan Wakefield'in acılı yüzü vardı. Üstü başı perişan bir halde ormandan çıkıyor ve arama ekibi tarafından bulunup bir battaniyeyle sarılıyordu. Çok üşümüştü ve titriyordu, elleri ve yüzü çiziklerle doluydu. Kaybolan kardeşi Harlan'ı aramak için sabaha kadar ormanda dolaşıp durmuştu.

Dave Cadieux, bandı sarıp başa aldı ve tekrar oynattı. Sonra gözlerini Rick'e çevirdi, "Biliyor musun?" dedi. "Bu filmi çektiğim gün eve gittim ve hüngür hüngür ağladım. Aslında, şimdiye kadar yaptığım en iyi iş bu. Ama, son zamanlarda bu habercilik işinde de bir sürü dalavere dönmeye ve insanlar durmadan konuşmaya başladı ve ben de bıktım artık."

Korkudan titreyen ve ağlayan çocuğun görüntüsü, Rick Beanblossom'ı fazlaca etkilememişti. Dört yıl önce çekilen bu film, daha çok, onun merakını tazelemişti. Sahneyi dikkatle izledikten sonra, "Bu yeri biliyorum," dedi, "Nehrin yakınlarında burası. Şunu bir daha göstersene bana."

Dave Cadieux kaseti geriye sararken, haber merkezinden çığlıklar geldiğini duyup başlarını kaldırdılar. Rick ve arkadaşı, yukarıdaki büyük monitöre baktıklarında Andy Mack'ın, hava durumunu sunduğu harita-

nın başında elini göğsüne götürdükten sonra, dizleri üzerine çöktüğünü gördüler. Andrea hemen yerinden fırlamış ve yanına gelerek onun üzerine eğilmişti. Rick, hiç düşünmeden yazı odasından koşarak çıktı, haber odasını geçti ve merdiveni bir hamlede tırmanıp haber setine ulaştı.

Rick olay yerine vardığında, Andrea yaşlı adamı sırt üstü yatırmaya çalışıyordu. Genç kadın, elini uzatıp baş parmağını Andy'nin boğazına soktu, ağzını açık tutup, dilini ısırmasını ve boğulmasını önlemek istiyordu. Sonra, üzerine eğildi ve ağzını, onun ağzı üzerine koyup hayat öpücüğü vermeye başladı.

Rick, elindeki kalın mahkeme dosyasını hasta adamın başının altına yastık olarak koydu ve çevredekilere, "Açılın biraz," diye bağırdı. "Bırakın da rahat nefes alsın adamcağız."

Haber merkezi personeli yerde yatan adamın çevresinde yarım ay şeklinde toplanmış merakla bakıyorlardı. İçlerinden biri, "Ambulans geliyor, birkaç dakika içinde burada olacak," dedi.

"Hey çocuklar! Chris Mack çalışıyor mu?"

"Hayır, bugün izin günü onun."

"Hemen gidip Jill'e haber verin, haydi çabuk!"

Kameramanlardan biri hemen Andy'nin program bölümünde çalışan kızını bulmak için koştu. Andrea, bir hayli uğraştıktan sonra Andy'yi tekrar hayata döndürmeyi başarmıştı. Yaşlı televizyoncunun aklı başındaydı ama, suratı korkudan bembeyaz olmuştu. Rick, üzerine eğildi ve hafif bir sesle, "Sakin ol, rahatla Andy," diye konuştu. "Seni hemen hastaneye göndereceğiz, merak etme."

Yaşlı adam ona bakarak zoraki gülümsedi ve, "Biliyor musun, Rick?" dedi. "Hep bu şekilde, meteoroloji

haritası önünde hava durumunu sunarken ölmek istemişimdir. Ama bu kez olmadı galiba, ne dersin?"

Andrea onun göğsüne masaj yapmayı sürdürüyordu. "Saçma sapan konuşma Andy," dedi. "Sen hepimizi mezara gönderirsin, merak etme."

Yaşlı adam, gözlerine dolan yaşları sildikten sonra Andrea'nın ellerine yapıştı. "Ama bu işte en iyi olan ben değilim, oydu," diye konuştu. "Ben uyarılmıştım. Uyarı bu sabah bilgisayarımdaydı."

Rick merakla gözlerini açıp sordu. "Ne uyarısı bu, Andy?"

Yaşlı adam şimdi güçlükle nefes alıp veriyordu. "Beni yine buldu, Rick, hapishane hücresinden bile bana ulaşabildi o hergele, biliyor musun? Onun, hayalet gibi bir herif olduğunu sana daha önce de söylemiştim, değil mi?"

"Saçmalamayı bırak, Andy. Sakin ol, kımıldama ve konuşma."

Andy Mack, elini uzatıp Rick'in yakasından tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Son sözlerini söyler gibi bir hali vardı. "Dinle beni, Rick. Dixon'a, o kadınlar için üzgün olduğumu söyle." Durdu, derin bir nefes aldı. Sonra ağzının kenarından salyalar aktı ve başı birden yana düştü. Ölmüştü.

Rick şaşkındı, başını kaldırıp Andrea'ya sonra da etraflarında duran diğer arkadaşlarına baktı. Fakat hiç kimse Andy'nin söylediğini duymamıştı. Kulağını onun ağzına yaklaştırdı ve, "Andy, neler söylüyorsun sen?" diye fısıldadı. Yumruklarını adamın göğsüne bastırdı ve onu hayata döndürmek için göğüs kafesine bastırmaya başladı. Ne demişti bu adam? "Andy? Andy? Konuş benimle, ne dedin sen?" Onun cansız yattığını görünce, son bir umutla, derin bir nefes aldı ve ağzını onunkine

yapıştırıp tüm nefesini onun ciğerlerine aktardı, ancak çabaları boşunaydı.

Çevreye toplanmış olan stüdyo elemanları, Andy Mack'ın öldüğünü anlamış ve biraz geriye çekilmişlerdi. Rick Beanblossom onun öldüğünü bir türlü kabul etmek istemiyor, cesedin göğsünü yumruklayıp duruyordu. O kadınlar hakkında ne demek istemişti acaba? Dixon Bell'den de söz etmişti ama, Rick, onun ne dediğini anlamamıştı ki. Maskeli adam birden çılgına döndü ve cesedin göğsünü yumruklayarak, "Geri dön ve ne demek istediğini söyle bana. Allah'ın belâsı!" diye bağırdı.

Kaçış

LISA'nın tanıklığının ertesi gününün gecesiydi. Dixon Bell mahkemesi başladığından beri hapishanede oldukça rahattı ve gözlemciler her baktıklarında onu yatağının kenarında oturup pencereden dışarısını seyreder gördüklerinden, pek fazla ilgilenmiyorlardı artık. O gece, dondurucu bir soğuk vardı ve yağmur çiseliyordu. Dixon Bell hâlâ o çılgınlaştığı günü düşünüyor ve korkuyordu. O orta yaşlı şişman kadını, Lisa Beauregard olarak kabul etmelerine isyan etmesi ve bağırıp çağırması, sonra da oradaki tüm kadınları ölümle tehdit etmesi hiç de iyi olmamıştı, bunu biliyordu.

Şerif yardımcısı merdivenlerden çıkıp hücresine geldi, kapısını gece için kilitleyecekti. Fakat kapı kapanırken ray yerinden fırladı ve kapı kapanıp sıkıştı. Şerif yardımcısı, şaşkınlıkla irkildi ve, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. "Ne oluyor böyle?"

Dixon Bell, onun şaşkınlığından istifade edip yerinden fırlamış ve duvardaki gevşemiş tuğlaları büyük bir hızla yerinden çıkarmaya başlamıştı.

Şerif yardımcısı onun kaçmak istediğini anlamıştı, fakat sıkışan kapıdan içeriye giremeyince, duvara uzandı ve alarm düğmesine bastı.

Dixon Bell, iri yarı biri olmasa açtığı delikten kolayca geçecek ve özgürlüğüne kavuşabilecekti. Bir kolunu

ve başını delikten dışarıya çıkarmış, çıkmak için çabalarken, dört şerif yardımcısı içeriye girdiler ve bacaklarına yapıştılar. Onu hücreye çekmek isterken, bir yandan da sırtını yumrukluyorlardı. Başı dışarıdaydı ve yağan yağmurdan ıslanmıştı.

Şerif yardımcıları bir süre uğraştıktan sonra onu tekrar içeriye çekmeyi .başardılar ve iyice hırpalayıp yandaki boş hücreye götürüp kapattılar. Alarm hâlâ çalıyordu. Dixon Bell, yeni hücresinin penceresine koştu ve çılgınlar gibi bağırıp ağlamaya başladı. Pencerenin kalın camına dayanmış ve başını vurmaya başlamıştı. Dışarıda şimşekler çakıyordu. Bir ara, aşağıdaki caddeden, ışıkları yanıp sönen ve sireni çalan bir ambulansın geçip gittiğini gördü.

* * *

Dixon Bell, penceresiz, içinde yalnızca bir yatak, kapaksız bir tuvalet, çelik bir lavabo ve bir rulo tuvalet kâğıdı olan tecrit hücresine kapatıldı. Çelik kapıda, küçük bir gözetleme deliği vardı. Tüm morali bozulmuş, umutları kaybolmuştu ve her tarafı ağrıyordu. Ama yine de dışarıda ısının düştüğünü biliyordu. Rüzgârın hızını, barometre basıncını tahmin edebiliyor, daha çok kar yağacağına inanıyordu.

Mahkeme sanığın akli dengesinin bozulduğu gerekçesiyle, tekrar ileri bir tarihe ertelenmişti. Cezaevindeki şerif yardımcıları, onun kaçış girişimi üzerine sürekli alarmda bekliyorlardı. Bunu yaptığı için Dixon Bell'in yaşamını zehir etmeye yemin etmiş gibiydiler. Ampulünü değiştirip hücreye loş ışık veren küçük bir ampul takmışlar ve onu adeta karanlığa mahkum etmişlerdi. Ziyaretçi de kabul edemeyecekti artık.

Vakit hayli geç olmuştu ve ışıklar söndüğünden ta-

mamen karanlıktaydı. Hücrenin bir köşesine oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti. İçeriye, kapıdaki gözetleme deliğinden koridorun loş ışığı giriyordu ama, yetersizdi. Bir ara başını kaldırdı ve delikten, kapıya doğru maskeli bir gölgenin yaklaştığını görür gibi oldu. Birkaç saniye sonra, şerif yardımcılarından biri, maskeli adamı hücreye soktu ve kapıyı kapayıp ikisini yalnız bıraktı.

Dixon Bell şaşkınlıkla başını kaldırdı ve, "Buraya nasıl girdin sen?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Sen bana bakma. Çok tanıdığım var, her yere girerim ben."

Meteoroloji uzmanı, kendini tutamayıp güldü. "Öyle sanıyorum ki, bir gün cehennemde de seni görecek ve orada da tanıdığın olduğunu öğreneceğim."

Rick Beanblossom bir süre konuşmadı ve kapıya yaslanıp, içeriye giren koridor ışığını da keserek, kollarını kavuşturup durdu. Dixon Bell, karanlıkta onun kendisine baktığını anlamıştı. Rick, derin bir nefes aldı ve, "Şerif yardımcıları, şimdiye kadar bu kadar cüretkâr bir kaçma girişimi görmediklerini söylediler," dedi.

"Teşekkür ederim. Şey, söyler misin bana, şu Jack Napoleon'u nasıl bu şekilde tuzağa düşürebildin sen?"

Rick, başını salladı. "Bu işi benim yaptığımı nereden biliyorsun?"

Dixon Bell, hafif bir kahkaha attı. "O dindar sanılan haber müdürünü kovdurmayı başardın. Beş para etmez bir pornografi araştırması bitti. Eski güzellik kraliçesi olan sunucu hanım herkese rezil olup eyaletten kaçtı ve sevmediğin şu dev medya şirketini dava edeceğini, birkaç milyon dolar tazminat isteyeceğini söyledi. Ayrıca, büyük aşkın Andrea Labore da birden sunuculuk masasına oturuverdi. Tüm bunları nasıl becerdin, söylesene?"

Rick, derin bir iç çekti ve, "Video kasetleri sayesin-

de," diye cevap verdi. "Napoleon'un, Andrea'yı, porno film izlemeye zorlarken çekilmiş video filmi. Yeni anlaşma yapacak kadın elemanları, imza için seks yapmaya zorlarken çekilmiş filmler. Hava durumunu sunmak isteyen genç bir kızla birlikte çekilmiş bir filmi."

"Yani, haber müdürünün odasına gizli kamera mı koymuştun?"

Rick başını iki yana salladı. "Hayır, Napoleon bunu kendisi yapmıştı aslında. Sistemi, kameramanlardan biri yerleştirmişti, öyle ki, Jack'ın bürosundaki video kamera çalıştığında, 4 numaralı yazı odasında da kayıt yapılıyordu. Biz yalnızca cihaza boş bir kaset koyuyor ve ertesi sabah da çekilen filmi alıyorduk. Görecektin, harika filmlerdi."

Dixon Bell şaşkın bir tavırla başını iki yana salladı. "Medya çalışanlarını da ancak bu şekilde, birbirlerine karşı kullanarak tuzağa düşürebilirsin, değil mi? Ben Charleen'i severdim doğrusu. Zavallı kadın, işi alabilmek için başka çare kalmadığını gördü ve bunu yapmak zorunda kaldı sanırım. Ne diyorsun?"

Rick Beanblossom bu soruya yanıt vermedi ve bir süre sustuktan sonra "Andy Mack bir kalp krizi geçirip öldü," dedi.

"Oh, öyle mi? Çok üzüldüm buna. Gerçekten üzüldüm. Hiç de fena bir hava durumu sunucusu değildi o yaşlı adam, değil mi?"

"Onunla aranız iyi miydi?"

"Bilemiyorum, hiç tartışmamız olmadı. Ama ne de olsa işini almıştım."

"Seni hiç uyardığı, ya da tehdit ettiği oldu mu?"

"Hayır, bunu yapacak bir adam değildi o."

"Evini bilir miydi? Seni ziyarete geldi mi hiç?"

"Hayır, neden sordun bunu?"

"Bilgisayarında bir mesaj buldum. Mesaj, 'Seni

donduracağım, meteoroloji uzmanı' diyordu. Bunu sen mi yaptın?"

"Saçmalama, Rick. Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"İstediğin zaman telefon edebiliyor musun?"

"Evet, ama..."

"Böyle bir şey, dijital telefon, diz üstü bilgisayar gibi cihazlarla kolayca yapılabilir, biliyorsun."

"Saçmalıyorsun. Belki de o mesajı kendi koymuştur oraya."

"Yani senin yaptığın gibi mi?"

"Bırak bu komiklikleri. Neredeyse, ona kalp krizi geçirten kişinin de ben olduğumu söyleyeceksin."

"Hayır, bunu Tanrı yaptı."

"O halde bütün bu soruları neden soruyorsun bana?"

Dixon Bell, köşesinde hiç kımıldamadan aynı şekilde otururken Rick Beanblossom, hücrenin içinde kafese kısılmış vahşi bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Sonra birden durdu ve, "Kafamın içindeki sorulara bir türlü cevap bulamıyorum," diye homurdandı. "Andy senin büronda her şeyi inceleyebilir, günceni okuyabilir ve hatta hava tahminlerinden bile yararlanabilirdi. Parmak izlerin de her taraftaydı."

Dixon Bell birden irkildi. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Başkasının parmak izlerini istediğin yere koyabilir misin yani?"

"Bilemiyorum. Fakat Andy'nin parmak izleriyle transformatördeki parmak izlerini karşılaştıracak bir arkadaşım vardı. Bunu kontrol ettirdim, ancak tutmuyor. Andy'nin kan grubu 0 pozitif. Bu kan grubu, ölen kadın polisin tırnaklarında bulunan kan pıhtısına uyuyor, ama bu grup, milyonlarca insanda bulunan bir kan grubu. Ayakkabıları da on üç numara ve karda bulunan on dört numara ayak izlerine yakın büyüklükte, fakat evin-

de yapılan araştırmada, "Alacrity" denen spor ayakkabı bulunamadı.

"Gizli araştırma mı yaptırdın?"

"Dün gece Andrea'yla birlikte gizlice onun evine girdik. Biliyorsun, Andrea eski bir polis ve bu işleri biliyor. Arama yaparken, çok eskiden yazılmış aşk mektupları bulduk, ama Afton'da öldürülen şu zekâ düzeyi düşük kızın yazdığı not yoktu. Hani, şu her akşam seni ekranda izleyen kız."

"Evet, hatırladım. İsmi Karen Rochelle'di, değil mi?"

"Evet, tamam, Karen Rochelle. Sana ait hiçbir mektup, cinayetlerle ilgili hiçbir gazete kupürü bulamadık. Yani bir ipucu yoktu işte. Ev toz içindeydi ve yaşlı bir adama ait eşyalarla doluydu. Üniversite bitirmiş, savaşa gitmiş ve evlenip çoluk çocuğa karışmış iyi bir adamın eviydi."

"Bu cinayetleri onun işlediğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kanıtı olmayan ithamlar yapıp kızını ve oğlunu incitmek istemiyorum. Polis dostum, saçmaladığımı söylüyor ama, Andrea hâlâ kuşkulu."

"Aslında, Andrea o kadınları benim öldürdüğümü sanıyor, değil mi?"

Rick kapıya gitti ve gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Bir süre konuşmadan durdular. Sonra maskeli adam, "Tanık kürsüsüne çıkacak mısın?" diye sordu. "Avukatın bunu istiyor mu?"

"Geçen gün mahkemede neler yaptığımı gördün, değil mi? Stacy, çok kötü davrandığımı söyledi. Sen ne diyorsun bu konuda?"

Rick, kapının önünden ayrıldı ve koridor ışığı Dixon'un yüzünü aydınlattı. "Çılgına dönmüştün. O yedi

kadını öldüren katil olabileceğine inandırdın herkesi. Belki de sekiz, değil mi?"

Dixon sakin bir tavırla, "Onu gördün, değil mi?" diye sordu. "Şimdi Tanrı'ya daha çok inanıyorum, çünkü, liseden ayrılırken onu Tanrı'ya bırakmıştım. Yani, demek istiyorum ki, en kötü rüyalarımda bile Lisa bu kadar şişman ve çirkin değildi."

"Şu hikâyeyi anlatsana bana."

Hücre soğuk ve rutubetli olmasına karşın, Dixon Bell'in elleri ter içindeydi. Bir süre ellerini birbirine sürtüp kuruttuktan sonra, "Güncemi, ya da Mr. Fury'nin dediği gibi, bir psikopatın duygusal karalamalarını okudun, değil mi?" diye başladı. "Otuz yıla yakın bir süre bu kadın bir hayalet gibi peşimdeydi. Vietnam'dayken, arkadaşım Bobby Conn onun evlendiğini yazmıştı bana. Daha sonra, bazen aylarca onu düşünmediğim oldu. Fakat uzun bir zaman sonra o fahişe gelir rüyama girerdi. Bu karabasanlardan gözyaşları içinde uyanır ve günlerce onu düşünürdüm. Bazen kendimi onun düğününde görürdüm. Onun yüzünden, okul arkadaşlarımı görmeye bile gidemez olmuştum. Kafamda, Lisa Beauregard hiç yaşlanmıyor, her zaman genç ve güzel kalıyordu. Senin şu kıymetli Andrea'na aşık olduktan sonra bile onun etkisinden bir süre kurtulamadım."

"Demek lisede aşık olduğun bu kadın, kafanın içinde yaşam boyu unutamayacağın bir sabit fikir haline geldi, öyle mi?"

"Tam olarak öyle, Mr. Beanblossom."

Rick, bir an tereddüt ettikten sonra onun yüzüne baktı ve, Pekalâ, şu banka veznedarı Davi Iverson konusu nedir?" diye sordu. "Hani şu kimsenin inanmak istemediği tanık kadın. Tanıklık yaptıktan sonra herkese rezil oldu ve işinden ayrılıp buralardan uzaklaştı. Ancak bana sorarsan, çok iyi bir tanıktı o. Ben hâlâ o kadınları

senin öldürdüğüne inanmıyorum... ama, diğer yandan, gecenin karanlığında hiç tanımadığın bir kadının evine girip onunla seviştin ve bunu da sürdürdün. Onun gibi kaç tane vardı, Dixon?"

"Beni sorguya çeken şu maskeli adama da bakın hele! Sen müthiş bir haber adamısın, değil mi? Bak, sana ne söyleyeceğim? Ben o kadınların hiç birini incitmedim ve kimseyi de öldürmedim. Hepsi bu işte."

Cezaevi duvarının dibinden geçen tren, hücrenin duvarlarını sarstı. Koridordaki ışık da birkaç kez yanıp sönmüş ve sonra eski halini almıştı. Dixon Bell, Rick'in yüzüne baktı. "Sen şimdi hikâye peşindesin, değil mi?"

Rick Beanblossom başını hafifçe yana eğdi. "Tabii, bana bir şeyler anlatırsan hiç de fena olmaz."

Dixon güldü. "Bak sana ne diyeceğim, dostum. Bazen kaçıracak gibi oluyorum ama, aklım hâlâ başımda ve meteoroloji konusundaki bilgilerimi de daha artırıyor ve geliştiriyorum. Kızıp öfkelendiğimde kafamı meteorolojiye takıyor ve rahatlıyorum. Kendimi deli bir bilim adamına benzetiyorum bazen. Rüzgârlar, yağmurlar, fırtınalar, kar yağışları benim uzmanlık alanlarım, bunlar beni meşgul ediyor. İnsanları yeniden uyarmak isterim ama, bana inanmazlar artık. Ancak sana inanacaklarına eminim ve seni şu anda uyarmak istiyorum."

Sel

PASKALYA Yortusu'nun kutlandığı pazar günü, Stillwater Minnesota'daki St. Croix Nehri, deniz seviyesinden 220 metre, kendi normal seviyesinden de altı metre kadar kabardı ve her tarafı sular basmaya başladı. Kentin bazı bölümlerine kum torbalarıyla setler yapılıyor ve kurtarma çalışmaları son hızla sürüyordu. Nehir, her on iki saatte bir otuz santim kadar yükselmekteydi.

Dixon Bell'in ziyareti sırasında Rick Beanblossom'a söyledikleri aynen oluyordu. Lisede dersler tatil edilmiş ve güçlü erkek öğrencilerden, kente gelen Ulusal Muhafız askerlerine yardımcı olmaları istenmişti. Stillwater cezaevinin müdürü de kaçmayacağına inandığı ve güvendiği mahkûmları, bent yapımında yardımcı olmaları için göndermişti. Kentteki elektrik ceryanının kesilmesi halinde kullanmak üzere, altı bin vatlık güç sağlayacak iki büyük jeneratör kurulmuştu. Gönüllüler, gece karanlığında, spot ışıkları altında çalışıyorlardı. Televizyon istasyonlarının helikopterleri, durmadan sel bölgesi üzerinde uçuyor ve kurtarma çalışmalarına yardımcı olurken, bir yandan da haber merkezlerine görüntü ve haber iletiyorlardı.

İki eyalet arasındaki demir köprü sular altında kalmak üzereydi, sular, kenardaki demir parmaklıklara kadar yükselmişti. Sularla sürüklenen büyük buz parçala-

rı, köprünün ayaklarına çarpıp duruyordu. İnsanlar birbirlerine gördüklerini anlatırken, bu su taşkınının 1965 sel felâketinden de daha kötü olduğunu söylüyorlardı.

Nehir suları, ekili arazileri de basmış, tüm ürünleri mahvetmişti. Bir ay önce yağan yoğun kar yığınları da erimiş ve yağmur sularına karışarak bu sel felâketini oluşturmuştu. Kızıl Haç örgütü, Minnesota ve Wisconsin eyaletlerinde yirmi binden fazla insanın evsiz kaldığını açıklıyordu. Sel sularına kapılıp ölen on beş kişinin yarısı çocuktu. Bölgede milyonlarca dolarlık hasar olduğu belirtilmişti. Bir süre sonra, cezaevinin alt katları da sular altında kaldı. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, sular altında kalan bölgeyi bir helikopterle havadan görmüş ve bölgede, kırk sekiz köy ve mahalle için sıkıyönetim ilân edip gerekli önlemlerin hemen alınmasını emretmişti.

Paskalya Yortusu'nun olduğu Pazar günü akşam saatlerinde, hava kararmaya başladığında, Stillwater kasabasının ana caddesi sular altında kalmış bir savaş alanına benziyordu. Askerler sokaklarda dolaşıyor, arama ve kurtarma çalışmalarını sürdürüyorlardı.

Yapılan bentte, önce kasabanın kuzeydoğusunda, sonra da Hooley süpermarketin arkasına rastlayan orta bölümde sızıntılar başlamıştı. Lowell Park'da bulunan eski lokomotif suların tam ortasında kalmıştı. Her yanda pompalar çalışıyor, sel sularının boşaltılmasına çalışılıyordu. Kamyon sürücüleri, kasabanın kritik bölgelerine kum torbası yetiştirmekte güçlük çekmeye başladılar. St. Croix Nehri, yapılan seti zorluyordu.

* * *

Rick Beanblossom, Hooley süpermarketin yakınlarında bentin kuzey ucunda, kirli kahverengi suların

içinde dizlerine kadar batmıştı. Cezaevinden gelen mahkûmlarla birlikte kum torbalarının üzerine yenilerini koyuyorlar ve benti yükseltmeye çalışıyorlardı. Rick'in yağmurluğu dahil, her yanı çamur içinde kalmıştı. Yağmurluğun bir yanında Deniz Piyadesi, diğerinde de Beanblossom yazısı görülebiliyordu. Eldivenleri ve alırken su geçirmez dedikleri botları da sırılsıklamdı. Başını örten mavi kar maskesi, yağmurun etkisiyle simsiyah olmuştu. Yorgunluktan ölmek üzereydi. Kasabayı selden koruyan bentin yapılması için cuma gününden beri çalışıyordu.

Bu akşam, Rick'ten biraz ileride, üzerine bir can yeleği geçirmiş yaşlı bir zenci de torbalarını birbirlerinin üzerine dizmek için canla başla uğraşıyordu. Rick, birden onu mahkemede gördüğünü hatırladı ve yanına yaklaştı.

"Bu bent suları tutarsa kurtulduk demektir."

"Ben bu azgın nehri otuz yıldan beri izlerim, dostum."

Rick, onun yüzüne baktı ve, "İsmin ne senin?" diye sordu.

Yaşlı zenci, onun maskesiyle hiç ilgilenmiyor gibiydi. "İsmim Jesse. Ama çocuklar bana hep İhtiyar Jesse derler."

O sırada çalışanlara sandviç dağıtan bir kadın yanlarına yaklaştı ve yaşlı zenciye bakıp, "Hey, Jesse, biraz dinlensen iyi olur," dedi.

Yakınlarda bir dinamit patlatıldığını duyan Rick, başını ellerinin arasına alıp korunmaya çalıştı. Spot ışıkları altında, nehrin sularına düşen buz parçaları görülüyordu. Kadın, Jesse'ye bir sandviç verdi ve sonra bir karton bardağa sıcak kahve koyup uzattı. Rick ise yiyemeyecek kadar yorgundu. Kadının konuşmasını bile bekle-

meden sırtını döndü ve suların içinde duran lokomotife doğru yürümeye başladı.

"Özür dilerim, siz Rick Beanblossom mısınız acaba?"

Rick birden durdu ve dönüp arkasına baktı. Sandviç ve kahve dağıtan kadın arkasındaydı. Yağmurluğundaki çamuru sildi ve eldivenlerini çıkardıktan sonra, "Evet," diye cevap verdi.

Kırk yaşlarında, sağlıklı görünen ve gülümseyen kadın, "Beni tanıyacağını sanmıyorum, Rick," diye devam etti. "Ben, Leanne Sutter'im. Lise öğrencisiyken soyadım Olsen'di."

Rick, kadının uzattığı eli sıkarken, içinden, "Sen Leanne Olsen olamazsın, o güzel bir kızdı," diye söylendi. "Onuncu sınıfta onunla çıkar ve bisikletime bindirirdim. Annesi bize portakal suyu ikram ederdi. Fakat kadın gerçekten Leanne Olsen'di, aynı gülen güzler ve sıcak bakışlar yine yüzündeydi. Anıları birden canlanmıştı. Savaştan sonra okul arkadaşlarından pek azını görebilmişti. Leanne da dahil olmak üzere, içlerinden bazıları savaştan sonra eve döndüğünde gelip onu ziyaret etmişlerdi. Kendini toparladı, "Merhaba Leanne," dedi ve ona sarılıp yanağından öptü. Kadının gözlerinde birer damla yaş görür gibi olmuştu ama, bunlar yağmur damlaları da olabilirdi.

Kadın, duygularını belli etmemek için hızlı konuşuyordu. "Star Tribune Gazetesi'nde senin yazılarını okurduk. Sonra Pulitzer Ödülü aldığını öğrendik ve şimdi de Kanal 7 televizyonunu izliyoruz. Seni görünce önce tereddüt ettim, fakat sonra sen olduğunu anladım. İki oğlum da biraz aşağıda bentte çalışıyorlar. İkisi de lisede okuyorlar."

"Vay canına! Çok sevindim Leanne, harika görünüyorsun."

Kadın, saçlarını düzeltip güldü. "Hadi canım! Şu halime bir baksana, bentteki kum torbalarına benziyorum."

"Yok canım! Peki, kocan ne yapıyor, buralarda mı?"

"Evet, buralarda bir yerlerde olmalı. Elinde bir telsizle dolaşıp duruyor, mühendistir ama, beli çok ağrıdığından ağır şeyler kaldırması yasak. Sen evlendin mi, Rick?"

Bu soru, ilk kez olarak Rick'in canını sıkmamıştı. Elini cebine attı ve elmas yüzüğün durduğu kadife kutuyu okşadı. Onu her zaman yanında taşıyor, hiçbir yere bırakmıyordu. "Hayır, ama yakında belki evlenirim," diye cevap verdi. "Henüz kesin bir şey yok ortada tabii. Aslında bu akşam o da buralara gelecekti ama henüz göremedim."

Kadın, "Oh, çok sevindim. Rick, dilerim mutlu olursun," dedikten sonra, birçok lise arkadaşının isimlerini sayıp konuşmasını sürdürdü. Rick bazı arkadaşlarını merak ediyordu ama, Leanne de bir çoğunu uzun yıllardan beri görmemişti ve ne olduklarını bilmiyordu. Bir süre sonra, sevimli kadın onu yanağından öpüp ayrıldı ve gitmeden önce, bir akşam yemeğe beklediğini söyleyip, adresini verdi. "Kız arkadaşını da getirmeyi unutma sakın."

Rick, yalnız kalınca düşünmeye başladı. Dixon Bell'in söyledikleri çıkmıştı. O hapisteydi ve Andy Mack de ölmüş olduğundan, Sky High Haber Merkezi sel felâketiyle Genel Müdürlüğü'nden önce davranmışlar ve izleyicileri, olası bir su baskınına karşı dikkatli olmaları konusunda uyarmışlardı.

Mimnesota havasına bir şeyler olmuş gibiydi. Doğa, sanki Dixon Bell'in mahkemesini sabote etmek için elinden geleni yapıyordu. Ramsey Cezaevi'nin alt katlarını da su basmış olduğundan, mahkûmlar üst katlara çıka-

rılmış ve bir hücreye ikişer, üçer kişi olarak dağıtılmışlardı.

Birkaç gün sonra Dixon Bell'in duruşması yine başladı ve avukatı Stacy Dvorchak savunmasını okumak için hazırlandı. Savunma, her cinayet için ayrı yapılmaktaydı. Önce, Dixon Bell'in güncesinden bazı bölümler okudu, ancak okudukları, savcının okuduklarından farklıydı. Avukatın tanık kürsüsüne çağırdığı psikiyatr, Dixon Bell'in öfkeli fakat duygusal bir adam olduğunu ve insanlardan çok bilimle uğraştığını söyledi.

* * *

Andrea, gece haberlerini sunduktan sonra işini bitirip bentte çalışan Rick Beanblossom'ın yanına gittiğinde vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Üstünde blucin pantolon ve botlarla suların içinde yürümeye çalışırken, yağmurluğu çamur içinde kalmıştı ve başındaki kukuletası rüzgârla başından çıkıyordu. Çevreleri kalabalık olduğu için birbirlerine sarılmadılar ama, Andrea ona doğru sokulup, "Haber Merkezi'nde özledik seni," dedi.

Rick, onunla birlikte bentten uzaklaşırken, "Böyle bir durumu uzaktan seyredemezdim, değil mi?" dedi. "Her neyse! Sana bir şey vermek istiyordum. Bunun, böyle yağmur altında ve sular içinde olmasını istemezdim ama, ne yapalım ki çaresi yok. Beraber çalışıncaya kadar senden nefret etmeyi isterdim hep, ancak sen, hiç düşünmediğim kadar cesur ve harika bir kadın olarak çıktın karşıma ve senin etkinden kurtulamadım. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Sana yaklaşmak için tüm cesaretimi toplamak zorunda kaldım, ancak, şimdi seninle gurur duyuyorum."

Rick bunları söylerken, cebinden içinde elmas yüzük olan kadife kaplı kutuyu çıkardı ve ona uzattı.

Andrea, şaşırmış gibi küçük kutuya baktı ve, "Rick, bu nedir?" diye sordu.

Rick, büyük bir heyecan içindeydi. Nefesini tuttu, "Aç ve gör," dedi.

Andrea kutuyu açtı ve yağmur altında bile pırıl pırıl duran yüzüğe bakıp içini çekti. Çok şaşırmış olduğu belliydi.

Rick daha fazla dayanamadı ve "Bu bir nişan yüzüğü hayatım," diye konuştu. "Böyle bir şey alacağımı asla düşünmezdim, ama yaptım işte. Seni seviyorum Andrea, benimle evlenmeni istiyorum."

Andrea, şaşkınlıktan kurtulamamış, başını iki yana sallayıp duruyordu. Tutamadığı gözyaşları şimdi yanaklarından akıyor ve yağmur damlalarına karışıyordu. Rick, onun gördüğüne inanamadığı için baş salladığını ve mutluluktan ağladığını sanmıştı. Ama sevdiği güzel kadın başını kaldırıp onun maskeli yüzüne bakınca, neler olduğunu anlamakta gecikmedi.

Andrea yalvaran gözlerle ona bakarak, "Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum, Rick," diye mırıldandı. "Beni çok şaşırttın inan. Ben evliliği hiçbir zaman düşünmedim. Kabul ediyorum, ilişkimiz çok güzel bir şey ve senin harika bir insan olduğunu görmek beni çok mutlu etti. Senin yeteneklerine ve yaşamını sürdürme tarzına hayranım ve saygı duyuyorum. Ama..." Sustu ve ağlayarak ona sarıldı. "Dinle beni, Rick. Seni belki seviyorum ama, bundan henüz emin değilim canım..." Onu bırakıp bir adım geriye çekildi ve tekrar yüzüğe baktı. "Sanırım henüz çok iyi tanımadığım bir erkekle birlikte yaşama düşüncesi beni ürkütüyor, bilemiyorum. Çok özür dilerim senden..." Yüzüğü ona geri verdi ve, "Seninle olan ilişkimden memnunum ve senden ayrılmayı düşünmüyorum, ama şimdilik hepsi bu, tekrar özür dilerim. Şu anda ne düşüneceğimi tam olarak kestiremi-

yorum. Bana biraz daha zaman tanımanı rica ediyorum senden, kalbimin sesini dinlemeliyim. Bunun için henüz hazır olmadığımdan eminim. Özür dilerim Rick."

Rick Beanblossom yüzüğü aldı ve onun omzu üzerinden kirli sulara baktı. Yaşamın tüm bulmacalarını çözümlemek ister gibi, doğup büyüdüğü bu küçük kasabanın evlerine, binalarına baktı. Yıllardan beri toplumun içinde, yüzünü ve duygularını sakladığı bu maskeyle dolaşmıştı ama şimdiye kadar onu, bu yüzüğün geri çevrilişi kadar üzen hiçbir şey olmamıştı. Yaşamında, hiç bu kadar küçüldüğünü, aptallaştığını ve zayıf düştüğünü hatırlamıyordu. Titremesini engellemeye çalışırken, "Şey... önemli değil..." diye kekeledi "Önemli değil, iade eder parayı geri alırım, ne olacak..." diyerek işi şakaya vurmaya çalıştı.

Andrea ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Yüzüne düşen yağmur damlalarını sildi ve çevresine bakındı. "Sen hâlâ kalbimdesin, bunu rahatça söyleyebilirim. Şu sel felâketi sona erdikten sonra bunu bir kez daha konuşabiliriz belki. Senden tekrar tekrar özür diliyorum. Rick. Bunun, benim suçum olduğunu da kabul ediyorum, inan bana."

Rick, bunları söyledikten sonra suların içinde güçlükle yürüyerek ilerde duran naklen yayın arabasına doğru giden Andrea'nın arkasından, şoke olmuş gibi bakıyordu. Birkaç dakika sonra Andrea arabaya binmiş ve araç, suları yararak oradan uzaklaşmıştı.

Vietnam gazisi, elini tekrar cebine atıp yüzük kutusunu çıkardı. Vietnam'dan sonraki yaşamı, sürekli bir mücadele olarak devam etmişti ve bundan sonra da edecekti. Her gün yeni bir mücadeleydi ve yaşamını sürdürmesi gerekiyordu. Artık ölmek istiyordu Rick Beanblossom. Derin bir iç çekti ve elindeki yüzüğü St. Croix Nehri'nin çamurlu sularına doğru fırlatıp attı.

* * *

Eriyen kar suları ve sağanak yağmurlarla kabarıp taşmak, nehrin kendisini temizlemesi için uygun bir yoldu. Nehir, yaklaşık her yirmi yılda bir, böyle kabarıp kusar ve insanların suları içine attığı her şeyi kıyılarına geri atardı. Birkaç gün sonra nehir eski düzeyini bulmuş, sel baskını sona ermiş ve kum torbalarından yapılan bentlerin kaldırılmasına başlanmıştı. Çalışan gönüllüler, geçmişte de olduğu gibi çamurlu suların içinde bir sürü eşya buluyorlardı. Hatta, bir yerde birkaç çocuk paslanmış bir Volkswagen araba bulmuş ve çığlıklar atmaya başlamışlardı. Gönüllülerden biri suların bıraktığı çamurlar içinde bir elmas yüzük bulurken, birkaç kişi de nehri yirmi mil kadar aşağısında, çürüyüp tanınmaz hale gelmiş olan Harlan Wakefield'in cesediyle karşılaşınca hemen polise haber verdiler.

Yaşam Sürüyor

RICK Beanblossom, yeni Corvette arabasının direksiyonunda 694 No.lu şehirlerarası yolda kuzeye doğru yol alıyordu. Bronz traş takımı kutusu, yanındaki koltuğun üzerindeydi. Hava oldukça soğuktu ve fazla trafik de yoktu. Elini uzattı ve arabanın ısıtıcısını biraz daha açtı.

Yaşam sürüyor ve yeni cinayetler işlenirken, yine insanlar kaçırılıyor ve politikacılar dalaverelerine devam ediyorlardı. Onun yaşamı da, hep böyle, kötüleri kovalamakla geçecekti işte. İçindeki öfkeyi ve acıları bir yana atmış, kendisini intikam duygusundan arındırmış, yeni heyecanlar aramaya başlamıştı. Fakat içinde sürekli bir boşluk olduğunu hissediyordu. Kendisine bir şeyler söyleyenlerin seslerini, sanki uzaklardan geliyormuş gibi duyuyor ve onlara bir anlam veremiyordu. Artık hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. İlginç haberler bile onu heyecanlandıramıyordu. Kalbi bomboştu.

Bir ara, aylardan beri kendisini meşgul eden bir hikâyeyi düşünmeye başladı. Edina'da kadının odasına girip onu cinsel ilişkiye zorlayan kişinin Dixon Bell olduğu anlaşılmıştı, ancak Dixon, seri cinayetler işleyen katil değildi. Fakat Edina olayını itiraf etmiş miydi? Yalnızca "Bu kadınlardan hiç birini incitmedim ve kimseyi de öldürmedim" demişti. Oysa Edina olayında o vardı

ve kadın polis Sumter'e de tesadüfen rastlamış ve onu öldürmüş olabilirdi.

İkinci olasılıkta, katil Andy Mack'dı ve o kadınları, Dixon Bell'in başını derde sokmak için öldürmüştü. İşini elinden alan Dixon'a bilgisayar ya da başka yöntemlerle, 'Seni donduracağım, meteoroloji uzmanı,' mesajını gönderen kişi Andy Mack'dı ve aynı mesaj, ölümünden sonra onun bilgisayarında da bulunmuştu.

Rick üçüncü olasılık olarak seri cinayetleri Jack Napoleon'un işlemiş olabileceğini düşünmekteydi. Cinayetler, onun İkiz Kentler'e gelişinden kısa bir süre sonra başlamıştı. Napoleon, Chicago'luydu ve bölgedeki hava durumları konusunda bilgi sahibiydi. Fizik eğitimi görmüştü ve meteorolojiyi oldukça iyi biliyordu. Dindar görünüyordu ama, ne olduğu anlaşılmıştı.

Dördüncü olasılıkta ise bunlardan hiç biri katil değildi ve seri cinayetleri işleyen çılgın, hâlâ ortalarda dolaşıp durmaktaydı. Aksi takdirde, bu cinayetlerin, birbirleriyle hiç ilişkileri yoktu. Bu durumda da ortada birden fazla katil var demekti. Ama seri ve mevsimlik cinayetler son bulmuştu. Bulunan parçalı parmak izleri de hep Dixon Bell'i gösteriyordu. Edina saldırganı olduğu gibi, seri cinayetlerin faili de olabilirdi. Dixon Bell hepsinden suçluydu, ancak Wakefield isimli çocuğu o kaçırmamıştı. Ama, ne biliyordu ki? Belki bunu da o yapmıştı.

Harlan Wakefield'in cesedi üzerinde yapılan otopsiden hiçbir sonuç çıkarılamamıştı. Adli doktor çocuğun, büyük olasılıkla boyun bölgesindeki bir mermi yarası yüzünden öldüğünü söylemişti. Yalnızca, eskiden olsa, Rick hemen morga koşar ve Freddie'yi sorulara boğarak bir şeyler öğrenmeye çalışırdı. Bir süre önce, polis kaynağına telefon etmişti.

"Kaçırma olayının yaşandığı bölgede tekerlek izleri bulundu mu?"

"Araba tekerleği yoktu, yalnızca bisiklet tekerleği izleri görüldü."

"İkiz kardeşi Keenan'ı kim sorguladı? Çocuk basına konuştu mu?"

"İlk ifadesini şerif aldı ve ertesi günü de FBI sorguladı. Daha sonra babası ve annesi, çocuğu kimseye göstermediler ve kimseyle konuşturmadılar. Çocuk, bir psikiyatrın tedavisine bırakıldı."

Polis dostu, şerifin aldığı ifadeyle FBI sorgulamasının kopyalarını ona vermiş, fakat Rick bunlarda hiçbir şey bulamamıştı. Arkadaşı, valinin kirli işleri konusunda ona yardım etmeyeceğini, ama mektupları verirse bir şeyler yapabileceğini söyledi.

Elleri direksiyonda, gözleri yolda, düşünüyor ve kafasının içindeki şeytanlardan kurtulmak istiyordu. Haber kaynakları azalmaya başlamıştı ve gözünün önünde porno film çeviren J.C. Peters de artık ona pek yardımcı olmuyordu. Böyle devam ettiği takdirde romanını yazamayacağının, Wakefield ve Dixon Bell olaylarını çözemeyeceğinin ve hiçbir zaman istediği kıza da sahip olamayacağının bilincindeydi. Zaten kırk yaşını geride bırakmıştı ve bu yanık yüzüyle kimseye yaklaşamayacağını biliyordu.

Hava, hiç beklenmediği kadar soğuktu ve Dixon Bell cezaevine düştükten sonra hava durumları konusunda uyarı yapan kimse de kalmamıştı. Hava kararmış olduğundan, farlarını yaktı ve ısıtıcı kolunu biraz daha açtı. Yolun üzerindeki dev ilan panolarından birinde, koca bir Kanal 7 sözcüğünün altında Ron Shea ve Andrea Labore'un gülümseyen yüzlerle geçen arabalara bakan renkli resimleri görülüyordu.

Büyük aptallığı için kendine hâlâ kızıyordu. Al-

lah'ın belâsı bir sersem olduğunu en sonunda göstermişti işte. Onun gibi genç ve herkesin hayran olduğu güzel bir kadının, kendisi gibi yanık yüzünü bile kimseye göstermeyen bir adamla evlenebileceğini nasıl olmuş da düşünebilmişti, kendisi de şaşıyordu. Pek çok kadın, yüzünü göstermeyen, maskeli ve esrarengiz bir adamla sevişmekten büyük zevk alabilir, heyecan duyabilirdi ve belki Andrea da böyle düşünmüştü. O, yüzü olmayan âşıktı. Dixon Bell, bunları öğrendiğinde kim bilir nasıl gülecekti ona?

Rick Beanblossom, reklam panosunun altından geçerken son kez başını kaldırıp Andrea'nın resmine baktı ve suratını astı. Şimdi 36 No.lu Otoyol'dan İkiz Kentler'in doğusuna gidiyordu. Bir süre sonra, Bob Buckridge ve kameramanı Kitt Karson'un, helikopterle düşüp öldükleri Lake Elmo ormanı içindeki yoldan hızla ilerlemeye başladı. Çocukluğunun geçtiği, vadinin kayalıkları arasından akan nehre yaklaşmıştı.

* * *

Rick Beanblossom yeni arabasıyla yoluna devam ederken, Andrea Labore da St. Paul'de valinin bürosunda hayatının kavgasını ediyordu. Bir süre kurşun geçirmez camın önünde durdu ve renkli camı parmaklarıyla okşadı. Sonra kenarda duran perdeyi biraz daha çekti ve, "Ne kadar da soğuk burası," dedi. "Kış bitti sanıyordum."

Vali, arkasında Amerikan ve Minnesota eyalet bayraklarının bulunduğu masasından başını kaldırdı ve ona baktı. "Kadınlar neden durmadan her şeyden şikâyet ederler acaba?" Bir an durup düşündü ve devam etti. "Bildiklerini biliyorsun, değil mi?"

Andrea, şaşırmış gibi başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Herhalde seni izlediler, ya da başka şekilde öğrendiler?"

"Daha açık konuşur musun lütfen? Ne demek istediğini anlamıyorum."

Per Ellefson, koltuğuna yaslandı ve "Neden anlamıyorsun?" diye sordu."Smith Jameson ve partideki sağcı yandaşları... kürtajı biliyorlar. Sana yazdığım çekin fotokopisi ve klinik raporunun kopyası ellerinde. Sana eyalet dışına çıkmanı söylemiştim, beni dinlemedin bile."

Andrea pencerenin önünden ayrıldı ve gidip antika fakat rahat olmayan sandalyelerden birine oturdu. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Çok zaman oldu... Onların istediği ölüm cezası kanununu neden onayladım sanıyorsun? Bana, seni bu işin dışında tutacaklarına dair söz verdiler ve anlaştık."

"Peki ama demokratlar öğrenirlerse ne olacak?"

Vali boğuk bir sesle güldü ve, "Onlar bir şey yapamazlar bana," dedi. O adamlar konusunda hiçbir endişem yok."

Andrea korkmaya başlamıştı. İlişkileri duyulduğu takirde, ikisinin meslek yaşamı da mahvolabilirdi. "Dixon Bell idama mahkûm olursa ne olur?"

Per Ellefson, masasının üzerinde duran elektronik hava durumu cihazına baktı. Isı, sıfıra doğru yaklaşmaktaydı. "Böyle bir şey olmayacak. Konuyla ilgili olarak görüştüğüm tüm ünlü avukatlar bana aynı şeyi söylediler... Onu suçlu bulabilirler ama, ceza verecek olan mahkeme başka. Ölüm cezası için yeterli kanıt yok ortada. Özellikle de Minnesota'lılardan oluşan bir jüriyle ölüm cezasının çıkması olanaksız."

Andrea, başını iki yana sallayıp acı acı güldü. "Bana

kalırsa sen hayal aleminde yaşıyorsun. Bu eyalette çok şey değişti, biliyorsun bunu."

Vali, masasından kalktı ve Andrea'nın yanına geldi. Kürtaj olayından söz edilmesiyle birlikte, aralarındaki hava biraz gerginleşmiş gibiydi. "Ölüm cezası verilse bile, temyiz haklarıyla en azından birkaç yıl geçer. Bizim için korkulacak bir şey yok, Andrea. Benim yeniden seçilme şansım yüksek ve sen de istediğin sunucu koltuğuna kavuştun işte."

"Ne demek istiyorsun yani şimdi?"

Per Ellefson onun saçlarını okşadı. "Demek istiyorum ki, birbirimize destek olmalıyız. Yani, seninle eskisi gibi birlikte olmak istiyorum."

Andrea oturduğu yerden fırlayıp tekrar pencerenin önüne gitti. "Hayır, bunu istemiyoum."

"Neden? Yoksa, başka bir erkek mi var? Zaten kulağıma bazı söylentiler çalındı, ama inanmak istememiştim."

Andrea, karanlık gecenin derinliklerine doğru baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır, erkek arkadaşım filân yok."

Vali yavaşça yaklaştı ve arkasında durup onu omuzlarından tuttu. "Ben de yerini aldığım politikacı gibi olmaya başlıyorum galiba, ama bu politikacının sana âşık olduğunu biliyorsun, değil mi? Senin de beni sevdiğinden eminim canım. Bana aksini söyleyebilir misin?"

Andrea Labore hiç sesini çıkarmadı ve pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Bu adam onu heyecanlandırıyordu ama, açık vermemesi gerekiyordu.

Per Ellefson, küstahça onun başını çevirdi ve, "Bak bana," diyerek gülümsedi. "Sen de diğer kadınlar gibisin, erkekler berbatlaştıkça, kadınların onlara olan sevgileri, bağımlılıkları artar." Sustu ve birden eyalet bayrağını yakalayıp her ikisinin vücudunu da sardı. "Haydi

gel, bayrağın içinde sevişelim seninle. Ben Kuzey Yıldızı olacağım."

Andrea, kendisini onun kollarından ve bayraktan kurtarmak için çırpındı ve koşarak karşıdaki divana oturup yüzünü elleri arasına aldı. Ancak vali onu rahat bırakmak istemiyordu. Ağır adımlarla gelip yanına oturdu ve saçlarıyla oynarken, "Seni kucaklamak, sevmek istiyorum," diye mırıldandı. Birden, Andrea'nın bacaklarını okşamaya, yanağını ve ensesini öpmeye başlamıştı.

Per Ellefson, kadınları nasıl baştan çıkaracağını çok iyi biliyordu. Andrea ona karşı koymak istiyor, fakat yaptıklarından hoşlandığı için de kendine kızıyordu. Bir an sessiz kaldıktan sonra, hayatının yanlışını tekrarlamak istemediğini anladı ve, "Lütfen beni rahat bırak" dedi.

Ancak, Per Ellefson'un onu bırakmaya niyeti yoktu. Andrea'nın elini öptükten sonra istediğini almasını bilen bir adamın ikna edici ses tonuyla, "Bunu senin gelin elbisenle yapmak isterdim," diyerek onun göğsünü okşadı. "Düğününe beni de çağıracaksın değil mi? Noel akşamı evde yaptıklarımızı hatırlıyorsun, hoşuna gitmemiş miydi? Noel Baba bana karşı hiç bu kadar nazik olmamıştı doğrusu."

Andrea birden ayağa kalkmak istedi fakat Per Ellefson onu kolundan tutarak divana uzatmış ve koca vücuduyla üzerine abanıvermişti. "Benden kaçtığına göre biriyle yatıyorsun, değil mi? Kim o hergele, söyle bana?"

Genç kadın, alaycı bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı. "Şimdi de bana tecavüz mü edeceksin yoksa?"

"Böyle bir şey yapmamı isterdin, değil mi? Siz fahişeler hep aynısınız."

Andrea'yı iterek yere düşürdü ve birden kalkıp masasına gitti. Genç kadın yerden doğrulurken bu koca

Kuzeyli'nin hiç de göründüğü kadar nazik olmadığını bir kez daha anlamıştı. Divanın önünde durdu ve alev alev yanan gözlerini ona dikip, "Evlendiğinden beri benim gibi kaç fahişeyle yattın, söylesene bana?" diye bağırdı.

Vali, onu aşağılar gibi baktı ve bir kahkaha attıktan sonra, "Kadınlar evlendikten sonra tüm çekiciliklerini kaybederler," dedi. Kalkıp ona sırtını dönmüştü. İlerleyip, küçük bir dolabın kapağını açtı, içindeki televizyonun düğmesine basıp CNN'i buldu ve, "İşte, seni zevklendirecek bir şey bu," dedi, "İzle de zevkini çıkar."

Andrea da ona sırtını döndü ve üstünü düzelttikten sonra öfkeyle, "Hastasın sen," diye bağırdı. "Minnesota halkının seni tekrar seçeceğine artık hiç inanmıyorum. Bir daha zor görürsün buraları sen."

Per Ellefson da iyice sinirlenmişti. Kapıya doğru yürüyen Andrea'nın arkasından baktı ve, "Sen hiçbir şey yapamazsın" diye bağırdı. "Halk beni seviyor ve yeniden seçecektir. Yaşarsan sen de göreceksin."

* * *

Rick Beanblossom 95 No.lu karayolundan kuzeye doğru yol aldı ve Stillwater'ı geride bıraktı. Arcola Trail denen yerde karayolundan çıktı ve dar bir yola saptı. Gökyüzü açık ve yıldızlıydı ama, kuzeyde, şimşek çakıyor gibi arada sırada bir aydınlık oluşuyordu. Bu toprak yola gelmeyeli yıllar olmuştu. Tepelere doğru, yamaçlarda birkaç zengin yönetici evi görünüyordu ama, bölgenin büyük bir kısmı hâlâ bomboştu. Bir süre sonra, farların önünden ürkerek kaçan üç geyik onu zevklendirdi. Bir dakika daha gitti ve demiryolunu geçerek, tozlanmış arabasını ağaçların altına park etti.

Arabadan çıktı ve demiryolunu izleyerek, karanlıkta

yürümeye başladı. İçinde, sanki birisi tarafından izleniyormuş gibi garip bir his vardı. Bir süre sonra vadiyi karşıdan karşıya geçen eski Soo Line Köprüsü'ne geldiğinde durdu ve çevresine bakındı. Hayır, onu izleyen filân yoktu.

Rick, askere gitmeden önce arkadaşlarını toplamış ve bir veda partisi vermişti bu eski köprü üzerinde. Hatta o zamanlar bu köprüden trenler de geçerdi. Çocuklar, cesaretlerini göstermek için ellerinde bira şişeleriyle rayların üzerinde durup, uzaktan sesi duyulan ve gittikçe yaklaşan trenlere kafa tutarlardı. Tren makinistleri, onları görüp, el kol işaretleri yaparak kaçmaları için bağırırlar, fakat çocuklar, tren birkaç metre yaklaşana kadar yerlerinden kımıldamayıp onları çıldırtırlardı. O yaşlarda ölüme bile meydan okuyabilen gençlerdi, hiçbir şeyden korkmazlardı.

Parti gecesi kızlardan biriyle ormanın içlerine doğru gitmiş ve otların üzerinde sevişmişlerdi. Hiç unutmuyordu; kızla birlikte arkadaşlarının yanına döndüklerinde, onlardan bazılarını sızmış, bazılarını da alkolün etkisiyle saçma sapan konuşurlarken bulmuşlardı.

Gençler hâlâ burada partiler veriyorlardı ama, artık trenler geçmiyordu. Rick Beanblossom köprünün üzerine çıktı ve rayları izleyerek ortaya doğru yürümeye başladı. Rayların kuzey tarafında parmaklık yoktu ve diğer yandaki parmaklıklar da iyice gevşemiş, sallanmaktaydı. Wisconsin'in tepelerinden birinde, ucunda beyaz ışık yanan antenin İkiz Kentler'den gelen haberleri toplayıp bölgedeki çiftliklere aktardığını biliyordu. Köprünün altındaki nehri karanlıkta iyi göremiyordu ama, suyun sesini duyabiliyordu. Bir ara köprünün demirleri altından geçen bir baykuşun sesini duydu ve sonra tekrar sessizlik her tarafı sardı. Hava açık ve soğuktu.

Kayalıkların arasında uzanan köprünün ortalarına

geldiğinde kuzeye doğru baktı ve o ışıkları yeniden görünce, bunun çakan şimşekler değil, aurora borealis denen kuzey ışıkları olduğunu anladı. Kuzeye yakın bölgelerde görülen bu rengarenk ışıklar kentlerden pek görülmezdi. Kuzey kutbundan doğan yeşil, mavi renklerin çeşitli tonları ve beyazdan oluşan bu renk cümbüşü görülmeye değer bir manzaraydı. Prizmadan geçen güneş ışığı, havai fişek gösterisi bir gökkuşağı balesiydi bu. Arada bir, bu renklere bir tutam kırmızı ya da pembe karışıyordu. İnanılması güç bir manzaraydı bu ve Rick, kendinden geçmiş, gözlerini ufka dikmiş, hipnotize olmuştu. Dixon Bell'in, bir akşam hava durumunu sunarken bu kuzey ışıklarını açıkladığını hatırlıyordu. Meteoroloji uzmanı bu olağanüstü manzaranın, güneş yüzeyindeki alev dalgaları ve dünyanın manyetik kutupları arasındaki ilişkiyle ilgili olduğunu açıklamıştı.

Rick Beanblossom rayların kenarındaki eski tahta döşemenin üzerine oturup, yüzü kuzeye gelecek şekilde sırtını parmaklığa dayadı ve bu görkemli doğa olayını hayranlık içinde izlemeye başladı. Hayatına son vermek için daha iyi yerler belki de vardı ama, hiçbir yer burası kadar güzel manzaralı ve etkili olamazdı, bundan emindi.

Birden hastanedeki hemşiresinin, "Melek"inin, "Kes artık, yeter!" diye fısıldayan sesini duyar gibi oldu. Acı acı gülümsedi. Artık bu işi durduramayacağını biliyordu. İçindeki derin acıyı bir türlü atamıyordu. Dişleri öylesine birbirine çarpıyordu ki, gecenin sessizliğinde, kulaklarına büyük bir gürültü gibi gelmeye başlamıştı.

Küçük bir çocukken, babasıyla birlikte eski Nash Rambler arabalarına biner vadide bir yerlere giderlerdi. Yollarda, kenara dikilmiş ve üzerinde, "Dikkat! Kaya yuvarlanabilir!" yazılı uyarı levhalarını hâlâ hatırlıyordu. Babası, o koca kaya parçasına ismini veren Fallen

Rock'un (Düşmüş Kaya) eski bir kızılderili şefi olduğunu söylemişti ona. Şef, söylenenlere göre, bir gün kabilesinin aç insanlarına yiyecek bulmak için ormana gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Cesur ve asil liderlerinin geri gelmediğini gören kızılderililer bir süre sonra yollara onun ismini yazmaya ve bu işaretleri koymaya başlamışlardı. Rick, küçük yüzünü arabanın camına dayar ve babasının anlattıklarını dinlerdi. Yaşamının bu son gecesinde, çocukluğunun o tatlı anıları onu biraz düşündürmüştü.

Birkaç dakika daha oturduğu yerde öylece hareketsiz kaldıktan sonra elini cebine attı. Deniz Piyadesi Şeref Madalyasını çıkarıp yukarıya kaldırdı ve, "Dikkat! Siper al! Siper al!" diye bağırdıktan sonra delice bir kahkaha attı. Madalyanın asılı olduğu zinciri boynuna doladı ve cebinden bir şırınga çıkardı. İğnenin ucundaki plastik kapçığı çekip aldı ve şırıngayı yukarıya doğru kaldırıp içindeki süte benzer zehiri bir süre seyretti. Enjektörün içinde bir manga insanı öldürecek kadar eroin vardı ve hiç acı çekmeyecekti. Birden, hastanedeyken âşık olduğu hemşire aklına geldi ve, "Özür dilerim, meleğim!" diye mırıldandı. "İstediğini yapamadım ve kendimi bir türlü toparlayamadım, demek ki sandığın kadar güçlü bir adam değilmişim."

Eski Deniz Piyadesi askeri, şeref madalyalı Vietnam gazisi, sol kolunu yukarıya kadar sıvadı, dirseğinin iç kısmına parmaklarıyla vurup damar aradı ve sonra son bir gayretle, şişen bir damara iğneyi sapladı. Bu, Rick Beanblossom'un kendine yaptığı son enjekte olacaktı. Enjektördeki sıvılaştırılmış eroini damarına boşalttıktan sonra, onu kaldırıp, nehre doğru fırlatıp attı.

Birden üşümeye başlamıştı. Demek ki ölen insanlar böyle üşürlerdi, bunu da giderayak öğrenmişti işte. Haber peşinde çeşitli mücadeleler veren ve Vietnam sava-

şında kahramanlıklar göstermiş bu cesur adam, artık cesaretini kaybetmişti ve ölüyordu. Bir süre sonra, ana rahmindeki ceninler gibi büzüldü, başını rayların kenarındaki yağlı tahtaların üzerine koydu ve bekledi. Boynuna astığı madalya, kaymış ve köprünün kenarından aşağıya doğru sarkmıştı. Rick Beanblossom, son bir kez gözlerini açıp kuzey ışıklarına baktı. Çevredeki sessizliği, yalnızca köprünün altından Stillwater'a doğru şırıldayarak akan nehrin suları bozuyordu. Deniz Piyadesi kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı ve vücut ısısı da, vadideki ısı gibi büyük bir hızla düşmeye başladı.

* * *

"Tüm ekipler, dikkat! Devriye görevinin geriye kalan bölümünde iki kanallı dispeç yapacağız. Tüm ekipler iki-onbeş'te."

Başkomiser Les Angelbeck, direksiyonun arkasında oturmuş, yaşlı gözlerle olanları seyrediyordu. Ceset, son fotoğraflar da çekildikten sonra bir sedyeye konmuş ve adli tıp ambulansına yerleştirilmişti. Ambulans, ışıklarını yakıp gecenin karanlığında uzaklaşırken, bazı TV kameramanları hâlâ film çekiyorlardı. Yaşlı polis, ölen arkadaşıyla son kez konuşmasını hatırladı. Evet, onunla telefonda konuşmuşlar ve birbirlerine, ailelerinin nasıl olduğunu filân sorup kısa bir sohbetten sonra kapatmışlardı. Arabanın camına doğru döndü ve sigarasından derin bir nefes çekip dumanı dışarıya savurduktan sonra, her zamanki gibi öksürmeye başladı. Dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı. Güç bir işti bu. Minnesota'da bir polisin öldürülmesi hiç de sık görülen bir olay değildi.

Hava açık olmasına karşın, korkunç bir ayaz vardı. Fakat kuzeyde, şimşek çakar gibi bazı ışıklar fark edili-

yordu. Alberta'dan gelen sert ve buz gibi rüzgâr, insanın yüzünü donduruyordu. Isı, sıfırın altına inmiş olmalıydı. Yaşlı başkomiser, Florida'dan gelip, burasının havasını bir türlü sevememiş olan genç komiser dostunu düşündü. Yaşlı ve hasta olmasına karşın ondan çok yaşamıştı ve hâlâ da yaşıyordu. İçinden bir küfür savurdu ve Plymouth Caddesi ile James Caddesi'nin kesiştiği köşede birikmiş öfkeli yüzlü insanlara bakıp başını salladı.

Birden polis telsizinin sesi duyuldu. "Tüm ekipler, Hennepin Köprüsü yakınlarında kimse var mı? Doğuya doğru, ada üzerinde bir yaya raporu."

Komiser Donnell Redmonda da bu anonsu duymuş ve onu gördüğünde, Minneapolis'in Dördüncü Bölgesi'ni geride bırakmıştı. Adamın ayaklarında, yeni alındığı belli olan pırıl pırıl, bembeyaz spor ayakkabılar vardı ve kaldırımda çok rahat yürüyordu. Redmond ondan kuşkulanmıştı. Bu hergele, kuzey bölgesinde kadınlara tecavüz eden adam olabilir miydi? Bir an düşündü ve üzerinde polis işareti olmayan arabasını kaldırıma yanaştırıp durdu. Kendisini çok iyi hissediyordu. Dixon Bell'in duruşmasında yaptığı tanıklık çok beğenilmişti ve arkadaşları onun terfi ettirileceğinden söz ediyorlardı.

Kentin bu bölgesinde faaliyet gösteren saldırgan, Edina'daki beyaz saldırgan kadar ilgi çekmemiş ve medyayı fazla ilgilendirmemişti ama, bir yıldan beri polisi uğraştırıyordu. Alınan ihbarlara göre, genç bir zenci erkek, Kuzey Lisesi bölgesindeki sokaklarda zenci kadınların evlerine giriyor ve onlara tecavüz ediyordu. Anlatılanlara göre, açık pencerelerden, kilitlenmemiş arka kapılardan içeri dalıyordu ve iki olayda da ön kapıdan girmişti. Orta boylu ve derisi simsiyah bir zenci olarak tanımlanmıştı. Kadınların söylediklerine göre, her zaman yepyeni ve bembeyaz kesler giyiyordu.

Redmond, arabasından çıktı ve kaldırımda sallanarak yürüyen zenciye seslendi. "Bir dakika durur musun, delikanlı?"

Genç zenci, birden durdu ve ellerini spor ceketinin ceplerinden çıkarmadan, "Ne istiyorsun be adam?" diye bağırdı.

Redmond, polis rozetini çıkarıp gösterdi, "Polis," dedi. Zenci orta boyluydu ve yeni kesleriyle tarife uyuyordu. "Dışarıda dolaşmak için biraz fazla soğuk değil mi? Ne işin var sokaklarda?"

"Ne demek istiyorsun be adam? İşimden çıktım evime gidiyorum. Sokaklarda yürümek de mi yasak artık, ne oluyoruz? Ne istiyorsun benden?" Zenci, çabuk çabuk ve argo konuşuyordu. Büyük olasılıkla bir zenci serseri grubundandı.

"Şu işin ve evin nerede, söyler misin bana?"

Redmond, şimdi onun tam karşısında durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, yüzüne bakıyordu. Komiser, işini bir an önce bitirip sıcacık evine ve karısına dönmek için can atıyordu, ama, görevini de ihmal edemezdi kuşkusuz. Uzun ve yorucu bir gün geçirmişti ve vakit geceyarısını geçiyordu. Ancak görevini yapmalı ve en azından bu kuşkulu zencinin kimliğini görüp kim olduğunu anlamalıydı.

Arabasındaki polis telsizinden, "Ekip on-onbeş, Pymouth ve Emmerson köşesine takviye istiyor. Kim var oralarda?" diyen bir anons duyuldu.

Minneapolis ve St. Paul zencileri birbirlerinden oldukça farklı davranıyorlardı. St. Paul'de zenciler, olay yerine gelen polisleri sıcak karşılar ve onlarla işbirliğine hiçbir zaman hayır demezlerdi. Ama Minneapolis'de bir olay yerine gelen polisler, genellikle zencilerin düşmanca davranışlarıyla karşılaşırlardı. Les Angelbeck, aralarında yalnızca bir nehir olan bitişik iki kentin bu büyük

farkılığını bir türlü anlayamıyordu. Minneapolis polisi görgü tanığı arıyor, oradaki zencileri sorgulamak istiyor, fakat kimseyi konuşturamıyordu. Polisin konuşmak istediği zenciler, bir şey görmediklerini, bilmediklerini bağırıp çağırarak ve ellerini sallayarak söylüyorlar sonra da koşar adımlarla uzaklaşıyorlardı.

Minneapolis'in kuzey bölgesi, New York ya da Los Angeles gibi büyük kentlerin standartlarıyla kıyaslandığında iyi sayılabilirdi. Oysa, Minnesota standartlarına göre, kentten çıkan otoyolların arasına sıkışmış olan bu bölgede, çoğunluğu zenci olan, düşük gelir grubundan ya da işsizlerden oluşan fakir bir halk yaşıyordu ve suç oranı da yüksekti. Hükümet, bölgede fakir ve evsizler için ucuz apartman binaları inşa etmiş ve bu insanların barınmalarına yardım için elinden geleni yapmıştı ama, fakirliğin önlenmesi kuşkusuz hiç de kolay bir iş değildi.

Les Angelbeck, sigarasından derin bir nefes çekti ve başını iki yana salladı. Siyahlarla beyazlar arasındaki nehir o kadar genişti ki, iki yakayı birleştirebilecek bir köprünün yapılması çok zordu.

Araba telsizinden yeni bir anons duyuldu. "Ekip dört-on, Fremont yirmi üç on yedide bir aile kavgası var. Hemen bakın, tamam."

Kentin bu bölgesinde kavga, dövüş, hırsızlık ve saldırı olayları hiç bitmiyordu. Silahlı saldırı, fahişe dövme olayları sürekli görülen olaylardı ve bunların failleri de hep zenciydi. Tabancalarını, eski Batı'da olduğu gibi kalçalarındaki kılıflarda değil, ceket ya da montlarının altındaki omuz kılıflarında taşıyorlar ve sürekli bir savaş içinde, didişip duruyorlardı.

Komiser Donnell Redmond, karşısındaki zencinin huzursuz olduğunu anlamıştı. Sorusuna yanıt alamayınca, "Nerelisin sen?" diye sordu. "Gary'den mi, Chi-

cago'dan mı yoksa Doğu St. Louie'den mi geldin. Buralılara pek benzemiyorsun."

Genç zenci, çevresine bakınıp kaçacak yer aradı, huzursuzdu. Redmond, onun silah çekebileceğini düşündü ve bunu ondan önce yapmak istedi. Elini tabancasına attı, fakat çok geç kalmıştı. Zencinin koltuk altından çıkardığı Magnum'un alev saçan namlusunu gördü ve kulakları sağır edercesine bir patlama duydu. Dört el silah atılmıştı, bunlardan yalnızca birisi Redmond'a aitti. Komiser yere düşerken, "Ah! vuruldum!" diye bağırdı ve kaldırıma yığılıp kaldı.

Donnell Redmond'u vuran zenci olay yerinden dört blok ileride, North Emerson Caddesi'nin kaldırımı üzerinde ölü olarak bulundu. Bembeyaz ve yeni keslerinin üzerinde kanlı parmak izleri görülüyordu.

Mahallenin sakinleri, kimin ve neden öldüğünü pek anlamamışlardı ama, fısıltılar, bir polisin, bir zenciyi vurduğu şeklindeydi. Zenci liderler, yine zenci haklarından söz ederek kameralar önünde bağırıp çağırmaya, demeçler vermeye başlamışlardı. Tüm bölge televizyonları, ertesi gün olayı yayınlayıp zencilerin haykırışlarını dünyaya duyuracaklardı.

Les Angelbeck sigarasından son bir nefes çekti ve izmariti pencereden dışarıya fırlattı. Kaldırıma toplanmış zenciler, hiçbir şey söylememişler ve soğuğun da etkisiyle, bir an önce evlerine girmek için aceleyle dağılmaya başlamışlardı. Polisleri protesto etmek için hava çok soğuktu, bunu yarın da yapabilirlerdi. Havalar düzelip soğuklar bittikten sonra iyice sokaklara dökülebilir ve hükümeti istedikleri gibi eleştirebilirlerdi.

Komiserin öldürüldüğü yere gelmiş olan polis otoları, yavaş yavaş gitmeye başlamışlardı. Onları gören televizyon muhabirleri, kameramanlar ve gazeteciler de aletlerini ve kameralarını toparlayıp arabalarına atlama-

ya ve oradan uzaklaşmaya başladılar. Komiserin vurulduğunda düştüğü yer, bir tebeşirle, onun vücut hatlarına göre çizilmiş ve olay yeri, kuru ağaçların gövdelerine bağlanan sarı polis şeritleriyle halka kapatılmıştı. Yarın, gazeteci ve televizyoncular yine buraya gelecek ve komiserin hayat hikâyesini, cesaretini ve görev başında öldüğünü anlatıp bir sürü fotoğraf ve film çekeceklerdi. Başkomiser Les Angelbeck, arabanın camını kapattı ve kaloriferi biraz daha açtı. Genç arkadaşının öldürüldüğü noktaya bir kez daha baktı ve sonra elinin tersiyle gözündeki birkaç damla yaşı silip arabayı gazladı.

Birkaç dakika geçmeden tüm polis arabalarının telsizlerinden şu mesaj duyuldu. "Tüm ekipler. Komiser Donnell Redmond bu gece görev başında öldürülmüştür. Komiser Redmond, geride bir eş ve üç çocuk bırakmıştır. Cenaze töreni için ayrıntılı bilgi daha sonra verilecektir. Tamam."

* * *

Tricia isimli televizyon muhabiri genç kadın, yirmibeş yaşlarındaydı ve bir hastanenin acil girişi önünde, karşısına geçtiği kameraya konuşuyordu. Gece karanlığında genç televizyoncunun arkasında bir ambulans görülüyordu. Genç kadın kameraya bakarak elindeki mikrofona, "Evet, Brad," diye konuştu. "Kanal 7'deki arkadaşlarımızdan biri hakkında haber yapacağım hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Bu ödül kazanmış bir gazeteci ve intihara karar vermiş bir Vietnam gazisiyle ilgili müthiş bir hikâye. Fakat burada kader yine araya girdi ve olaya müdahale ederek her şeyi değiştirdi." Tricia, sustu ve gözlerini biraz indirip, portatif monitöre baktı.

O anda monitörün ekranına Rick Beanblossom'ın araştırmacı gazetecilik için Pulitzer Ödülü'nü aldığı gün

Star Tribune Gazetesi'ndeki odasında çekilmiş renksiz bir fotoğrafı gelmişti. Fotoğraf uzaktan ve gizlice çekilmişti, çünkü Rick Beanblossom resminin çekilmesini istemiyordu. Tricia, monitördeki fotoğrafı görür görmez, "Rick Beanblossom, Vietnam Savaşı'nda yüzü yanmış bir savaş gazisidir ve onu sık sık haber peşinde koşarken, ünlü mavi kar maskesiyle görebiliriz" diye sürdürdü konuşmasını. "Dört yıl kadar önce Star Tribune Gazetesi'nden ayrıldı ve Kanal 7'de haber yapımcısı olarak çalışmaya başladı. Kanal 7'deki arkadaşları onun arada sırada depresyon geçirdiğini ve müthiş baş ağrılarını, aldığı ilaçlarla tedaviye çalıştığını söylediler."

Monitör ekranına şimdi de banttan, St. Croix Vadisi'nin manzaraları veriliyordu. Birkaç saniye sonra ekranda Soo Line Köprüsü görüldü ve Tricia, "Dün gece Rick Beanblossom intihara karar vererek St. Croix Nehri üzerinde bulunan bu terk edilmiş köprüye geldi," diye devam ederken, araya bir şerif yardımcısının on saniyelik konuşması sokuldu. "Arabasında bulduğumuz enjeksiyondan anladığımıza göre, kol damarına aşırı dozda eroin vermiş ve ölmek için beklemeye başlamış. Buraya ölmek için gelmiş olduğu belli."

Ekranda St. Croix Nehri'nin suları görülürken, Tricia, "Ancak, Vietnam gazisi dün gece ısının mevsim normallerinin çok altına düştüğünü bilmiyordu," diye devam etti. "Kuşkusuz, günün ilk ışıklarıyla beraber, üzerinde uzanıp ölümü beklediği köprünün altından geçen iki sportmen kanocuyu da tahmin edemezdi..."

Tam o sırada ekrana, parmaklarıyla köprüyü gösteren kanocu gençler geldi ve onların sesleri duyuldu. "Nehirde, güneşin doğuşunu seyrediyorduk... Çok soğuktu ve her taraf pırıl pırıldı, kendimizi çok iyi hissediyorduk. Tam köprüye yaklaştığımızda, üzerinde bir parıltı gördük, sanki birisi bize bir aynayla işaret veriyor

gibiydi... ben hemen kıyıya atlayıp oraya tırmandım.. köprünün ortasına geldiğimde, bu maskeli adamı orada, rayların kenarına uzanmış olarak gördüm... önce onu ölmüş sandım... Bize işaret verir gibi güneşte parlayan şey, boynundan kayıp aşağıya doğru sarkmış olan bir haçtı. Bir madalyaydı galiba ve o olmasaydı onu asla göremezdik. Evet, onu görmemizi ve kurtarmamızı sağlayan, şu Donanma Haçı denen şey işte."

O anda Donanma Haçı ekrana geldi ve Tricia, "Bu Donanma Haçı denen madalya, Rick Beanblossom'a, Vietnam Savaşı'nda, bir napalm saldırısında adamlarını kurtardığı için verilmişti" diye devam etti. "Bu napalm saldırısı, onun yüzüne mal oldu ve dün gece de az daha yaşamından olacaktı."

Muhabirin konuşması kesildi ve ekrana, hastanedeki bir doktor geldi. "Hava bu kadar soğuk olmasaydı ve bu sabah da erkenden bulunmasaydı, şimdi çoktan ölmüş olurdu. Tanrı onu sevip koruyor olmalı."

Ekranda, yine TV muhabiri Tricia vardı ve bu kez genç kadın, nehrin sularından yaklaşık elli metre yükseklikteki köprünün üzerindeydi. Manzara olağanüstüydü ama, genç TV muhabiri bu yükseklikten korkmuş gibi görünüyordu. Kameramanın işareti üzerine konuşmaya başladı. "Doktorların söylediklerine göre, dün geceki soğuk hava, Beanblossom'ın kalp atışlarını yavaşlattı, kanının yoğunluğunu artırdı ve aşırı dozdaki eroinin onu öldürmesini engelledi. Ancak Pulitzer ödüllü Vietnam gazisi henüz tam olarak yaşama dönmüş değil. Köprüden hemen alınıp Stillwater'daki Lekaview Hastanesi'ne kaldırıldı. Biliyor musunuz Stillwater onun aynı zamanda doğduğu kent."

Tekrar ekrana gelen doktor, "Aslında hafif komada diyebiliriz," diye konuştu. Ancak hasta ve yaralıların koma durumları hakkında kesin bir şeyler söylemek

olanaksızdır. Koma halleri hâlâ esrarın koruyor. Bu durumda birkaç gün ya da birkaç hafta da kalabilir. Bu kadar yüksek dozda bir zehir korkunç bir şey tabii... Ama her şeye rağmen, yaşam belirtilerinin kuvvetli olduğunu söyleyebilirim sizlere. Yani, umutluyum diyebilirim."

Tricia, ekranda tekrar hastanenin acil durum kapısı önündeydi. "Evet Brad, son aldığımız habere göre Rick Beanblossom hâlâ komadan çıkmamış. Durumu ciddi ama umutsuz değil diyorlar. Evet, benden bu kadar."

Stüdyodaki sunucu ona teşekkür ettikten sonra yanındaki yardımcısına döndü ve, "Onun tekrar aramıza dönmesini dileriz," dedi.

Yardımcı sunucu genç kadın, "Evet, Brad" diyerek başını salladı. "O iyi bir televizyoncu, tekrar aramızda görmek isteriz tabii."

* * *

"Şey... evet teğmenim... bi... biraz konuşabiliyorum artık."

"Yaptığın şey, Deniz Piyadesi'ne onur veren büyük bir kahramanlık dostum. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Yüzün için de üzülme sakın. Fort Sam Houston'daki yanık merkezi, dünyanın en iyi yanık tedavi merkezlerinden biridir. Amerika'ya geri döndüğünde seni kısa zamanda eski haline döndüreceklerdir, bundan eminim"

"Be... be... ben görevimi yaptım."

"Biliyorum, senin gibiler her zaman görevlerini yaparlar. Ben de görevimi yapmaya çalışıyorum ve benimki de kolay değil. Senin yaralandığın gün Arkansas'dan Onbaşı Robert Joseph Sax da görev başında öldü. O

gün kurtarmak istediğin üçüncü Deniz Piyadesiydi. Onu hatırlıyor musun?"

"Unut... unutulması güç bir gündü."

"Tabii bunları hatırlarsın. Onbaşının cesedini, napalm saldırısı bittikten sonra bulduk. Zavallı tamamen parçalanmıştı. Bu nedenle, onun kim olduğunu anlayamadık. Böylece, Onbaşı Sax aylarca kayıp olarak dosyaya geçti, fakat öldüğünü biliyorduk. Senden istediğimiz onun ölümünü doğrulaman. Ailesine de böylece öldüğünü söyler ve boşuna unutlanmamalarını sağlamış oluruz. Şimdi sana kayıtlar için soruyorum Başçavuş Beanblossom, o gün kurtarmak istediğin asker Onbaşı Sax mıydı?"

"Ha.... hayır... o değildi."

"Ama o olması gerekir. Kayıp olan yalnızca o vardı birlikte."

"Al... Allah kahretsin! O değildi, yeni bir... yeni bir askerdi."

"Kusura bakma başçavuş ama, o gün birliğinde yeni asker yoktu."

"Sax... Sax... değildi... diyorum."

"Dinle beni, ne yapmak istediğini biliyor ve bir yandan da takdir ediyorum, ama bu yaptığın yasal değil. Askeri mahkemeye çıkabilirsin."

"Ha... hayır, Sax değildi."

"İnadı bırak Beanblossom. Ölen askerlerin aileleri gerçeği bilmek isterler ve buna da hakları vardır. Sax'ın karısı ve iki çocuğu vardı. Bunu yapamazsın onlara, anlıyor musun beni?"

"Sax değildi... diyorum."

"Pekalâ, başçavuş Beanblossom. Fikrini değiştirmen için seni hafta sonuna kadar bekleyeceğim. İyice düşünmelisin. Gerçek ya da yalan, bazı kâğıtları imzalamak zorundasın. Evet, seni anlıyorum, kayıp sayıldığı sürece

ailesine maaş ödenecektir. Ama aile yine de gerçeği bilmek ister, değil mi? İyi düşün."

Rick Beanblossom, bir süre sonra bağırarak uyandı. Her yanı sırılsıklam ter içindeydi. Üzerindeki yatak örtüsü bile ıslanmıştı. Birden yatağından fırlayıp kalkmak istedi ama inleyerek yere düştü.

Gürültüyü duyup odaya gelen hemşire, onun üzerine doğru eğilmiş, "Hemen doktoru çağırın!" diye bağırmaya başlamıştı. "Kendine geldi, doktor nerede?"

Rick Beanblossom dizleri üzerinde doğruldu ve başını elleri arasına aldı. Bir yandan da, "Yalan söylüyorsun, orospu çocuğu!" diye haykırıyordu. "Ba... bana yalan söylüyorsun... orospu çocuğu!"

İkizler

HARİKA bir ilkbahar günüydü. Yağmur dinmiş, güneş ortalığı ısıtmaya başlamıştı. Minnesota'nın nehirleri, eski, normal seviyelerine inmiş, ağaçlar yeşillenmeye, çiçekler açmaya başlamıştı. Havada olağanüstü bir bahar kokusu vardı. Okuldan çıkan çocukların, bisikletlerine atlayıp güneş altında pedal çevirmek için can attıkları bir gündü. Keenan Wakefield de Stillwater'ın kuzeyindeki ormana doğru pedal çevirirken büyük bir mutluluk içindeydi.

Keenan Wakefield, on altı yaşındaydı ve kolejin ikinci sınıfına gidiyordu. Bu genç dâhinin ebeveyni, daha şimdiden Oxford ve Harvard'ın Hukuk Fakültesi'nden söz ediyorlardı. İkiz kardeşinin kaybolmasının üzerinden dört yıl geçmişti. Genç bir insan için dört yıl çok uzun bir zamandı ve Keenan, ikiz bir kardeşi olduğunu bile güçlükle hatırlıyordu. Harlan'ın katil ya da katilleri bulunamamış ve cinayetin esrarı çözülememişti. Ama olaydan sonra bazı yardım kuruluşlarının öncülüğünde Keenan için açılan yardım hesabına hâlâ para geliyordu ve delikanlı bu paralarla eğitimini tamamlayacaktı. Ağaçların arasındaki dar asfaltta pedal çevirirken bunları aklından geçiriyor ve eğitimi sırasında sıkıntı çekmeyeceğini düşünüp mutlu oluyordu.

Harlan Wakefield'in kayboluşunun üzerinden geçen

dört yıl, bölgede yaşayan ve özellikle çocuğu olan aileler için bir kâbus olmuştu. Çocukları kapının önünde oynarken bile, maskeli bir adamın gelip onları kaçırabileceğini düşünüyor ve korkuyorlardı. Keenan, bunları aklından çıkarmak için hızla ağaçların altında bisikletiyle giderken, bu kâbus bir anda gerçek oluverdi.

Ağaçların arasından birdenbire fırlayan mavi kar maskeli bir adam, elindeki koca tabancayı havaya doğru kaldırdı ve önünde durdu. Keenan, bir anlık şaşkınlıktan sonra sağa kayıp, adamın yanından sıyrılarak kaçmak istedi, ancak bisikletin tekerleği kayınca yere yuvarlandı. Keenan, maskeli adamın kendisine doğru yürüdüğünü görüyor, fakat hipnotize olmuş gibi, ne kımıldayabiliyor, ne de bağırabiliyordu. Maskeli adam onu gömleğinin yakasından tuttu ve ayağa kaldırdı, "Merhaba delikanlı, beni tanıdın mı?" diye sordu.

Keenan korkuyla yutkundu, ama sesi çıkmadı. Yüzü ter içindeydi ve bu maskeli yüze bakıp duruyordu. Adam, garip bir sesle konuştu, "Haydi, yürü bakalım," diye homurdandı. "Şimdi seninle ormanın içine gideceğiz ve kardeşin Harlan'a yaptığımı sana da yapacağım. Hazır olmalısın."

Delikanlı, bu saldırganın elinden kurtulmak için birkaç tekme atıp debelendi, ancak adam çok güçlüydü ve onu bırakmıyordu. Keenan bir ara tüm cesaretini topladı ve, "Senin kim olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Sen Kanal 7'deki şu yüzü yanmış adamsın, öyle değil mi?"

Adam onu yakasından çekip, yüzünü kendi maskeli yüzüne iyice yaklaştırdı, "Bana bak çocuk," dedi. "Polisten bir arkadaşım, bana FBI'ın seninle konuşmak iste-

diğini söyledi, fakat annen ve baban buna izin vermiyormuş. Bunun nedenini söyler misin bana?"

"Onlar, kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorlar. Nedeni bu işte."

Eli tabancalı maskeli adam, çocuğu yakasından tutup ormanın içlerine doğru sürüklemeye başladı. Bir süre sonra onu yerdeki yaprakların üzerine itti ve, "Muhabirler eskiden haberlerini nasıl toplarlardı, biliyor musun?" diye konuştu, "Kendileriyle konuşmak istemeyenleri, doklardan birkaç serseri gönderip dövdürürlerdi. Bunu yapmaktan ben de hoşlanırım." Durup çocuğun yüzüne baktı ve sonra kıçına hafif bir tekme atıp, "O sabah nereye gittin?" diye sordu

Keenan, "Gazete dağıtıyorduk," diye bağırdı ve sonra kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"Hayır, ondan sonraki sabahı soruyorum."

"Harlan'ı aramaya çıkmıştım."

"Neden tam kaçırıldığı yere gitmedin peki? Oradan bir mil kadar uzakta nehrin yakınındaydın. Neden?"

"Onu kaçıran adam nehre doğru götürmüştür diye düşünmüştüm."

Keenan ayağa kalkmak istiyor, fakat adam, her girişiminde onu ayağıyla iterek tekrar yere düşürüyordu.

"Seni bulduklarında çekilen filmi izledim. Oralarda nehre giden hiçbir yol göremedim ben."

"Ama bir yol vardı."

"Bana bak küçük, ben de buralarda büyüdüm ve benim de bir bisikletim vardı. Her sokağı, her caddeyi ve tüm toprak yolları iyi bilirim. Onun için bana yalan

söyleme sakın, seni küçük orospu çocuğu! Silahı nereden buldun?"

Keenan yattığı yerden doğrulup bir ağacın gövdesine sarıldı. "Hangi silahı?"

Kar maskeli adam iyice kızmış, ağacı tekmelemeye başlamıştı. Elindeki çamurlu ve paslı tabancayı onun yüzüne doğru salladı. "Bu silahı tabii. Bu silahı, benim şirketimin kiraladığı bir dalgıç daha dün nehrin sularından çıkardı. O sabah, kardeşinle birlikte bu tabancayla oynuyordunuz, değil mi? Siz oynarken silah ateş aldı ve Harlan'ı öldürdü, yalan mı? Sen de ikiz kardeşinin cesediyle birlikte, bu silahı da nehre attın."

Keenan Wakefield, onun kendisini kaldırmaya çalıştığını görünce, silkindi ve tekrar yere düştü. Sonra elleriyle yüzünü kapadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Bu tabancayı bir çiftlikteki arabadan çaldık."

Rick Beanblosom, yerde yatan çocuğun baş ucunda durdu ve ona baktı. Aldığı uyuşturucunun etkisiyle yorgundu ve kafası da karmakarışıktı. Ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş ışınları, geniş omuzlarını aydınlatıyordu. Yıllardan beri peşinde olduğu gerçeği öğrenmişti ama, öfkesini kontrol edemiyordu. Derin bir nefes aldı. "Demek kardeşinin cesedini ormanın içine, nehre doğru taşıdın ve onu çalıların arasına gizledin," diye devam etti. "Onu nehre kadar götürememiştin. Ama ertesi sabah erkenden kalktın ve arama timleri bulmasın diye onu tekrar sürükledin, öyle değil mi?"

Keenan Wakefield, omuzları sarsılarak ona baktı. "Tüm bunları televizyona götürüp herkese anlatacak mısın?"

"Madem ki bir kaza olmuştu, neden sakladın bunu?

Neden herkese doğruyu söylemedin de milleti yıllarca uğraştırdın?"

"Bu sizin suçunuz. Sorunu öylesine büyüttünüz ki, söyleyemedim."

Öfkeli televizyoncu, kayıp çocuk hakkında yapılan araştırmaları, yazılan hikâyeleri düşündü. Kendisi de çok uğraşmıştı ve elindeki dosyanın kalınlığı yedi, sekiz santimi bulmuştu. Bir süre düşündü ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Sonra çocuğa baktı. "Söyle bakalım şimdi, piç kurusu!" dedi. "Annenle baban gerçeği biliyorlar mı?"

Tanıklık

ANDREA Labore, Hennepin Kazası Hükûmet Binası'nı dolduran medya mensupları arasından ağır adımlarla geçti. Sabah güneşinin ışınları, yüksek binanın camlarından içeriye süzülüp her tarafı aydınlatıyordu. Fotoğrafçı ve kameramanlar mahkeme salonlarına giremediklerinden, lobiyi doldurmuşlar, giriş, çıkış ve asansörleri gözetleyip haber olabilecek ilginç kimseleri arıyorlardı. Birkaç tanesi Andrea'yı görünce gülüp selâmladılar.

İki asansörün önü de çok kalabalıktı ve Andrea ilk asansörün dolup kapının kapandığını görünce, ikinciye koştu. O da dolmuştu ama, onu görüp tanıyan iki genç avukat gülümseyerek kapıyı tuttular ve onun da binmesini sağladılar.

Altıncı katın koridorları da en azından asansörler kadar kalabalıktı. Mahkeme salonunda oturacak yer bulamayacaklarını bilenler bile içeriye girmek istiyorlardı. Andrea cesur adımlarla ilerledi ve yakasındaki basın kartını görüp kendisine yol açanlara gülümseyerek yürüdü. Kapıya yaklaştığında, yanına gelen biri, "Wakefield olayında çok başarılıydın Andrea," dedi.

"Yok canım. Ben yalnızca olayı anlattım."

659 No.lu mahkeme salonunun kapısında bekleyen şerif yardımcısı Andrea'yı tanımasına karşın, kimlik

kartını kontrol etti ve bir kadın polis de çantasını aradı. Andrea bu işlemlerden sonra metal dedektöründen geçti ve salona girdi.

Salona, katlanabilir ilave sandalyeler getirilmişti ve içeride, geçen duruşmada olduğundan daha fazla koruma görevlisi bulunuyordu. Salondaki tek televizyon kamerasının muhabir ve kameramanı, son hazırlıklarını yapıyorlardı. Medya mensupları, sirkte gösterinin başlamasını bekleyen sabırsız çocuklara benziyorlardı. Andrea, aradığı adamın ön sıralarda değil arkalarda bir yerde bulunacağını biliyordu. Bir süre sonra onu, bir köşede, duvara yaslanmış bir sandalyede otururken gördü. Yanındaki sandalye de hâlâ boş duruyordu. Oturan medya mensuplarının önünden geçerken, birçoğu yerinden kalkıp ona yol açtı ve gülümsediler. İçlerinden birisi, yine ona iltifat etti ve, "Andrea, Wakefield olayında iyiydin," dedi.

"Ben yalnızca hikâyeyi seslendirdim canım, o Rick'in eseriydi."

Andrea, sonunda istediği noktaya vardı ve Rick Beanblossom'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Rick, kollarını kavuşturmuş, önündeki kalabalığa bakıyordu. O sırada, askeri üniforma giymiş iri yarı bir kadın, metal dedektöründen geçip salona girmiş ve kendisine bir sandalye aramaya başlamıştı. Rick, onun kendine bir yer bulup oturduğunu görünce rahatladı. Bu kadın, Ramsey Kazası'nın adli doktoru Freda Wilhelm'di. Andrea, Rick'in baktığı yöne bakınca, morga gidip konuştuğu ve hakkında bir hikâye yapmak istediği iri cüsseli kadını görüp gülümsedi. Kadın, nedense kendisi hakkında bir hikâye yazılmasından hoşlanmamış ve isteğini geri çevirmişti.

Salon iyice dolup kapılar kapanınca, koridorda bekleyenlerden hoşnutsuzluk homurtuları duyuldu. Herkes

büyük bir merak ve heyecanla bekliyordu. Andrea, hafifçe sağa doğru eğildi ve omzunu Rick'in omzuna değdirdi. Birden, onunla geçirdiği aşk dolu saatleri hatırlamış ve hafifçe ürpermişti. O anda Rick'in elini tutmak için, içinde büyük bir istek duydu. Ancak bir süre sonra kendini toparladı ve rahatladı. Salon çok kalabalık olmasına karşın, bulunduğu noktadan tanık kürsüsünü çok iyi görebiliyordu. Mahkeme başlayıp, Dixon Bell tanık kürsüsüne çıktığında heyecan zirveye ulaşmıştı.

* * *

Salonda derin bir sessizlik vardı ve Dixon Bell, adeta insanların nefeslerini duyuyordu. Tavandaki ışıklar, tanık kürsüsünden bakıldığında daha parlak görünüyor gibiydiler. Salondaki tek kameranın objektifi sanki koca bir silah namlusu gibi Dixon Bell'e yönelmişti. Salonda bulunan herkesin yüzünde büyük bir merak ve heyecan ifadesi görülüyordu. Gerilerde oturan maskeli adamı seçebiliyordu, ama, yanında kimin oturduğunu görememişti.

Stacy Dvorchak, parlak, pembe bir bluz, siyah elbise giymiş, önündeki kâğıtları karıştırıp duruyordu. Savcı Jim Fury ve iki yardımcısı da son hazırlıklarını tamamlamışlardı. Yargıç Lutoslawski dua edecekmiş gibi ellerini göğsünün üstünde bağladı ve çevresine bakındı. Jüri locasındaki üyeler de meraklı gözlerini Dixon'a dikmişlerdi. Daha önce yaptıklarını, söylediklerini unutmuş, bu celsede onu dinlemeye hazırlanmışlardı.

Dixon Bell, önünde duran gümüş renkli mikrofona baktı ve yargıcın sözü kendisine vermesiyle birlikte, gür sesi ve güney aksanıyla konuşmaya başladı. Meteoroloji uzmanının konuşması üç gün sürdü.

* * *

Dixon Bell'in ilk tanıklığı, mayıs ayının ilk günü olan pazartesi gününe rastlamıştı. Açık, güneşli, çok güzel bir gündü. Missouri'den yumuşak bir güney rüzgârı esiyordu. Kısacası, harika bir bahar günüydü işte. Ancak Dixon Bell bu güzel havayı koklayamıyor, fark edemiyordu, çünkü 659 No.lu mahkeme salonu penceresizdi ve o gücünü ancak gökyüzüne bakıp, havayı koklayarak toplayabilir ve hava durumu hakkında uzun süreli tahminler yapabilirdi. Penceresiz bir yerde, kendisini çıplak ve güçsüz hissediyordu.

Avukatı Stacy, gözlerini ona çevirdi ve, "Televizyon haber merkezinde çalışmak nasıl bir şey söyler misiniz bizlere?" diye sordu.

Dixon Bell, birkaç saniye düşündü, "Akşam haberleri beşte başlar ve haberlerin sunuluşundan yaklaşık altı yedi dakika sonra, haberlerin herhangi birinden hoşlanmayan izleyicilerin telefonları yağar," diye başladı. "Özellikle protesto telefonları bir saat kadar sürer. Haftanın yedi günü, yılın üç yüz altmış beş günü, izleyiciler bize telefon eder ve hoşlanmadıkları haberleri protesto ederler. Başka herhangi bir işte böyle bir şey var mıdır? Kötü havalarda en fazla küfürü yiyen de kimdir, bilir misiniz? Her yıl, ekim ya da aralık aylarında ilk kar yağdığında, en azından beş yüz kişi beni telefonla arar ve sanki bilmiyormuşum gibi bana kar yağdığını söylerler..."

Savcı Jim Fury birden elini kaldırdı ve, "Sayın Yargıç," dedi. "Bu televizyon konuşmasının davamızla ilgisini göremiyorum."

"Biraz daha sabırlı olalım savcı bey. Devam edin"

Stacy, savunma masasından sorularına devam etti. "Demek sık sık, öfkeli insanlardan telefon alırsınız, öyle mi?"

"Evet, bu her gün olur."

"Peki, tehdit telefonları aldığınız da olur mu?"

"Evet, sık sık."

"Bu tehdit telefonlarından hatırladığınız var mı?"

"Evet var. Bunlardan biri yaklaşık iki yıl devam etti. Telefon edenin garip, kadınsı bir sesi ve güneyli aksanı vardı. Efemine bir tip, ya da kadın da olabilirdi. Güneyli aksanı da biraz zorlanarak çıkıyor gibiydi."

"Bu kişi sizi ne zamanlar arıyordu?"

"Her mevsim değişikliğinde arardı."

Savcı Jim Fury tekrar ayağa fırlamıştı. "Sayın Yargıç, burada itiraz etmek zorundayım. Tanık, cevaplarına şiirsel bir görünüm vermek istiyor."

Yargıç Lutoslawski, sinirlenmemek için kendini zorlar gibiydi. Kaşlarını çatarak savcıya baktı ve, "Dinleyin Mr. Fury," dedi. "Bu sanığın dürüstçe yargılanmasını sağlamak benim görevimdir. İkide birde ayağa kalkıp böyle itiraz ederseniz kendisini nasıl savunacak bu adam? Bakın, bu davranışlarınıza sürekli olarak izin veremem. Sorgulama sırası size geldiğinde istediğinizi sorabilirsiniz. İtirazınız reddedilmiştir." Stacy'ye baktı ve, "Özür dilerim, avukat," dedi. "Lütfen devam edin."

Stacy Dvorchak tekrar Dixon Bell'e döndü. "Sizi tehdit eden bu şahsın, bunu her mevsim değişikliğinde yaptığını söylediniz. Size ne söylüyordu?"

Dixon Bell, duruşmanın monotonluğunun, yargıcı bile sıkmaya başladığını görebiliyordu. Bir an düşündü sonra, "İlk seferinde beni yakacağını söylemişti," diye cevap verdi. "Ama sonra seni donduracağım, demeye başladı."

"İtham edildiğiniz cinayetlerin hepsinde de böyle bir tehdit aldınız, değil mi?"

"Evet, aldım."

Jim Fury, sabırsızlıkla oturduğu yerde kıvranıp duruyordu. Tekrar itiraz etmek istedi, fakat yargıcın söyle-

diğini hatırlayıp fikrini değiştirdi. Ondan sonra da duruşma sonuna kadar pek sesini çıkarmadı ve yalnızca dinledi.

"Dixon Bell, televizyonda çalışmanın özel yaşamınızı nasıl etkilediğini jüri üyelerine söyler misiniz?"

Dixon Bell, bu soru karşısında şaşırmış gibiydi. Bir süre tereddüt edip içini çekti. Sonra jüri locasına bakıp, "Oh, bunu anlatmak hiç de kolay değil, efendim," diye konuştu. "Benim durumumu anlamak için her zaman halkın gözü önünde olmanız gerekir. Sokakta, çarşıda, pazarda insanlar sürekli yolumu keser, hattâ bazıları üstüme atlayıp bana sarılırlar. Sanki günün yirmi dört saatinde hep hava durumunu düşünüyormuşum gibi, benimle bu konuda konuşmak isterler işte. Adeta kötü havaları düzeltmemi ve güzel havalar getirmemi ister gibi davranırlar. Ancak bu durum benim hoşuma da gider, çünkü bu insanlar bana güvendiklerini beni sevdiklerini gösteriyorlar. Ama, kuşkusuz..."

* * *

Dixon Bell, sabah celsesinde çok terlediğinden, öğle yemeği arasında üzerindeki gömleği değiştirmiş, temiz bir gömlek giymişti. Yaka düğmesini ilikledi ve kırmızı kravatını yeniden bağladı. Birden kendi kendine, "Sanki ekrana çıkıp hava durumunu vereceğim," diye söylendi.

Öğleden sonraki celse başladığında, rüzgârın hızı biraz artmış, ısı daha da yükselmişti. Dixon Bell, salona girip tekrar tanık kürsüsündeki yerini aldı ve beklemeye başladı. Salon ona, sabahki duruşmada olduğundan daha temizmiş gib göründü. Ama bunun nedeni, temiz bir gömlek giymiş olması ve biraz daha rahatlaması olabilirdi. Kalabalık arasında bazı tanıdık yüzleri görebili-

yordu. Cinayet kurbanlarının aileleri için ayrılmış sıranın önünde, şu yaşlı zenci ona bakıyordu. Rick Beanblossom, herkesin arkasına saklanmıştı ama, onu rahatça görebiliyordu. Maskeli adam kendisini nerede olsa belli ediyor ve dikkat çekiyordu. Hava durumunu iyi verememiş, havanın bu kadar soğuyacağını kesin olarak tahmin edememişlerdi. Aksi takdirde, o maskeli hergele, gece ısısının çok düşeceğini bilecek, daha kalın şeyler giyecek ve donmadan önce, yüksek dozda uyuşturucunun etkisiyle ölmüş olacaktı. Soğuktan donmak namussuzu kurtarmış, yeniden yaşama döndürmüştü. Şimdi yine herkesin ilgisini çeken haberler peşinde koşup çok güzel hikâyeler hazırlıyor ve ayrıca o güzel Andrea'yı da beceriyordu. Güzel Andrea Labore'un, o yanık suratın yanında oturduğunu görmüş ve her şeyi anlamıştı.

Birden Stacy'nin sesini duyup, düşüncelerinden sıyrıldı. "Dixon, Mr. Fury'nin size karşı gösterdiği deliller, kanıtlar konusunda ne diyeceksiniz?"

Dixon Bell, bu soruya cevap vermeden önce uzunca bir süre düşündü. Vereceği cevapların herkesi etkilemesini istiyordu. "Ben bir dedektif değilim," diye başladı. "Ama kendime göre bazı teorilerim var tabii. Bana öyle geliyor ki, peşimde olan bir çılgın nereye gitsem beni izliyor ve bana tuzak kuruyordu. Bunun için, cinayetlerin işlendiği yerlerde görüldüğümü söyleyebiliyorlar işte. O kadınları öldüren kişi her kimse, kendisini benim yerime koymak istiyordu. Televizyonda çalışan her kişi için, bu işe talip olan, fakat başaramayan yüzden fazla insan olduğunu söyleyebilirim size. Peşimde olup da, benim günlük programlarımı, hangi saatte nerede olacağımı bilmek için falcı olmak gerekmez. Özellikle de bir haber merkezinde çalışan, ya da çalışmış olan birisi için bunu yapmak çok kolaydır."

"Pekalâ Dixon, daha gerilere gidelim biraz... jüri

üyelerine, Mississippi'li bir adamın nasıl olup da bir meteoroloji uzmanı olduğunu ve bir Minnesota TV'sinde çalışmaya başladığını anlatır mısınız?"

Duruşmanın öğleden sonraki bölümü Dixon Bell'in çocukluğundan beri hava durumlarına karşı olan merakını, Louisana bataklıklarından doğan ve nehrin karşı tarafına, Mississippi'ye doğru giden hava kitlelerini anlatmasıyla geçti. Bu garip adamın garip yaşamından sıkılmış olanlar bile, bu can sıkıntılarını gizlemeyi başarıp onu dinlediler. Daha sonra yapılan reyting araştırması da Dixon Bell'in duruşması sırasında izleyici sayısının büyük ölçüde arttığını gösteriyordu. Tüm bölge davayı merakla izliyordu.

* * *

Dixon Bell'in tanıklığının ikinci günü, mayıs ayının ilk salı günü gece gelen bir soğuk cephe nedeniyle hava ısısı düşmüştü. Gökyüzü kapalı, güneşsizdi ve barometre sürekli olarak düşüyordu. Dixon Bell yine kürsüdeydi.

Stacy Dvorchak, "Pekalâ, Dixon," diye başladı. "Parmak izlerinizin ilk cinayet mahallinde bulunmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bunun açıklaması gayet kolay, onlar benim parmak izlerim değil."

Stacy, bununla tatmin olmuş gibiydi. Önündeki defteri biraz karıştırdı ve düşündü. Jim Fury, kadının işini çok iyi yaptığını görüyor ve onu takdir etmekten kendini alamıyordu.

Stacy kol demirlerinin ayarlarına baktı ve sonra, "İnsanların, ancak yaşlandıkları zaman geriye baktıklarını ve kimleri sevip, kimleri sevmediklerini düşündüklerini söylerler," diye konuştu. "Bu mahkemeye kanıt ola-

rak getirilen güncenizden, Lisa Bauregard'ı hepimiz tanıdık. Onu, yirmi beş yıldan fazla bir zamandır görmemiştiniz. Şimdi, geriye dönüp de düşündüğünüzde, onu gerçekten sevip sevmediğinizi söyleyebilir misiniz acaba?"

Dixon Bell dudaklarını büzdü ve başını hafifçe salladı. "Bunu, mahkemede geçen gün yaptığım kabalık ve hırçınlıktan beri düşünüyorum," diye cevap verdi. "O şekilde davranışım için de herkesten özür diliyorum. Evet, şu anda, o zamanlar Lisa Beauregard'a âşık olduğumu ve onun beni reddetmesinin de daha sonraki yaşamımı etkilediğini rahatça söyleyebilirim. Bunda hiç kimsenin suçu yoktur ve olanlar tamamen benim kararlarıma göre olmuştur."

"Güncenizde, aynı zamanda televizyondan tanıdığımız haber muhabiri ve sunucusu Andrea Labore'a olan aşkınızdan söz eden satırlar da vardı. Ona gerçekten âşık mısınız, Mr. Dixon Bell?"

"Bazen Lisa'ya olan aşkımın, yalnızca geçici bir gençlik aşkı ve gerçek aşkımın Andrea Labore olduğunu düşünürdüm... Ama şimdi, duygularım arasında bir fark olmadığını düşünüyorum. Evet, Andrea Labore'u seviyorum ve ona ilk gördüğüm an âşık oldum. Bu olaylara onun ismini de karıştırdığım için üzgünüm, ondan da özür dilemek isterim."

"Peki ama, bu iki kadınla da gezip tozmadınız, onlarla öpüşüp sevişmediniz, âşıklar gibi tartışıp kavgalar etmediniz. Tüm bunlara karşın, onlara âşık olduğunuzu söylüyorsunuz, nasıl oluyor bu?"

"Benimkiler plâtonik aşktı, yani onların vücutlarına değil, ruhlarına âşıktım ben, güzel yüzlerine âşıktım... Anlatabiliyor muyum bilmem? Diğer bir deyişle, benim aşkımın cinayetle, seksle ilgisi yoktu."

"Evet, anlıyorum yalnızca onların güzel yüzlerine

âşıktınız ve o yüzlerin altında neler olduğu sizi ilgilendirmiyordu, öyle mi yani?"

Dixon Bell başını iki yana salladı. "Hayır, hayır yanılıyorsunuz."

"O halde yaşamınızda iki kez, sahip olamayacağınızı bildiğiniz bu kadınlara neden âşık oldunuz."

Dixon Bell, ellerini iki yana açıp omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Ne bileyim ben? Herhalde şanssızlık diyebiliriz buna, değil mi? Belki de çocukluğumda çok fazla televizyon izlediğim içindir, bilemiyorum. Çıkıp gezdiğimiz, ya da seviştiğimiz insanları seçme hakkına sahibiz, oysa âşık olacağımız kadınları seçme hakkımız yok gibi geliyor bana."

"Bu iki kadını öldürebilecek kadar çok mu seviyordunuz? Onlara karşı kininiz var mıydı?"

"Hayır."

"Peki, onları incitmek için başkalarını öldürmek gibi bir düşünceniz oldu mu hiç?"

Dixon Bell şaşkın gözlerle ona baktı. "Bence bu saçmalık olurdu. Hayır."

"Lisa'yı, ona sahip olamadığınız takdirde öldürebilecek kadar çok seviyor muydunuz acaba?"

"Hayır."

"Peki, Andrea'yı sahip olamadığınız takdirde öldürebilecek kadar seviyor muydunuz?"

"Hayır."

"Oysa güncenizde, 'Şu anda onu boğmak istiyorum. Parmaklarımı onun o güzel boynuna dolayıp nefesini kesmek, onu öldürmek istiyorum. Artık Andrea yok benim için,' diyen satırlar var."

"Onlar mecazi anlamda yazılmış satırlar. Aşağılanmış ve çok öfkelenmiştim, o satırları da kızgınlıkla yazmış olabilirim."

"Peki, o yedi kadını da aşağılanmış ve öfkelenmiş olduğun için mi öldürdün? Buna ne diyeceksin?"

Dixon Bell, şaşkına dönmüştü. Gözlerini açıp avukatına baktı ve, "Bunu bana nasıl sorarsın, Stacy?" dedi. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Hiç kimseyi öldürmedim ben. Bunu herkes anlamalı artık."

* * *

Mayıs ayının üçü olan Çarşamba günü, Dixon Bell'in tanıklığının da üçüncü günü oluyordu. Hava kapalıydı ve arada sırada gökyüzünde beliren koyu gri koca bulutlar, sağanak şeklinde yağmurlar getiriyorlardı. Yargıç Lutoslawski, bir gün önce savcının, yorgun ve kızgın görünen Dixon Bell'e saldırıp ortalığı tekrar karıştırmaması için duruşmayı erken tatil etmişti. Ama bugün üçüncü gündü ve sorgulama sırası savcılığa gelmişti.

Savcı Jim Fury, elindeki küçük defteri Dixon Bell'e doğru kaldırıp gösterdi ve, "Günceniz elimde, Mr. Bell," diye konuştu. "Şuradaki bir sayfaya, 'Çıldırmak üzereyim' diye yazmışsınız, "Gerçeklik kayalığından aşağıya bir halatla asılmışım ve halatın lifleri teker teker kopuyor. Biz akli dengesi bozuk olanlar, hasta olduğumuzu biliriz. Çılgınca şeyler yapmaz ve hastalığımızı belli etmemek için normal davranırız,' diyorsunuz. Yani sizin akli dengeniz bozuk mudur, Mr Bell? Hasta mısınız siz?"

"O cümleleri dikkate almamanız gerekir, bunlar çok yorgun bir günün ardından ve gecenin ilerlemiş saatlerinde yazılmıştır. Bu günceyi, gecenin geç saatlerinde, eve gitmeden önce yazardım. Bir insanın sabahki durumuyla, koca günü çalışmayla geçirip yorulduktan sonra,

akşamki durumunun aynı olduğunu söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Yani şimdi bu satırlar, koca gün çalışıp yorulmuş ve günü hiç de iyi geçmemiş bir adamın yazdığı satırlar mı?"

"Ben bunları başkaları okusun diye değil, yalnızca kendim için yazıyordum. O defterde, benim en kıymetli anılarım ve düşüncelerim vardır. Bunlar, sadece bana ait düşünceler, fanteziler, korkulardır. Kendi kendime bile yüksek sesle tekrarlayamayacağım şeyler. Neden Vietnam'da yardım ettiğim, canlarını kurtardığım insanlarla ilgili satırları okumuyorsunuz? Memphis'de yaptığım iyilikler, burada, İkiz Kentler'de kurtardığım hayatlar, bunlardan neden söz etmiyorsunuz hiç? Söyler misiniz bana?"

Savcı onu duymamış gibi başını kaldırdı ve, "Tekrar soruyorum, Mr. Bell," dedi. "Akli dengeniz bozuk mu? Akıl hastası mısınız?"

Dixon Bell sakin görünmeye çalışıyordu. "Hayır, değilim."

"Kanal 7'de çalışırken arabanızı nereye park ederdiniz acaba?"

"Sky High otoparkı için üyeliğim vardı. Arabamı oraya koyardım."

"Bu otopark sizin haber merkezinin biraz altında, değil mi?"

"Evet."

"Haber merkezinden baktığınızda, çatıdaki otoparkı görebiliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, oraya hiç bakmadım."

Jim Fury, elindeki günceyi, diğer kanıtların da bulunduğu masaya bıraktı ve, "Şimdi üç yıl geriye gideceğiz," dedi. "Fırtınalı bir Temmuz akşamı ve korkunç yağmur yağıyor. Bunu hatırlıyor musunuz acaba?"

Dixon Bell dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Tabii, hatırlamaz olur muyum hiç. Bardaktan boşanırcasına yağmur vardı. Hatta, sel uyarısı yapmıştım o akşam."

"Tamam, pekalâ, o gece haber merkezinden kaçta ayrıldınız?"

"Hatırlamıyorum."

Savcı masadan, üzerinde birkaç rakam ve kelime bulunan küçük bir kâğıdı alıp havaya kaldırdı. "Güvenlik bilgisayarına göre kimlik kartınızı çıkış kapısındaki deliğe saat 11.33'de sokmuşsunuz. Metrodome otoparkında o gece öldürülen genç kız Sis Hayne'in ölüm saati olarak polise ne söylendi?"

Dixon Bell'in gözleri o sırada önündeki not defterini çılgın gibi karıştıran Andrea Labore'a takılmıştı. O gece o da geç saatlere kadar stüdyoda kalmış ve bir ara da Jack Napoleon'un bürosuna gitmişti.

"Bunu bilemeyeceğim."

Jim Fury, sorusunu kendisi yanıtladı. "Ben söyleyeyim, tam olarak 11.58, yani geceyarısına iki dakika kala. Kanal 7'nin Metrodome otoparkına olan uzaklığı ne kadardır?"

"Bilmiyorum, arabamı hiç oraya bırakmadım şimdiye kadar?"

Savcı yine kendi cevap verdi. "Yaklaşık on dakika diyebiliriz. Pekalâ, yine üç yıl geriye gidip Noel akşamını hatırlayalım. Dondurucu bir hava ve kar fırtınası vardı. Hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, o fırtınayı da tam olarak tahmin etmiş ve uyarı yapmıştım."

"Pekalâ, o gece eve gitmek için stüdyonun araçlarından birini almış mıydınız acaba?"

"Hatırlamıyorum."

"Kanal 7'de çalışırken, bazen eve giderken istasyon araçlarından birini alır mıydınız?"

"Evet, birkaç kez almıştım."

"St. Paul'deki Como Parkı'na bu nakil araçlarından biriyle gittiniz mi?"

"O parka gidip hava tahminleri yaptığımı söyleyebilirim, ama araçla gittiğimi hatırlamıyorum."

"Pekalâ, duruşmaların başında, burada tanıklık yapan Komiser Redmond'u hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Beni de birkaç kez sorguya almıştı. Onun ölümünü gazetede okuduğum zaman çok üzüldüm."

"Peki, o dondurucu soğukların olduğu sabah, komiseri Como Parkı'nda gördünüz mü?"

"O sabah Como Parkı'nda değildim."

Jim Fury, her soruda, sesini biraz daha yükseltiyordu. "Söyleyin bana Mr Dixon Bell... Tamara Livingston, şu Noel akşamı öldürdüğünüz kurban..."

Stacy Dvorchak hemen elini kaldırdı. "İtiraz ediyorum sayın yargıç."

Jim Fury başını salladı ve, "Pekalâ, şöyle sorayım," dedi. "O gece ona yanaşıp konuşmak istediniz mi? Yoksa Kanal 7'nin canlı yayın aracıyla yanına kadar gidip, ona kendisini evine kadar götürebileceğinizi söylediniz mi?"

"İtiraz ediyorum sayın yargıç. Böyle saçma soru olmaz!"

Jim Fury yine başını sallayıp dudaklarını büzdü. "Ona neler söylediğinizi duyar gibiyim," diye devam etti. "O zavallı kıza büyük olasılıkla, 'Haydi, şu dondurucu soğukta ölmeden hemen şu arabaya bin,' gibi bir şeyler söylediniz, değil mi?"

Yargıç Lutoslawski, "İtiraz kabul edilmiştir," diye o anda bağırdı. "Jüri Savcı Mr. Fury'nin spekülasyonunu dikkate almayacaktır. Bundan böyle de sayın savcı, iti-

razların kabul edilip edilmediğini beklemeden sorgulamasını sürdürmeyecektir umarım."

Jim Fury, yargıcı duymamış gibi inatla sorgulamasını sürdürdü. "Mr. Bell, dört Temmuz'da neredeydiniz?"

"Hangi yılın dört Temmuzu?"

"Hangi yıl olduğunu çok iyi biliyorsunuz."

"Tamam, anladım. O gün Lake Country'deki yarış alanından canlı yayın yapıyor ve hava tahminleri veriyordum."

"O gece yapılan ıslak tişört yarışmasını izlediniz mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Demek hafızalardan silinmeyen o rezil yarışmayı hatırlamıyorsunuz, öyle mi? Bu mümkün mü?"

Mahkeme salonunda büyük bir kalabalık vardı ve hava da gittikçe ısınıyordu. Dixon Bell, kravatını gevşetmeyi düşündü, fakat sonra vazgeçti, bunun görüntüsünü bozacağını anlamıştı. Bir an düşündükten sonra, "O gün çok sıcaktı ve nem oranı da yüksekti," diye cevap verdi. "Hava durumu ve tahminleri verdikten sonra durmadan bira içip, havai fişek gösterisini seyrettim."

Jim Fury bir süre düşündü. "Peki, Afton'da yaşayan küçük kızdan herhangi bir not ya da mektup aldınız mı?" diye sordu.

"O kadar çok mektup alırım ki, hepsini hatırlamam olanaksız."

"Bu mektubu hatırlamanız gerekir, Mr. Bell. Küçük kız o mektubunda, 'Seni televizyonda gördüm, katil sensin meteoroloji uzmanı,' diyordu. Şimdi hatırladınız mı acaba?"

"Hiçbir zaman böyle bir mektup almadım."

"Peki, Afton'a hiç gittiniz mi?"

"Evet, oradaki bir okulu ziyaret etmiştim. Nehrin üzerinde de güzel bir restoran vardı."

"Kaç numara tenis ayakkabısı giyersiniz?"

"On dört numara."

"Oldukça büyük bir numara."

"Eh, ne de olsa iri bir adamım, değil mi?"

"Tutuklanmadan önce nerede oturuyordunuz?"

"Edina'da bir ev kiralamıştım."

"Peki, bu ev, kadın polis Shelly Sumter'in, on dört numara ayakkabı giyen iri yarı bir adam tarafından boğularak öldürüldüğü yere ne kadar uzak?"

"Bilmiyorum."

"O halde ben söyleyeyim. Sadece iki buçuk blok kadar."

"Edina'da yaşayan tek iri yarı adam ben değilim herhalde, değil mi?"

Jim Fury, seri adımlarla kanıtların durduğu masaya gidip günceyi tekrar eline aldı. "Elimde bulunan bu defter, normal bir günce, yani günlük anıların yazıldığı normal bir hatıra defteri değil. Bu, yedi, belki de daha fazla kadının öldüğünü gösteren bir yol haritası. Bir psikopat tarafından yazılmış ve cinayetleri belirten şifreli bir harita."

Dixon Bell, karşısındaki bu saldırgan savcı gibi bağırmamak için kendini güçlükle kontrol ediyordu. Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalışarak, "Haydi, devam edin sayın savcı," diye konuştu. "Siz de benim gibi bir günce tutmaya başlayın ve karınız, komşularınız ve patronunuz hakkında gerçekten neler düşündüğünüzü açıkça yazın bakalım. Kimsenin bunları görmeyeceğini düşünerek, aklınızdan geçenleri, gerçek politikanızı yazın. Sonra ben de o defteri alıp medyaya sızdırayım ve sayfa sayfa insanların önüne koyayım. Bunları televizyon ekranında okuduğumda siz de bir deli gibi görüne-

cek misiniz görünmeyecek misiniz? Ondan sonra da görevinizde kalıp kalmayacağınızı bir görelim bakalım. Benim gizli defterimi alıp, işinize geldiği gibi, yasal görünmeyecek şekilde okuyup duruyorsunuz. İnsanlar artık kitap okumuyor, televizyon izliyorlar..." Sustu ve parmağıyla televizyon kamerasını gösterip "Orada okuduklarınız, büyük olasılıkla bu insanların son zamanlarda okudukları tek kitap olacaktır." Jüriye döndü. "Sizler sayın jüri üyeleri, beni defterin içindekilere bakıp yargılayacaksanız, lütfen hepsini okuyun. Gece yatağınıza yattığınızda, onu elinize alın ve her sayfasını dikkatle okuyun. Kitaplar böyle okunur zaten. Ben de o sayfaları yazarken böyle bir ruh hali içindeydim işte. Beni anlamalısınız."

* * *

Ertesi gün yine bulutlu yağışlı bir gündü ve Savcı Jim Fury kapanış konuşmasında, jüri üyelerine bakıp, "Sayın jüri üyeleri," diye başladı. "Dixon Graham Bell, eyaletimize geldi ve meteoroloji bilgisi ve kadınlara olan nefretini kullanıp, yaşadığımız bu toprakları bir cinayet alanı haline getirdi. Bu adamın yaptıkları...

Avukat Stacy Dvorchak, savunma konuşmasında, savcılığın kötü gazeteciler gibi çalıştığını söyledi. "Savcılık, önce kararını verdi ve daha sonra da bu kararı destekleyecek ipuçları, kanıtlar aramaya başladı ve işine gelen kanıtları bulup topladı. Ancak, bulunan kanıtlar gerçeklerle ilgisi olmayan şeyler ve yalnızca onlar inanıyorlar bu kanıtlara."

Yargıç Stephen Z. Lutoslawski, savcılığın iddialarını ve savunmanın karşı tezlerini dinledikten sonra, jüri üyelerine son talimatını verdi. Jüri üyelerinden herhangi bir nedenle ayrılan olmadığından, yedek üyelere gi-

debilecekleri söylenmiş ve jüri, salondan çıkıp karar odasına gitmişti. Şimdi, yedi erkek ve beş kadından oluşan jürinin kararı beklenecekti.

* * *

Rick Beanblossom, Minnesota'nın en eski binalarından biri olan mahkeme binasının merdivenine oturmuş, ilkbahar güneşinin zevkini çıkarıyordu. İç Savaş'tan kısa bir süre sonra inşa edilmiş kemerli ve tuğla duvarlı muhteşem yapı, St. Croix Nehri'nin olağanüstü manzarasına bakıyordu. Eski günlerde binanın kubbesindeki direğe, Amerikan bayrağının hemen altında bir hava durumu flâması asılırdı. Kırmızı flâma, olası bir fırtınanın yaklaştığını bildirir, siyah flâma ise kasırga anlamına gelirdi. Ama binanın damındaki direkte artık meteoroloji flâmaları sallanmıyor ve herkes hava durumunu radyo ve televizyonlardan öğreniyordu.

Eski günlerde böyle güzel bir havada sallanan flâmanın rengi hiç kuşkusuz beyaz olurdu. Harika bir hava vardı, ağaçların ve çiçeklerin kokuları, maskeli adamın burnuna kadar geliyordu. Bulunduğu yerden aşağıya doğru uzanan meyilli çim alan, Pine Sokağı'na kadar uzanıyordu. Jüri, on günden beri çalışmasını sürdürüyordu ve Mayıs ayının ortalarında, hava sıcaklığı gittikçe artarken, Dixon Bell'i de karar çıkıncaya kadar hücresine götürmüşlerdi. Mahkemeyi izleyenlerden bin kişi, belki de daha fazlası, bellerine taktıkları telefon ihbar cihazlarıyla dolaşıyor, jürinin haberini bekliyorlardı. Rick Beanblossom da cihazının pilini kontrol etti, jürinin kararını kaçırmak istemiyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve Wakefield olayını düşünmeye başladı.

Harlan Wakefield'in annesiyle babası, oğullarının ne şekilde öldüğünü bildiklerini inkâr etmişlerdi. Savcı-

lık yeni bir araştırma başlatmış, Keenan Wakefield de tekrar tedaviye alınmıştı. Rick Beanblossom, on iki yaşındaki bir çocuğun, kaza ile öldürdüğü kardeşinin cesedini nehrin sularına atarken ne halde olabileceğini düşündü. Korkunç bir şeydi bu. Zekâ düzeyi çok yüksek olan bu çocuk, o zaman acaba neler hissetmişti? Onların hikâyesini ayrıntılı olarak yazmış ve Andrea Labore da bu olayı ekranda anlatmıştı.

Rick, Andrea'yı bir gün almış ve cesedin suya atıldığı nehir kenarına götürmüştü. Genç ve güzel kadın, buradan canlı yayın yapmış ve hikâyenin büyük bir kısmını oradan seslendirip Rick'in yaptığı bir çalışmayla herkesin takdirini kazanmıştı. Bunu yapmakla, sunuculuk koltuğunu da garanti etmiş oluyordu. Rick Beanblossom, çalışma kendisine ait olduğu halde, hiç sesini çıkarmamış ve perde arkasında kalmayı yeğlemişti.

Wakefield olayının peşine düştüğünde, komadan çıkalı henüz bir hafta olmuştu. Olayın halka duyurulmasından bir hafta sonra New York'daki yayıncıdan mektup almış ve o hafta, Andrea da onu yemeğe davet etmişti. Kendisini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Ama Harlan Wakefield'in üzücü ölümünü kaleme alıp hikâyeyi tamamladıktan sonra, Clancy Communications şirketine bir de istifa mektubu yazdı.

Sel felâketini düşündü. Nehir, korkunç gücünü herkese bir kez daha göstermiş ve Rick Beanblossom da, sel sularını engellemek için yapılan bentte çalışırken, yeni ve sevindirici bir şey öğrenmişti. Kasabasının halkı onu, meraklı bakışlarla ve fısıltılarla rahatsız etmeden kabul etmiş ve mutlu kılmıştı artık. Bir zamanlar ona ifadesiz gözlerle bakarken şimdi gülümsüyorlardı. Andrea ona, insanların kırk yıldır kendisine gülümsediklerini, fakat onun, bunu göremeyecek kadar kör ve aptal olduğunu söylemişti.

Rick Beanblossom, enjeksiyon kutusunu çöpe atmış ve porno film kasetlerini parçalayıp yok etmişti. Bir ev almayı planlıyordu. Büyüdüğü bu küçük kasabayı Andrea'ya gösterip onu çocukluğunun sokaklarında dolaştırırken ne kadar büyük bir zevk aldığını unutamıyordu. Burası, artık her geçen gün biraz daha genişleyip büyüyen bir sayfiye kenti olmuştu. Rick'in mahalle arkadaşlarından Vietnam'a gidenlerin sayısı altıydı ve kendisiyle beraber yedi kişi oluyorlardı. Bunlardan yalnızca dördü geri dönmüş ve bu dört kişiden biri bacağını, diğeri de yüzünü kaybetmişti.

Bölge sürekli bir gelişme halindeydi ve durmadan yeni binalar inşa ediliyordu. South Hill'deki eski evlerden bazıları, küçük oteller ya da pansiyonlar haline getirilmişlerdi. Rick de eski, Viktorya tarzı evlerden birini alıp yenileyebilirdi. Çocukluğunu geçirdiği bu yere dönme zamanı gelmişti artık. Onu kabul etmişlerdi ve burada mutlu olacağına inanıyordu.

Mahkeme binasının çimle kaplı ön tarafında, iki çam ağacının altında, İç Savaş'ta ölen kasabada yaşamış askerlerin anısına dikilmiş bir anıt vardı. Rick Beanblossom, kalkıp anıtın yanına gitti ve granit levhasına baktı. Levhada, o günün piyade askerlerinden biri, elinde süngülü tüfeğiyle yürümekteydi. Elini cebine attı ve New York'dan gelmiş olan mektubu bir kez daha çıkarıp, tekrar büyük bir zevkle okudu.

E. P. DUTTON
2, Park Avenue, New York, N.Y. 10016

Sevgili Rick,

İlk roman olarak çok güzel bir başlangıç. Güzel yazıyorsun ve güçlü bir kalemin var. Bu, tarihimizde trajik bir dönemdi. Savaşın dehşeti ve fiziksel ve manevi yaralarıyla yaşa-

mak zorunda kalan askerlerin canlı tasvirleri insanı duygulandırıyor. Bu kitabı okurken, senin bir savaş gazisi olduğunu hemen anladım. Romanı yazarken, tüm kalbini ve cesaretini kullanmışsın. Sanırım çok iyi satan bir kitap olacak. Seni temsil eden biri var mı? Olsun ya da olmasın, senden haber bekliyorum.

Hilary Avery
Editör

Temelini 1968 yılının oluşturduğu romanını beş yıllık bir çalışma sonunda bitirebilmişti. Romanın kahramanları, küçük bir kasaba lisesinden aynı yıl mezun olan dört delikanlıydı. Bunların her biri, değişik yönlere gitmiş ve farklı yaşam tarzları seçmişlerdi. Batıya giden yol Haight-Ashbury'de bitmiş, doğuya giden delikanlının yolu Chicago'nun kanlı sokaklarında son bulmuştu. Üçüncü kahraman, askerden kaçmak için Kanada'ya giderken, güney yolunu seçen kahraman da çok uzaklara, güneydoğu yoluyla Vietnam'a gidiyordu.

Rick Beanblossom mektubu katladı ve zarfına yerleştirip tekrar cebine koydu. Romanı yayımlanana kadar, onu belki yüz kez daha okuyacaktı. Rüyası gerçekleşmişti ve çok mutluydu.

Otopsi

CESEDİN soğuması için beklemişlerdi ve daha şimdiden bir araştırmadan söz ediliyordu. Fotoğraflar, ceset daha elektrikli sandalyeden kaldırılmadan önce çekilmişti. Görevli, elektrotları çekti, yanmış et ve kemik kokusuna ancak birkaç saniye dayanabileceğini anlayınca hemen dışarıya kaçtı. Meteoroloji uzmanı, ölüm odasında bir süre yalnız kaldı.

Bir saat kadar sonra gelen dört görevli, cesedi elektrikli sandalyeden ayırıp götürmek için içeriye girdiklerinde beyaz köpükle kaplanmış, kömüre dönüşmüş bir cesetle karşılaştılar. Ceset tamamen katılaşmıştı. Onu, oturur vaziyette sandalyeden kaldırıp, aynı şekilde, bacakları kıvrılmış olarak bir sedyeye uzattılar ve sonra köpükle yapışkan hale gelmiş bacakları açıp uzatmak için uzunca bir süre uğraşmak zorunda kaldılar. Yüzlerinde maske olduğu halde mideleri bulanmıştı. İyice katılaşmış cesedi, kol ve bacakları açık olarak sedyeye yatırıp bağlayabilecekleri için kırk dakika kadar uğraşmaları gerekti. Sonunda onu bir tekerlekli sedyeye koyup, morgun ambulansına yerleştirdiler ve St. Paul'deki Ramsey Morgu'na götürdüler.

Meteoroloji uzmanının yanmış cesedi bir mermer masaya yatırılıp, üzerindeki kömürleşmiş elbise parçaları kesilerek çıkarıldı, yüzündeki yanmış et ve deri parçaları bir neşter ve cımbızla iyice temizlendi ve bir aya-

ğının baş parmağına etiket takıldı. Sonra cesedin şişmiş başını plastik bir torbayla örttüler ve üzerini beyaz bir örtüyle kapattılar. Tüm bu çalışmalar tamamlandıktan sonra, tekerlekli sedye, on cesedin bulunduğu soğuk odaya itildi ve odanın kapısı kapatıldı.

Ertesi günü onun cesedini, askeri üniformasını giymiş Freddie'nin beklediği steril otopsi odasına götürdüler. Freddie, otopsiye başlamadan önce asistanlarıyla şakalaşmayı adet edinmişti. Bu kez de, "Bu adam iyice beyazlaşmış, ışıkları söndürün bakalım, parlayacak mı?" diyerek bir kahkaha attı. Asistanları da onunla beraber güldüler.

Cesedin, idamdan önce saçları kesilmiş olan başı yanmış ve kıpkırmızı olmuştu. Yüzü, normal bir insanın bakamayacağı kadar korkunç yanıklar içindeydi. Freddie, başını iki yana salladı ve, "Hay Allah! Dixon, sana ne yaptılar böyle?" diye söylendi. Asistanlar da yüzlerini buruşturmuş ve başlarını sallayarak onu doğrulamışlardı. Carl isimli asistan, "Bu manzaradan sonra eyalette uzun süre ölüm cezası verileceğini sanmıyorum" dedi.

Freddie, cesedin yanmış yüzüne bakıp, tekrar başını iki yana salladı ve, "Bu adamı severdim, biliyor musunuz?" dedi. "Onun bu şekilde öleceği aklımın ucundan bile geçmezdi doğrusu." Sustu ve bir orkestra şefi gibi ellerini hafifçe havaya kaldırıp, "Haydi bakalım, çocuklar,"diye devam etti. "İşimize bakalım artık. Şunun karnını iyice bir açıp, içinde neler var neler yok bir görelim bakalım."

Cesedin göğsünü, göbeğinden omuzlarına doğru, büyük bir Y harfi şeklinde açtılar ve Freddie, "Hey, şuna bakın, bu adamın kalbi de varmış" diyerek bir kahkaha attı. Diğerleri de gülerken, bir asistan, "Ne o?

Yoksa kalp yerine bir barometre bulacağını mı sanıyordun?" dedi.

"Bu işi çabuk bitirmezsek, burada bulutlar oluşup üzerimize yağmur yağabilir çocuklar, biraz hareket edin bakalım."

Bir süre güldükten sonra kendilerini toparlayıp cesedin üzerine eğildiler ve çalışmaya başladılar. Freddie, "Yargıç Polack bu zavallıyı ölüme mahkûm ederken ne demişti, hatırlıyor musunuz? Bakın, şöyle dedi:

'Minnesota halkı sen buraya gelinceye kadar rahat bir yaşam sürmekteydi. Sen bu yaşam barışını bozdun. İnsanları öldürdün İnsanlığa, eyalete, barış ve yaşam denen büyük değerlere karşı en büyük suçu işlemekten ölüme mahkûm oldun. Jürinin bu kararını onaylıyorum ve gereğinin yapılmasını ilgililere bırakıyorum. Ekim ayının son gününün son dakikasında elektrikli sandalyede ölüm cezasına çarptırıldın Dixon Graham Bell. Tanrı günahlarını affetsin ve bizleri de korusun."

Freddie bunları söyledikten sonra omuzlarını silkti ve, "Haydi sallanmayın," diye devam etti. "Kafatasını açalım da bakalım neler varmış."

"Kafatasını neden açıyoruz ki?"

Freddie, bunu soran asistanına baktı ve, "Çünkü, beynini çıkarmamız gerekiyor," dedi. "Beyni, bir eriyik içinde, sertleşinceye kadar, yani yaklaşık üç hafta kadar tutacağız. Sonra da sertleşen bu beyni kesip, bu zavallı adamın derdinin ne olduğunu anlamaya çalışacağız, tamam mı?"

Ucunda disk şeklinde tırtıllı bir kesici bulunan elektrikli alet, cesedin kafasında kısa zamanda büyük bir kapak açmış ve beyni, gözlerinin önüne sermişti. "Hey, şuna bakın, adeta pişmiş ve katılaşmış." Carl, parmağıyla siyah bir gölgeyi gösterdi ve, "Nedir bu?" diye sordu. "Kömürleşmiş mi yoksa?"

Freddie, "Kan pıhtısı" diye cevap verdi. "Şimdi şöyle durun da oraya girmeye çalışayım." Eline yeni bir çift lastik eldiven giyip, parmaklarını kafatasının içine daldırdı ve beyni tuttu. Sonra parmaklarını beynin çevresine iyice sardı ve çekip, beyni dışarıya çıkardı. Şaka yapmadan duramıyordu koca doktor. Bu kez de, muzip bir ifadeyle asistanlarına baktı ve, "Ne dersiniz?" diye sordu. "Bu beyni sıksam acaba bize bir hava tahmini yapar mı?"

Doktor ve asistanları yine kahkahalarla gülüyorlardı ki, meteoroloji uzmanı birden yattığı masada doğrulup oturdu ve Freddie'nin boğazına sarılıp, "Onu yerine koy! Beynimi yerine koy!" diye bağırmaya başladı.

Adliye doktoru Freddie, elinde beyinle birlikte çığlıklar atarak oradan kaçarken, iki asistanı da gözleri yuvalarından fırlamış bir halde onu izlediler. Meteoroloji uzmanı, masada oturmuş onların arkasından, "Getirin onu! Onu bana geri verin!" diye bağırıp duruyordu.

* * *

Birden elektrikli sürgünün açıldığı duyuldu ve şerif yardımcısı çelik kapıyı açıp hücreye girdi. Dixon Bell, yatağının kenarına oturmuş, başını elleri arasına almıştı. "Bana beynimi, aklımı geri verin!" diye bağırıp ağlıyordu.

"Neyin var Dixon?"

Dixon Bell başını kaldırıp ona baktı ve gözyaşlarını sildi. Sonra pencereden gecenin karanlığına bakıp, sağanak yağmuru gördü. Yağmur damlalarının arasından görünen şey, yalnızca kayalıklara doğru uzanan High Köprüsü'nün ışıklarıydı. Hava soğumuş gibiydi. Bir süre düşündü ve kendini toparlayıp tekrar şerif yardımcı-

sına baktı. "Bir kâbus gördüm," diye mırıldandı. "Korkunç bir kâbustu. Merak etme, şimdi iyiyim."

"Emin misin? İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Dediğim gibi yalnızca bir kâbus gördüm. Hiçbir şey istemiyorum."

"Neyse, ben zaten gelip seni uyandıracaktım. Jüri kararını vermiş Dixon."

Üçüncü Kitap

Tur

AMERİKAN edebiyatı, Hollywood filmleri, hatta pek çok gazete, idama mahkûm olan suçluları bir mazlum, zavallı, hatta şehit gibi göstermekten nedense hoşlanırlar. Yıllar geçtikçe işlenen suçların büyüklüğü, dehşeti ve ortama saldığı korkular yavaş yavaş unutulmaya başlanır ve verilen ceza büyük bir hikâye konusu olarak ortaya çıkar. Suçlu, bir yerde kurban olur. Dixon Graham Bell için de aynı şey oldu. Yedi cinayetten suçlu bulunup ölüme mahkûm edildiğinde, mahkeme salonunda bir şok dalgası oluştu.

Temyize gidildi, fakat Minnesota Yüksek Mahkemesi de Dixon Bell'in suçlu olduğunu ve idam cezasını onayladı. Minneapolis'deki Federal Bölge Mahkemesi davayı yeniden ele alıp gözden geçirme isteğini reddetti. Stacy Dvorchak'ın son umudu, Amerika Birleşik Devletleri Anayasa Mahkemesi'ydi. Ülkenin en yüksek mahkemesinin dokuz yargıcının davayı ele alması bekleniyordu. Onlar da davanın yeniden görülmesini reddettikleri takdirde, Dixon Graham Bell'in ölüm cezası Minnesota Valisi tarafından onaylanacak ve idam tarihi belirlenecekti.

İşte bu durumda Dixon Bell'in aldığı ceza, medya için yılın haberi oluyordu. Clancy Communications şirketi, Sky High Haber Merkezi adına Minneapolis yöne-

timinden, idam onaylandığı takdirde görüntülemek için izin talep etmişti. Canlı yayın izni verilmezse idam olayını kamerayla görüntülemek ve çekilen filmi akşam haberlerinde göstermek istiyordu. Taleplerinde, Dixon Bell'in kendi elemanları olduğunu ve isteklerinin bu nedenle kabul edilmesi gerektiğini belirtmişlerdi. Kanal 7, ünlü meteoroloji uzmanını tekrar ekrana çıkarmak için elinden geleni yapmaktaydı.

* * *

Rick Beanblossom, idam mahkûmları bölümünü medyaya göstermek için bir tur düzenleyen cezaevi müdürü Oliver J. Johnson'un arkasından yürüyordu. Ziyaret sırasında fotoğraf makinesi ve kameralara izin verilmemişti. Rick, televizyon için çalışmıyordu artık ama, hikâyenin sonunu merak ediyordu ve Minnesota'daki aylık bir dergiye bu konuda bir yazı için söz vermişti.

Cezaevi müdürü, medya mensuplarına turdan önce, "Elektrik sandalyesi kavramı, Thomas Alva Edison'dan gelmiştir," diye konuştu. "Bu mucit, 1880'lerde, elektriğin gücünü göstermek için ülkenin belirli bölgelerine bir elektrikli sandalye gönderdi. Deneme için sandalyeye birkaç köpek, kedi ve hatta bir maymun bağlandı ve öldürüldü. Işık veren ampulden sonra, en eski elektrikli aletin, bu elektrikli sandalye olduğunu söyleyebiliriz. Elektrikli sandalyede idam edilen ilk mahkûm, 1890'da New York Auburun Hapishanesi'nde yatan bir suçlu oldu. Bu şekilde idam edilen ilk kadın da 1899'da Sing Sing'de öldü. Elektrikli sandalyede idam edilen en genç suçlu, on bir yaşında bir kızı öldüren on dört yaşındaki bir erkek çocuktu. Bu idam, Güney Carolina'da 1944 yılında gerçekleştirildi."

Rick bir ara dayanamadı ve, "Müdür bey" dedi.

"İdam cezasının doğru bir ceza olduğuna inanıyor musunuz?"

Gür saçları kırlaşmış, uzun boylu ve sportmen bir yapıya sahip olan müdür Oliver J. Johnson, yumuşak bir yüze sahipti. Üzerinde gri ve iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan güzel bir takım vardı. Soruyu duyunca, Rick'e baktı ve, "Bu görevi aldığımda, gerekenleri yapacağıma dair yemin ettim." dedi. "Onun için bu görevi de hiçbir şey sormadan yerine getirmek zorundayım."

Rick istediği cevabı alamamıştı, ancak sorusunu tekrarlamadı ve susmayı yeğledi. Müdür önde, medya mensupları onun arkasında, A-Batı Holü'ne geldiler. Koridorda, sınıflarından çıkmış öğrencilere benzeyen bir tutuklu kalabalığı vardı ve etraf oldukça gürültülüydü. Fakat gazeteciler, birden başlarını kaldırıp büyük çelik kapının üstündeki siyah bir işarete baktılar ve seslerini kestiler. Dikkatle baktıkları levhada, "Ölüm Hücresi" yazıyordu. Müdür Johnson, elini kaldırdı ve, "Minnesota'da şimdiye kadar yalnızca bir mahkûm ölüm cezası aldı," dedi. "Onun için bu bölümü şimdiye kadar en azılı katillerin, seri cinayetler işleyenlerin, psikopat saldırganların, kadın ve çocukları öldürenlerin kapatılmaları için kullandık. Bu bölmeye girmek istemeyenler, burada bekleyebilirler. Ziyaretimiz yalnızca birkaç dakika sürecek ve mahkûmlarla konuşmak yasak. İçerde soru sormak da yok, tamam mı?"

Kimse sesini çıkarmayınca, grup, çelik kapıdan geçti ve demir parmaklıklı bir kapının önünde durdu. Demir parmaklığın gerisinde, yine başka bir demir parmaklıklı kapı görünüyordu. Öndeki demir parmaklığın sürgülü olarak açılmasından sonra müdür ve on kişi kadar olan gazeteciler, küçük bir bekleme yerine sıkıştılar. Arkalarındaki demir parmaklık kapanmış, herkes ilerisini görebilmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Birkaç saniye

sonra, ikinci parmaklık açıldı ve ölüm hücresine girdiler.

Müdür Johnson, tekrar ellerini kaldırdı ve, "Hem sizin ve hem de mahkûmların emniyetleri açısından bundan ileriye geçemezsiniz," dedi.

Rick Beanblossom, arkadaşlarının önüne geçti ve holün ilerisine baktı. Her taraf tertemizdi ve içeride büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu. Koridorun üzerindeki hücreler kapalı ve kilitliydi. Duvardaki televizyon kapalıydı. Koridorun bir duvarında, sırtlarını dayamış üniformalı muhafızlar görülüyordu. Karşılarında ise birkaç hücrenin parmaklıklarından dışarıya doğru bazı eller uzanmıştı ve bazılarından da sigara dumanları çıkıyordu. Burası, dışarıdaki gürültülü koridorlardan sonra çok sessiz geliyordu insana. Mahkûmlardan birinin fırlattığı bir sigara izmariti, havada uçarak geldi ve müdür Johnson'un ayakları dibine düştü. Rick, Dixon Bell'i görememişti.

Müdür Johnson, "Burada mahkûmlara çok iyi davranırız," dedi ve gülümsedi. "İçinizde hafta sonunu burada geçirmek isteyen varsa, birkaç yerimiz boş, size verebilirim."

Gazetecilerin birkaçının sinirli bir biçimde güldükleri görüldü. Tam o sırada, hücrelerin bulunduğu bölüm sonlarından, insanın kanını donduran garip ve canhıraş bir bağırma duyuldu. Gazetecilerden bazıları korkuyla geriye çekilirken, müdür Johnson gözlerini açtı ve irkildi.

"Tamam arkadaşlar, artık çıkalım buradan."

Medya mensupları, ölüm hücresinden çıkmanın verdiği rahatlıkla içlerini çekip derin soluk aldılar. Rick Beanblossom, birkaç kez Dixon Bell'i ziyaret için buraya gelmiş olmasına karşın onun bu korkunç yerde bir hücrede bulunduğuna inanmak istemiyordu.

Müdür Johnson, "Florida ve Louisina'da yıllardan beri kullanılan elektrikli sandalye idam yöntemini kullanıyoruz ama..." dedi. "Bu yöntemi daha acısız bir hale getirip geliştirdik sanıyorum. Sistemi daha iyi işletmek için epey çalışma yapıldı ve bunda başarılı da olundu. Bunun için Florida ve Louisiana'dan birkaç uzman da getirttik ve onlardan yararlandık."

Pioneer Press'in eski elemanlarından biri olan Redd Battlemore Rick'e yaklaştı ve, "Desene biz de Florida ve Louisiana gibi olacağız," diye fısıldadı. "Ne mutlu bizlere!"

Bir süre sonra bir çıkış kapısının önünde durduklarında müdür Johnson, "Şimdi cezaevi bahçesinden geçip atölyelerin bulunduğu bölüme gideceğiz," diye konuştu. "İdam odasının bulunduğu bina da orada inşa ediliyor ve yüzde doksanı tamamlanmış durumda. Burada cezaevi inşaatlarının çok pahalıya mal olduğunu da sizlere söylemek isterim. Vatandaşlar suçluların sağlam yerlerde tutulmasını istiyorlarsa, bunun pahalıya mal olduğunu bilmek durumundadırlar ve bunu da onlara sizler anlatacaksınız tabii."

Stillwater Cezaevi, yaklaşık olarak 1910 yılında inşa edilmiş eski bir kale şeklindeydi. Yüksek tuğla duvarların yedi tane gözetleme kulesinden kontrol edildiği binada, bin dört yüz mahkûm tutulabiliyordu. Nisan güneşinin ısıttığı avluya çıktıklarında, Rick Beanblossom, not defterini çıkarıp bir şeyler karaladı. Hapishane avlusu asfalt kaplıydı ve on gün kadar önce kar yağdığından, güneşli havaya hasret kalmış mahkûmlar, ziyaretçilere aldırmadan kendi aralarında gruplaşıp konuşuyor, yanyana yürüyüş yapıyor, cezaevi deyimiyle volta atıyorlardı. İçlerinden bazıları, Johnson'u saygıyla selâmlayıp onun elini sıktılar. Bazıları da ellerindeki kâğıtları, ya da doldurulmuş formları ona uzatıyor ve gere-

keni yapmasını rica ediyorlardı. Müdür, her birine gülümseyerek başını sallıyor ve merak etmemelerini söyleyip, onları mutlu ediyordu.

Bahçenin sonuna geldiklerinde müdür, Rick'e döndü ve, "Şuradaki kısa boylu, şişman mahkûmu görüyor musun?" dedi. "O adam 1967'den beri burada." Rick, kirli bir tişört ve blucin pantolon giymiş dolaşan saçsız adama baktı ve başını salladı. Müdür, "Bu adam, göründüğü kadar yumuşak değildir," diye devam etti. "Ülkenin her yerinde suç işlemiş ve şimdiye kadar kaç kadını öldürdüğünü de hiç kimse bilmiyor."

Rick, "Stillwater'da en uzun kalmış mahkûm kimdir?" diye sordu.

1952'de gelmiş bir mahkûm var, hâlâ da burada. Ayrıca, şu anda temizlik işçisi olarak çalışan bir eski mahkûm bulunuyor, o da yirmi beş yıl yatmış. Haa, unutmadan söyleyeyim, senin romanından aldım, büromda duruyor. Gitmeden önce onu benim için imzalarsan sevinirim."

"Tabii, memnuniyetle."

"Kitabın satışı ne alemde? İyi gidiyor mu bari?"

"Şey, New York Times'in en çok satanlar listesine giremedi ama, eleştiriler çok iyi. Yayıncım yeni bir roman istiyor."

İdam odasının bulunduğu bina, müdürün deyimiyle Ölüm Evi, cezaevinin Stagecoach Trail'e (Posta Arabası Yolu) paralel uzanan batı duvarının hemen alt kısmına inşa edilmişti. Ahşap atölyesinin yanında ve elektrik atölyesinin hemen arkasındaydı. Rick, çocukluğunda, Stagecoach Trail'de bisikletiyle gezdiği günleri hatırladı. O zamanlar buralara geldiğinde durur, dikenli teller ve gözetleme kuleleriyle donatılmış bu yüksek duvarlara bakardı.

Bir süre sonra, Ölüm Evi'ne girdiler. Önünde dur-

dukları, hücre hapishanede gördükleri diğer hücrelerin hepsinden küçüktü. Müdür Johnson, "Valinin ölüm cezasını onaylamasından sonra polis müdürü ve yargıç bir araya gelip, idam tarihini kararlaştırırlar," diye sürdürdü konuşmasını. "İdam mahkûmu, idam tarihinden üç hafta önce buraya getirilecek ve bu tecrit hücresine yerleştirilecektir. Mahkûm, idam gününe kadar burada kalmak zorundadır ve hiçbir zaman dışarıya çıkamaz. Bunun nedeni de kendisini ruhsal ve bedensel olarak idama hazırlamasıdır. İdamdan üç saat önce kendisine son yemeği verilecektir. Söylediklerine göre, idam mahkûmları her zaman, çocukluklarında sevdikleri yemekleri isterlermiş. Dixon Bell de güneyli olduğu için o bölgenin özel yemeklerinden isteyebilir. Buna hazırız, aşçımız bunu yapabileceğini söyledi. Hiç de iç açıcı bir durum değil, değil mi?" Bunu söylerken dudaklarını büzmüş, yüzünü buruşturmuştu.

Rick Beanblossom, birkaç adım ilerleyip hücreye girdi ve bu küçücük dört duvar arasını gözden geçirdi. İçeride, insanın en önemli ihtiyaçlarını karşılayabilecek eşya vardı yalnızca.

Müdür, "Yemekten sonra, idamdan yaklaşık iki saat önce, mahkûmun saçları traş edilir ve çıplak başına, elektrik ceryanını iletecek bir koloit (jelâtin) sürülür" diye devam etti. "Saçlarla birlikte kaşları da traş ediliyor tabii. Saç ve kaş kılları, elektriği iyi iletmez ve yanarlar. İdam odasında yangın çıkması istenmediğinden, mahkûma pamuklu elbise giydirilir."

O sırada gardiyanlardan biri, elinde eski işkence aletlerine benzeyen bir aletle gelip bunu müdüre uzattı. Johnson, "Evet, bu gördüğünüz alet bir tür kelepçe olup, buraya gelirken mahkûmun bileklerine takılır" dedi. "Gördüğünüz gibi, üst tarafında vidalar var ve mahkûm, istenmeyen bir hareket yaptığı takdirde, bu vida-

lar sıkılır ancak çok sıkılırsa mahkûmun bileklerini hemen kırar." Elindeki kelepçeyi, yakından görmeleri için gazetecilere uzattı.

Kısa bir koridordan yürüdükten sonra kapısı açık, küçük bir odanın önüne geldiler. Sky High haber merkezindeki ses odalarına benzeyen bu odanın önünde duran müdür, "İşte, idam odası burasıdır," diye konuştu. "Çelik kapı içerden kilitlenir ve onu yalnızca cellât açabilir. İdamı gerçekleştirecek olan cellât, başını tamamen kapayan bir başlık giyer. Bu, onun güvenliği içindir. Burada, voltmetre, ampermetre ve kontrol paneli vardır. Gördüğünüz gibi, bir kırmızı ve bir de yeşil şalter bulunuyor. Sarı ışık sönüp yeşil ışık yandığında, cellât, yeşil şalteri açar. Bu şalter, elektrik akımını devre kesicilere geçirmektedir. Kırmızı ışık yanıp işareti verince, cellât kırmızı şalteri açar ve akım, devre kesicilerin kutusundan çıkıp mahkûma ulaşır."

CNN muhabiri dayanamadı ve, "Cellat kim?" diye sordu.

Müdür Johnson, başını iki yana salladı ve, "Bunu henüz bilmiyoruz" diye cevap verdi. "Cezaevi çalışanları içinden bir gönüllü bulacağımızı umut ediyoruz. Bulamazsak, dışarıda arayacağız tabii. Gerekirse, eyalet dışından da getirtebiliriz sanıyorum. Fakat cellâdın kimliğini ben ve yardımcımdan başka hiç kimse bilmeyecektir."

Rick elindeki not defterine bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırıp müdüre baktı ve, "Müdür Bey," dedi. "Bir insanı öldürmek için kullanılan elektrik gücü nedir, söyleyebilir misiniz acaba?"

Müdür, başını hafifçe yana eğdi ve, "İdamdan hemen önce, şehir ceryanı yerine, cezaevimizin jeneratörü devreye girecek ve tüm gücünü verecektir. O sırada cezaevinin ışıkları hafifçe kararacak, yani voltaj epey dü-

şecek" diye cevap verdi. "İşte, size bunu söyleyebilirim."

"Benim soruma cevap olmadı ama bu."

"Pekalâ, daha açık istiyorsanız, ilk verilen akımın iki bin volt olacağını açıklayabilirim size. Bu güçte beyin hemen ölecektir. Daha sonra, elektrik gücü, vücut yanmasın diye önce bin, daha sonra da beş yüz volta düşürülür. Ardından tekrar bin ve iki bine çıkarılır ve böylece bir dakikalık ilk devir tamamlanır. Bir dakika bitince, aynı işlem bir kez daha tekrarlanır. Her şey iki dakikada biter ve tüm çalışma otomatiktir. Cellâtın görevi, yalnızca şalterleri açıp kapamaktır. Yanlış bir şey olduğunda cellât benden aldığı bir işaretle otomatik süreci kesip el kumandasına geçebilir."

Medya mensupları, bunları dinleyip cellâtın kumanda odasını gördükten sonra ikinci çelik kapıdan geçtiler ve idam odasında duran elektrikli sandalyeyi gördüler. Siyah bir kauçuk halı üzerine oturtulmuş olan elektrikli sandalye, kalın meşe ağacından yapılmış ve iyice cilalanmıştı. Sandalyenin arkalığı üzerinde, ayarlanabilir bir baş dayama yeri vardı. Bu baş dayama yerinden aşağıya doğru deri bir kayış sarkmaktaydı. Sandalyenin kalın, kol dayama yerlerine ve ayaklarına delikler açılmıştı ve buralara da başka kayışların takılacağı belli oluyordu. Sandalyenin bulunduğu oda henüz tamamlanmamış olup, toz içindeydi ve birkaç kişi içeride çalışıyordu.

Müdür, "Bu çalışanlar dışarıdan geldiler" diye açıkladı. "Bizim ağaç atölyesinde çalışan mahkûmlar, bunu yapmak istemediler ve sandalye, eyalet dışındaki bir firma tarafından yapıldı. Sandalye, şu anda, henüz elektrik donanımına sahip değil tabii. Elektrik akımı, mahkûmun önce başına, oradan da sağ ayağına geçecektir. Bakın göstereyim size," Böyle diyerek, yine işkence aletine benzer metal bir miğferi eline aldı. "Bu, mahkû-

mun başına bağlanacak başlıktır ve bir kabloyla cellâtın odasına bağlı olacaktır. Başlığın şu kısmı, gördüğünüz gibi bakırla kaplanmıştır ve içindeki tellerin üzerinde de bir tuz eriyiğine batırılmış, bildiğimiz bir deniz süngeri vardır. Bu ıslak sünger başlığın altında, mahkûmun başının tam üzerinde duracaktır. İşte, iki bin voltluk elektrik akımı buradan geçip mahkûmun kafatasına ulaşır. Her şey, akımı süratle geçirecek şekilde tasarlanmıştır. Baştaki saç ve kaş gibi yanıcı maddeler, daha önce söylediğim gibi kesilir."

Gazetecilerden biri, "Onu bu elektrikli sandalyeye kim bağlıyor?" diye sorunca, müdür ona döndü ve, "Bunu, bu iş için ayrılmış özel bir görevli ekibi yapar," diye cevap verdi. "Bir elektrik uzmanı, elektrotları mahkûmun başındaki metal başlığa ve sağ bacağına bağlar ve benden işareti alınca, sandalyenin arkasında gördüğünüz şu şalteri kapatır. Bu, jeneratörlere giden şalterdir ve aynı zamanda cellât odasındaki ışıkları kontrol eder."

Müdür açıklamalarını sürdürürken, Rick Beanblossom yavaşça sandalyeye yaklaştı ve oturuverdi. Müdür Johnson, "Şu duvara Vali Ellefson'un bürosuna bağlı bir telefon konacak," diye devam etti. Rick'in, elektrikli sandalyeye oturduğunun farkında değildi. "İşte bayanlar, baylar, sizlere söyleyeceklerim ve göstereceklerim şimdilik bu kadar," derken döndü ve sandalyede oturan Rick'i görünce birden irkildi. "Hay Allah! Orada ne yapıyorsunuz, Mr. Beanblossom? Hiç de rahat bir koltuk değildir o."

Rick, onu duymamış gibi oturduğu yerden eğilip döşemede duran metal başlığı aldı, kafasına geçirdi ve bir süre hareketsiz, öylece durdu. Sonra bir elektrik şirketinin, çocukluğunda, televizyonlarda yaptığı reklâmın

şarkısını mırıldanmaya başladı. "NSP'de elektrik çok ucuzdur, haydi NSP'ye gelin!"

Espri yapıp gruptaki arkadaşlarını güldürmeyi amaçlıyordu belki ama, o sırada kimsenin gülecek hali yoktu. Cezaevi müdürü Oliver J. Johnson, görev yerinde şimdiye kadar bu kadar komik bir olay görmemişti herhalde, ancak o da hiç gülmedi ve başını tekrar diğerlerine çevirip, "Bir espri de ben yapayım bari," diyerek güldü. "Buradan ayrılmadan önce bir rektum kontrolundan geçmelisiniz. İçinizde altına kaçırmış olanlar olabilir."

Ölüm Hücresi

CEZAEVİ numarası 137389 olan Dixon Bell, gazeteci grubu hücrelerin bulunduğu koridordan geçerken, hücresinin en dip ve karanlık köşesine çekilmiş ve görünmemek için elinden geleni yapmıştı. Temyiz davaları iki yıldan beri sürüyor ve o da Stillwater'daki Minnesota Cezaevi'nde sabırsızlıkla bekliyor, sonunu düşünüyordu. Burası, nehrin batı yakasında kurulmuştu ve Rick Beanblossom'un memleketiydi. Çevre, yüksek kayalar, tepeler ve ormanlarla doluydu. Tepelerden birinde, restore edilmiş eski bir mahkeme binası vardı. Cezaevi, kasabanın güneyine doğru giden 95 numaralı otoyolun biraz dışındaydı ve St. Croix Vadisi'nin harika manzarası buradan çok iyi görünüyordu.

Ancak hücresindeki yalnız yaşam onu çok sıkıyordu ve zamanının büyük çoğunluğunu uyuyarak geçirmek zorundaydı. Saçları seyrelmiş ve kırlaşmağa başlamıştı. Son günlerde tartılmış ve on beş kilo zayıfladığını görmüştü. Birkaç gün önce, televizyon haberlerinde Ölüm Evi'nin tamamlanmak üzere olduğunu söylemişlerdi.

Bazı günler, eline kâğıt kalem alıyor ve hücresine getirilen mektuplara cevap yazıyordu. Gelen mektuplar ve onun yazdığı cevaplar, kuşkusuz, hapishane yönetimince kontrol edilmekteydi. Mektuplardan bazıları onu destekliyor, bazıları da ondan nefret eden insanlardan

geliyordu. Bazılarını okurken, yazanı bulup öldürebileceğini düşünüyor, bazılarında da gözyaşlarını tutamıyordu.

Stillwater Hapishanesi'nde mahkûmlarda, diğer hapishanelerde olduğu gibi aynı örnek, pijama tipi giysi giyme zorunluğu yoktu ve her mahkûm, sanki dışarıda yaşıyormuş gibi istediğini giyebiliyordu. Yalnızca, herkesin ayakkabı topuklarına, kaçarlarsa izlenmeleri kolay olsun diye V harfi şeklinde yarıklar açılmıştı.

Burada kaldığı iki yıl içinde, büyük çoğunluğu genç ve dost görünen gardiyan, ya da koruma polislerinin silah taşıdıklarını hiç görmemişti. Bu gardiyanlar, elli beş yaşına bastıklarında emeklilik hakkını elde ediyor ve çoğu da emekliliğini isteyip ayrılıyordu. Stillwater, bir erkek hapishanesi olmasına karşın, burada birkaç da kadın gardiyan vardı ve içlerindeki Carol isimli genç bir kadın, Dixon Bell'in çok hoşuna gidiyordu. Bu kadın gardiyan da, erkek meslekdaşları gibi, bir süre sonra Dixon Bell'e yaklaşmaya ve ona dostça davranmaya başlamıştı.

Hapishanenin eğitim sistemi adeta bir lise eğitimine benziyor ve okuma yazma bilmeyenlere de okuma yazma öğretiliyordu. Ayrıca, isteyenler dışarıdan, Minnesota Üniversitesi'nin derslerini de izleyebiliyorlardı. Okula gitmek istemeyen mahkûmlar, atölyelerde çalışıyor ve çoğunlukla çiftlik aletleri üretiyorlardı. Mahkûmların çoğu, burada bulundukları süre içinde iyi bir eğitim görüyor ve dışarıya çıktıklarında çalışmaya başlıyorlardı. Per Ellefson vali seçildiğinde hapishaneyi gezip çok beğenmiş ve partisinin sağ kanadının şikâyetlerine karşın Oliver Johnson'u, bir hapishane müdürü olarak mahkûmlara çok iyi davrandığı ve onları çalıştırıp eğittiği için desteklemişti. Bazı partililer onun katı bir liberal olduğunu söyleyip, değiştirilmesini istiyorlardı. Hemen tüm

mahkûmların sevdiği ve saydığı hapishane müdürüne karşı Dixon Bell de saygılıydı. Fakat Johnson, nedense Dixon Bell'den pek hoşlanmamıştı.

Dixon Bell, onun kendisini sevmediğini anlayıp, bunun nedenini sorduğu zaman müdür, "Buraya gelip çamaşırhanede koruma görevlisi olarak işe başladığımda yirmi bir yaşındaydım," diye konuştu. "O zaman burada yalnızca otuz sekiz mahkûm vardı. Eğitimimi, bugün mahkûmlar için yaptığımız gibi, burada tamamladım ve yıllarca burasının model bir hapishane olması için elimden geleni yaptım. Buraya müdür olarak atandığım günden beri en büyük korkum, Stillwater'a senin gibi birinin gelmesiydi... kötü biri olduğu halde, insanları iyi olduğuna kolayca inandırabilen bir cani. Öylesine ün kazandın ki, Stillwater'i da üne kavuşturdun ve tüm gözlerin üzerimize çevrilmesine neden oldun. Ama hapishaneler, böylesine gözaltı hapsinde verimli olamazlar..."

Dixon Bell onun sözünü kesti. "Benim, masum bir insan olabileceğimi hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır, o kadınların hepsini sen öldürdün Dixon. Buna inanmasaydım, valiye gidip, o elektrikli sandalyeyi almasını ve bilmem neresine sokmasını isterdim. Ama, senin korkunç bir cani olduğuna inanıyorum ve seni elektrikli sandalyeye kadar kendim götürüp, insanların senden kurtulmalarını sağlayacağım. Bana kalırsa, sen bu dünyada yaşamaması gereken bir canavarsın."

Daha önce Minnesota'da idam cezası olmadığından, ölüm hücresi de yoktu ve Dixon Bell Stillwater'a getirildiğinde onu Ayırım Ünitesi denen özel bir bölüme almışlardı. Aradan birkaç ay geçince, Müdür Johnson onun diğer mahkûmların arasına karışmasına izin verdi. Hatta daha sonra Dixon Bell'i bir öğretmen olarak A-Doğu Kanadı'na göndermeye başladılar. Bu haber

duyulduğunda, onun, ölüm hücresinde çürümediği ve diğer mahkûmlar gibi içeride serbestçe dolaştığı konusunda eleştiriler başladı. Haberlerin gazeteler ve televizyonlar kanalıyla yayılması ve halka duyurulması üzerine müdür Dixon'u tekrar tecrit hücresine koymak zorunda kaldı.

Dixon Bell'in, Ayırım Ünitesi denen özel bölmedeki hücresi yaklaşık altı metrekarelik, yüksekliği de iki buçuk metre kadar olan küçücük bir yerdi. Hücrede, duvara bağlı bir ranza, bir alüminyum tuvalet, küçük bir dolap, küçük, metal bir masa ve yine metal bir sandalye vardı. Duvarlar açık maviye boyanmıştı ve bir köşede, portatif bir televizyon duruyordu. Kapıdaki demir parmaklıklar kahverengi ve sarıydı.

Kasaba hapishanesinde olduğu gibi, burada da hücrelerin kapıları yalnızca gece saat onda kapanıyor ve sabahın saat 6.15'ine kadar kilitli kalıyordu. Gündüzleri üç kez, yaklaşık yirmi dakika kadar herkes hücresine sokulup kapılar kapanıyor, sayım ve kontrol yapılıyordu. Kaçak olmadığı anlaşılırsa, herkes istediği gibi dışarıya çıkabiliyor, dinlenme salonunda ya da bahçede vakit geçirebiliyordu.

Büyük ekranlı bir televizyonun duvara takılı olarak durduğu dinlenme salonunda, metal masa ve sandalyeler döşemeye vidalanmıştı. Hapishaneyi ziyarete gelen yetkililer, mahkûmların renkli televizyon izlediklerini görünce şaşırırlar ve medyaya demeçler verirlerdi.

Pencereler, her üç katı da kapsayacak şekilde tavana kadar yükseliyordu. Bu pencereler hiç kuşkusuz demir çubuklarla kaplıydı ve ayrıca, bazı yerlerde metal örtüler vardı. Ayırım Ünitesi'nin avlusu ayrıydı ve Dixon Bell'e, buraya çıkması için günde iki saat izin veriliyordu. St. Croix Nehri'nin buzları erimiş, ağaçlar tomurcuklanmış, çiçekler açmaya başlamıştı ve güneyden

gelen kuşların sesleri duyuluyordu. Minnesota'nın yağmurlu mevsimi yakında başlayacaktı ve hava genellikle bulutlu oluyordu. Ama Dixon Bell, hava ne kadar kapalı olursa olsun, bahçedeki açık havadan sonuna kadar yararlanmak istiyor ve izin verildiği sürece dışarıda kalıyordu.

Dixon Bell'in hapishane içinde tecrit hücresinde tutulmadığı ve diğer mahkûmlar gibi rahatça dolaştığı haberleri yayıldığından beri hapishane yönetimi taktik değiştirmişti. Bir medya ya da politikacı grubu ziyarete geldiğinde onlara, Ölüm Evi'nin yapımıyla ilgili bilgiler verilirken, daha önceden, Ayırım Ünitesi'nin kapısına da 'Ölüm Hücresi' levhası asılıyordu. Bu ziyaretler sırasında, azılı mahkûmlar da hücrelerine konur ve kilitlenirlerdi. Tüm televizyonlar kapatılır, gardiyanlar suratlarına asıp kollarını kavuşturarak nöbet yerlerine geçerler ve çatık kaşlarla beklerlerdi. Mahkûmlar da onlardan geri kalmazlar, hemen hepsinin suratları asılır ve hatta bazıları hücrelerinde garip iniltiler ve homurtular çıkarırlardı. Ziyaretçi grubu ya korkar ya da mahkûmlara gerekli dersin verildiğini görerek memnun olurlardı. Fakat ziyaretçiler gider gitmez, hücrelerin kapıları tekrar açılır ve gardiyanlarla birlikte mahkûmlar da kahkahalar atarak işlerine bakarlar, daha önce yaptıklarına devam ederlerdi.

Ayırım Ünitesi'nin diğer hücrelerinde kalan mahkûmlar, gündüzleri ya okula, ya da atölyelerdeki iş yerlerine giderken, Dixon Bell içeride kalıyordu. Devamlı olarak kitap okuyor ve ayrıca, hapishanede çıkan gazete için hava durumu haberleri yazıyordu. Gelen mektuplara cevap vermek de epey zamanını almaktaydı ve istediği zaman televizyonda seyredebiliyordu. Ama her gün aynı şeyleri yapmaktan da bıkmıştı.

Bazen oturur ve şöyle bir konuşma düşünürdü:

"Cezanı çekmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı, Dixon?"

"Gayet tabii var, sersemler! Siz yanlış adamı yakaladınız ve mahkûm ettiniz! Parmak izleri bana ait değil. O cinayet mahallerinde ben de bulundum, çünkü gerçek katil beni hep izliyordu. Çünkü ben televizyoncuydum ve ünlüydüm, anlamıyor musunuz? Bana komplo kurdular. Beanblossom biliyor bunu. Angelbeck de biliyor ama, orospu çocuğu bunu itiraf etmekten çekiniyor. Yanlış adamı yakaladınız diyorum. Beni idam ettikten sonra, göreceksiniz yine ortaya çıkıp cinayetlerine devam edecektir. Her mevsim değişikliğinde önünüze yeni bir kurban atacak. O zaman ne yapacaksınız? Yeni bir masum bulup, onu mu yalancı kanıtlarla mahkûm edip öldüreceksiniz?"

Mahkûmlardan çoğu, Dixon'un idam edileceğine inanmıyor, ya da ona öyle söylüyorlardı. Ama Minnesota eyaleti bu dava için milyonlarca dolar harcamıştı ve mutlaka birini idam edecekti. Atölyelerin orada inşa edilen Ölüm Evi, bir gerçek olarak ortadaydı. Hapishane personeli ve gardiyanlar, onun bir süre sonra idam edileceğine inanıyorlardı ve üstelik çoğu da ona acımaktaydı.

Hapishane doktoru olan Dr. Yauch, kalın çerçeveli gözlükleri ve garip tavırlarıyla, anlaşılması kolay olmayan bir adamdı. Dixon Bell, iki yıldır her ay doktora gönderiliyor ve sağlam olup olmadığı konusunda rapor yazılıyordu. Onun elektrikli sandalyeye oturmadan önce hastalanmaması ve ölürken sağlıklı olması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Temyiz umutları suya düşüp, Dixon'un idam hükmü onaylandıktan sonra onu yine doktorun muayenehanesine göndermişlerdi. Dixon Bell yalnız kaldıklarında neşeli görünmeye çalışarak, "Hey, doktor," dedi. "Galiba altı ayım filân kaldı. Me-

rak etme vizite ücretlerini ödeyeceklerdir. Benden umut yok artık."

Dr. Yauch onu duymamış gibi hiç sesini çıkarmadan, koluna tansiyon aletini bağlarken, "Geceleri uyumakta zorluk çekiyor musun?" diye sordu.

Dixon Bell, her ay tekrarlanan bu fiziksel kontrol maskaralığından bıkmış görünüyordu. Bu adamlar onun sağlığıyla neden bu kadar ilgileniyorlardı sanki? Elektrikli sandalyeye otururken biraz nezle olsa ne olurdu yani? Soruyu duymamış gibi hiç sesini çıkarmayınca, doktor sinirlendi.

"Hey bayım, sana bir soru sordum. Cevap vermeye tenezzül etmiyor musun yoksa, söylesene bana? Haydi, konuş bakalım."

Dixon Bell birden şaşırdı ve onun yüzüne baktı. Doktoru ilk kez bu kadar sinirli, öfkeli görüyordu. Dr. Yauch'un kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki öfke parıltılarını görmemek için aptal olmak lâzımdı. O zaman onun da kendisi gibi bu ziyaretlerden hoşlanmadığını ve onu istemeyerek muayene ettiğini anladı. Bir süre sonra idam edilecek bir adamla karşılaşmak her halde onun da hoşuna giden bir olay değildi. Birden gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı ve, "Evet, geceleri uyuyamıyorum," diye cevap verdi.

Dixon'ın doğru söylediğini anlamış mıydı acaba doktor? Ancak, birden siyah renkli çantasına uzandı ve, "Sana uyku ilacı vereceğim," diyerek küçük, gri renkli bir hap çıkarıp uzattı. "Bunu verdiğim diğer insanları uyardığım gibi, sana da bunun çok kuvvetli bir uyku ilacı olduğunu söylemek zorundayım, Dixon. O kadar güçlüdür ki bu ilaç, bunun gibi dört tane hap alsan ölürsün. Yani, dört hap, seni bir daha hiç uyanmayacak şekilde uyutur ve uykunda, hiçbir şeyin farkında olma-

dan öbür tarafı boylarsın. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Dixon Bell, yutkundu ve başını hafifçe yana salladı. "Tabii efendim, çok iyi anlıyorum sizi."

"Pekalâ, o zaman bu gece bunu dene bakalım. Eğer işine yararsa, gelecek ay geldiğinde bir tane daha veririm."

Dr. Yauch'la aralarındaki bu konuşma iki ay önce geçmişti ve Dixon Bell'in elinde şimdi o haplardan iki tane olmuştu. İşte, Stillwater Hapishanesi'nin iyi yanlarından biri de buydu. Bu hapishanede, parmaklıklar arkasında da olsa, Tanrı'nın varlığı hissediliyordu. Hücresinde, bakanlıktan kendisini ziyarete gelen tatlı bir kadının verdiği İncil duruyordu. Kadın, belki de onu seven ve televizyonda izleyen izleyicilerinden biriydi ve din kitabının ilk sayfasına onun ismini de matbaa harfleriyle yazdırmıştı. Pozitif bilimlere inanan bir adam olan Dixon Bell, bazen İncil'in sayfalarını karıştırır ve ne aradığını bile bilmeden birkaç satır okurdu.

Diğer mahkûmların büyük çoğunluğu gelip onu hücresinde ziyaret ederler, onunla, genellikle hava durumları olmak üzere çeşitli konularda konuşur ve hapishaneye neden düştüklerini anlatırlardı. Bunların büyük çoğunluğu, buraya kadın yüzünden düşmüştü. Kadın için kavga edip adam yaralamış ya da öldürmüş, cinsel saldırıda bulunmuş veya kadın için hırsızlık yapmışlardı. Bazıları da kadın öldürdüklerini söylüyorlardı. Yani kısacası, Stillwater'deki her hikâyenin içinde mutlaka bir kadın vardı.

Bunları düşünürken, hücrelerin kilitlenme saatini işaret eden o zevksiz müzik sesini duydu. Saat on ol-

muştu ve kapılar kilitleniyordu. Ancak, saat on haberleri de biraz sonra başlayacaktı.

* * *

Elektrik Yıldız, kış mevsiminde gökyüzünden kaybolur, ilkbaharda yine eski yerinde parlamaya başlardı. Ondan sonra her geçen gece biraz daha parlaklaşmaya başlarken, güneş de her geçen gün yeryüzünü biraz daha ısıtırdı. Ama yaşlı zenci Jesse, eski hızını kaybetmeye başlamıştı, bazı geceler, işini bile tam olarak bitiremiyordu. Bu akşam da işine pek önem vermiyor ve ikide bir durup, pencerelerden dışarıya bakıyor ve parlak yıldızı seyrediyordu.

Mahkûmlar onu severdi ve yavaşlamasının nedeni olarak yaşlılığını görüyorlardı. Bu adam ölünceye kadar Stillwater'ın duvarları arasından çıkmayacaktı herhalde. Yaşlı Jesse, hapishane içinde dolaşırken bazen Dixon Bell'in hücresi önünden de geçer ve onu televizyondan ve mahkemeden tanıdığı için bakıp giderdi. Adam hiç de o kadınları öldürecek birine benzemiyordu aslında. Hatta bir ara onun hücresine gidip, şu parlak yıldız hakkında bir şeyler sormayı düşünmüş, fakat sonra nedense vazgeçmişti. Bir süre sonra o yıldızın orada kendisi için bulunduğuna inanmaya başlamıştı. O parlak yıldız, vadinin üzerinde, öldürülen o kadınlar ve torunu Shelly için duruyor ve Dixon Bell için parlıyordu. Buna iyice inanmıştı artık.

Yaşlı Jesse o parlak yıldıza bakarak orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama, güneşin tepelerin arkasından çıkmaya başladığını fark edince, Elektrik Yıldız'a tekrar baktı ve onun, aydınlanmaya başlayan gökyüzünde kaybolduğunu gördü. O zaman, kendini toparladı ve

süpürgesini sürükleyip hapishane bülten tahtasının bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Bülten tahtasında, üzerinde şu yazı olan bir kâğıt vardı:

137389 numaralı mahkûm hakkında alınan mahkeme kararının infazı için bir gönüllü aranmaktadır. Yüksek ücret ödenecektir. Gönüllü olacaklar Müdür Johnsun'u görsünler.

Yaşlı Jesse, tahtaya bir raptiyeyle tutturulmuş kâğıdı çekip aldı ve gömleğinin cebine attı. Sonra, hafifçe başını sallayıp, gülümsedi ve müdürün odasına doğru yürüdü.

İttifak

SOUTH Hill'deki evin ikinci katında bulunan yatak odasının penceresinden baktıklarında güneşin ışıklarıyla altın rengine bürünmüş olan nehrin sularını görebiliyor ve çamların kokusunu alabiliyorlardı. Bunun gibi sıcak yaz gecelerinde, tekneler kıyıya bağlandıktan ya da demir attıktan sonra uçuşan martılar ve ördeklerin sesleri de rahatça duyuluyordu. Böyle zamanlarda Rick Beanblossom çok mutlu oluyor ve Stillwater'den ayrılışını ve yüzünün savaşta yanıp mahvolduğunu bile unutuyordu.

Andrea Labore da, en azından onun kadar mutluydu. O da kocası kadar bu harika manzara ve kokularla kendinden geçmek, nehrin görüntüsünü ve insanın ayağını yerden kesen duyguyu tatmak isterdi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

İki yıl kadar önce yine böyle sıcak bir yaz gecesi Rick'e, kendisine tekrar evlenme teklif etmesini söylemişti. Mahkeme sona ermiş, Rick, televizyondan ayrılıp yazarlık yaşamına başlamıştı. Parası ve zamanı çoktu ama, bu kadar büyük bir değişiklik ve monotonluk onu sıkıyordu. Andrea gecenin son haberlerini sunduktan sonra Rick'in evine gelmiş ve ondan bunu istemişti. Balkonlarında oturup şaraplarını yudumlarken, Calhoun Gölü'nden akseden kent ışıklarına bakıyorlardı.

Andrea bir ara başını kaldırıp ona baktı ve, "Ee, yüzüğe ne oldu?" diye sordu.

Rick şaşırmıştı. "Hangi yüzükten söz ediyorsun sen?"

"Hani bana vermek istediğin ve benim de almadığım şu yüzük canım?"

"Oh, bilmiyorum, herhalde sel için set yapımında çalışırken sulara düşürmüş olacağım. Kayboldu gitti."

"Acaba nehrin sularıyla nerelere kadar gitmiştir?"

Rick güldü. "Aslını istersen ben onu kolumun tüm gücüyle nehrin içine doğru fırlatmıştım. Herhalde çok ilerilere sürüklenmiştir."

Andrea, onun için büyük acılara neden olan böyle bir olay karşısında bile şaka yapabilen maskeli adama baktı. Sonra ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarıyla balkon demirini okşadı. "Evlenseydin, bunu nerede yapardın Rick? Yani, balayını nerede geçirirdin acaba?"

"Evlenmeyi hâlâ düşünmüyorum ama, sevdiğim kadınla evlenseydim onu her halde Hawaii'ye götürürdüm."

"Neden orası?"

Rick, kadehinden bir yudum şarap alıp onun yüzüne baktı. "Duygusal nedenlerim var. Japonya'daki hastaneden ayrılıp Fort Sam Houston'daki yanık merkezine giderken, Hawaii'de kalmıştık. Bir gün bizi alıp Kauai Adası'na götürdüler. Orada, Hanalei denen yerde harika bir manzara vardı ve tüm yaralı askerler gibi ben de oraya hayran kaldım ve hiç birimiz ayrılmak, ülkemize dönmek istememiştik. O zaman da iyileştiğim, eski halime döndüğümde tekrar oraya gideceğimi düşünmüştüm. Onun için, sevip evlendiğim kadını mutlaka oraya götürüp o harika manzarayı göstermek isterim."

Andrea uzun süre hiç sesini çıkarmadan düşünceli

bir ifadeyle, IDS Kulesi'nin tepesindeki yukarı ışığına ve onun hemen altındaki haber merkezi ışıklarına baktı. Sonra hafif bir sesle, "Televizyonda çalışmaya başladığımda, biliyorum bu saçma ve boş bir düşünce ama, orada çalışırken, çok zengin ve yakışıklı erkeklerle tanışacağıma, çok daha arzu edilen bir kadın olacağıma inanıyordum," diye konuştu. "Sanırım, televizyonda çalışmaya başlayan herkes benim gibi düşünüyor. Aslında, dediğim gibi boş ve saçma bir düşünce, ama yine de kendini alamıyor işte."

"Ee, sonra ne oldu?"

"Tanıştığım tüm zengin ve yakışıklı erkekler, doktorlar, avukatlar, politikacılar, beni hep hayal kırıklığına uğrattılar. Yani, gözlerim açıldı. Ama sen değişik bir insansın. Seni, kadınlar değil de erkekler daha itici görüyorlar. Bunun nedeni de, yalnız masken değil, bir savaş kahramanı ve çok iyi bir gazeteci olman bazı erkekleri kıskandırıyor."

Rick Beanblossom ayağa kalkıp balkonun parmaklığına dayandı ve, "Bana iltifat etmek sana bir şey kazandırmaz Andrea," diyerek güldü.

"Hey, seni iltifat etmeyecek kadar iyi tanıyorum."

"Ne kadar iyi tanıyorsun, söyler misin?"

Andrea, kahverengi koca gözlerini açarak hafifçe gülümsedi. "Evlenmek istediğim adamın sen olduğunu bilecek kadar."

Rick, nefesi kesilmiş gibi birden döndü. "Ne o? Bana evlenme mi teklif ediyorsun yoksa?"

Andrea kalkıp onun yanına gitti ve dudaklarına bir öpücük kondurup, "Ee, ne diyorsun bakalım?" diye sordu.

"Neye ne diyorum?"

"Bana evlenme teklif edecek misin?"

Rick, birden atılıp onu kollarına aldı ve, "Pekalâ,"

dedi. "Sana evlenme teklif ederim ama, kabul ettiğin takdirde yüzüğünü kendin alacaksın."

Aralarındaki bu konuşma iki yıl önce geçmişti. Şimdi yatakta uzanmışlardı ve Andrea'nın gözleri kapanıyordu. Rick, yataktan sıyrılıp indi ve bacaklarına bir şort geçirdi. Karısına hayrandı, onun başını yastığa koyduktan on dakika sonra derin bir uykuya dalmasına bayılıyordu.

Haziran ayıydı ve ay, dünyaya en yakın noktasındaydı. St. Croix Nehri öylesine parlıyordu ki, hiç ışık yakmadan kitap okumak mümkündü. Belki, gözünün görebildiği bir yerlerde, birisi onun romanını okumaktaydı.

Aynı kasabanın başka bir tepesinde, belki de hiç suçu olmadığı halde tutuklanmış, yedi kadını öldürdüğü hükmüyle idam edilecek bir adam vardı. Rick, onun masum olduğunu kanıtlamak için iki yıl uğraşmış, ancak başaramamıştı. Bunca zamandır kendisine yol gösterecek ve Wakefield olayında olduğu gibi önünü açacak bir şeyler çıkmasını boşuna beklemişti.

Rick Beanblossom, Dixon Bell'in güncesinin kopyasını eline alıp pencerenin kenarındaki bir sandalyeye oturdu ve sayfaları çevirmeye başladı. Sonra dikkatini çeken bir sayfayı yeniden okudu.

"Bu olay, ben daha doğmadan önce olmuş ve bunu, büyüme yıllarımda değişik şekillerde dinledim. Bir zaman sonra parçaları yan yana getirdim ve olay hakkında oldukça net bir fikir edindiğimi söyleyebilirim. Anladığım kadarıyla, ben doğmadan bir ay kadar önce berbat bir şey olmuş ve annemle ben, bu zalim dünyada yalnız kalmışız.

"Annem, bana sekiz aylık hamile iken, dört ve beş yaşlarında biri erkek, diğeri de kız iki çocuğu varımş ve

babam, bizlerden bıkmış. Babam, hamile annemle iki çocuğunu almış ve bir sinemaya götürmüş. İki matinesine gitmek istiyorlarmış ama, tartışıp giyinmeleri ve hazırlanmaları uzun sürdüğünden, Saenger Sineması'nın ancak dört seansına yetişebilmişler. Sinema bileti yirmi sent olmasına karşın özel bir Disney filmi gösterildiğinden, giriş yirmi beş sentmiş ve babam buna itiraz etmiş. Tabii, sonuçta parayı ödeyip dört bilet almış ve içeriye girip, bu kez de nereye oturacakları konusunda tartışmaya başlamışlar. Ağabeyim ve ablam küçük olduklarından, ön sıralara oturup, beyazperdeye yakından bakmak istiyorlarmış. Babam da onların isteklerini kabul etmiş... oysa, annem önde oturmanın gözler için zararlı olduğunu söyleyip itiraz ediyormuş. Sonuçta, her zaman olan olmuş ve babam, çocukları alıp ön sıraya otururken, annem, içinde benim bulunduğum koca karnıyla, en arka sıraya gitmiş.

Aralık ayı olmasına rağmen, anlatılanlara göre hava çok soğuk değilmiş. Ilık bir rüzgâr esiyormuş ve Vicksburg'un ana caddesi olan Washington Caddesi, Noel için süslenmiş. O akşam, bir yardım derneği yararına bir futbol maçı varmış ve kasabadaki insanların büyük çoğunluğu o maça gitmek için hazırlanmışlar. Günlerden cumartesiymiş. Bu yüzden dükkân ve mağazalar akşam saat altıda kapandığından, cadde ve sokaklar alış veriş yapan insanlarla doluymuş. Fakat saat tam 5.35'de Louisiana bataklıklarından kopup gelen bir fırtına Vicksburg'un altını üstüne getirmiş, hortum kasabaya gelmiş ve içinde bir sürü insan olan Saenger Sineması'nı da yerle bir edip gitmiş.

Sinema salonundan geriye yalnızca fuaye ve arka duvarla, bu duvarın önündeki iki sıra koltuklar kalmış. Bu kasırganın Vicksburg tarihinin en büyük kasırgası olduğu hâlâ söylenir. Binanın kalın sütunları, birer kür-

dan gibi yıkılmış, koca perde paramparça olmuş. Gökyüzü, birkaç dakika içinde zifiri kararmış, kadınlarla çocukların çığlıkları uzaklardan duyulmuş. Hortumun gürültüsünü duyup sinemadakileri uyaranlar sayesinde salondaki pek çok insan kaçıp kurtulabilmiş, ancak içlerinde babam, ağabeyim ve ablam da olmak üzere, ön sıralarda oturanlar ne yazık ki, fırtınanın kurbanı olmuşlar. Şoke olan annemi aceleyle hastahaneye götürmüşler ve ben, o gece, vaktinden önce doğmuşum.

Vicksburg kasabası, hortumdan sonra bir harabeye dönmüş, ordu birlikleri yardıma gelmiş ve yol kavşaklarını tutmuşlar. O kasırgada, küçücük kasabada 38 kişi ölmüş ve pek çok insan da yaralanmış. Hortum, yalnızca sinemadaki çocukları değil, Happyland Ana Okulu'nu da alıp götürmüş ve pek çok çocuk öldürmüş. Olaydan sonra annem kendini içkiye vermiş ve beni alıp babasının, demiryolunun ötesindeki evine götürmüş. Ben orada büyüdüm.

Annem bana, kasırgadan önce İttifak Hattı yakınlarında, Halls Ferry Yolu'nun biraz açığında büyük eski bir evde oturduğumuzu söylerdi. Hatta, beni alıp birkaç kez oraya götürdüğünü ve eski evimizi gösterdiğini hatırlarım. Ama gösterdiği ev büyük sütunları olan, beyaz bir evdi ve ben, daha önce orada oturmuş olacağımıza inanamamıştım. Belki de annem orada yaşamak istemiş ve hep bunun hayaliyle avunmuştu.

Rick Beanblossom, Dixon Bell'in güncesini kucağına bıraktı ve gerindi. Ay ışığında okumak, gözlerini yormuş ve başı ağrımaya başlamıştı. Andrea yatağın içinde döndü, fakat muntazam nefeslerinden, derin uykuda olduğu belliydi. Rick, onu ne kadar sevdiğini düşündü. O güzel yüzün arkasında mükemmel bir zekâ ve yaşama hırsı vardı. Andrea harika bir televizyoncu olmuştu.

Rick, çam ağaçlarının arasından hapishanenin gö-

zetleme kulelerinden birini görünce, Dixon Bell'i düşünmeye başladı. Yarın hapishaneye gidip onu bir kez daha ziyaret etmeliydi ve bu, belki de onu son ziyareti olacaktı. Meteoroloji uzmanının kaderi, sonbaharın başlamasıyla birlikte belli olacaktı.

* * *

Her mahkûma bir ayda on sekiz saatlik ziyaret hakkı tanınmıştı. Ziyaret saatleri öğleden sonra 1.30'da başlıyor ve gecenin dokuzuna kadar devam edebiliyordu. Rick Beanblossom saat ikide hapishaneye gitti, kapıda kimliğini verip ziyaretçi kartını aldı ve eline damga vurmalarını bekledi. Onu artık hapishanede herkes tanıyordu ve mahkûmlardan biri, arkadaşına onu gösterip, "Sen yeni geldin, belki tanımazsın," dedi. "Bu maskeli adam, Andrea Labore ile evlenen şu ünlü romancı işte."

Gardiyanlardan biri Rick'i alıp ziyaretçi odasına götürdü. Burası, kasaba hapishanesinin bekleme salonundan daha büyük ve kalabalıktı. Salonda çok insan vardı ve geride, masaya oturmuş bir gardiyan her yanı sürekli olarak gözetliyordu. Birkaç dakika geçince Dixon Bell, bir gardiyan eşliğinde içeriye girdi ve daha sonra yanlarına gelen bir başka gardiyanla birlikte Stillwater'in tek idam mahkûmunu Rick'in yanına getirdiler.

Rick ve Dixon, hiçbir zaman birbirlerinin ellerini sıkmazlardı. İlk tanıştıklarından beri bunu adet edinmişlerdi. Gardiyanlar gidince, sırtlarını birbirlerine dönüp oturdular. Oturdukları yerden gökyüzünü görebiliyorlardı.

Dixon Bell, ilk söz olarak,"Andrea nasıl?" diye sordu.

"Çok iyi ve çok çalışıyor, fakat evle istasyon arasındaki uzaklıktan şikâyetçi. Sana selâm gönderdi."

Dixon Bell mutlu bir gülümsemeyle ona baktı. "Sen de benden selam söyle."

"Gelip seni görmesini ister misin, Dixon?"

Dixon Bell, başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, buraya gelmesini istemiyorum." Sustu ve duvardaki bir resmi gösterip, "Şuna bak," diye devam etti. "Senin Humphrey'e benziyor. İnsan hakları konusunda güzel şeyler söylemişti o adam, değil mi?"

Rick, başını salladı ve, "Evet, 1948'de, Demokrat Parti'nin Philadelphia'daki kongresinde söylemişti," diye cevap verdi. "Televizyonda canlı olarak yayınlanan bir kongreydi o. İnsan hakları konuşmasından sonra güneyli delegeler salonu terk ettiler ve çıkarken de yakalarındaki parti rozetlerini TV kameraları önünde masalara bıraktılar. Ama kameralar gittikten sonra tekrar içeri girdiler ve rozetlerini aldılar.

Dixon, gülümseyerek başını salladı ve, "Politikacılar," diye mırıldandı. "Her neyse, geçen akşam Sky High Haberleri dinledim ve orada Andrea'dan başka tanıdık yüz göremedim."

Rick, "Evet," dedi. "Yeni bir ekip var şimdi. Ron Shea Washington'da çalışmaya başladı. Onun yerine, Stan Butts isminde biri geldi. Hava durumunu da Salt Lake City'den gelen bir kız veriyor."

Dixon Bell suratını astı. "Hiçbir şey bilmeyen aptal bir sarışın. Soğuk cepheyle fırtına cephesini bile ayıramıyor. Jack Napoleon'a ne oldu?"

"Des Moines'de bir televizyon danışmanlık firmasında çalışıyor. Dave Cadieux de Los Angeles'deki bir video şirketine gitti."

"Peki, ya Charleen Barington? Ona ne oldu?"

"Açtığı davadan vazgeçti ve anlaşma yoluna gitti. Boşandı ve şimdi Dallas'da yaşıyor. Cadı Gayle de ev-

lendi, Chicago'da bir derginin editörlüğünü yapıyor. Kocası da gazeteciymiş."

"Andy Mack stüdyoda ölmüştü, değil mi?"

"Evet. Televizyon işi böyle işte."

Dixon Bell, bir süre düşündü ve sonra, "Onun, ölmeden önce ne söylediğini biliyorum," dedi.

Rick birden şaşırdı ve onun yüzüne baktı. Dixon bunu nasıl bilebilirdi ki? Rick ve Andrea, yaşlı adamın yalnızca Rick'in duyabileceği şekilde söylediği son sözlerini kimseye söylememişlerdi. Fakat susmayı yeğledi.

Dixon Bell, duvardaki bulut resimlerine baktı ve, "Duyduğuma göre, Ulusal Meteoroloji Servisi en sonunda Nexrad sistemini almış ve çalıştırmaya başlamış," diye konuştu. "Bu sistem o zaman ellerinde olsaymış, radarı sayesinde Eden Prairie kasırgasını da görebileceklermiş."

Rick Beanblossom sandalyesinden kalkıp, salonun gök mavisine boyanmış duvarına doğru yürüdü. "Allah kahretsin!" diye söylendi. "Sen bu kasırganın uyarısını tam zamanında yaptın ve halkın milyonlarca dolarını da harcamadın..." Rick, bir an durdu ve düşündü. Hükümet, o kasırga sırasında birçok insanın hayatını kurtarmış olan bu adamı idam edecekti. Döndü ve Dixon'a baktı. "Duyduğuma göre, gelecek ay Chicago'daki polis şefleri toplantısına Scotland Yard'dan da bir parmak izi uzmanı gelip konuşma yapacakmış. Stacy'ye, transformatörden alınan parmak izleriyle, AFIS bilgilerini bana getirmesini söyledim. Onları, şu İngiliz uzmana gösterip fikrini soracağım."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Bu işin peşini hâlâ bırakmadığımı söylemek istiyorum."

Dixon Bell içini çekti. "O parmak izi bilgileri bilgisayardan çıkmasaydı acaba şu anda nerede olurdum?"

Rick, başını salladı ve, "Dixon," dedi. "Şu senin güncenin yayınlanmasını istiyorum. Onu en azından yerel gazetelere verebilirsin."

"Hayır efendim. Bunu asla yapamam."

"Sen haberciliğin ne demek olduğunu bir türlü anlayamadın, Dixon. Savcılık bürosunda ve senin avukatında, güncenin belki de yüz tane kopyası var. Bir süre sonra bunlar medyaya sızacaktır. Bırak senin izninle olsun bu iş. Yüksek Mahkeme'nin, senin davanı gözden geçireceğini duydum. Eğer onlar da bir şey yapmazlarsa, senin kıçını kurtaracak tek şey, valiye karşı başlatılacak olan bir kampanyadır. Biliyorsun, idam cezasını o da istemiyordu."

Dixon başını salladı. "Haklısın, ben haberciliğin önemini tam olarak hiçbir zaman kavrayamadım. Sana, yazılmamak kaydıyla söylediğim bir şeyi asla medyaya vermezsin, değil mi?"

"Gayet tabii, yazılmamak kaydıyla söylenen şeyler adeta bir rahibe söylenmiş itiraflar gibidir ve iki kişi arasında sır olarak kalır."

Dixon Bell, başını hafifçe çevirip, omzunun üzerinden baktı. Masadaki gardiyan, telefonla konuşuyor ve onlara bakmıyordu. Elini gömleğinin cebine attı ve birkaç kez katlanıp iyice küçültülmüş bir kâğıt parçası çıkardı. Sonra bir kez daha arkaya baktı ve bunu Rick'e uzattı. "İşte, al bunu."

Rick, uzatılan küçücük kağıt parçasını almak için eğilince, Dixon, onu birden geriye çekti. Yüzünde sinsi bir ifade vardı. "Gizli kalacak, söz değil mi?" Bunu kayıt dışı olarak verdiğimi kabul ediyorsun."

"Ne demek şimdi bu? Sana söyledim ya!"

"Bunu sadece ben öldükten sonra açacaksın. Daha önce açıp bakmak yok. Ne zaman ölürsem öleyim, yalnızca ölümümden sonra. Tamam mı?"

"Tamam da, ancak bir koşulla."

"Koşul moşul yok."

"Koşulum şu, söyle bana... bu küçük not, ya da kâğıt parçası senin hayatını kurtarabilir mi?"

Dixon Bell, başını salladı ve birden gülmeye başladı.

"Haydi Dixon, saçmalamayı bırak da söyle bana."

"Hayır, bu kâğıt parçasındaki kelimeler beni kurtarmaya yaramaz."

Rick, şimdiye kadar hiç böyle bir istekle karşılaşmamıştı, ama kabul etmek zorunda olduğunun da bilincindeydi. "Pekalâ, kabul ediyorum."

Dixon Bell bunu duyunca, katlanmış küçük kâğıt parçasını ona uzattı.

"Bunu açmamı istemiyorsan neden veriyorsun öyleyse?"

"Çünkü seni bir daha görmek istemiyorum."

"Peki ama neden?"

Dixon Bell, ellerini iki yana açtı. "Herhalde o çirkin yüzünü bir daha görmemek için."

* * *

Dixon Bell saat 3.30 kontrolu için hücresine götürülürken, Rick Beanblossom da içinde ne olduğunu merak ettiği kâğıt parçası cebinde olduğu halde dışarıya çıkıyordu. Hücresine girmeden önce, gelen mektuları ona uzatan Carol isimli kadın gardiyan, meteoroloji uzmanına gülümseyerek baktı.

Kapısı kapanıp kilitlenince Dixon Bell, yatağının kenarına oturdu ve mektupları incelemeye başladı. Hapishane yönetimi, önce, en uzaktan gelen mektupları açar ve okurdu. Bugün gelen mektupların içinde, Honolulu, Hawaii'den gelen bir mektup da vardı. Zarfın üzerinde, yazanın adresi yoktu.

Dixon Bell, zarfı açtı ve bej bir mektup kâğıdına yazılmış satırlara baktı. Mektup, genç bir kadından geliyordu. Dostane cümleler taşıyan bir mektuptu ama, zarf ve kâğıtta sanki askeri bir üsten yazılmış havası vardı. Dixon, zarf ve kâğıdı burnuna götürüp kokladığında, okyanusun kokusunu almış gibi oldu. Bu mektup, uzun zaman önce tanıdığı bir kızdan geliyordu.

"Sevgili Dixon Bell,

İsmim Su St. Germain ve Honolulu, Hawaii'deki Tripler Askeri Hastanesi'nde hemşire olarak görev yapıyorum. Vietnam doğumlu bir Amerikan vatandaşıyım. Benim gibi pek çok Vietnamlı Amerikalı gibi, Amerika Birleşik Devletleri'ne savaş kaybedildikten sonra 1975'de geldim. Geldiğimde, dört yaşında, annesiz, babasız bir çocuktum. Hawaii'ye geldiğimde, beni evli bir deniz subayına evlatlık olarak verdiler. Ben de bir donanma çocuğu olarak büyüdüm, fakat şanslıydım. Beni evlât edinen insanlar, harika bir karı kocaydı ve şimdi emekli olup Maui'de yaşıyorlar.

Sana neden mi yazıyorum? Anlatayım; bizim gibi vatanından kaçmak zorunda kalan insanlar burada, Honolulu'da bir kulüp kurdular. Ben de bu kulübe üyeyim ve bir gün bu kulüpteki arkadaşlar, benim çok az hatırlayabildiğim kaçışım ve Amerika'ya gidişim konusunda bir hikâye anlattılar. Küçük bir kız çocuğu olarak, o zaman beni kucağına alan ve bir kâse çorba veren nazik, iyi bir adamı çok az hatırlıyorum. Bu adam, bombalanan hava meydanında beni kucağına alıp koşmuş ve uçağa zorla bindirmişti. Tüm hatırlayabildiğim, onun kucağında ben olduğum halde, çılgın gibi, pistte giden uçağın arkasından koşması ve uçaktan uzanan ellerin beni onun kucağından alması. Kulüp üyelerinden ikisi de o uçaktaymışlar ve benden daha yaşlı olduklarından, olayı daha iyi hatırlıyorlar-

dı. Arkadaşlarım, beni kurtaran adamın, Tan Son Nhut Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki meteoroloji subayı olduğunu söylediler.

Yıllardan beri teşekkür edebilmek için bu meteoroloji subayını arıyordum. Ancak Hava Kuvvetleri'ne yazdığım tüm mektuplar, "Özür dileriz, bu konudaki bilgiler gizlidir, veremeyiz," cevabıyla geri geldi.

Davanla ilgili haberleri çeşitli gazete ve dergilerde okudum, çok üzüldüm Bu yazılardan birinde, senin, eskiden Hava Kuvvetleri'nde meteoroloji subayı olduğun ve Saygon'un düşüşü sırasında da Vietnam'da görev yaptığın belirtiliyordu.

Mr. Bell, 29 Nisan 1975 tarihinde Tan Son Nhut Üssü'nde görevli olan meteoroloji subayı siz miydiniz acaba? Kurtarma merkezinde, küçük bir kız bulup, onu Amerika'ya giden bir uçağa koşarak bindirdiniz mi? Bunu yaptıysanız bilmek isterim, çünkü, o küçük kız benim. Sizden gelecek haberler beni çok mutlu edecektir.

Şimdi evli bir kadınım, küçük bir kızım var ve kocam da donanmada görevli. Yakında ikinci bir çocuğum olacak. Çocuklarıma ileride Amerika'ya nasıl geldiğimi daha ayrıntılı biçimde anlatmak beni mutlu kılacaktır. Bu konuda bana yardımcı olmak isterseniz, lütfen aşağıdaki adresime yazın. Sizin için dua edeceğim.

Saygılarımla,

Su St. Germain.

Eski Hava kuvvetleri subayı dalgın gözlerle kâğıda baktı ve sonra onu yatağının üzerine bıraktı. Yatağın altındaki bir delikte şu anda üç tane uyku hapı bulunuyordu. Raftaki tuvalet kâğıdı rulosunu aldı ve bir parça kâğıt koparıp burnunu sildi. Boğazına bir şey düğüm-

lenmiş gibiydi. Yutkundu ve hücresinin demir parmaklıklarına bakarak büyük bir utanç duygusunun tüm benliğini kapladığını hissetti. Mektubu yazan, küçük Tan Jan'dı. Gözleri dolmuştu, elinin tersiyle yaşları sildi ve mektubu bir kez daha okudu.

Gelen diğer mektuplara dokunmamıştı bile. Uzanıp masanın üzerindeki İncil'i aldı ve son olarak okuduğu sayfayı çevirip, bir saat kadar İncil okudu. Sonra kutsal kitabın okuduğu son sayfasına, Tan Jan'ın mektubunu koydu ve İncil'i tekrar masanın üzerine bıraktı.

Korkusuz Beyan

DIXON Bell, Ramsey Hapishanesi'nden ölüm hücresinin bulunduğu Stillwater Hapishanesi'ne götürülürken, şerif yardımcıları çıkış kapısında durup onu yolcu ettiler ve içlerinden biri gülerek, "Bu hapishanede kafasını duvardan çıkaran ilk ve tek mahkûm sen oldun, Dixon" dedi. Bu espriye herkes gülmüştü. Dixon Bell, kaçmak istediği günü düşündü ve gülümsedi. O günü hiç unutmayacaktı. Elindeki karton bardağı sıktı ve okullarda çocuklarla yaptığı dostane sohbetleri, sonra da reytingin yükselmesi şerefine stüdyoda şampanya içtikleri akşamı hatırladı Unutamayacağı anılardan biri de hiç kuşkusuz Eden Prairie semalarında yaklaşan hortumu görüp insanları uyarmasıydı.

O anda, yatağının kenarında oturmuş eski günleri düşünüyordu. Andrea Labore'u ilk gördüğü günü hatırladı. Genç ve güzel kadın haber merkezine ekose kumaştan yapılmış pantolonlu bir takım ve sarı bir bluzla gelmişti. Üzerindeki parlak renkler, iri kahverengi gözleri ve parlak saçlarıyla onu görür görmez adeta çarpılmıştı. Andrea, onu ekrandan tanıdığı için, bakmış ve gülümsemişti. Onun şoke olmuş gibi durduğunu gören Chris Mack, arkasından yaklaşıp hafifçe sırtına vurmuş ve, "Hey, dikkatli ol Dixon," diyerek gülmüştü. "Bu ka-

dın bir zamanlar kendisine yan baktı diye bir adamı öldürmüş."

Daha gerilere gitti ve Memphis TV'sindeki ilk gecesini hatırladı. O akşam öylesine ürkek ve tutuktu ki, kovulmaktan korkmuştu. Ama, yaptığı tahmin doğru çıkmış ve gece yağan sağanak, yerini sağlamlaştırmıştı. Hava Kuvvetleri'nde yirmi yıl görev yapıp meteoroloji subayı olarak pek çok pilota hizmet etmiş ve emekliliği gelince, üsteki pilotlar, kendilerine yıllarca hava tahmini yaparak yardımcı olmuş bu adam için bir parti vermişlerdi.

Hava durumlarını tahmin ederek, ne zaman yağmur yağacağını bilen adamı Tanrı gibi gören zavallı cahil Vietnamlıları düşündü. Daha sonra, kucağındaki küçük kızla pistte giden uçağın arkasından çılgın gibi koşuşunu ve onu uçağın kapısındaki adamların uzanan kollarına bırakışını hatırladı.

Tan Jan'ın mektubunun gelişi üzerinden birkaç hafta geçmişti ve yaz mevsimi sona eriyordu. Ülkenin en yüksek mahkemesi olan Yargıtay, tatilini bitirmiş ve ekim ayının ilk pazartesi günü tekrar görevine başlamıştı. Dixon Bell, kendisini öldürecek kadar güçlü olan beş tane uyku hapını sol avucuna, içinde su bulunan karton bardağı da sağ eline alınış, yatağının kenarına oturmuş düşünüyordu. Yeni ay'ın ışığı, kuruyup düşmeye başlayan ağaç yaprakları ve pencerenin demir parmaklıklarından süzülüp Dixon'un üzerine düşmekteydi. Avcunda duran uyku hapları, çocukken emdiği limon şekerlerine benziyordu. Elindeki bardağın içinde su değil de şarap olmasını ne kadar isterdi. Bulunduğu bölümde, diğer hücrelerde uyumakta olan yüz kadar mahkûmun horultuları kulağına geliyordu. Arada bir, birisi tuvaletin sifonunu çekiyordu. Hücrelerdeki mahkûmları sayarak gözetimini sürdüren gardiyan biraz önce onun hüc-

resi önünden geçmişti. Karanlık hücrede, ay ışığında, avucundaki uyku haplarına bir kez daha baktı. Diğer hücrelerde yatan mahkûmlar onu seviyor ve sayıyorlardı. Suçsuzluğuna inanan çoktu ve bir süre sonra idam edilecek, aralarından ayrılacaktı.

Bir zamanlar televizyon haberlerinden izlediği ve suçladığı bu insanlar şimdi onun ailesi olmuşlardı ve onu korumak istiyorlardı. O sabah hücrelerin kapıları açılmamış ve mahkûmlar serbest bırakılmamışlardı. Bu tür toplu kapatmalar, yılda birkaç kez ve önceden haber vermeden yapılırdı. Böyle durumlarda, her mahkûm, iki ya da üç gün süreyle hücresine kapatılır ve yemekler, demir parmaklıklar arasından verilirdi. Telefon etmek yasaklanır, tüm televizyon ve radyoların kapalı kalmasını sağlamak için de elektrik akımı ana şalterden kesilir ve yalnızca acil durum ışıkları kullanılıp, bina adeta bir denizaltıya benzetilirdi. Bu önlemlerin alınmasından sonra gardiyanlar, el fenerleri ve polis köpekleriyle hücrelere giriyor, uyuşturucu, silah gibi yasak şeyler arıyorlardı. O gün Dixon Bell'in sabah kahvaltısı ve öğle yemeği de demir parmaklıklar arasından verilmişti. Akşam yemeği saatine doğru, bu gibi durumlarda bile çalışan fısıltı gazetesine göre yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hücrelerde arama da yapılmamıştı. Demek ki, dış dünyada mahkûmların duymasını istemedikleri bir şeyler oluyordu.

Dixon Bell iki saatini dışarıda geçirememiş olduğu için öfkeliydi. Hava tertemizdi ve ağaçların yaprakları, sonbaharın gerçek renklerini gösteriyorlardı. Barometre yükselmekte ve kuşlar kanatlanıp güneye doğru uçmaya başlamaktaydı. Ancak Dixon Bell'in içinde güneşi bir daha göremeyeceğine dair garip bir his vardı. Hücreler kapatılmış, fakat arama yapılmamıştı. Dixon Bell, kapı-

nın bundan sonraki açılmasında, onu dışarıya bırakmayacaklarını ve alıp götüreceklerini anlamıştı.

Meteoroloji uzmanı büyük bir korku içindeydi ve avcundaki uyku haplarına bakıyor, ama bir türlü karar veremiyordu. Bir ara başını kaldırıp bakınca, Müdür Johnson'un yanında birkaç gardiyan olduğu halde parmaklıkların diğer yanında durmuş kendine baktığını gördü. Müdürün bir baş işareti üzerine Carol isimli kadın gardiyan hücre kapısının kilidini açtı ve müdür içeriye girdi. Diğerleri dışarıda kalmışlardı.

Dixon Bell'in korku içinde kendisine baktığını gören Müdür Johnson, "Merhaba, Dixon" diye konuştu. "Stacy Dvorchak bu sabah Washington'dan telefon etti ve Yargıtay'ın davanı görüşmeyeceğini söyledi. Vali Per Ellefson, idam kararını bugün öğleden sonra saat üçte imzalamış. İnfaz tarihini yarın kararlaştıracaklarmış. Bu yüzden seni alıp tecrit hücresine götüreceğiz. Eşyalarını bu gece topla ve onları ne yapmamızı istiyorsan söyle. Yanına hiçbir şey almana izin verilmiyor."

"Şey... İncilimi alabilir miyim acaba?"

"Hayır, orada da bir İncil var zaten."

"Ama bu benim özel İncilim, içinde ismim de yazıyor."

Müdürle bu konuşması altı saat önceydi ve şimdi beş tane uyku hapı ve bir bardak suyla yalnız başınaydı. Gözlerini, kapalı duran televizyona çevirdi ve kendisini ekranda, izleyicilere hava durumunu sunarken düşündü. Yaşamını, hava durumlarını tahmin edip, insanlara bilgi vererek ve yaklaşan doğa afetleri konusunda onları uyararak geçirmişti.

Bir an, gençlik aşkı Lisa Bauregard'ı düşündü. Ama Lisa mahkemede onun aleyhine tanıklık yapan kadın

değil, onun gençliğindeki güzel kızdı. Elinde olmadan onun hayalini zihninde canlandırdı ve gülümsedi. Lisa da ona gülümsüyor ve, "Sen benim için özel bir arkadaşsın, Dixon" diyordu. Sonra mahkemedeki kadın gözünün önüne geldi. O ise, "Beni sevdiğin için sana teşekkür ederim, Dixon" diye konuşuyordu. "O zamanlar genç ve güzeldim ve delikanlılar benim peşimden koşup, dikkatimi çekmek için her şeyi yaparlardı."

Dixon, birden silkindi ve nerede olduğunu hatırladı. Gençliğinde aşık olduğu o güzel kızın hayali yavaş yavaş silinmiş, yok olmuştu. Ne yapacağını bilemiyor, çılgın gibi, boş gözlerle çevresine bakınıp duruyordu.

Birden, kulağının dibinde biri konuşuyormuş gibi garip bir fısıltı duydu. "İnfazdan önce söylemek istediğin bir şey var mı, Dixon?"

"Tabii var, Allah'ın belâları. Benden itiraf bekliyorsunuz, değil mi? Pekalâ, istediğinizi söyleyeceğim size. Onları ben öldürdüm! Yalnız onları değil, çok insan öldürdüm. Nex Orleans'dan Duluth'a kadar işlenmiş olan tüm cinayetlerin faili benim. Yüzlerce kadına tecavüz ettim ve sonra da öldürdüm onları, tamam mı? Bazılarını da önce öldürdüm, sonra seviştim. İşte, istediğiniz oldu mu, ahlâksız herifler? Aradığınız adam benim, ne yapacaksanız yapın!"

Dixon Bell, hücresinde yapayalnızdı ve artık kendini tutamamış, ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları avucuna düşüyor, hapları da ıslatıyordu. Artık meteoroloji uzmanı değil, idama giden bir mahkûmdu. Birden masaya baktı ve içinde kurtardığı küçük Vietnamlı kızın mektubunun durduğu İncil'i gördü. Artık Tanrı da ona yardım etmiyordu, kaderine katlanmak zorundaydı.

Kolunu kaldırdı ve gömleğinin yeniyle burnunu sildi. Yavaşça yatağın kenarından kalktı ve elindeki karton bardak içindeki suyu tuvalete boşalttı. Sonra sol avucundaki hapları birer birer tuvalete attı. İntihar etme cesaretini bir türlü bulamamıştı. Sifonu çekti ve hapların suyun içinde kayboluşunu seyretti. Bir süre öylece hiç hareket etmeden durdu ve sonra geriye dönüp dizlerinin üzerine çökerek başını eğdi ve hayatında ilk kez olarak dua etmeye başladı.

İdam

Ölüm dansı başlamış, polis şefi ve yargıç bir araya gelip, infaz tarihini kararlaştırmışlardı. Dixon Graham Bell, Minnesota'da 1906'dan beri idam edilecek olan ilk mahkûm olarak, 31 Ekim gecesi, tam geceyarısında, elektrikli sandalyeye oturtulacaktı.

Ölüm hücresi, Dixon Bell'in daha önce kaldığı hücrelerin hepsinden küçüktü. Eyalet yönetimi, onu, tabuta girmeye alıştırmak istiyordu herhalde. Bu küçücük hücrede ölüm saatini beklerken ne yapacağını bilemiyor, çıldıracak gibi oluyordu. Ama ölümün kurtuluş olacağını da anlamıştı.

Penceresiz ve lavabosuz hücrede yalnızca bir yatak, bir battaniye, kenarlarında kapak olmayan bir tuvalet ve bir İncil vardı. Bir meteoroloji uzmanına yapılabilecek en büyük kötülüğü yapmışlar ve onun, gökyüzünü görmesini de engellemişlerdi.

Diğer bazı eyaletlerin hapishanelerinde pek çok idam mahkûmu vardı ama, Minnesota'da yalnızca Dixon Bell ölüm mahkûmuydu. Gardiyanlar bile, ölüm cezası infazlarına alışık değillerdi ve rahatsız görünüyorlardı. Hücredeki küçük ampul hiç sönmüyordu ve burada, güneşsiz bir loşlukta ölümünü beklemek zorundaydı. Hücredeki her hareketi televizyon ekranından gözetleniyordu. Kapının dışında bekleyen bir gardiyan, günün yirmi dört saatinde onu gözetlemekle görevlendiril-

mişti. Tuvalete oturduğu zaman bile gardiyan gözetimindeydi. Bir diğer gardiyan ise, Güvenlik Merkezi'nde oturuyor ve önündeki monitörden sürekli olarak onun hareketini izliyordu.

Tuvalet kâğıdı, diş fırçası ve macunu istediği zaman, bunları gardiyana söylemek zorundaydı. İşi bittiğinde, bunları gardiyana geri veriyordu. Yazı yazabilmesi için bir parça kâğıt ve ucu kütleşmiş bir kalem veriyorlardı ama, yazısını bitirir bitirmez ya da dergiyi okur okumaz iade etmek zorundaydı. Zaten, İncil'den başka kitap okumasına da pek izin vermiyorlardı.

Dixon'a, mavi bir işçi tulumu giydirmişler ve bir otomobil tamircisine benzetmişlerdi. Ayaklarında beyaz çoraplar ve mavi terlikler vardı. Yemekleri ve kahvesi, karton tabaklar ve bardakta geliyordu. Yemeğini plastik bir kaşıkla yiyor ve kaşığı da yemekten sonra iade ediyordu. Aşçı, onun etlerini önceden kesiyordu ama, Dixon, parmaklarıyla alıp yemeyi yeğlediğinden, zaten bıçağa ihtiyacı olmuyordu. Bir hafta kadar bu şekilde devam ettikten sonra iştahı kesildi ve yemeklerini yemeden geri vermeye başladı. Yalnızca kuru ekmek yiyor ve kahvesini içiyordu. Ancak bu yaptığı, bir açlık grevi değildi, çünkü, açlıktan ölecek kadar zamanı zaten yoktu.

Gardiyan bir gün başını sallayarak "Yemeklerini neden yemiyorsun?" diye sordu.

Dixon Bell, öfkeden çıldıracak gibiydi. "Yemiyorum işte. Ne yapacaksın? Tutuklayacak mısın beni yoksa?"

Hele müdür Johnson'un bir gün gelip parmaklıkların dışından, "Son yemeğin olarak ne istersin, Dixon? Bu adettir, istediğini hazırlatacağım sana," demesi, meteoroloji uzmanını iyice delirtti.

"Sana saygım var, Müdür Bey, ama son yemeğimi nereye sokman gerektiğini herhalde biliyorsundur."

Müdür başını yavaşça salladı ve, "Evet, bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Fakat şunu da söylemek isterim, eski bir asker olup, vatanına hizmet ettiğin için cesedini Amerikan bayrağına sarıp gömeceğiz. Cenaze töreninden sonra bayrağı kime vermemizi istersin?"

"Bence kimseye vermeyin de, son yemeğimi onun içine koyun."

Müdür Johnson dudaklarını büzüp başını salladı. "Koşullar ve kanunlar çerçevesinde sana karşı nazik davranıyorum. Dixon. Ama, nasıl istersen öyle olsun. Yine de, son arzunu yerine getirmek isterim."

Dixon Bell, şeytani bir sırıtışla onun yüzüne baktı ve, "Pekalâ," dedi, "Bana bir kadın bulabilir misin acaba?"

"Tüm istediğin bu mu yani?"

Dixon Bell bunu duyduğunda o kadar şaşırdı ki, hayretinden düşüp ölebilir ve bu adamları da idam zahmetinden kurtarabilirdi. Fakat hemen kendisini toparladı ve başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Aslında, cellâtla, yani şu elektrik şalterini kapatacak adamla karşılaşmak isterim."

"Saçmalama Dixon. Bu, kurallara aykırı biliyorsun."

"Hangi kuraldan söz ediyorsun sen? Ben, ilk idam mahkûmuyum."

Müdür Johnson bir süre düşündü. Sonra başını sallayıp, "Pekalâ, bunu düşüneceğim, ama, sana söz veremem," dedi. "Bu adama istediğini söylerim, karar ona kalmış. İsterse seninle görüşebilir."

* * *

Küçücük hücrede hiçbir şey yapmadan oturup ölümü beklemek Dixon'u çıldırtıyordu. Bir süre sonra garip davranışlarda bulunduğunu görünce, hücrenin dı-

şında, koridorda bulunan küçük televizyonu izlemesine izin verdiler. Kapının dışında bekleyen gardiyan, televizyonun düğmesini onun isteğine göre açıp kapıyor ve seyretmek istediği kanalı buluyordu.

Bir sabah yine kendisine, "İnfazdan önce son söz olarak söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorulduğunu hayal etti ve cevabını düşündü.

"Tabii var, namussuz herifler! Beni, birkaç adımı bile zor attığım küçücük bir hücreye kapatıyor ve sonra da rahatlamam için televizyon izlememe izin veriyorsunuz. İnşallah benim idamımı da televizyon verir. O zaman gerçek bir adamın nasıl öldüğünü herkese gösteririm. Ben, hiç kimseye yalvarıp yakarmayacak, inleyip sızıldanmayacağım. Ölüme giderken hepinize "Allah belânızı versin!" diye bağıracağım. Anlıyorsunuz beni, değil mi?"

İdam hücresinin elektrikli sandalyeye olan uzaklığı yalnızca on metre kadardı. Yani, ölüme giden yol çok kısaydı. Ama Dixon Bell'e, infaz gününe kadar sandalyeyi göremeyeceğini söylemişlerdi.

Son günlerde öğleden sonraları elektrikli sandalyeyi test etmeye başlamışlardı ve herkes bunu, çıkan gürültü ve voltajın düşmesinden anlıyordu. Çıkan garip gürültü, Dixon Bell'i titretiyor ve hiç durmadan ölümü düşünmesine neden oluyordu.

Bir gün hücresine geldiler ve infaz günü, elektrikli sandalyeye otururken giyeceği elbise için ölçüsünü aldılar. Dixon güldü ve, "Ne o? Bunu Pierre Cardin'e mi ısmarlayacaksınız?" diye alaycı bir tavırla sordu.

Dixon Bell televizyondaki hava durumlarını izleyip, gazetelerdeki meteoroloji bilgilerini alıyor ve yine kendi hava tahminlerini yapabiliyordu. Sonbahar gelmiş ağaçlar, kızıl ve kahverenklerine bürünmüşlerdi. Kapısı açıldığında, bahçelerden gelen ağaç ve çiçek kokularını du-

yabiliyordu. Onların renklerini göremiyordu ama, bu zevkini de renkli televizyon ekranına bakarak giderebilmekteydi.

Stacy Dvorchak, Washington'daydı ve bir süre önce son bir umut olarak Yargıtay'a yeni bir başvuruda bulunmuştu. Özürlü kadın avukat bir televizyon ekranında müvekkilinin idam edileceği gün Yargıtay Başkanı'nın evinin önüne gidip çimlerin üzerinde kamp kuracağını söylemişti. Dixon Bell, tüm umutlarını kaybetmiş gibiydi, ancak yine de Vali Per Ellefson'a karşı girişilecek bir kampanyanın yararlı olabileceğine inanmak istiyordu. Fakat vali ölüm cezası kanununu imzalamış ve dolayısıyla onun idamını da onaylamıştı. Meteoroloji uzmanının cezasını ömür boyu hapse çevirmek için çok geçerli bir neden olmalıydı.

Günde bir saat olmak üzere, yalnızca bir tek ziyaretçi kabul etmesine izin veriyorlardı. Rick Beanblossom her gün onunla görüşmek için geliyor, fakat Dixon onu kabul etmiyordu. O maskeli suratı görmekten bıkmıştı. Buna karşın, infaz tarihinden on gün önce hem dostu, hem de düşmanı olabilecek bir adamın kendisini ziyaret etmesine izin verdi.

Hücrenin bulunduğu koridorun dış kapısı açıldığında, burnuna önce sigara dumanı kokusu geldi ve birinin öksürdüğünü işitti. Gardiyan, girmesi için hücrenin kapısını açarken, bu yaşlı ve öksürüklü adama acıyarak bakıyordu. Les Angelbeck, Dixon'un yatağının yanına konulan bir sandalyeye oturdu ve bastonunu, kapının önündeki gardiyana verdiğinden, ellerini birden boş kalmış gibi nereye koyacağını bilemedi.

Dixon Bell, merakla onun yüzüne baktı ve, "Korkunç görünüyorsun," dedi. "Belki de benden önce ölürsün sen."

Başkomiser boğazını temizledi, yine hafifçe öksürdü

ve başını iki yana salladı. "Hayır Dixon, seni mezarına kadar izleyeceğim. Neyse, şimdi bunları bırakalım. Sana bir şey söyleyeceğim. Dün, Vali Ellefson'la görüştüm. Sanıyorum ki, suçunu kabul ettiğin takdirde cezanı ömür boyu hapse çevirecek, ne dersin buna? Denemeye değmez mi, ha?"

Dixon Bell sinirli bir gülüşle onun yüzüne baktı. "Garip bir teklif bu, değil mi? Suçlu olduğuma emin olduktan sonra beni ömrümün sonuna kadar hücrede bırakacaksınız. Oysa şimdi emin olmadığınız için öldürmeye kalkıyorsunuz."

Les Angelbeck onunla tartışmak istemiyordu. Başını çevirip, hücrenin dışında küçük bir sehpa üzerinde duran televizyona baktı. "Vay canına, burada televizyonun da var, ha?" Sustu ve elini uzatıp İncil'i aldı. "Bu kutsal kitap senin mi, Dixon?"

"Evet, ilk sayfada ismim de yazılı. Uzun zamandan beri okuyorum onu. Biliyor musun, eskiden din ve bilimin birbirleriyle uyuşmayan şeyler olduğunu sanırdım, ama hiç de öyle değilmiş."

"Evet, bunu biliyorum."

"Şey, sen de oraya gidecek misin? Yani..."

"Hayır. Sen gelmemi ister misin?"

"İstemem. Sakın gelme."

"Ailenden kimse var mı?"

"Hayır, çok şükür ki yok."

Les Angelbeck, İncil'i yerine bıraktı ve hücrenin içine göz gezdirdi. Sonra başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Redmond'un oğlu Florida Üniversitesi için bir basketbol bursu kazandı." dedi. "Ne garip şu hayat, değil mi?"

"Hayatın garipliğini benim kadar bilemezsin. İnsanlar zaten yavaş yavaş geldikleri yerlere dönüyorlar."

"Evet. Kızım da beni California'ya çağırıyor. Minne-

sota'da bir kış daha geçirirsem, ilkbaharı göremeyeceğimden korkuyor herhalde. Aslına bakarsan, ben de pek farklı düşünmüyorum bu günlerde."

Yaşlı ve hasta başkomiserle, ölüme mahkûm olmuş meteoroloji uzmanı bir süre hiç konuşmadan oturdular. Les Angelbeck ilk kez olarak sigara içmeden bu kadar uzun süre kalıyordu. Dixon'un memleketinde, insanın hiç konuşmadan ancak bir dostla sıkılmadan oturabileceğini söylerlerdi. Dixon kendisini yakalayıp adalete teslim etmek için bu kadar uzun süre uğraşıp didinmiş bu adama karşı içinde garip bir dostluk hissi duyuyor ve buna kendi de şaşıyordu. Les Angelbeck bir süre sonra öksürdü ve ona baktı.

"Seni ele veren şu parmak izlerin oldu."

Dixon Bell, inatla başını iki yana salladı." Onlar benim parmak izlerim değildi. Bana inanmalısın."

İkinci Dünya Savaşı'nı görmüş ve binlerce polis araştırmasında bulunmuş olan eski polis, yavaşça ayağa kalktı ve gardiyanın açtığı kapıya doğru bir adım attı. Başını kaldırıp birkaç saniye tavandaki loş ışığa baktı, "Sana bir şey sormak istiyorum, Dixon" dedi. "Bunu, kendimi tatmin etmek için yapmak zorundayım. Şu güncenin içinde bulunması gereken mektuplar ne oldu, söyler misin bana? Lisa'nın mektubu da vardı hani?"

Dixon Bell, başını hafifçe iki yana salladı ve ellerini kaldırdı. "İnan bana bilmiyorum başkomiser. Dediğin gibi, haber merkezindeki büromda, güncemin içindeydiler. Artık onları saklamamın ne yararı olacak bana? Zaten, o mektuplar dava sırasında da pek bir işe yaramayacaktı. Ben hâlâ birinin, o mektupları aleyhime olsun diye çaldığını sanıyorum."

"Ya da seni korumak için çaldılar."

Başkomiser Les Angelbeck dışarıya çıktı ve gardiyanın uzattığı bastonunu aldı. Bir süre, gardiyanın kapa-

dığı demir parmaklığın önünde durdu ve düşündü. Dixon Bell, demir parmaklığa yapıştı, yüzünü demirlere dayayıp, "Bu hikâyenin ortaya çıkaramadığın sırlarını ömür boyu düşüneceksin başkomiser, bu televizyonda gösterilen bir polisiye film değil, bir idam" dedi. "Cevabını bulamadığın sorular seni hep rahatsız edecektir, bunu unutma sakın."

Les Angelbeck bastonuna dayanıp yüzünü ona doğru çevirdi, "Hasta ve yaşlı olabilirim ama," diye konuştu. "Kafam hâlâ çok iyi çalışıyor ve doğru adamı yakaladığıma da inanıyorum, Dixon. Senin bu cezayı hak ettiğine de inanmaktayım. Haydi, elveda."

* * *

İnfaz gününe yedi gün kala, Müdür Johnson Ölüm Evi'ne bir ziyaret daha yaptı. Bu kez yanında yaşlı bir zenci vardı. Müdür, zenci arkasında olduğu halde hücrenin dışında durdu ve, "Senin eski televizyon şirketin Kanal 7'nin infaz olayını canlı yayınlama konusunda mahkemeye yaptığı talep reddedildi," dedi. "Mahkeme, böyle bir isteğin karşılanamayacağını ve bu olayın ekranlarda gösterilmesinin canavarlık olacağını söyledi."

Dixon Bell demir parmaklığın yanına gitti ve dirseklerini, paralel demirin üzerine koyup ellerini dışarıya çıkardı. Kendisini yorgun ve zayıf hissediyordu. Son günlerde süratle kilo vermeye başlamıştı. "Ne yapayım yani?" diye konuştu. "Canlı yayın yapılsaydı, benden hava durumunu da sunmamı mı isteyeceklerdi sanki?" Sustu ve merakla, müdürün arkasındaki yaşlı zenciye baktı. "Arkandaki arkadaş da kim öyle?"

Müdür Oliver Johnson, başını omzu üzerinden hafifçe çevirip arkasındaki yaşlı zenciye baktı ve sonra, "Bu, görüşmek istediğin kişi işte, Dixon," diye cevap

verdi. "Yani, senin ölüm şalterini indirecek olan adam. Kendisine talebini ilettim, o da seninle görüşmeyi kabul etti. İsmi Jesse'dir."

Dixon Bell, şoke olmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Demek kendisini öldürecek şalteri indirecek olan adam, herkesin yaşlı Jesse olarak tanıdığı bu zenci temizlik işçisiydi. Onu, birkaç kez, mahkeme salonundaki dinleyici kalabalığı arasında da görmüştü. Evet, yaşlı Jesse, bu bölümün temizliğini yapar, bazen de onun hücresi önüne gelip birkaç saniye durduktan sonra pencereye gider ve sanki bir yıldız arıyormuş gibi gökyüzüne bakardı. Müdür Johnson onunla eğleniyor muydu yoksa? Cellâtlığını yapacak başka birini bulamamışlar mıydı yani? Şaşkın bir ifadeyle müdürün yüzüne baktı ve boğuk bir sesle, "Şaka mı yapıyorsun, Müdür?" diye sordu. "Bu işi ona mı yaptıracaksın yani? Ciddi mi söylüyorsun?"

Müdür başını hafifçe salladı ve, "Kusura bakma, bu iş için gönüllü olan tek insan o," dedi. "Bunu, bizden başka kimse de bilmeyecektir. Onun ismini hiçbir zaman açıklamayacağız ve işini yaparken de maskeli olacağından, kimse tanıyamayacaktır."

Dixon Bell öfkeli gözlerini kendisini öldürecek olan adamın siyah ve kırışık yüzüne çevirdi. "Bu çılgınca iş için para alacak mısın bari?"

Yaşlı zenci başını yavaşça yana eğdi. "Evet efendim, alacağım."

"Ne kadar alacağını sorabilir miyim?"

"Beş yüz altmış beş dolar."

"Pekalâ, bu parayla ne yapmayı düşünüyorsun, bana söyleyebilir misin?"

Cellâtlığı kabul etmiş olan yaşlı zenci, bu soru karşısında rahatsız olmuş gibiydi. Başını çevirip, yardım ister gibi müdürün yüzüne baktı, fakat ondan destek ala-

mayacağını anlayınca, "Şey," diye mırıldandı. "Torunumun çocuğuna yeni bir bisiklet alırım belki."

Dixon Bell birden gözlerinin dolduğunu hissetti, fakat yutkundu ve kendisini hemen toparladı. Hücrenin önünde sadece müdürle zenci vardı ama, gardiyanlar olmasa bile, o ikisinin karşısında da zayıflığını göstermek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve gözyaşlarının kurumasını bekledikten sonra tekrar açtı. Parmakları hücrenin demir parmaklıklarını sıkıca kavramıştı, demirleri sıkmaktan elleri bembeyaz olmuştu. Kendini zorladı ve acı bir gülümsemeyle onlara baktı. Öldürülmesi için yalnızca küçük bir çocuk bisikletinin parası yetiyordu demek. Gözlerini zencinin gözlerine dikti ve, "İşini çabuk bitirmelisin," dedi. "Bana işkence etmeye kalkma, tamam mı?"

"Merak etmeyin, Mr. Bell, Müdür Bey'in söylediklerini aynen yapacağım."

"Teşekkür ederim, Jesse. Benimle konuşmayı kabul ettiğin için gerçekten teşekkür ederim sana."

* * *

"Ee, sana neler söyledi?"

"Kim söyledi? Ne diyorsun?"

"Kim mi? Dixon Bell tabii. Haydi Jesse, herkes onunla görüştüğünü biliyor, beni atlatmaya çalışma sakın."

"Canım, her zamanki gibi orada biraz temizlik yaptım, hücresini de süpürdüm ve o da bana teşekkür etti işte, hepsi bu."

Yaşlı Jesse ve elektrik atölyesi sorumlusu Dwayne Rossi, atölyede konuşuyorlardı. Evet, ölüm şalterini yaşlı Jesse indirecekti ama, Ölüm Evi'nin elektrik donanımından sorumlu olan kişi de Rossi'ydi. İnfaz gününe

bir hafta kalmıştı. Rossi, infazdan önce idam mahkûmunun başına takılacak olan metal başlığı eline aldı ve, "Bu başlık takımı buraya Florida'dan geldi," diye konuştu. "Onu önceden bir denemek isterdim doğrusu. Gerektiği gibi çalışıp çalışmadığını henüz bilmiyoruz."

Yaşlı Jesse, başını iki yana salladı. "Herhalde iyi çalışıyordur canım," dedi. "Bu nesneyi başıma takmak istemezdim doğrusu."

Rossi, metal başlığı inceleyip içini çekti. "Oh, hayır olamaz," diye homurdandı. "Şu işe bak, süngerin şurasını daha önceden birisi tutturmuş, bak, burada şu kısım dikilmiş işte."

"Bunun, başlığın orasında olması gerekmiyor mu?"

"Evet, ama önceden tuzlu suya batırılması gerekiyor. Bunu, buraya ancak infazdan kısa bir süre önce tutturmalıyız." Rossi bunu söyledikten sonra süngeri tutup çekti ve büyük bir parçasını koparıp eline aldı. "Şu işe bak, infazda kullanılacak önemli bir parçanın bu kadar çürük bir sünger olduğunu düşünebilir misin?" Tekrar başlığın iç kısmından bir parça sünger daha kopardı ve, "Allah kahretsin!" diye homurdandı.

Yaşlı zenci Jesse, onun sünger parçalarını beceriksiz el hareketleriyle tekrar yerine yerleştirmesini şaşkın bakışlarla seyrediyordu. Ancak, Rossi bunu becerememiş ve elindeki sünger parçalarını büyük bir öfkeyle yere fırlatmıştı. Tekrar, "Allah kahretsin!" diye söylendi. "Yeni bir sünger bulmalıyız yaşlı dostum. Sana harcama kasasından biraz para versem, bu akşam bana yeni bir sünger alıp getirir misin?"

"Nasıl bir sünger olacak bu?"

"Bilmiyorum... sünger süngerdir, değil mi? Ama dikkat et, şu telleri kaplayacak kadar büyük olmalı, tamam mı?"

Yaşlı Jesse başını salladı. Rossi'nin verdiği parayı al-

dı ve çıktı. O akşam evine dönerken her şeyin satıldığı Woolworth isimli büyük markete uğradı ve Rossi'nin istediği gibi bir sünger bulup satın aldı. Ama bunu yaparken, doğal okyanus süngeriyle sentetik sünger arasındaki farkı bilmiyordu ve bunu da ona hiç kimse söylememişti.

Mektuplar

ANDREA Labore, banyodan çıkıp yatağın kenarına oturdu ve elini bornozunun içine sokup karnını ovuşturdu. Sonra derin bir nefes aldı. Mide bulantısı hâlâ devam ediyordu.

Yatağın baş ucundaki televizyonda Sky High'in haberlerin başladığını bildiren müziği duyuldu ve haberler başladı. Andrea, bir gece önce haberleri sunduktan sonra erken çıkmış ve mide bulantısıyla evine gelmişti. Haberleri verirken, yanında sunucu Stan Butts ve yardımcısı Katherine Thompson Jones da vardı. Haber merkezinde herkesin bir takma ismi olduğundan, Katherine'e Katie Tom-Jon diyorlardı. Genç, güzel ve iyi eğitim görmüş bir kız olan Katie, Missouri'den gelmişti. Onu, özellikle kameramanlar çok seviyorlardı. Andrea ise ondan pek hoşlanmamıştı.

Haberlerde, "Dünyanın çeşitli bölgelerinden gelen mektuplar, yüzlerce protestocu ve binlerce telefon, Minnesota Valisi Per Ellefson'un fikrini değiştiremedi," deniyordu. "Seri cinayetlerden suçlu bulunup idama mahkûm edilen Dixon Bell'in durumu, tüm dünyayı ilgilendiriyor..."

Andrea, Rick'in yastığın üzerine bıraktığı çiçeği ve notu alıp baktı. Rick, bıraktığı notta şöyle diyordu:

Andrea,

Sana telefonda söylediğim gibi, Waupun'daki Wisconsin Hapishanesi'ndeki mahkûmlardan biri, Hudson'daki Birkmose Parkı'nda öldürülen kızılderili kızı kendisinin öldürdüğünü itiraf etti. Adam, o gün onu gördüğünü söyleyen tanığın tarifine de uyuyor. Bu, olayda yeni bir aşama başlatabilir. Stacy'ye, Washington'a telefon ettim ve bu gece Waupun'a gideceğim, eve erken gelemem. Adamı görüp konuşmaya çalışacağım. Sanırım yarın dönerim. Seni seviyorum.

Rick.

Andrea, çiçekle notu yatağın yanındaki gece masasının üzerine bıraktı sonra da kendisine, haber merkezine gelen bir diğer mektubu aldı. Onu hâlâ açmamıştı ama, kimden geldiğini tahmin ediyordu. Aslında bu mektubu, zarfıyla beraber hiç açmadan tuvalete atıp kurtulmak istemiş, fakat sonra vazgeçmişti.

Sevgili Andrea,

Benimle telefonda konuşmayı kabul etmedin ve daha önce yazdığım mektuplara da yanıt vermedin. Onun için bu, sana son mektubum olacaktır. Sana olan aşk ve nefretimi şu anda yazmanın delilik olduğunu biliyorum ama, yine de yazıyorum, çünkü söylemek istediğim şeyler var.

Bana karşı olan ilgisizliğinde haklı değilsin. Sen, hiçbir zaman varlıklarını kabul etmek istemedin ama, benim iki kızım var. Kendi kızları olan bir adam, kadınlara her zaman saygı duyar. Sen seçimini yaptın ve kararını kendin verdin. Senin, televizyondaki işini önemsediğin gibi, ben de siyasi kariyerimi önemsiyorum.

Onunla, bana kızdığın için mi evlendin acaba? Böyle yaptınsa, ona hiç de iyilik yapmadın. O maskeli adamla evliliğini

hiç kimse doğru bulmuyor ve aslında, yüzünü saklaması gereken kişi sensin.

Seninle başka bir zamanda ve başka koşullarda karşılaşsaydık, şimdi bir vali karısı olurdun. Bak, sana söyleyeyim, on yıl kadar sonra kırk yaşlarında boşanmış ve işsiz bir kadın olacaksın. Bunu düşünüp düşünmediğini bilmiyor ve düşünmeni istiyorum. Elveda, Andrea."

Per

Andrea, öfkeli yüzüne damlayan gözyaşını sildi ve televizyon ekranına baktı. Güzel Katie Tom-Jon, ekranda gülerek bir şeyler anlatıyordu.

Böyle bir hayatı o da hiç istememişti tabii. Minnesota Üniversitesi'nin sevilen öğrenci ve sporcularındandı. Daha sonra polis olmuş, fakat bu mesleğe ısınamadığı için ayrılmıştı. Televizyonculuk mesleğine adım atarken, eski polisliğinin ona yardımcı olacağını biliyordu ve burada kısa zamanda kendini gösterip başarılı olmuştu. Ancak, televizyon nankör bir çalışma ortamıydı ve kadınlar yaklaşık kırk, erkekler de elli yaşlarında bu işi bırakmak zorunda kalıyorlardı. Televizyonlara her yıl yeni, genç ve güzel kızlar geliyor ve ekranlarda görünmek için her şeyi yapıyorlardı.

Nedense hayatı boyunca hep yanlış erkeklerle ilişki kurmuştu ve onlar da yine anlayamadığı nedenlerle kendisinden çabuk bıkıyorlardı. Ama Rick farklıydı ve her zaman onun yanında olacaktı, bundan emindi. Evlendiği erkek, sevgi dolu kalbiyle, yanık yüzünü ona sevdirmeyi başarmıştı. Şimdi ise hamileydi ve ne yapacağını bilemiyordu.

Yatak odasının bir köşesine Rick onun için bir kütüphane yapmıştı ve bu tür işlerde çok becerikliydi. Kütüphaneye gitti ve raftan bir kitap alıp yatağının kenarına oturdu ve valinin çirkin mektubunu onun içine sak-

layıp kapattı. Yerine koymadan önce sayfalarını karıştırmaya başladı. Birden, arka sayfaların arasına saklanmış başka bir mektup gördü. Bu, okul kâğıdına yazılmış bir nottu aslında.

"Sevgili Dixon,

Sana çıkma sözü vermiştim ama... şimdiye kadar çok iyi bir arkadaş oldun ve bunun için sana başka şekilde teşekkür edemeyiz miyim acaba? Seninle yalnızca arkadaş kalabiliriz ve birlikte çıkamayacağız..."

Andrea, notu yine eski yerine koydu ve birkaç sayfa daha çevirdi. Bulduğu yeni mektup, sarı ve parlak bir kâğıda yazılmıştı. Sanki binlerce kez açılıp okunmuş gibi, katlama yerleri aşınmıştı. Kâğıdı, yırtılmaması için parmaklarının ucuyla tuttu ve okumaya başladı.

"Sevgili Dixon,

Mektubunu okudum ve üzerinde çok düşündüm. Senin bana bu kadar bağlanmanı ve üzülmeni hiç istemezdim. Benimle her konuşmanda ve çıkma teklifinde, seni kırmadan bunu anlatmaya çalıştım Sana karşı ters..."

Andrea, mektubun tümünü kısa sürede okudu. Lise çağlarında, kendisi dahil pek çok kız bu tür mektuplar yazmak zorunda kalmışlardı. Kızlar, erkeklerden çok daha çabuk olgunlaşırlardı ama, erkekler bunu anlamazlardı.

Mektup, şöyle sona eriyordu:

'...Lütfen tavsiyemi dinle ve neler hissettiğini anlamadığımı da sanma, ama benim yapabileceğim bir şey yok. Seninle çıkamayacağımı son kez söylüyorum. İyi şanslar!'

Sevgiler
Lisa Beauregard

Andrea Labore, polis değil, bir televizyon muhabiri ve sunucusuydu. Bir ceza avukatı olmadığının da farkındaydı, fakat çok iyi ve hızlı düşünmesi gerektiğini biliyordu Rick, Dixon Bell'in idam edilmemesi için her şeyi yapmıştı ve hâlâ da yapmaya çalışıyordu. O halde kendisi de ona yardım etmeliydi. Mektubu tekrar okudu ve dikkatle katlayıp, yeniden yerine koydu, sonra kütüphanedeki yerine bıraktı.

Bir kâğıt ve kalem alıp düşünmeye başladı. Onun da yazılacak bir mektubu vardı. Ancak bu biraz daha bekleyebilirdi. Kâğıt ve kalemi yatağının üzerine bıraktı, yere diz çöktü ve ellerini kenetleyip başını eğerek, sevdiği erkek ve kendisini seven erkekler için dua etmeye başladı.

İnfaz

Zaman: 23.51
Tarih: 31 Ekim
Isı: 12 derece
Barometre. 29.84
Hava durumu: Yağışlı, rüzgâr kuzeyden 11

Minnesota Valisi Per Ellefson, bir zamanlar Kanal 7'nin meteoroloji uzmanı olan ancak dokuz dakika sonra elektrikli sandalyeye oturtularak idam edilecek adam tarafından kendisine armağan edilen elektronik meteoroloji cihazına baktı ve sonra dönüp pencereye gitti. Şimşekler çakmıyor ve gök gürlemiyordu ama, yağmur devamlı yağmaktaydı. Per Ellefson bir süre dışarıya baktıktan sonra elindeki zarfı açtı ve mektubu okumaya başladı.

"*Sayın Vali,*

Sana kızdığım için değil, pek çok kadının yaptığı gibi sevgi ve saygı duyduğum için evlendim. Şimdi hamileyim ve çocuğumun babası da kalbi, senin yakışıklı yüzün kadar güzel olan bir adam. Evet, yüzü çirkin ama, bu, senin kalbinin çirkinliği kadar korkunç bir şey sayılmaz, değil mi? Ben bu adamla birlikte yaşamayı seviyorum ve bunu sürdüreceğim. Bu mektubu senin mektuplarına bir yanıt olarak değil, bir rica olarak yazdım.

Senden, Dixon Bell'in hayatını kurtarmanı istiyor ve rica ediyorum. Dixon Bell, iyi kalpli kocamın düşündüğünün aksine, suçlu da olabilir. Belki de yüreğinde korkunç bir nefretin izleri var ve insanların arasına tekrar karışmasına izin verilmemeli. Ama bu adam, iyi bir bilim adamı ve bizlere vereceği çok şey var. Lütfen onun cezasını ömür boyu hapse çevir.

Bana, Minnesota'lı olmanın büyük bir anlamı olduğunu söylerdin. Beş yıldır eyaletimizin valiliğini yapıyorsun ve belki daha uzun zaman da yapacaksın.

Bir zamanlar seni gerçekten sevdim ve senden bu sevginin hatırı için tekrar rica ediyorum, Dixon Bell'in hayatını bağışla."

Andrea

Per Ellefson bir süre düşündü. Sonra masasına oturdu ve onun kokusu sinen mektubu burnuna götürüp kokusunu içine çekti. Saat 23.59'u gösteriyordu. Yağmur devam ediyor, barometre sürekli düşüyordu.

* * *

"Carol, hâlâ yağmur var mı?"

"Evet, hâlâ yağıyor."

"Hava sıcaklığını biliyor musun?"

"Hayır, ama oldukça serin sayılır."

Dixon Bell, elindeki kâğıdı hücrenin beton döşemesine bıraktı ve bir şeyler yazdı. Kelimelerine çok dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Kadın gardiyan Carol, dolan gözlerini silip yutkundu ve, "Mektubunu çabuk bitir Dixon" dedi. "Biraz sonra seni almaya gelecekler."

Birkaç dakika sonra demir kapıların açıldığı duyuldu ve Dixon Bell, yazısını hızlandırdı. Ayağa kalktığında, kendisini çok zayıf hissediyor ve bacaklarının üzerinde zorlukla duruyordu. Carol, elini parmaklıkların

arasından uzattı ve mektupla kalemi ondan aldı. Saat henüz 10.30'du ve gelenler, onu hazırlayacaklardı. Gardiyanlar, teker teker hücreye girip onun elini sıktılar. Bazıları, "Güle güle, Dixon" derken, zorlukla konuşuyor, yutkunup duruyorlardı. Bazıları gözyaşlarını saklama gereği bile duymuyorlardı. En sonra Carol da yaşlı gözlerini silerek ona sarıldı ve veda etti.

"Mektubumu atmayı sakın unutma, Carol."

Kadın "Merak etme, Dixon" diye mırıldandı ve onu gelen görevlilere teslim edip koşarak uzaklaştı.

İçeriye giren üç iri yarı adam gardiyan üniforması giymişlerdi, ama Dixon Bell onları daha önce hapishanede hiç görmemişti, tanımıyordu. Belki de gözetleme kulelerinde görevliydiler.

İçlerinden biri, arkadaşından aldığı bir tabureyi Dixon'un yanına koydu ve kaba bir sesle oturmasını söyledi. Boynuna hemen beyaz bir önlük bağladılar ve bir elektrikli makineyle, dağınık kır saçlarını birkaç saniyede traş ettiler. Ardından traş köpüğü sürdüler ve bir jilet makinesiyle kalan saçlarını iyice kazıdılar. Daha sonra içlerinden biri kaba bir şekilde başını tutarken, kaşları da birkaç saniyede kazındı.

Adamlardan biri, eline krem gibi bir şeyler sürdü ve Dixon'un saçsız başını masaj yapar gibi bununla ovalamaya başladı. Başındaki yağlı krem bir süre sonra kurumuş ve Dixon'a hayalete benzer bir görüntü vermişti. En sonunda tabureden kaldırıp, yerdeki saçları temizlediler. Mahkûmun infaz için gerekli traş işlemi tamamlanmıştı.

"Şimdi üzerindekileri çıkaracak ve şunları giyeceksin."

Küçücük hücrede dört kişi oldukları için, Dixon, hareket etmekte güçlük çekiyordu. Son zamanlarda çok zayıflamıştı ve adeta kemikleri görünüyordu. Üzerinde-

kileri güçlükle çıkardı ve adamların getirdikleri, beraber gömüleceği pamuklu giysiyi ve çorapları giydi. Gömleği ve çorapları beyaz, pantolonu ve terlikleri siyahtı.

Giyinmesini tamamladıktan sonra tekrar tabureye oturttular ve adamlardan biri, getirdikleri siyah çantadan bir makas çıkarıp pantolonun sağ paçasını iç taraftan dizine kadar kesti. Sonra sağ bacağının kıllarını da kazıdılar ve orayı da jelatine benzer bir kremle iyice ovdular.

Bu iş de bitince, adamlar çantayı toplayıp hücreden dışarıya çıktılar ve beklemeye başladılar. Hücrenin kapısı açık kalmıştı. Dixon, bitkin bir halde yatağının kenarına oturdu. Üstünde iç çamaşırı olmadığından çok üşüyordu. Uzanıp İncil'ini aldı ve göğsüne bastırdı. Rahip istememiş ve Tanrı'yla başbaşa kalmak istediğini söylemişti.

Müdür Johnson, 11.30'da gelip yatağının kenarına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun, Dixon?"

"Fena sayılmaz. Kalabalık var mı?"

Müdür, başını salladı. "Beni dinle," diye konuştu. "Şimdi sana, paniğe kapılmaman için olacakları teker teker anlatacağım." Dixon, onu yarı uykudaymış gibi dinledi. Konuşma dönüp dolaşıp futbol maçlarına gelmişti.

On dakika sonra Johnson ayağa kalktı ve dışarıda bekleyenlere başıyla bir işaret yaptı.

Müdür çıkınca, üç kişi tekrar içeriye girdiler ve içlerinden biri, "Şimdi lütfen ayağa kalk," dedi.

Dixon ayağa kalkınca, beline sarılan ağır zincire baktı ve hafifçe başını salladı. İşlerini, sanki daha önce birbirleri üzerinde denemişler gibi kusursuz yapıyorlardı. "Şimdi ellerini ileriye uzat."

Dixon söyleneni yaparken, "Siz de seyredecek misiniz?" diye sordu.

Adamlar işkence aletine benzeyen kelepçeyi bileklerine geçirdiler ve vidaları ayarladılar. Sonra ikisi yere çöktü ve ellerindeki kelepçeleri ayak bileklerine geçirdiler. Dixon'un sorusuna cevap vermemişlerdi. İşleri bitince geriye çekildiler ve dışarıda duran Johnson'a baktılar. Müdür, yapılanları beğenmiş gibi, hafifçe başını salladı. Artık her şey tamamdı ve yalnızca zamanın gelmesini bekleyeceklerdi.

Birden dışarıdan yüzlerce insanın birlikte bağrışına benzer bir şarkı, garip bir nağme duyuldu. Dixon Bell adamların yüzlerine baktı ve dudaklarını ısırdı. Hapishane arkadaşlarının, onun için adalet istediklerini hemen anlamıştı. Ancak bunun hiçbir yararı olmayacağını çok iyi biliyordu.

Saat 11.45 olmuştu. Müdür Johnson, tekrar hücreye girdi ve elini Dixon'un omzuna atıp, "Zaman geldi, Dixon" diye mırıldandı.

Dixon Bell derin bir nefes aldı. Öfkesi ve korkusu kaybolmuştu. Yalnızca üzülüyordu. Bu, garip bir üzüntüye hiç benzemiyordu. Haftalardan beri, ilk kez olarak hücresinden çıktı ve ölüm odasına kadar olan yaklaşık on metrelik mesafeyi gözleriyle ölçtü. Ölüm odasının kapısı açıktı ve kısa koridorun sonunda parlak bir ışık vardı. Onu götürecek iki gardiyan, sağ ve soluna geçip iki kolundan tutarken, bir üçüncüsü de arkasına geçmişti. Müdür Johnson ise öndeydi ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Yol çok çabuk bitmişti. Dixon Bell kapının önünde birkaç saniye durakladı ve sonra ölüm odasından içeri adımını atıp girdi.

Dr. Yauch boynunda stetoskopu, elleri beyaz gömleğinin cebinde, duvarın dibinde hareketsiz dikiliyordu. İçeriye giren Dixon'a bakmadı bile, gözleri boşluğa dikilmişti. Yanında, hapishane revirinde çalışan bir sağlık

elemanı vardı ve adam gözlerini açmış, merakla ona bakıyordu.

Dixon Bell, ölüm odasının simsiyah ve insanın içini karartan bir yer olduğunu düşünürdü ama her tarafın bembeyaz olduğunu görünce şaşırdı. Kaba bir görüntüsü olan elektrikli sandalyenin her yanında kablolar, kayışlar görülüyordu. Gardiyanlar, onu hafifçe, sandalyeye doğru ittiler.

Dixon Bell, kendisini izlemek için gelmiş olan kalabalığı, ancak sandalyeye oturup gözlerini kaldırınca görebildi. Gözlerine vuran parlak ışık, izleyicilerin yüzlerini farketmesine engel oluyordu ama, gözlem odasının dolu olduğunu görmüştü. Çoğu erkekti ve içlerinde birkaç kadın vardı. Bazıları, dizleri üzerine açtıkları not defterlerine bir şeyler karalıyorlardı.

Ölüm timi büyük bir hızla çalışmaya başladı. Önce geniş deri kayışları göğsünün üzerinden geçirip onu sandalyeye iyice bağladılar. Daha sonra, kolları, sandalyenin kenarlarına, yine deri kayışlarla bağlanmıştı. Bunu yaparlarken, bileklerini acıtan o garip kelepçeyi de çıkarmışlardı. Ayak bileklerindeki kelepçeler çıkarıldı ve ayakları da sandalyeye bağlandı.

Önüne gelip eğilen elektrikçi, sağ bacağını açıp, üzerinde bakır kaplama olan bir deri parçasını tıraş edilmiş bacak bölgesine sardı ve sonra bu parça üzerine birkaç elektrot taktı. Önüne de bir mikrofon koymuşlardı.

Dixon Bell içinden, "Herhalde son basın toplantısı için olacak," diye söylendi. Müdür Johnson, tüm hazırlıkların tamam olduğunu görünce, gelip önünde durdu ve, "Dixon Graham Bell," dedi. "İnfazdan önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

İdam mahkûmu, başını kaldırmaya çalışıp çevresine bakındı. Bu duruma düştüğü için kendinden utanır gibi bir hali vardı. Ağzı kupkuruydu ve dili köseleye dön-

müştü. Birkaç saniye düşündü ve sonra, "Çok susadım," diye mırıldandı. "Acaba biraz su içebilir miyim?"

Müdür, başını hafifçe yana doğru salladı ve, "Hayır," dedi. "Özür dilerim ama, bunu yapamam."

Dixon Bell kuruyan ağzını tükürüğüyle ıslatmaya çalıştı. Birkaç saniye öylece, sessiz durdu. Sonra, "Sıkı giyin," diye konuştu. "Çok uzun ve sert bir kış mevsimi geliyor..." İçinde bir eziklik vardı. Gözlerini kapadı ve bir süre yine sessiz kaldıktan sonra tekrar açıp müdürün yüzüne baktı. "Tamam, istediğini yapabilirsin artık."

Gardiyanlardan biri gelip önündeki mikrofonu aldı ve bir diğeri de onun başını tutup arkaya doğru gerdi. Ağzına kocaman bir parça soktular ve, "Bunu iyice ısır," dediler. Çenesinin altından geçirip bağladıkları deri kayış öylesine sıkıydı ki, boğulacağını sandı. Ama artık ne önemi vardı boğulmanın? Kafasını arkaya doğru iyice gerip sandalyenin arkalığındaki baş desteğine dayamışlardı. Son kez ileriye doğru baktı ve onu gördü.

Rick Beanblossom, en arka sırada ayakta duruyordu ve ellerini, blucinin ceplerine sokmuştu. Dixon, bir an için, maskenin altından bakan gözleri üzerinde hissetti ve yıllar önce onunla asansördeki karşılaşmasını hatırladı. Ancak Rick Beanblossom, bu kez onunla asansörde yukarıya çıkmayacaktı.

O bunları düşünürken, gardiyanlardan biri gelip yüzüne deri bir maske geçirdi ve bağladı. Maske, ölürken, gözlerinin yerlerinden fırlamasını önleyecek ve korkunç görüntüyü izleyicilerden gizleyecekti.

Yaşlı Jesse'in marketten aldığı sentetik sünger, tuzlu suda ıslatılmış ve metal başlığın iç kısmına tutturulmuştu. Başlığı başına taktıklarında, süngerdeki tuzlu su, Dixon'un kulaklarının arka tarafından aşağıya doğru sızmaya başladı. Sonunda beyne ve bacağa elektrik akı-

mını verecek olan kablonun bağlantısı da tamamlanmıştı. Her şey hazırdı artık.

Dixon Bell, kapkaranlık bir dünyadaydı şimdi. Suratını kaplayan deri maske, yeni alınmış ayakkabı gibi kokuyordu, sert ve buz gibiydi. Ağzına tıktıkları kauçuk top, ona, lisede futbol oynadığı yılları hatırlattı ve o anda Lisa'yı düşündü. Ama Lisa, mahkemede onun aleyhine tanıklık yapan o şişman kadın değil, güneyli güzel, âşık olduğu o harika kızdı. Artık rahatça ağlayabilirdi, deri maskenin altında nasıl olsa kimse görmüyordu yüzünü.

Dixon bekleyip duruyor ve adamların ne yaptıklarını merak ediyordu. Onu sandalyeye oturtup bırakmışlardı. Bu iş ne zaman bitecekti acaba? Birden Andrea geldi aklına ve aynı anda da saat geceyarısını vurdu.

* * *

Rick Beanblossom, infazın yapılacağı gece hapishanenin önüne geldiğinde, iki farklı kalabalıkla karşılaştı. Stagecoach Yolu'nun doğu tarafında, hapishane duvarının dibindeki çimenlik alanda ellerindeki yanar mumları şemsiyelerinin altında tutan sakin ve barışçı protestocular toplanmıştı ve sayıları birkaç yüz kişi kadardı. Bunların çoğu hiçbir organizasyona bağlı değildi, ancak kalabalığın arasında Uluslararası Af Örgütü'nün Amerika şubesi üyeleri, İdam Cezasının Kaldırılması İçin Ulusal Koalisyon ve bazı din gruplarının üyeleri de bulunmaktaydı.

Bu barış sever insanlar, gruplar halinde ilahiler ve barış şarkıları söylerken, soğuk havanın etkisiyle nefeslerinin hemen sisleştiği görülüyordu. Yolun batı kısmındaki sokağın karşı tarafındaysa daha farklı bir kalabalık toplanmıştı. İdam cezası taraftarlarının sayıları, idama

karşı olanların sayısından hemen hemen iki kat fazlaymış gibi görünüyordu. Bazıları, soğuk ve yağmurun etkisiyle biraz yanıp sonra hemen sönen meşaleler sallıyorlardı. Aralarından birkaçı, "Adalet yerini buluyor!" diye bağırırken, bazıları da, yine idam cezasını onaylayan çeşitli pankartlar taşıyorlardı.

Şerif bürosuna bağlı polisler, iki kalabalığı ayırmak için aralarında bir hat oluşturmuşlardı. Gazete fotoğrafçıları ve TV kameramanları, sağa sola koşuşturup fotoğraf ve film çekmek için yarışıyorlardı. Parkın yakınına gelen otomobiller, eyalet polisleri tarafından iyice kontrol ediliyor ve ancak ondan sonra bırakılıyorlardı. Televizyonların naklen yayın arabaları, otoparka yayılmış ve kablolarını sağa sola uzatmışlardı. Saat gecenin 10'unu yeni geçmişti.

Rick Beanblossom, ana binanın merdiveninde medya mensuplarından biraz uzakta durmuş, yağmuru, insanları ve ıslak yaprakları seyrediyordu. Yanık yüzlü Vietnam gazisi, huzursuz ve endişeliydi.

Waupun'daki hapishanede ziyaret edip konuştuğu Wisconsin'li mahkûm, ona sinir bozucu bir hikâye anlatmıştı. Söylediğine göre, o güzel sonbahar sabahında, Hudson kasabasına bakan parkta o zavallı kızılderili kızı öldüren kendisiydi. Fakat hikâyenin inandırıcılığı kuşku uyandırıyordu. Çünkü aynı adam, polise göre, daha önce de böyle bir hikâye uydurmuştu. Alabama'da işlenmiş bir cinayetin faili yakalanıp idama mahkûm edilmiş ve infazdan biraz önce yine bu adam ortaya çıkıp cinayeti kendisinin işlediğini söylemiş ve olayı ayrıntılarıyla anlatmıştı. Alabama adalet çevreleri, hikâyeyi inandırıcı bulmuş, ancak anlattıkları idamı önleyememişti.

Wisconsin'li mahkûmun anlattıkları, Minnesota polis ve yargıçlarını hiç etkilememişti, çünkü Dixon Bell

zaten Hudson cinayetinden sorumlu tutulmamış ve o cinayetle ilgili olarak hüküm giymemişti.

Rick üşüyordu, hafifçe titredi ve kapıya yöneldi. İçeriye girip üstündeki yağmur damlalarını silkeledi ve camlı büroya gidip, maskeli yüzüne soran gözlerle bakan muhafıza, "İnfazı izlemek için geldim," dedi.

Rick'in daha önce hiç görmediği iri yarı gardiyan, kaşlarını kaldırıp başını salladı ve, "Peki ama, kapının önünde yağmur altında öyle durmuş ne yapıyordun?" diye sordu. "Hem, bu yüzündeki maske de ne demek oluyor?"

"Ben Rick Beanblossom'um. Yüzüm yandığı için maske takıyorum. İnfazı izlemek için bir medya iznim var."

Muhafız, birden ellerini havaya kaldırdı ve başını iki yana sallayıp, "Oh, özür dilerim," diye homurdandı. "Ben de seni ilk gördüğümde infazı yapacak olan cellat sandım. Evet, ismini duymuştum, bir kitap yazdın, değil mi? Tekrar özür dilerim, arkadaşım Bernie seni hemen kafeteryaya götürecektir. İdam hücresine gitmek için seni gelip alacaklar, o zamana kadar orada bekleyeceksin, tamam mı?"

Rick, elinin üzerine görünmez mürekkeple basılan işarete baktıktan sonra, uzatılan deftere ismini yazıp imzaladı ve Bernie'nin verdiği ziyaretçi kartını yakasına taktı. Muhafızın işareti üzerine, metal dedektörlü kapıdan geçti ve görevliyle birlikte kafeteryaya doğru yürüdü.

Cezaevi müdürü Johnson'a şimdiye kadar yaklaşık iki bin kişi mektup yazmış ve infaz olayını izlemek istediğini bildirmişti. Ancak, müdür yerin küçüklüğü nedeniyle yirmi dört kişiye izin verebilmişti ve bu meraklılar şimdi kafeteryada bekliyorlardı. Kafeterya, oldukça büyüktü ve içeride alçak sesle konuşanların uğultu halin-

de sesleri duyuluyordu; Rick, lise yıllarındaki okul kafeteryasını anımsadı. Salondaki masa ve sandalyeler yere vidalanmıştı ve yukarıda, muhafızlar için yapılmış bir balkon vardı. Rick, gözleriyle çevreyi araştırınca, televizyon haberlerinden tanıdığı kurban yakınlarından yalnızca iki ya da üçünü görebildi. Kafeteryadaki kalabalığın büyük çoğunluğunu medya mensupları ve resmi kuruluşların temsilcileri oluşturuyordu. İçlerinde kendisini tanıyanların bakıp gülümsediklerini görünce, onları başıyla selâmladı. Rick'i tanımayanlarsa, bu garip maskeli adamın kim olduğunu merak etmiş, şaşkın gözlerle ona bakıyorlardı.

Bir ara yakınlarda birinin yanındakine, "Andrea Labore'la evlenen şu yüzü yanık adam," dediğini duydu.

"Vay canına! Demek o adam, ha? Acaba Andera Labore da gelecek mi?"

Kafeteryada bulunanlar, küçük gruplar oluşturmuşlar, kendi aralarında fısıldaşıyor, bazıları da duyulacak kadar alçak sesle konuşuyorlardı. Bir süre sonra izleyicilere ücretsiz yemek verileceği bildirildi ve herkes kafeteryanın bedava yemeğini yemek için sıraya dizildi. Rick, akşam yemeğini yediği için aç değildi; yalnızca bir kutu Pepsi alıp iki aspirini birkaç yudum Pepsi'yle yuttu. Saat 10.30 olmuştu. Andrea, infaz bitinceye kadar haber merkezinde kalacaktı.

Rick, her zaman yaptığı gibi diğerlerinden uzak bir masaya gitti ve tek başına oturup beklemeye başladı. Fakat uzun süre yalnız kalamadı. Polis olaylarını yıllardan beri kovalayıp bu alanda ün yapmış Pioneer Press muhabiri Red Battlemore, elinde bir Pepsi şişesiyle yanına gelip oturdu ve, "Merhaba," dedikten sonra, "Minnesota'da böyle bir şey görebileceğimi asla düşünemezdim," diye devam etti. "Ancak son zamanlarda hep yanılıyorum, Rick. Bu eyalette büyük kumarhaneler ya da

kapalı stadyum görebileceğimi de sanmıyordum ama, bunların hepsi gerçek oldu. Şimdi de şu kuzeyli vali efendi onu elektrikli sandalyeye oturtup kızartacak, Rick."

Rick, ona doğru baktı ve başını hafifçe sallayarak, "Haklısın dostum" diye homurdandı. "Dedelerimizden, babalarımızdan kalan topraklar tamamen değişti, değil mi?"

"Tamamen haklısın, dostum. Biliyor musun, karımla birlikte emekliliğimden sonra bir ev yapıp yerleşmek için Hayward yakınlarında, Wisconsin'de şöyle uygun bir arsa arıyoruz. Aslında, karım Florida'ya yerleşmek istiyor ama, bu tür işlerin çok olduğu bir eyalette yaşayabileceğimi sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun Rick? Emekliliğinde ne yapacaksın?"

Rick Beanblossom başını iki yana salladı. "Ben Minnesota'dan asla ayrılmayacağım. Benim memleketim burası."

Bir saat kadar sonra, saat 11.40'da bir komiserle birkaç üniformalı polis kafeteryaya geldiler ve onları alıp hapishane bahçesinden geçirerek Ölüm Evi'ne götürdüler.

Hava daha da soğumuştu ve yağmur hâlâ çiseliyordu. Rick, blucin pantolon ve fazlaca kalın olmayan bir kaban giydiği için üşümeye başlamıştı. Cezaevinin projektörleriyle aydınlatılmış çamurlu bahçesinden geçerken, yukarlardan, bahçeyi gören hücrelerden öfkeli bağırışlar duyuluyordu.

"Hey siz gazeteciler bir kez olsun doğruları yazın ha!"

"Hey maskeli adam, sandalyenin şalterini sen mi indireceksin? Savaşta bile esirleri böyle öldürmüyorlar, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onu öldürebildikleri gibi seni de temizleyebilirler!"

Bu şekilde tek tek başlayan laf atmalar ve bağırışlar, birkaç dakika içinde çoğalmış ve nefret dolu haykırışlar halini almıştı. Artık hapishanede bulunan tüm mahkûmlar, bahçeden geçip infazı izlemeye gidenlere bağırıyor, onları protesto ediyorlardı.

"İnsan hakları! İnsan hakları!"

"Nerede insan hakları?"

Gürültü ve bağırışmalar gittikçe artmış ve hapishane avlusundan geçmekte olanları korkutmaya başlamıştı. Ziyaretçiler, mahkumların, demir parmaklıklar arkasında bulunduklarını bilmelerine karşın yine de korkmaya başlamışlardı. Ancak Ölüm Evi'nin çelik kapısından geçip içeriye girdikten ve kapı iyice kapanıp kilitlendikten sonra sesler kesildi ve rahatladılar.

Gündüz gelip Ölüm Evi'ni ziyaret eden medya mensupları içerisini kapkaranlık ve ölüm sessizliğinde bulunca ürkmüşlerdi. Fakat böyle yağmurlu bir gecede her tarafın ışıl ışıl aydınlatılmış olduğunu görünce şaşırdılar.

Girdikleri büyük odanın sol köşesinde Amerikan bayrağı, sağda ise Minnesota'nın üzerinde 'Kuzey Yıldızı' yazan eyalet bayrağı görülüyordu. İki bayrağın arasında linolyum döşemenin siyah kauçukla kaplanmış orta kısmına ise, elektrikli sandalye oturtulmuştu. Ölüm makinesi aynen bir TV stüdyosundaki sunucu koltuğu gibi parlak ışıklar altındaydı.

Karşı taraftaki üç platform üzerine otuz tane açılıp kapanan sandalye dizilmişti ve bunların elektrikli sandalyeden uzaklıkları da ancak birkaç metreydi. Siyaha boyanmış duvar üzerinde, "Sigara içilmez" yazılı bir uyarı görülüyordu. Kapının yanına kırmızı bir telefon monte edilmiş, girişe yakın yere de yangın söndürücüler dizilmişti.

Herkes istediği sandalyeye oturabileceği için, izleyi-

ciler önce biraz tereddüt geçirdiler bu yüzden ön sıra bir süre boş kalmıştı. Rick, sandalyelerin arasından ve aradaki boşluktan arkaya, duvar dibine geçti ve ayakta dikildi. Büyük duvar saati 11.45'i gösteriyordu.

Herkes büyük bir sabırla beklerken, dakikalar da bir türlü geçmek bilmiyordu. Rick, kimseden ses çıkmadığını görünce çevresine bakındı. Gazetecilerin bir yerde beklerken, böyle sessiz, şakalaşmadan durduklarına ilk kez tanık oluyordu. Hiç kimsenin şaka yapacak hali yoktu ve herkes asık suratla olacakları bekliyordu.

Bir süre sonra koridorda ayak sesleri duyunca, mahkûmun getirildiğini anladılar. Adamın ayaklarındaki zincirlerin şıkırtısı kulaklarına kadar gelmişti. Odaya ilk giren, müdür Johnson oldu ve hemen arkasından mahkûm göründü. Dixon Bell'i daha önce tanıyan kişilerin ağızlarından garip, anlaşılmaz sesler ve iç çekişler duyuldu. Dixon'un kafasında hiç saç kalmamıştı, pırıl pırıl parlıyordu ve yüzü de bembeyazdı. Bir zamanlar zekâ fışkıran parlak gözleri, şimdi donuk bir ifadeyle bakıyordu ve kıpkırmızı olmuştu. O iri yarı adam gitmiş yerine, adeta kemikleri sayılan cılız biri gelmişti. El ve ayak bileklerinde garip, işkence aletlerine benzer kelepçeler ve zincirler vardı. Yüzündeki ifade, korkudan çok şaşkınlığa benziyordu. Muhafızlar, onu kollarından tutup hafifçe ittiler ve elektrikli sandalyeye, ışıkların altına oturttular.

Olayı izleyecek olanlar, ölüm makinesinin tam karşısındaydılar. Dixon Bell bir ara başını kaldırdı ve gözlerini kısarak, kendisini ölüm anında görmek için gelenlere baktı. Rick, onun kendisini görüp görmediğini bilmiyordu ve zaten Dixon'un gözleri, kendisini bağlamak için üzerine eğilen muhafızların arkasında kalmıştı.

Dixon Bell kayışlarla koltuğa iyice bağlandıktan sonra bir elektrikçi geldi ve sağ bacağına bir kabloyla elek-

trot taktı. Tam önüne, ağzına yakın gelecek şekilde bir mikrofon koydular.

Müdür Johnson, her şey tamamlandıktan sonra Dixon Bell'in önüne geldi ve ona, infazdan önce söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordu. Onun yalnızca su içmek istediğini duyan Rick, ağlamamak için kendini güçlükle tutmuştu. Birkaç dakika sessiz kalan Dixon Bell, son hava durumu tahminini söyledi ve herkese veda edip başını öne eğdi.

Önündeki mikrofonu aldılar ve başını arkaya doğru çekip, çenesinin altına bir kemer takarak zavallının başını iyice bağladılar. Dixon Bell, birkaç kez boğulacak gibi oldu ve sarsıldı. Ancak tam bu sırada, bir saniye gibi çok kısa bir süre Rick Beanblossom'la göz göze gelir gibi oldular. Meteoroloji uzmanı, sanki ondan yardım ister gibi bakmıştı ama, Rick, onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Başarısız olup onu kurtaramaması kendi suçu değildi, her şey ters gitmişti. O kısacık sürede bakışlarıyla bunu anlatmak istedi, fakat bunda başarılı olup olamadığını anlayamadı, çünkü Dixon Bell'in yüzü, kafasına takılan deri bir maskenin arkasında kaybolmuştu.

Görevliler, yerde duran metal başlığı alıp onun saçsız başına giydirdiler ve elektrikçi bir kez daha gelip, başlığın tepesindeki elektroda bir kablo bağladı, dikkatlice kontrol etti ve geriye çekildi.

Saat 11.57 olmuştu ve artık yapılacak hiçbir şey yoktu. Rick Beanblossom yaşamında böylesine derin ve korkunç bir sessizlik hatırlamıyordu. İçinde bir şeyler yanar gibiydi ve öfkesi gittikçe kabarıyordu. Kollarını kavuşturdu ve içindeki sıkıntıyı kontrol etmek ister gibi vücudunu sıkmaya başladı.

Saat 11.58'di. Hiç kimseden çıt çıkmıyor, kimse kımıldamıyordu. Dixon Bell'in nefes alıp vermekte güçlük

çektiği görülüyordu. Dışarıdan yağan yağmurun sesi duyulmaktaydı. Rick, hafifçe kımıldadı ve duvardaki kırmızı telefona baktı.

Saat gece yarısını vurduğunda müdür Johnson başını kaldırıp birkaç saniye düşündükten sonra bakışlarını elektrikçiye çevirip işaretini verdi.

* * *

Yaşlı Jesse, infaz gecesi hapishaneye geldiğinde, kalabalık henüz toplanmaya başlamıştı. Onu, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir polis otosuyla gelip almışlardı ve polisler de sivildi. Yaşlı adam, bunun saçma olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı, çünkü, evi hapishaneden yalnızca dört blok ötedeydi. Ama, bu gece özel bir durum vardı ve adamlar, demek ki işi bu şekilde yürütmek istiyorlardı. Onlara itiraz edecek hali yoktu ki.

Onu saat 11'e kadar bir odada kapalı tuttuktan sonra, Ölüm Evi'ne götürdüler. Yaşlı Jesse, o sırada yalnızlığını hissetti, kimse onunla konuşmak, sohbet etmek istemiyordu. Yaşlı adam da artık kendisini Dixon Bell kadar tecrit edilmiş gibi görüyordu.

Ölüm Evi'ne doğru giderlerken, kendisine siyah renkli bir kukuleta uzatıp, başına takmasını söylediklerinde, yaşlı zenci iyice şaşırdı.

"Hey, bu da ne demek oluyor?"

"Haydi Jesse, söyleneni yap yalnızca."

Yaşlı Jesse kukuletayı başına geçirdi, ancak başlık büyük gelmiş ve göz delikleri, elmacık kemiklerine kadar inmişti. Herhalde çok komik görünüyordu. Hapishane avlusundan infaz yerine giderken, göz deliklerini parmaklarıyla yukarıya çekip önünü görmeye çalışıyordu.

Yaşlı Jesse, başındaki saçma başlığa ve yağışlı gökyüzünün kapalı olmasına karşın, içindeki bir sesin, Elektrik Yıldız'ın oralarda bir yerlerde olduğunu söylediğini hissediyordu. O anda, otuz yıl geriye gitti. Aşk ve kıskançlık dolu bir gençliğin çılgınlığıyla öldürdüğü adamı, daha sonra da bir otobüsün arka koltuğunda ölüp kalan güzel annesini düşündü. O yıllarda, Eleanor Roosevelt de eyaletteki durumu gözden geçirmek, insanlarla görüşmek için oralara gelmişti. Birden torunu akılna gelince gözleri yaşardı. Zavallı Shelly, üzerinde Edina Polisi yazılı rozeti taktığında ne kadar da gururlanmışlardı. Daha sonra torununun, hapishanede onun için yapılan copu beline takarken ne kadar sevindiğini hatırladı.

İçinden garip bir ses fısıldıyor, "O suçlu! O suçlu! Ben her duruşmada mahkemedeydim, o suçlu!" diyordu.

Yaşlı Jesse, başını salladı ve Ölüm Evi'ne girerken dua etmeye başladı. Müdür Johnson içeride onu bekliyordu. Yaşlı zenciyi karşısına aldı ve yapacaklarını bir kez daha ağır ağır anlattı. Sonra infazın gerçekleştirileceği odaya geçmesini ve beklemesini söyledi. İhtiyar zenci 11.30'da elektrikli sandalyeden üç metre kadar uzakta olan kontrol panelinin yanındaydı. Panelin arkasındaki sandalyeye oturdu ve başlığının göz deliklerini, tekrar gözlerinin hizasına getirdi. Önündeki kehribar rengi iki küçük ışık, gözlerinin tam önünde parlıyordu. Işıkların altında duran küçük şalterleri gözden geçirdi. Şalterlerin altlarında şunlar yazılıydı:

DEVRE KESİCİ KONTROLÜ
AÇ KAPA
ÇEK
KİLİT

İPTAL

ABD'de yapılmıştır.

Yaşlı Jesse, on beş dakika süreyle tüm yaşamını gözden geçirdi. Sanki idam edilecek kişi kendisiydi. Güney Carolina'nın ovalarından Minnesota'ya, St. Paul'un demiryolu kenarından Stillwater'ın demir parmaklıkları arkasına gelişini, cinayetten hüküm giymesini ve şimdi de cellât oluşunu düşünmekten kendini alamamıştı.

Karısını çok severdi ama, o kadından da hoşlanıyor, onu da seviyordu. Ancak sevdiği kadını başka bir erkekle birlikte görünce, kendine hakim olamamış, korkunç bir öfkeye kapılıp adamı öldürmüştü. Oysa, adam kadın üzerinde kendisinden daha fazla hak sahibiydi, çünkü Jesse evliydi ve adam bekârdı. Ama tüm bunlar, çok uzun zaman önce olmuş ve her iki kadın da yaşlanıp, kalpleri kırık bu dünyadan göçüp gitmişlerdi.

Ayak sesleri duyup başını kaldırdığında Dixon Bell'in ölüm odasına girdiğini gördü. Birden titredi ve bu işe gönüllü olduğu için bir pişmanlık hissi duydu. Böyle olmasını Tanrı mı istemişti acaba?

Ne yapacağını düşünürken, Müdür Johnson, aradaki camın önüne geldi ve iki parmağını kaldırdı. Demek iki dakika kalmıştı. Yaşlı Jesse, başını salladı ve şalterlerin üzerindeki kehribar renkli ışıklara baktı. Elinde olmadan titremeye başlamıştı. İş bitinceye kadar müdürü bir daha göreceğini sanmadığından önündekileri iyi görebilmek için başlığını yukarıya kaldırmıştı.

Dakikalar ilerledikçe kalbinin atışları da hızlanmıştı, öyle ki kalp atışlarından yağmurun sesini bile duyamıyordu artık. Ağlamak istiyor, fakat kimin için ağlayacağına bir türlü karar veremiyordu. Annesi için mi, yoksa zavallı torunu Shelly için mi ağlamalıydı? 'Aman Tan-

rım!' diye düşündü. 'Yoksa şu Dixon Bell için mi ağlamalıyım?"

O bunları düşünürken, kehribar ışıklardan biri söndü ve yeşil ışık yandı. Yaşlı Jesse bir an tereddüt etti ve, "Affet beni, Tanrım!" diye mırıldandı. Titreyen parmaklarını tekrar uzattı ve sol taraftaki kırmızı şalteri tutup iterek kapattı.

* * *

Başlangıçta anormal hiçbir ses duyulmamıştı. Kablolardan kıvılcımlar çıkmamış, hiçbir yanık kokusu duyulmamış, yalnızca ışıklar söner gibi olmuştu. Ama birkaç saniye sonra insanın yüreğini ağzına getiren korkunç bir haykırış duyuldu.

Dixon Bell'in vücudu, yüksek akımın ilk geçişinde birden gerildi ve geniş göğsü kabardı. Kendisini elektrikli sandalyeye bağlayan demirleri kopartacak gibi çekti ve korkunç bir titreme geçirdi.

İnfaz işlemi başlayalı henüz otuz saniye kadar olmuştu, fakat daha önce, yanmanın ne demek olduğunu çok iyi bilen Rick Beanblossom, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Önce hafif bir cızırdama sesi duyulmuş, sonra Dixon Bell'in sağ bacağında birtakım kabarcıklar meydana gelmeye başlamıştı. Ardından ağzından ve burnundan, sanki gargara yapıyormuş gibi garip sesler çıktı. Rick, kendini tutamamış ve bir adım öne fırlamıştı.

Elektrotlardan beyaz kıvılcımlar uçuştu ve mahkûmun başındaki başlıktan buharlar çıktığı görüldü. İzleyenlerin hiç biri, bunların normal mı, yoksa olağandışı bir olay mı olduğunu bilmiyordu. Dixon Bell'in elleri kül rengini almışlardı. Yüzünü, boynuna kadar örten si-

yah maskenin altından çıkan pembemsi salyalar, boynundan aşağı süzülüp üzerindeki beyaz gömleğe aktı.

Rick Beanblossom, elinde olmadan ve yanan insan vücudunun o korkunç acılarını hatırlayarak, ağır adımlarla sandalyelerin arasından geçip aşağıya doğru ilerliyordu şimdi.

İnfaz başlayalı kırk beş saniye olmuştu ki, mahkûmun başındaki metal başlığın altından küçük, mavi renkli bir alev fışkırdı ve Dixon Bell'in alnında kayboldu. İzleyiciler arasında iç çekenler ve inleyenler görülüyordu.

Rick Beanblossom daha fazla dayanamadı ve Vietnam'da, o meşum gün bağırdığı gibi, tüm gücüyle "Hayır!" diye haykırdı.

Tam o sırada Dixon Bell'in başı ateşten bir top içinde kalmış ve metal başlıktan fırlayan alevler otuz santim yükseğe sıçramıştı. Sağ bacağından da dumanlar, kıvılcımlar çıkmaya başladı ve pantolonun paçası tutuştu.

Olaya tanık olanlar şoke olmuş, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Etrafta bomba patlamasına benzer patlamalar duyuluyordu. Uçuşan cam kırıkları odanın içine düşüyordu. Tepedeki ışıklar sönmüş, içerisi yanmakta olan ve canlı bir meşaleye dönüşen Dixon Bell'in üzerindeki alevlerle aydınlanmaktaydı şimdi. Evet, önlerinde bir meşale gibi yanan insan vardı gerçekten.

İzleyiciler sandalyelerinden fırlayıp sağa sola kaçışırken, Rick Beanblossom yanmakta olan Dixon Bell'in önünde diz çökmüş canhıraş feryatlarla çırpınıp duruyordu.

Müdür Johnson, şaşkınlık içinde cellat odasına koştu ve parmağını boğazına götürüp, keser gibi yaparak Jesse'ye akımı kesmesini işaret etti. Fakat ihtiyar zenci kendini kaybetmiş gibiydi, cama doğru koştu. Voltmet-

renin göstergesi 2.000 voltu gösteriyordu. Otomatik devre görevini yapmamıştı. Yaşlı zenci, sandalyesine çöktü ve başını elleri arasına aldı. Paniklediği için ne yapacağını iyice şaşırmış ve dualar etmeye başlamıştı.

Müdür Johnson, cellât odasının camına vuruyor ve, "Akımı kes! Akımı kes!" diye bağırıyordu.

Ancak ihtiyar Jesse onu duymuyor ve dualar mırıldanıp duruyordu. Müdür, onun kendini kaybettiğini anladı ve cellât odasının kapısını zorlayıp açmaya çalıştı. Bir yandan da, "Sersem herif, akımı kapat!" diye bağırmasını sürdürüyordu.

O sırada, hiç beklenmeyen bir şey oldu. Dixon Bell, sanki eski gücünü toplamış gibi, birden gerildi ve sağ kolunu insan üstü bir güçle kaldırıp deri kayışı kopardı. Fırlayan parçalar, duvara doğru uçuştu. Dixon Bell, şimdi serbest kalan sağ eliyle, başındaki alevleri söndürmeye çalışıyordu. Çıkardığı acı dolu haykırışlar, izleyicilerin bağırışları arasında duyulmuyordu bile. Üzerindeki beyaz gömlek de yanmaya başlamıştı.

Her şey iki dakika içinde son buldu. 120 saniye sonra 2.000 voltluk elektrik akımı kendiliğinden kesildi. Dixon Bell'i saran alevler, bir süre sonra hafiflemiş ve kendiliklerinden sönmeye başlamışlardı. Dixon, birkaç kez titredi ve öldü. Görüntü, her şeye hazırlıklı olan müdürün bile midesini bulandırmıştı. Başını muhafızlara çevirdi ve, "Söndürün alevleri!" diye bağırdı

Muhafızlar, ellerindeki söndürücülerle hemen koşmuş ve hâlâ yanmakta olan Dixon Bell'in üstüne beyaz köpükler sıkarak söndürmüşlerdi. Rick Beanblossom olduğu yerde dizlerinin üzerinde öylece kalmış, yaşlı gözlerini kapayıp kulaklarını tıkamıştı. Yanan et kokusunu ve insanların haykırışlarını duyabiliyordu.

Birden birinin "Hâlâ yaşıyor!" diye bağırdığı duyuldu.

Gerçekten de Dixon Bell'in göğsü, son nefesini vermemek için direniyor, iniyor çıkıyordu. Tamamen yanmış olan sağ eli titremekteydi.

Başka birisi, "Hayır, öldü!" diye haykırdı. "Bunlar adale kasılmaları! Uzak durun ondan! Adamı rahat bırakın!"

"Sokulmayın ona, siz de yanarsınız!"

Rick, yavaşça gözlerini açıp önündeki manzaraya baktı. Dixon Bell'in köpük kaplı vücudu öne doğru sarkmış, titriyordu. Metal başlığın kenarlarından omuzlarına yanmış deri ve et parçaları dökülmekteydi. Elektrikli sandalyenin arka tarafından hâlâ dumanlar çıkıyordu. Metal başlık simsiyah olmuş, kablolar erimişti. Yüzünü kaplayan deri maske cildine yapışmıştı. Hâlâ kayışlarla koltuğa bağlı duran sol elinin parmakları kırılmış gibi görünüyordu.

Rick Beanblossom gözyaşları arasında, Dixon Bell'in işkence görmüş ruhunun güneşin her zaman parlak olduğu gökyüzüne doğru bulutlar arasından yükselişini görmek istercesine yukarıya doğru baktı ve başını salladı. Dixon Bell'in ruhu, şimdi ruhların dans ettiği cennete doğru uçuyordu.

Son Söz

Sevgili Su St. Germain,

Bu işkenceli yaşama başladığımdan bu yana çok mektup aldım ama, hiçbiri, beni, senin mektubun kadar etkilememişti. Sana yardım edemediğim için büyük üzüntü içindeyim. Çok üzülerek söylüyorum, senin aradığın adam ben değilim. Çünkü, ben Vietnam'ı 1974 Noel'inden hemen önce terk etmiştim.

Öğrendiğime göre, benim yerime başka bir meteoroloji subayı da göndermemişler oraya ve bunun nedeni de, kuşkusuz Amerikan kuvvetlerinin çekilişiydi. İşimizin, birliklere hava durumlarını vermek gibi hassas bir görev olduğu nedeniyle de bizimle ilgili personel dosyaları gizlidir.

Seni özgürlüğüne kavuşturan adamın, benim gibi bir meteoroloji uzmanı olmasını dilerim, çünkü meteoroloji heyecan verici bir iştir ve hava bilgilerini çocuklarla paylaşmanın zevki çok büyüktür. Seni kurtaran adam da kesinlikle seninle gurur duyacaktır. Şunu bilmelisin ki, savaş zamanında hayat kurtarmak ya da öldürmek kararları saniyeler içinde verilir ve uygulanırlar. Bu kararlar genellikle insanın kafasından değil de kalbinden ve cesaretinden kaynaklanır. Kurtulduğun o gün, senin için hayatının en önemli ve değerli günü olmasına karşın, seni kurtaran adam için büyük olasılıkla, çılgın savaşın olağan bir günü gibi görülmüştür. Bana

sorarsan, o askere en iyi teşekkürü mutlu bir yaşam sürdürmekle edebilirsin.

Sana garip gelebilir ama, ben, bu ölüm hücresinde oturup televizyon izlerken, kendimi daha sağduyulu, daha akıllı hissediyorum ve zaman geçtikçe bu duygum güçleniyor. Bana sorarsan, çılgın olan, dışarıdaki dünya. Bu gece, o dünya soğuk, yağışlı ve hücremde donuyorum. Bir saat kadar sonra gelip başımı traş edecekler, sonra da beni alıp götürecek ve elektrikli sandalyeye bağlayacaklar. İşte, hayatı bir meteoroloji uzmanının yardımıyla değişmiş ve özgürlüğüne kavuşmuş bir genç kadına mektubumu bu koşullar altında yazıyor ve bir yandan da titriyorum.

Bazıları, son anda, validen bir haber gelebileceğini ve idam cezamın ertelenip değiştirilebileceğini söylüyorlar. Son yıllarım demir parmaklıklar arkasında geçti ve çok mücadele ettim. Bazen beni destekleyen milyonlarca hayranımın desteğiyle hapisten çıktığımı ve TV kameralarıyla çevrildiğimi hayal ediyorum. Son kez masum olduğumu herkese söylüyor ve daha sonra güneydeki kıyılardan birine gidip, gençlerin ziyaretlerini kabul ederken, kola ve konyak içerek yaşamın zevkini çıkarıyorum. Bunlar kuşkusuz hayal ama, hayal kurmamı da engelleyemezler, değil mi? Validen hiçbir ses çıkmayacağını ve beni ölüme göndereceklerini biliyorum, bundan eminim.

Her zaman güneşin, göller bölgesindeki tepeler arkasında batışını izlerken, güzel bir sonbahar günü ölmeyi düşlemişimdir. Beni toprağa verirlerken, üzerime sonbahar yapraklarının düştüğünü hayal ederdim. Ancak bu yıl, yapraklar benden önce döküldüler ve dışarıda yağmur yağıyor. İşte, ölümüm soğuk ve yağışlı bir Kasım gecesi geliyor.

Bir diğer rüyam da, eve, memleketime dönüşümdü.

Yarın bu hapishaneden masum olduğum anlaşılıp çıksam, hemen Vicksbur'a koşardım. Orada, kendi memleketimde, yerel bir televizyon istasyonunda çalışmaya başlar ve bölgemin insanlarına, güzel havaları müjdeler ya da fırtına, kasırga ve hortum gibi doğal felâketler konusunda uyarırdım onları. Sonra da nehre bakan büyük bir ev alır ve onu, güzel bir pansiyon haline getirirdim. Dostlarım ve komşularım beni ziyarete gelirler, ben de onlara havalar konusundaki tahminlerimi anlatarak güzel vakit geçirirdim.

Senden bir şey istesem yapar mısın, Su? Benim için dua eder misin, kızım? Dizlerinin üzerine çöküp, benim için Tanrı'ya yalvarır, benim yaptığım iyilikleri anlatır mısın? O'na benim yaptığım kötü şeyleri affetmesi için yalvarır mısın?

Onlara cesedimi, yakmalarını söyledim. Küllerimi St. Paul'e götürüp Mississippi Nehri'nin sularına serpmelerini istedim. Böylece, hiç olmazsa küllerim, nehir sularıyla birlikte memlekete gidecektir.

Yarın hava kötüleşecek, rüzgârın hızı artacak ve kar yağışı bekliyorum. Önümüzde sert bir kış mevsimi var. Kadın gardiyan Carol'un sesini duydum. Kapılar açılıyor, beni almaya geliyorlar ve ölüm yaklaşıyor.

Sana mutluluklar diliyorum, küçük kız.

Dixon Bell.

Rick Beanblossom, Dixon Bell'in son mektubunun fotokopisini aldı ve rulo yaptı. Bu kadar iyi bir insanın içinde bu denli kötülük olabileceğine hâlâ inanmış değildi.

Yanık yüzlü adam, St. Paul'deki Summit Caddesi'nin Mississippi Nehri Bulvarı kenarında bittiği bir noktada bir parkın önünde, taştan yapılmış haçın altında durdu. Kış rüzgârları esmeye başlamıştı ve bölgede

bir soğuk cephenin etkileri görülüyordu. Batmakta olan güneş, yerden itibaren yükselmiş olan siyah ve beyaz bulutların arkasında kalmıştı. İleride, akan nehrin şırıltıları kulağına kadar geliyordu. Batı tarafında, renksiz akşamın loşluğunda, Minneapolis'in gökdelenleri, yerden yükselen dikitlere benziyorlardı. Gözüne birden yanıp sönen parlak beyaz bir ışık ilişti ve dikkat edince, bunun IDS Kulesi'nin tepesindeki uyarı ışığı olduğunu gördü. Dixon Bell, o korkunç hortumun gelişini, bu kulenin üst katındaki haber merkezinden görüp anlamış ve uyarısını yapmıştı.

Dixon Bell'in elektrik sandalyesinde idamı sırasında meydana gelen beceriksizlikler ve arızalar, tüm medyayı ve bölge halkını ayağa kaldırmıştı. Gazeteler ve televizyonların haber sunucuları ve yorumcuları ateş püskürüyorlardı. Olaylı idamdan sonra hapishane müdürü Oliver J. Johnson hemen istifasını yazıp valiye göndermiş ve gururlu bir insan olduğunu göstermişti. Demokratlar, valinin istifasını da isterken, bazıları, idam cezasının kaldırılması için olağanüstü toplantı yapılmasını istiyorlardı. Baskılar altında kalan Vali Per Ellefson, Minnesota'da o sıralarda mahkûm edilmiş hiç kimse olmamasına karşın, idam cezalarının erteleneceğini söylemek zorunda kaldı.

Minnesota Valisi Per Ellefson'un sözcüsü Arthur Stevenson tarafından açıklanan kararda şöyle deniyordu:

Dixon Graham Bell'in elektrikli sandalyeyle idamı sırasında ortaya çıkan anormallikler nedeniyle yapılan araştırmada, iki insan hatası ve bir mekanik arıza ortaya çıkarılmıştır. Teknik personel, idamda kullanılan başlığa uygun sünger takmamıştır. Sistemde kullanılan otomatik elektrik devresi mekanik arıza nedeniyle çalışmamış ve üçüncü olarak da gönüllü

cellât, olaya zamanında müdahale edip akımı kesememiştir. Bu arızalara karşın, mahkûm, ilk akım verilişinde ölmüştür. Bununla beraber, bu olayla ilgili araştırmalar sona erinceye kadar tüm idam kararları ertelenmiştir.

Rick Beanblossom, aslında, işlerin başından bozuk olduğunu biliyordu. Eyalet yönetimi, insanları öldürmenin yanlış olduğunu göstermek için, katilleri öldürürken hata yapıyordu.

Altında durduğu ağacın dallarından birinde bir kuş yuvası gördü, fakat içindeki kuşlar uçmuştu ve yuva bomboştu. Nehirde, sular donmadan önce gidecekleri yere varmak için acele eden tekneler ağır ağır yol alıyorlardı. Önünde uzanan güzel manzaraya uzun süre baktı ve sonra başını iki yana salladı. Hemen yan tarafta duran taştan yapılmış haçın üzerinde, 2'nci Dünya Savaşı'nda ölmüş olan Amerikan askerlerinin isimleri yazılıydı. Vietnam gazisi, ülkelerinden uzakta başka toprakları korumak için ölmüş olan bu askerlere acıdı ve üzüntüyle tekrar başını salladı.

* * *

"Hey, işler nasıl gidiyor dostum?"

"Yayıncım, olayla ilgili bir roman yazmamı ve onun güncesini de kullanmamı istiyor. Yayıncımla yarın bir görüşme yapacağım."

"Peki, ama bir TV meteoroloji uzmanıyla ilgili bir hikâye kimin ilgisini çeker ki?"

"Bana öyle geliyor ki, gerektiği gibi yazılırsa, çok insanın ilgisini çekecektir, bundan eminim."

"Öyleyse yazar sensin. Peki ama, bu kitapta onun suçsuzluğundan da söz edecek misin? Sen buna inanıyordun galiba."

Rick Beanblossom, başını hafifçe salladı ve karşısındakine "Buna gerek olmayabilir," diye cevap verdi.

Hattın diğer ucundaki yani her zamanki polis haber kaynağı, birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, "Sana ilginç bir haberim var," dedi. "Dün akşam Des Moines'deki bir otoparkta bir kadın öldürülmüş ve cinayet sırasında bölgede fırtına varmış. Ne garip tesadüf değil mi?"

"Evet, gelen mesajlar arasında onu da gördüm ve bir araştırma yapacağım. Bu kitap için senden yardım isteyebilirim. Bana destek vereceksin, değil mi?"

"Korkarım bunu yapamayacağım, dostum. Kış geliyor ve ben de daha sıcak bir yere gitmeyi planlıyorum. Artık tam emeklilik istiyorum, anlıyorsun değil mi? Bu soğuk yerlerden ve korkunç olaylardan bıktım artık."

"Bunu yapamazsın! Şimdiye kadar bana büyük yardımların oldu ve başarılarımın büyük çoğunluğunu sana borçluyum."

"Bu kadar mütevazı olma canım! Ama, bir yerde haklı olabilirsin. Yani, benim desteğimle daha renkli bir hayatın olmuş olabilir. Ancak bundan böyle yalnız başınasın, Maskeli Adam! Benden bir şey bekleme artık, tamam mı?"

* * *

Rick Beanblossom, telefonun kesildiğini anlayınca, ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Ona yıllardan beri harika polis haberleri vermiş olan desteğinden yoksundu artık. Bir süre düşündü ve sonra masanın üzerinde duran bir kâğıdı alıp tekrar okudu. Kâğıtta, Dixon Bell'in son ziyaretinde kendisine verdiği not vardı. O öldüğüne göre artık okuyabilirdi bunu.

'Senin şu yeni sezgilerin, bir kadının içgüdüsüyle ölçüle-

mez ve hatta, eski, yaşlı bir polisin duygularıyla boy ölçüşemez. Biliyor musun, Andrea ve Angelbeck uzun zamandan beri benim hakkımda doğru hüküm veriyorlardı, ama sen bunu başaramadın, dostum. Yüzünü kaplayan o pamuklu kumaştan yapılmış maske, senin gözlerini de kapamıştı. İçimde yıllardan beri duran o korkunç canavarın, pek çok insanın içinde olduğu gibi, senin içinde de olduğunu anlayamadın. Senin Andrea'ya olan tutkun, benimkinden farklı değildi. Sana hayır der demez, kendine kıymaya, intihar etmeye kalkıştın. Bense, başkalarının hayatlarını söndürdüm. Yaptıklarım için, cehennemde yanacağımı biliyorum. Yanılmıyorsam, senin orada da haber kaynakların vardır. Arada sırada onlarla haberleş ve nâsıl olduğumu öğren."

Rick Beanblossom derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. Sonuçta, belki ikisi de aradıklarına kavuşmuşlardı; belki de yalnızca birbirlerini arıyorlardı. Rick Beanblossom güzel bir yüz bulurken, Andrea Labore da iyi bir adam bulmuştu. Les Angelbeck, artık polisliği bırakıp istediği sakin yaşama kavuşurken, Dixon Bell de aradığı ölüme kavuşmuştu işte.

Kasım güneşi yavaş yavaş kaybolurken, barometre de düşüşünü sürdürüyordu. Soğuk bir rüzgâr vardı ve Rick, titrediğini hissetti. Saatine baktı. Hemen yola çıktığı takdirde eve zamanında varabilir ve karısının sunduğu altı haberlerini dinleyebilirdi. Sonra da hava durumunu izleyip bir şeyler atıştırır ve yatağına girebilirdi. Yakında baba olacaktı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yeni bir kitaba başlayacaktı ve yarın New York'a uçması gerekiyordu. Dixon Bell'in son mektubunu cebine koydu ve Sky High Haber Merkezi'nin üzerinden kutup semalarına doğru baktı. Yaşam devam ediyordu ama, güzel havalar sanki Dixon Bell onları beraberinde alıp götürmüş gibi son bulmuştu.

Isı, donma noktasına doğru yaklaşıyordu. Hafif hafif inen kar taneleri, mavi kumaş maskesinin üzerine düşüyordu. Kuzey rüzgârı, onu iyice üşütmeye başlamıştı. Rick Beanblossom derin bir nefes aldı ve hızla yürümeye başladı.

Yarın, uçuş için uygun bir gün olurdu herhalde.

BİTTİ

Son günlerde hiçbir romanı bu kadar büyük bir heyecanla okumadım ve adeta yaşadım. İlk kırk sayfasıyla insanı kendine çekiyor ve sonra da kitabı elinizden bir türlü bırakamıyorsunuz. Her sayfasında ayrı bir heyecan ve dehşet var... Yazar, Minnesota'nın tarihini, politikasını ve herşeyden önemlisi de, havasını çok iyi biliyor ve mükemmel kaleme alıyor. Televizyon çalışmaları hakkındaki bilgisi de mükemmel ve bu kitabı herkese rahatça tavsiye edebilirim. Olağanüstü bir hikâye ve bu romanı uzun zaman unutamayacağıma eminim.

Stephen King

Minnesota'da, seri halinde cinayet işleyen ve her mevsim değişiminde kadınların boyunlarını kıran bir cani vardı. İlk cinayetten yirmi dört saat sonra, televizyon meteoroloji uzmanı Dixon Bell, bölgeye bir kasırga yaklaştığını halka haber verdi. Meteoroloji Genel Müdürlüğü bu uyarıyı yapmamış, yalnızca felâketi hisseden Dixon Bell halkını uyarmıştı. Bu şaşırtıcı romanda, orjinal karakterler ve Minnesota havasının ilginç yanlarını bulacaksınız. Dixon Bell, Kanal 7 Sky High Haber Merkezi'nin ilginç bir karakteridir ve aynı yerde çalışıp yanık yüzünü bir maske altında gizleyen Vietnam gazisi Rick Beanblossom'la çatışma halindedir. Rick, kimsenin tanımadığı bir polisten yararlanıp seri cinayetler işleyen katilin peşindedir. Daha sonra, bu ilginç tip, bir zamanlar polis olan güzel Andrea Labore'la çalışmaya başlar. Meteoroloji uzmanı ile yanık yüzlü TV muhabiri, bu güzel kadın için rekabet halindedirler. Ancak bu iki rakip arasında, Dixon Bell'in cinayetlerinden kuşkulu bulunup tutuklanmasından sonra garip bir yakınlık doğar ve Rick, önceleri sevmediği bu adamın masum olduğunu söyleyip bunu kanıtlamaya çalışır.

Steve Thayer, Thomas Harris ve Theodore Dreiser gibi yazarlarla kıyaslanabilecek kadar iyi bir yazar. Fakat, Thayer'in değişik bir stili var. "Mevsimlik Katil" isimli roman, baştan sona kadar hareket ve kuşku içeriyor. Steve Thayer, hayata, Los Angeles'de bir aktör olarak başlamıştır. Şu anda, doğup büyüdüğü St. Paul, Minnesota' da yaşamaktadır.

ISBN 975-10-1168-X

"Son günlerde *hiçbir romanı bu kadar büyük bir* heyecanla okumadım ve *adeta yaşadım. Her sayfasında ayrı bir heyecan ve dehşet var...*

Stephen King

Minnesota'da, seri halinde cinayet işleyen ve her mevsim değişiminde kadınların boyunlarını kıran bir cani vardı. İlk cinayetten yirmi dört saat sonra, televizyon meteoroloji uzmanı Dixon Bell, bölgeye bir kasırga yaklaştığını halka haber verdi. Meteoroloji Genel Müdürlüğü bu uyarıyı yapmamış, yalnızca felaketi hisseden Dixon Bell halkını uyarmıştı.

Bu şaşırtıcı romanda, orijinal karakterler ve Minnesota havasının ilginç yanlarını bulacaksınız. Dixon Bell, Kanal 7 Sky High Haber Merkezi'nin ilginç bir karakteridir ve aynı yerde çalışıp yanık yüzünü bir maske altında gizleyen Vietnam gazisi Rick Beanblossom'la çatışma halindedir. Rick, kimsenin tanımadığı bir polisten yararlanıp seri cinayetler işleyen katilin peşindedir.

Daha sonra, bu ilginç tip, bir zamanlar polis olan güzel Andrea Labore'la çalışmaya başlar. Meteoroloji uzmanı ile yanık yüzlü TV muhabiri, bu güzel kadın için rekabet halindedirler. Ancak iki rakip arasında, Dixon Bell'in cinayetlerinden kuşkulu bulunup tutuklanmasından sonra garip bir yakınlık doğar ve Rick, önceleri sevmediği bu adamın masum olduğunu söyleyip bunu kanıtlamaya çalışır.

ISBN 978-625-1234-56-7
9 786251 234567

İNKILÂP KİTABEVİ